

BEDELSİZ ÖZGÜRLÜK OLMAZ

DUMAN LEYDİSİ

LAURA SEBASTIAN

GİRİŞ

Annem bir keresinde, Astrea'nın ayakta kalabilmesinin tek yolunun barış olduğunu söylemişti. Büyük ordulara ya da çocuklarımızı savaşçı olarak yetiştirmeye ihtiyacımız olmadığını söylemişti. Diğer ülkelerin aksine, ihtiyacımızdan fazlasını almak için savaş peşinde değildik. Astrea bize yeter, demişti.

Biz istemesek de, savaşın bir gün kapımızı çalabileceğini hayal bile etmemiştir. Barışın Kalovaksiyalıların dövme demir kılıçları ve acımasız hırsları karşısında ne kadar güçsüz kaldığını görecektik kadar yaşadık.

Annem, barış kraliçesiydi oysa ben barışın yetmeyeceğini çok iyi biliyordum.

TEK BAŞINA

Bolca bal eklenmiş baharatlı kahvem tatlıydı. Crescentia'nın sevdiği gibi.

Daha önce binlerce kez yaptığımız gibi, akşam serinliğinden korunmak için elimizde dumanı tüten porselen fincanlarımıza sarılmış, çardakta oturuyorduk. Karanlıkta etrafımızı saran huzurlu sessizlikte bir an hiçbir şey değişmemiş gibi hissettim. Onunla sohbet etmeyi özlüyordum ama birlikte otururken sessizliği bozmak için çene çalmamızın gerekmediği zamanları da özlüyordum.

Ama bu çok saçmaydı; tam karşımda oturan Cress'i nasıl özleyebiliyordum ki?

Aklımdan geçeni okumuş gibi kahkaha atarak kemiklerimi zangırdatan bir tıngırtıyla fincanını tabağına koydu. Varaklı masanın üstünden uzanıp iki eliyle boştaki elimi tuttu.

"Ah, Thora," dedi sahte ismimi söylerken cınlayan melodik sesiyle. "Ben de seni özledim. Ama bir dahaki sefere özlemeyeceğim."

Ben ne demek istediğini anlayana kadar yukarıdaki ışık değişti, güneş Cress'i ışığa boğarak bütün korkunç ayrıntılarını ortaya çıkarana kadar parladıkça parladı. Alazlanmış, pul

pul olmuş boynu ona içirdiğim Encatrio yüzünden kararmış, saçları ağarıp seyrelmiş, dudakları eskiden başıma taktığım uyduruk taç gibi grileşmişti.

Zihnimde taşlar yerine otururken korku ve suçluluk duygusuyla kendimden utandım. Ona yaptığım şeyi hatırladım; neden yaptığımı. Hücremdeyken parmaklıkların arkasındaki yüzünü, ben idama götürülürken tezahürat edeceğini söylerkenki öfkeli halini hatırladım. Elinin değdiği parmaklıkların kor gibi yandığını.

Elimi çektim ama hızla yakaladı, masal prensesi gülüşünün yerini kül ve kana bulanmış sivri dişler aldı. Elim tutan elleri o kadar sıcaktı ki tenimi yakıyordu; Blaise bile bu kadar sıcak değildi. Tenimi ateş misali yakarken çığlık atmak istedim ama sesim çıkmadı. Elim hissetmez olunca bir an rahatlamıştım ki aşağı bakınca Cress'in avcundaki elimin küle dönüp unufak olduğunu gördüm. Ateş bir kolumdan yukarı çıkıp diğer kolumdan aşağı inerek göğsüme, gövdeme, bacaklarıma ve ayaklarıma yayıldı. En son başıma yayılırken gördüğüm son şey Cress'in yüzündeki korkunç gülüşü oldu.

“İşte. Böylesi daha iyi değil mi? Artık kimse senin kraliçe olduğunu düşünmeyecek.”

Uyandığımda terden sıırılsıklam olmuştum, bacaklarıma dolanan çarşaflar terden ıslanmıştı. Midem bulanıyordu, bir gece önceki birkaç ekmek kırıntısı dışında bir şey yediğimi hatırlamasam da kusacak gibi oluyordum. Yatağımda doğrulup oturdum, elimle midemi ovuştururken karanlığa alışmak için gözlerimi kırptırdım.

Kendi yatağımda, kendi odamda, hatta sarayda bile olmadığımı ancak biraz sonra fark edebildim. Bu oda daha küçüktü, dar bir karyola olan yatağın üstünde ince bir şilte,

yıpranmış çarşaflar ve bir yorgan vardı. Midem bulanınca bunun sebebinin karın ağrısı olmadığını anladım; oda bir o yana bir bu yana sallanıp duruyordu. Midem yalnızca odanın hareketine ayak uyduruyordu.

Son iki günde yaşadıklarımı hatırladım. Zindan, Kayzer'in mahkemesi, Elpis'in ayaklarımın dibinde can vermesi. Beni kurtarmak uğruna esir düşen Søren. Bu düşünce aklıma gelir gelmez zihnimden uzaklaştırdım. Zaten kendimi suçladığım yığınla şey vardı; Søren'i rehin almak onlardan biri olmamalıydı.

Duman'da olduğumu hatırladım, Astrea'yı geri almak için Anglamar harabelerine gidiyorduk. Kamaramdaydım, tek başıma ve güvendeydim, Søren'se gemi hapishanesinde zincire vurulan bir esirdi.

Gözlerimi kapatıp başımı ellerimin arasına aldım ama bunu yapar yapmaz onu tanıdığım ilk günkü haliyle Cress'in yüzü, pembe yanakları, gamzeleri ve o kocaman gri gözleri gözümün önünden geçiverdi. Eski halini, eski *halimi* düşününce kalbim acıdı, kâbus hayatımdaki tek kurtuluşum o olduğu için ona sıkıca tutunmuştum. Cress'in o halinin yerini onu son gördüğümde nefretle dolan gri gözleri, derisi yanıp kavrulan ve pul pul olan boynuyla son hali alıverdi.

O zehirden sağ çıkmaması gerekiyordu. Gözümle görmesem inanmazdım. Bir yanım hayatta olduğu için rahatlamıştı, diğer yanımsa, Astrea'yı yerle bir edeceğine yemin ederken ve Kayzer'e beni idam ettikten sonra kellemi alıp alamayacağını soracağını söylerken bana nasıl baktığını asla unutmuyacaktı.

Kendimi sırtüstü bırakınca ince yastığa küt diye çarptım. Bitkinlikten her yerim ağrıyordu ama zihnim sakinleşmeye dair hiçbir ipucu göstermeden çalışmaya devam ediyordu. Yine de gözlerimi sıkıca kapatıp Cress'e dair tüm düşünceleri

zihnimden atmaya çalıştım, buna rağmen hayaleti kenardan köşeden kendini göstermeye devam etti.

Oda fazla sessizdi; o kadar sessizdi ki kendi sesi vardı. Gölgelerimin nefeslerinin, en ufak kıpırtılarının, fısıldaşmalarının yokluğunda bunu duyabiliyordum. Sağır edici bir sessizlikti. Bir o yana bir bu yana döndüm. Ürperince yorganı iyice üstüme çektim ama Cress'in yakıcı dokunuşunu hatırlayınca yorganı tekmeleyip üstümden attım, yığılıp yere düştü.

Uyku gelmek bilmiyordu. Yuvarlanıp yataktan çıkınca Ejder Katili'nin kamaramda bıraktığı kalın yün pelerini buldum. Geceliğimin üzerine geçirdim. Rahat ve biçimsiz bir şeydi ama ayak bileklerime kadar her yerimi örttü. Kumaşı eprimiştii, defalarca elden geçirilip yama yapılmıştı, öyle ki asıl pelerinden geriye bir şey kaldığından şüpheliydim ama Kayzer'in bana zorla giydirdiği incecik ipek geceliklere tercih ederdim.

Her zamanki gibi, Kayzer'i düşünmek karnımdaki öfkeyi beni kavurup kanımı lava çevirene kadar alevlendirdi. Bu düşünce hoşuma gitse de beni korkutuyordu. Blaise, Kayzer'in bedenini yakıp kül edecek ateşi benim yakacağıma söz vermişti, bunu yapana kadar bu duygudan kurtulabileceğimi sanmıyordum.

GÜVENDE

*D*uman'ın koridorları تنها ve sessizdi, ortalıkta kimsecikler yoktu. Sadece üst katta yürüyenlerin belli belirsiz ayak sesleri ve geminin gövdesine tekrar tekrar çarpan dalgaların boğuk gürültüsü duyuluyordu. Bir koridordan diğerine girip güverteye çıkacak bir yol ararken fena halde kaybolduğumu fark ettim. Ejder Katili akşamüstü bana gemiyi gezdirdiğinde yerleşim planını zihnime kazıdığımı sanmıştım ama şimdi bambaşka bir yerdi sanki. Omzumun üstünden arkaya bakınca gölgelerimden birini görürüm diye bekledim ama onlar da yoktu. Kimsecikler yoktu.

On yıl boyunca başkalarının varlığı sürekli omzumda taşıdığım bir yük gibi gelmiş, beni boğmuştu. O yükten kurtulup sonunda yalnız kalacağım günü iple çekmiştim. Oysa şimdi içten içe o bitmeyen yoldaşlığı özlüyordum. En azından onlar varken kaybolmuyordum.

Birkaç köşeyi daha döndükten sonra nihayet yukarı çıkan dik bir merdiven buldum. Basamaklar o kadar köhne ve gıcırtilıydı ki birileri duyar da peşimden gelir diye korka korka çıktım. Gizlice gitmediğimi hatırlamam gerekti, istediğim yere gitmekte özgürdüm.

Kapıyı açınca yüzüme çarpan deniz havasıyla saçlarım dört bir yana uçtu. Gözüme girmesin diye bir elimle saçımı arkaya bastırırken diğer elimle de pelerine sıkıca sarındım. Ciğerlerim temiz havayla dolana kadar alt güvertenin ne kadar havasız olduğunu anlamamıştım.

Yukarıda birkaç tayfa, *Duman* batmasın ya da gecenin bir vakti rotadan sapmasın diye uğraşıyordu ama uykulu gözlerle görevlerine o kadar odaklanmışlardı ki ben yanlarından geçerken sadece bir kez gözucuyla bakmakla yetindiler.

Gece soğuktu, özellikle de suya çarpan rüzgârın şiddeti yüzünden. Kollarımı göğsümde kavuşturup geminin baş tarafına yöneldim.

Hâlâ yalnızlığa alışmaya çalışıyor olabilirdim ama bundan hiçbir zaman bıkmazdım: Uçsuz bucaksız gökyüzünden. Duvarlar yok, yasaklar yok. Temiz hava, deniz ve yıldızlar. Gökyüzünde o kadar çok yıldız vardı ki onları birbirinden ayırt etmek çok zordu. Artemisia geminin yönünü bulmak için dümencilerin yıldızlardan yardım aldığını söylediğinde böyle bir şeyin mümkün olabileceğini aklım almamıştı. O kadar çoklardı ki hangisinin hangisi olduğunu anlamam imkânsızdı.

Geminin başı umduğum kadar boş değildi. Ön taraftaki korkuluklarda biri tek başına durmuş, kamburunu çıkarmış, aşağı bakıyordu. Yüz hatlarını görecektense kadar yaklaşmadan da Blaise olduğunu anladım. Kambur durunca bile etrafına böyle çılgınca bir enerji yayabilen tek kişi Blaise olabilirdi.

Rahatladım, adımlarımı hızlandırıp yanına gittim.

“Blaise,” dedim koluna dokunarak. Teninin sıcaklığı ve bu saatte uyanık olması aklıma takılıp düşüncelerimi başka yönlerle çekse de aldırmamaya çalıştım. Şimdi sırası değildi. Şu anda en eski arkadaşıma ihtiyacım vardı.

Şaşkınlıkla bana döndü, eski halinden daha utangaç bir şekilde de olsa gülümsedi.

Akşamüstü gemiye bindiğimizden beri konuşmamıştık ve dürüst olmak gerekirse içten içe bundan korkmuştum. Buraya gelirken kupalarımızı değiştirdiğimi ve benim için hazırladığı uyku ilaçlı çayı ona verdiğimi anlamış olmalıydı. Bunu neden yaptığımı anlaması gerekiyordu. Şu anda bu konuyu konuşmak istemiyordum.

“Uyku tutmadı mı?” diye sordu etrafa bakındıktan sonra bana dönerek. Ağzını açsa da konuşmaktan vazgeçti. Boğazını temizledi. “Zordur bir gemide uyumaya alışmak. Sallanıp durmak, dalgaların sesi...”

“Ondan değil,” dedim. Gördüğüm kâbusu ona anlatmak istedim ama cevabını biliyordum. *Sadece bir rüyaydı*, diyecekti. *Gerçek değildi. Cress burada değil, sana zarar veremez.*

Doğru olsa da bir türlü inanamıyordum. Dahası Blaise’in hâlâ Cress’i düşündüğümü, ona yaptığım şey yüzünden ne kadar suçluluk duyduğumu öğrenmesini istemiyordum. Blaise’in kafasında olay netti: Cress düşmanımızdı. O benim vicdan azabımı da içime kök salan özlemi de anlayamazdı. Şu anda bile onu ne kadar özlediğimi anlayamazdı.

Bir an sonra, “Sana Ejder Katili’nden bahsetmemiştim,” dedi bana bakamayarak. “Seni uyarmalıydım. Annene tıpatıp benzeyen bir yabancıyla karşılaşmak hoş bir şok olmamıştır.”

Yanında korkuluğa yaslandım, ikimiz de aşağıda geminin gövdesine çarpan dalgalara baktık.

“Çaylarımızı değiştirmeseydim muhtemelen söyleyecektin,” dedim.

Bir süre konuşmadı, duyduğumuz tek ses dalgaların sesiydi. “Neden yaptın?” diye sordu cevabı bilmek istemezmiş gibi.

Ben de cevap vermek istemiyordum zaten ama cevap versem de gülüp geçmesini, yanıldığımı söylemesini umuyordum içten içe.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım. “Astrea’dan ayrılmadan önce Erik vahşilerden ve belirtilerinden bahsetmişti,” dedim usulca.

Blaise donup kaldı ama bana bakmadığı, sözümü kesmediği için devam ettim.

“Erik, maden deliliği ilerledikçe tenlerinin çok ısındığını ve yeteneklerini kontrol edememeye başladıklarını söyledi. Uyumadıklarını da.”

Blaise ürpererek soluğunu verdi. “O kadar basit değil,” dedi alçak sesle.

Net olduğumu belirtmek için başımı iki yana salladım, korkuluklardan çekilip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Sen kutsandın,” dedim. “Bu yüzden oradan sağ çıktın, bu yüzden oradan çıktıktan sonra bile yıllarca hayatta kaldın. Sen...” Söyleyemedim. *Maden deliliği*. Sadece iki kelimeydi, ikisi de tek başına yeterince masumdu. Ancak bir araya gelince işin boyutu çok büyüyordu.

Haklı olduğumu, bunun tabii ki maden deliliği olmadığını, tabii ki ölümcül olmadığını söylemesini o kadar çok isterdim ki. Ama sessiz kaldı. Ellerini önünde sıkıca kenetlemiş, dirseklerinden destek alıp korkulukların üstüne eğilmişti.

“Bilmiyorum, Theo,” dedi sonunda. “Hasta... olduğumu sanmıyorum,” dedi o da *madende deliliği* demekten kaçınarak. “Ama hiç kutsanmışım gibi de hissetmedim.”

İtirafı, bir daha dile gelmemek üzere bir fısıltı gibi ağzından çıkıp geceye karıştı.

Bu sözleri ilk kez yüksek sesle söyleyip söylemediğini merak ettim.

Bana dönsün diye omzuna vurdum, sonra Glaidi'nin, yeteneğiyle birlikte tam kalbinin üstüne bahşettiği yaraya dokundum. "Senin neler yapabildiğini gördüm, Blaise," dedim. "Glaidi seni kutsadı, biliyorum. Gücün diğer koruyucularından farklı olabilir ama sadece... o kadarla kalmıyor. Daha fazlası. Öyle olmak zorunda."

Bir an itiraz eder gibi olduysa da elini elimin üstüne koydu, öylece kaldı. Teninin ne kadar sıcak olduğunu görmezden gelmeye çalıştım.

"Sen neden uyuyamadın?" diye sordu sonunda.

Gördüğüm kâbusu ona anlatamazdım ama yalan da söyleyemezdim. Bu yüzden orta karar bir şey söyledim; kısmen doğru.

"Tek başıma uyuyamıyorum," dedim her şey o kadar basitmiş gibi. İkimiz de öyle olmadığını biliyorduk.

Bunun ne kadar gülünç olduğunu, gölgelerimin her hareketimi izlemesini *özlememem* gerektiğini söyleyen vaazını bekledim. Tabii ki böyle bir şey yapmadı. Bunu kastetmediğini biliyordu.

"Ben seninle yatarım," dedi ağzından çıkanı kulağı duymadan. Hava çok karanlık olduğu için göremiyordum ama sanırım kulakları kızardı. "Yani... şey, sen anladın. Faydası dokunacaksa orada olurum."

Hafifçe gülümsedim. "Olabilir," dedim ve kendime engel olamayarak, "sen de uyumaya çalışırsan daha rahat uyurum," deyiverdim.

"Theo," dedi iç geçirerek.

"Biliyorum," dedim. "O kadar basit değil. Keşke olsaydı."

Blaise'le kamarama giderken mürettebatın bize baktığını hissediyordum. Durumun onlara nasıl görüldüğünü tahmin edebiliyordum; bu saatte birlikte yürüyorduk. Gün doğarken

hepsi Blaise'le sevgili olduğumuzu fısıldayacaklardı. İnsanların benim hakkımda fısıldaşmamalarını tercihe derdim ama bu söylentiler Søren'le hakkımdaki dedikoduları bastıracaksa razıydım.

Blaise'le aramda romantik bir şeyler olduğu dedikodusunu yeğlerdim çünkü mürettebat bunu gönülden destekleyecekti, en azından Blaise Astrealı olduğu için. Mürettebat beni ne kadar desteklerse o kadar iyiydi. Gemiye bindiğimde Ejder Katili'nin beni ne kadar nahoş karşıladığını, kraliçe değil de kayıp bir çocukmuşum gibi benimle konuştuğunu unutamıyordum. Onun *kraliçesi* değilmişim gibi. Bu durumun daha da kötüye gitmesinden korkuyordum.

Bunları düşünmemeye çalıştım. Ne zaman bu kadar umursamaz olmuşum? Blaise'e bir şeyler hissediyordum, onun da bana boş olmadığını biliyordum ama bunların üstünde hiç durmamıştım. Doğruca plan yapmaya başlamış, politik çıkarlarım için onu nasıl kullanacağımı düşünmüştüm. Nasıl böyle bir insan oldum ben?

Kayzer gibi düşünüyordum. Bunu fark edince ürperdim.

Halim Blaise'in gözünden kaçmadı. "Sen iyi misin?" diye sordu ben kamaramın kapısını açıp onu içeri buyur ederken.

Dönüp ona baktım, Kayzer'in sesini zihnimden uzaklaştırdım. İçeri girdiğimizi kimlerin gördüğünü ya da ne söyleyeceklerini veya bunu nasıl kendi lehime çevireceğimi düşünmeyi bıraktım. Biraz önce konuştuğumuz konuyu düşünmedim. Yalnızca odada baş başa olmamızı düşündüm.

"Yanımda kaldığın için teşekkür ederim," dedim sorusunu cevaplamadan.

Bir an gülümseyip gözlerini kaçırdı. "Bana iyilik yapan sensin. Heron'la kalıyorum, adam gemiyi sarsacak kadar yüksek sesle horluyor."

Güldüm.

“Sen uyurken ben de yerde yatarım,” dedi.

“Olmaz,” dedim kendim de şaşırarak.

Bana bakarken gözleri biraz daha büyüdü. Sonsuza dek burada böylece donup kalacakmışız gibi gelince büyüyü bozdum. Yaklaşıp elini tuttum.

“Theo,” dedi ama duymak istemediğim uyarılarla bu anı mahvetmesin diye parmağımı dudağına götürüp onu susturdum.

“Sadece... bana sarıl, olur mu?” dedim.

Blaise iç geçirdi, hayır diyeceğini biliyordum, artık çocukluk arkadaşı olmadığımı, bu yüzden mesafesini koruması gerektiğini söyleyecekti. Ben onun kraliçesiydim ve bu her şeyi çok daha karmaşık bir hale getiriyordu. O yüzden ben de ucuz bir koz oynadım, hayır demeyeceğini bildiğim bir koz.

“Kendimi daha güvende hissedeceğim, Blaise. Lütfen.”

Bakışları yumuşayınca onu kandırdığımı anladım. Hiçbir şey söylemeden parmağımı dudağından çekip onu da peşimden yatağa sürükledim. Birbirimize mükemmelen uyuyorduk; bedenini bedenime, kollarını bana sarmıştı. Burada, denizde bile şömine ateşi ve baharat gibi kokuyordu; evim gibi. Teni beni kavuruyordu ama bunu düşünmemeye çalıştım. Onun yerine içimi gümbürdeten kalp atışlarını, benim kalbimle aynı ritmi tutturduğunu hissettim ve bununla kendimi uykunun kucağına bıraktım.

AİLE

Uyandığımda Blaise gitmişti ve oda onsuz çok soğuktu. Başımın yanında, yastığın üzerinde bir not vardı.

*Bu sabah paspas görevim var. Akşam görüşürüz.
Sevgiler,
Blaise*

Sevgiler. Darmadağın saçımı ve kırıışık giysilerimi düzeltmeye çalışırken bu sözcük aklıma takıldı. Başka bir hayatta bu kelime muhtemelen içimin pırpır etmesine sebep olurdu oysa şimdi beni rahatsız ediyordu. Sebebini biraz sonra anladım: Søren de mektuplarını böyle bitiriyordu.

Søren'i çok düşünmemeye çalıştım. Hayatta ve güvenderdi, şimdilik onun için yapabileceğim başka bir şey yoktu. Vecturia'da yaptıklarından, elini bir daha asla temizlenemeyecek kadar kana buladıktan sonra hak ettiğinden fazlasıydı.

Peki ya senin ellerin? diye fısıldadı kafamın içindeki bir ses. Cress'in sesine benziyordu.

Ejder Katili'nin verdiği çizmeleri giydim. Bir numara büyüktü ve yürürken takırdıyorlardı ama şikâyet edemez-

dim, özellikle de Blaise'in aksine gemide yapmam gereken herhangi bir iş olmadığını göz önüne alırsak. Önceki gün Ejder Katili gemi turunda, gemideki herkesin, azığını hak etmek için günlük görevlerini yerine getirdiklerini söylemişti. Heron'un her gün mutfakta vardiyası vardı, Artemisia'ysa her gün birkaç saat yelkenleri idare etmek zorundaydı. Çocukların bile yemek saatlerinde su koyma ya da Ejder Katili'nin getir götür işlerine bakma gibi ufak görevleri vardı.

Ejder Katili'ne yardımcı olmak için ne yapabileceğimi sorduğumda sadece gülümsemiş ve küçümser gibi elimi sıvazlamıştı.

"Sen bizim *prencesimizsin*. Yapmanı istediğimiz tek şey bu."

Ben sizin kraliçenizim, demek istemiş ama bu sözleri bir türlü dile getirememiştim.

Güverteye çıktığımda güneş fena halde yükselmişti ve insanı kör edecek kadar parlaktı. Ne kadar uyumuştum? Vakit öğlene yaklaşmış olmalıydı ve gemide vızır vızır bir hareketlilik vardı. Güvertede tanıdık bir sima aradım ama tek bulabildiğim, bir yabancılar deryası oldu.

"Majesteleri," dedi elinde su dolu bir kovayla geçerken eğilip selam veren bir adam. Tam cevap vermek için ağzımı açtım ki kadının biri eğilip aynı hareketi tekrarladı.

Bir süre sonra en iyi cevabın sadece gülümseyip başımla onaylamak olduğunu fark ettim.

Başımı sallayıp gülümseyerek güvertenin diğer tarafına geçerken tanıdık bir yüz görmeye çalıştım ama bir çift göz görür görmez pişman oldum.

Elpis'in annesi, Nadine, ana yelkenin altındaydı, elinde güverteyi yıkadığı paspasla duruyordu ama şimdi donakalmıştı ve paspastan kirli bir su damlıyordu. Gözleri gözlerime bakıyordu ama yüzü ifadesizdi. Kızına o kadar benziyordu

ki onunla ilk karşılaşmamda hazırlıksız yakalandım; aynı yuvarlak yüz, aynı siyah, çukur gözler.

Önceki gece Ejder Katili'nin turundan sonra ona Elpis'e olanları anlattığımda gözyaşlarına rağmen söylenmesi gerekenleri söylemişti. Kızını kurtarmaya çalıştığım, onunla arkadaş olduğum, Kayzer'den intikam almaya yemin ettiğim için bana teşekkür etmişti fakat bu sözler bana boş gelmişti; bana sövmesini, Elpis'i kendi ellerimle öldürdüğüm için beni suçlamasını tercih ederdim. Belki suçumu başkasından duymak beni biraz rahatlatırdı.

Kadın bakışlarını benden kaçırıp yeniden güverteyi paspaslama işine odaklandı, güvertede delik açmak istercesine sert ovalıyordu.

"Theo," dedi arkamdan bir ses. Dikkatimi dağıtan bu sese o kadar minnettardım ki bana seslenen kişinin Artemisia olduğunu ancak fark edebildim.

Üstünde benimki gibi giysilerle –kahverengi dar pantolon ve pamuklu beyaz gömlek– geminin korkuluklarına yaslanmıştı. Nedense giysiler onun üstünde daha iyi duruyordu, sanki başka bir seçenek olmadığı için değil, kendi isteğiyle giyiyordu bunları. Kollarını uzatmış, denize dönmüştü ama bana bakıyordu. Gök mavisi uçlu dağınık beyaz saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Crescentia'dan çaldığım su taşı saç iğnesini takmıştı ve mürekkep mavisi mücevher güneşte parlıyordu. Artemisia'nın, saç konusunda hassas olduğunu bildiğim için çok fazla bakmamaya çalıştım ama kolay değildi. Kalçasında kabzası altın kakmalı bir hançer vardı. Başta benimki olduğunu düşündüm ama mümkün değildi. Benimki kamaramda, yastığımın altındaydı.

Ne yaptığını bir an sonra anlayabildim. Saçındaki su taşı güneşte parlamıyor, tam anlamıyla ışıltı saçıyordu. Çünkü onu kullanıyordu. Dikkatlice baktığımda parmaklarının arasın-

dan akıp giden, okyanus pusu kadar incecik sihri neredeyse görebiliyordum.

“Ne yapıyorsun,” diye sordum dikkatlice yaklaşılarak. Artemisia’dan korkmadığımı düşünmek hoşuma gidiyordu ama ondan korkmamam için aptal olmalıydım. Sihri olmadan bile korkutucu bir yaratıktı.

Muzipçe sırtarak gözlerini devirdi. “Annem Kalovaksiyalıların bizi takip etme ihtimaline karşı daha hızlı gitmemiz gerektiğini söyledi,” dedi.

“O yüzden senden yardım istedi, öyle mi?”

Artemisia güldü. “Ah, hayır, annem kimseden yardım istemez, benden bile,” dedi. “Hayır, emretti.”

Yanındaki korkuluklara yaslandım. “Kimseden emir almadığını sanıyordum,” dedim.

Yanıt vermedi, omuz silkmekle yetindi.

Göz alabildiğine uzanan mavi dalgalara baktım. Ejder Katili’nin filosunda *Duman*’ın arkasından gelen gemileri seçebiliyordum. Bir süre sonra, “Tam olarak ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Dalgaları yanımıza çekiyorum,” dedi. “Böylece bize karşı değil, bizimle aynı yöne gidiyorlar.”

“Bu büyük bir güç gerektirir. Tek başına halledebileceğinden emin misin?”

Bu soruyu ona hakaret olsun diye sormamıştım ama Artemisia kızdı. “Göründüğü kadar zor değil. Doğal bir su kütlelerini zaten istediği şeyi yapması için uğraşmaktan ibaret, sadece yönünü değiştiriyor. Yani akıntıyı tersine çeviriyorum. Bütün Calodean Denizi’ni kontrol etmiyorum zaten, sadece filomuzun bulunduğu bölgeyi etkiliyorum.”

“Kararına güveniyorum,” dedim. Sessizlik çökünce nasıl çalıştığını izledim; ellerini zarıfça havada çeviriyor, parmaklarından ince, sihirli deniz sisi sızıyordu.

Birden kuzenim olduğunu hatırladım ama düşüncesi bile saçmaydı. Birbirimizden çok farklıydık ama annelerimiz kardeşti. Hatta ikizlerdi.

Onu ilk gördüğümde su yeteneğini gösteren beyaz-mavi saçlarını benimki gibi içinde kızılları olan bir kahverengiye boyamıştı. Benimle dalga geçtiğini ya da beni huzursuz etmeye çalıştığını düşünmüştüm ama sanırım işaretlenmeden önceki saç rengi buydu; tıpkı annesinin, annemin ve benim saç rengim gibi. Belli ki başından beri kuzen olduğumuzu biliyordu ama bana tek kelime etmemişti.

Damarlarımızda aynı kan akıyor, diye düşündüm, hem de ne kan.

“Biz ateş tanrısının soyundan gelirken senin su tanrısı tarafından seçilmen tuhaf değil mi sence de?” diye sordum biraz sonra.

Gözucuyla bana baktı. “Pek değil,” dedi. “Manevi yönü güçlü biri değilimdir, biliyorsun. Belki Huzza’nın soyundan gelmişizdir ama ailemiz tahttaki iddiasını sürdürsün diye uydurulan bir efsane de olabilir. Neticede büyüünün soyla ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Heron, Suta’nın beni mabedinde gördüğünü ve orada bulunanların içinden beni seçip bu yetenekle kutsadığını söylüyor ama bu cevabın hoşuma gittiğini söyleyemem.”

“Hangi cevap hoşuna gidiyor peki?” diye sordum.

Cevap vermedi, önünde uzanan denize odaklanarak ellerini bir dansçı zarafetiyle hareket ettirdi. “Neden benim yeteneğimi bu kadar merak ediyorsun?” diye sordu.

Omuz silkme sırası bendeydi. “Özel bir sebebi yok. Pek çok kişi merak ediyordur herhalde.”

“Hayır, pek değil,” dedi bir anda ellerini sola sonra önüne çekerek. “İnsanlar genellikle ne kadar şanslı olduğumu söyler. Çoğunlukla saçımı okşarken söylerler; bundan hep

nefret etmişimdir. Öyle ya da böyle bu konuda kimse soru sormaz. Bu konuyu açmak madenler konusunu konuşmaya yol açtığı ve kimse bu konuda bir şey duymak istemediği için sormazlar. Bunun merak sınırlarını aşan bir şey olduğunu düşünmeleri daha iyi.”

“Pek çok şeyin merakımın sınırlarını aşmadığını öğrenince şaşıracağını düşünmemiştim,” dedim umursamaz bir tavırla ama sözleri hâlâ dikenli sarmaşıklar misali beni kısılcacında tutuyordu.

Artemisia rahatsızlığımı fark ettiyse bile oralı olmadı. “Çok geç uyudun,” demekle yetindi. Orada bir yerlerde bir iğneleme vardı ama her zamanki dürtmeleri kadar acıtmadı. Önceki gün de böyle şeyler yapmış, biz *Duman*’a ayak bastıktan sonra sürekli söylenip durmuş, huzursuz olmuştu ki daha önce bu halini hiç görmemişim. Alıştığım alaycı tavrı, iğnelemeleri yoktu. Annesinin gölgesinde kendi olamıyordu.

“O kadar geç uyumak gibi bir niyetim yoktu. Gece geç saatlere kadar ayaktaydım...”

“Blaise kendini iyi hissetmediğini söyledi,” diye araya girdi ama kibirli bakışları bambaşka bir imada bulunduğunu gösteriyordu. Demek ki söylentiler yayılmıştı bile.”

Yüzümü ateş bastı. “Ben iyiyim,” dedim konuyu değiştirmek için başka bir şey düşünmeye çalışarak. Bir an sonra kalçasındaki hançeri işaret ettim. “O ne için?”

Artemisia ellerini indirince büyü akışı durdu. Farkında olmadan kabzaya dokundu, tıpkı saraydaki kadınların, mücevherlerine dokunduğu gibi. “Vardiyamdan sonra biraz talim yapmak istiyordum,” diye itiraf etti. “Senin gölgelerini öldürdükten sonra onu kullanmaya pek fırsatım olmadı, o yüzden biraz paslandım.”

“Onları *sen* mi öldürdün?” diye sordum.

Dalga geçer gibi güldü. “Kim sandın? Heron birine zarar vermenin yeteneğine ters düştüğünü söylüyor; Blaise de mecbur kalmadıkça ellerini kirletmeyi sevmiyor. Ondan istesem belki yapardı ama...” Sustu.

“Ama sen seviyorsun,” dedim cümlesini tamamlayarak.

Gözleri parladı; gülüşü zalimdi. “Bana iyi geliyor,” dedi, “bir şeyleri geri almak.”

Ağzını açınca, elime fırsat geçmişken Søren’i öldürememle ilgili alaycı bir söz bekledim ama gelmedi.

“İstersen sana da öğretirim,” diyerek beni şaşırttı. “Hançer kullanmayı.”

Kalçasındaki silaha bakıp onu elime aldığımı hayal ettim ama tünelde Søren’le birlikteyken tuttuğum gibi titreyen ellerle ve adamı felç eden bir tereddütle değil, ne yaptığını bilen biri gibi. Kayzer’in boynuma değen nefesini, kalçamı sıkıp santim santim yukarı çıkan elini hatırladım. O anlarda kendimi çaresiz hissetmiştim ama bir daha asla bu çaresizliği yaşamak istemiyordum. Bu düşünceyi zihnimden uzaklaştırdım. Ben katil değildim.

“Ampelio’dan sonra... sanırım benim içinde böyle şeyler yok,” dedim sonunda, içimden keşke böyle olmasaydı diyerek.

Artemisia, “Bence içindekileri bilsen sen bile şaşardın,” dedi.

Herkesinkinden daha sert ve kuvvetli ayak sesleri ahşap güvertede takırdayarak bize yaklaşıncı cevap veremedim. Art bu yürüyüşü tanımış olmalıydı ki sesin geldiği yere dönüp bakmadan önce adeta kendi içine kıvrılıp küçüldü.

“Anne,” dedi hançerinin kabzasındaki eli yine kıpır kıpır olurken. Bunun gerginlik anında yaptığı bir hareket olduğunu fark ettim ama bir gün önce, birinin Artemisia’yı tedirgin edeceği düşüncesine gülüp geçirdim.

Ben de kendime çekidüzen verip ona döndüm. “Ejder Katili,” dedim.

Dik ve özgüvenli duruşuyla sanki cüssesinden daha fazla yer kaplıyordu. Çizmeleri hariç, mürettebatıyla aynı giyinmişti. Hantal iş botları yerine kalın tabanlı, dize kadar çizmeler giymişti. Başta bu çizmeleri gemide giymenin ne kadar kullanışlı olabileceğini merak etsem de bir kez bile tökezlemediğini ve tabanı sayesinde birkaç santim daha uzayan boyuyla mürettebatına daha tepeden baktığını fark ettim.

Benimle göz göze gelince gülümsedi ama annemin gülüşüne hiç benzemiyordu. Aksine, Cress’in şiir çevirirken zorlandığında bana bakarkenki gülüşüne benziyordu.

“Böyle iyi anlaştığınızı gördüğüme sevindim,” dedi ama sesinde hiç de sevinçli bir ton yoktu. Bir şeye kızmış gibi bir hali vardı ama genel tavrının böyle olabileceğini de düşündüm.

“Elbette,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Artemisia saraydan kurtarılmamda ve Baron’un öldürülmesinde kilit rol oynadı. O olmasa hiçbirini başaramazdık.”

Art yanımda duruyor, hiç konuşmuyordu. Annesinin çizmelerinin altındaki ahşap döşemeye dikmişti gözlerini.

“Evet, çok özel bir kızdır. Hayatta kalan tek çocuğum, o yüzden benim için de çok kıymetlidir.”

Sesinde Art’ın irkilmesine sebep olan gizli bir dokundurma vardı. Art’ın bir erkek kardeşi vardı. Madenlerde birlikte olduklarını, delirdiğini ve muhafızlardan birinin onu öldürdüğünü, daha sonra kendisinin de o muhafızı öldürdüğünü söylemişti. Ben ikisinin arasındaki enerjiye fazla kafa yoramadan Ejder Katili dikkatini bana verdi.

“Plan yapmamız gerekiyor, Theo. Kamarama gidelim de konuşalım.”

Tam cevap verecektim ki Art benden önce davrandı.

“Majesteleri,” dedi alçak sesle ama annesine hâlâ bakmıyordu.

“Hımm?” dedi Ejder Katili ama omuzlarının nasıl gerildiğine bakılırsa onu gayet iyi duymuştu.

Artemisia sonunda başını kaldırıp annesinin gözlerinin içine baktı. “Ona ‘Majesteleri’ demelisin, özellikle de başkalarının seni duyabileceği yerlerde.”

Ejder Katili’nin gülüşü kopmaya hazır yay gibi gergindi. “Tabii, haklısın,” dedi zoraki. Yeniden bana dönüp hafifçe eğildi.

“Majesteleri, mütevazı kamaramı şerefendirirseniz mutluluk duyarım. Oldu mu, Artemisia?” diye sordu.

Artemisia yanıt vermedi. Yüzü kıpkırmızı kesilirken bakışlarını yeniden yere dikti.

“Elbette,” dedim Ejder Katili kızını toza çevirmeden dikkatini üstüme çekerek.

Ejder Katili kaşlarını çatarak bana baktıktan sonra kızına döndü. “Dalgaları kontrol etmek için öğlene kadar vaktin vardı. Bir saatin daha var, üstesinden gelebilirsen.”

Sesindeki emrivaki barızdı, Art dişlerini sıktı. Ellerini yeniden denize çevirerek, “Elbette, Kaptan,” dedi.

Ejder Katili tek kelime etmeden döndü ve onu takip etmemi işaret etti. Artemisia’yla göz göze gelince onu rahatlatmak için gülümsedim ama fark ettiğini hiç sanmıyordum. Onu tanıdığımdan beri ilk kez bu kadar dalgındı.

ÇATIŞMA

Ejder Katili'nin kamarasına adımımızı atar atmaz, keşke Art'tan benimle gelmesini isteseydim diye düşündüm. Bencilce bir istektir –belli ki annesinin varlığında tedirgin oluyordu– ama yine de benimle gelmesini isterdim. Oradaki iki adam da Ejder Katili'ne tamamen sadıktı, bir tuzağa yürüyordum sanki. Kayzer ve Baron'un yanındayken tam olarak böyle hissetmiyordum –İmparatoriçe'nin de deyimiyle kurtlar sofrasındaki kuzu gibi– dediği ama ondan çok da farklı sayılmazdı. Bu odada hiç müttefikim olmayacaktı.

Ben kraliçeyim, diye hatırlattım kendime, omuzlarımı dikleştirdim. Tek müttefikim kendimdim, bu da bana yeterdi.

Adamlar beni görünce zoraki ayağa kalktılar ama bu itaat gösterisi benden çok Ejder Katili'neydi.

Ejder Katili'nden birkaç yaş büyük olan Eriel'in gür, kızıl sakalları, kel bir kafası vardı ve Ejder Katili'nin *Duman, Pus, Toz, Sis* ve daha isimlerini hatırlayamadığım yarım düzine kadar küçük gemiden oluşan filosunu yönetiyordu. Önceki gece, sol kolunu birkaç yıl önce savaşta kaybettiğini söylemişti bana. Sonra da yumruğu sıkılı, hareket kabiliyeti olmayan abanoz bir kol takılmıştı. Böyle bir eksiklik pek çok asker

için emeklilik anlamına gelirdi ama Eriel'in stratejik dehası, artık dövüşemese de onu vazgeçilmez kılıyordu. Ejder Katili'nin küçük ordusu kendilerinden üç kat büyük Kalovaksiya taburlarıyla başa çıkmıştı ve bunu büyük oranda Eriel'in diğer gemilerin kaptanlarıyla yaptığı dikkatli planlara borçluydular.

Onun yanındaki Anders ise yirmi yıl önce macera arayışında bir delikanlıyken kolay hayatını bir kenara atan Elcourtlu düşük seviyeli bir lorddu. Aradığını da kesinlikle bulmuştu. Önceki gün bana anlattığını göre, sözünü etmeye degecek bir yeteneği olmadığı ve hesap kitaptan da hiç anlamadığı için, tek başına geçirdiği ilk yılları çok zor geçmişti. Para, eskiden inandığının aksine bitip tükenmeyen bir kaynak değil, uğruna savaşılacak, gerekirse çalınacak bir şeydi. O yüzden çalıp çırparak bir ülkeden diğerine gitmiş, daha sonra da başkalarını onun için hırsızlık yapmaları için eğitmişti. Bundan sıkılınca da korsan olmak istediğine karar vermiş ve Ejder Katili'nin gemisine kapağı atmıştı.

Ben konuşmaya fırsat bulamadan Ejder Katili, "Otura bilirsiniz," dedi.

Belki de Artemisia, bana Theo dediği için annesini uyar-makla doğru olanı yapmıştı. Belki de Ejder Katili bilerek beni hakir görüyordu. Bu iki adamın yanındayken bu konuda hiç zorlanmayacaktı. Gemiye geldiğimden beri bana hayli medeni davransalar da kafalarındaki asi Astrea Kraliçesi tablosuna hiç uymadığımı tahmin edebiliyordum.

Ancak çok daha korkunç insanlar tarafından hakir görülmüştüm ve ilk kez içime kapanıp dikkatleri üstüme çekmekten kaçınmam yakışık almayacaktı. O yüzden, kalın tabanlı çizmeleriyle Ejder Katili'nin yanında cüce gibi kalsam da dimdik durdum. Adamları sırayla selamlayıp, "Benimle görüştüğünüz için teşekkür ederim," dedim ve beni düzeltmesini bekleyerek dikkatimi Ejder Katili'ne verdim. Tatlı

tatlı gülümsedim. “Bu görüşmeyi ayarladığın için *sana da* teşekkür ederim, teyze. Bizi neyin beklediğini konuşma zamanı geldi. Rica etsem biriniz Blaise ve Heron’u da bulabilir mi?”

Tepkisini görmek için bakmasam Ejder Katili’nin burun deliklerinin kanatları o kadar belli belirsiz titredi ki tepkisini yakalamaya çalışmasaydım titrediğini göremeyecektim. Dişlerini sıkıp hemen sonra gülüşümü taklit etti.

“Bunun gerekli olduğunu sanmıyorum, Theo,” dedi. “En iyi stratejik ve diplomatik beyinlerimiz burada zaten.” Adamlarını gösterdi. “Blaise ve Heron davamız için çok şey başardı ancak bu konularda çok az tecrübeye sahip çocuklar.”

Siyah gözlerini benimkilerden ayırmıyordu, var gücümle irkilip bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. Ne de olsa bunlar annemin gözleriydi ve onlara bakarken kendimi çocuk gibi hissediyordum. Ama artık çocuk değildim ve bir an bile kendimi öyle hissetmeyi göze alamazdım. Pek çok şey tehlikedeydi. O yüzden gözlerimi gözlerinden ayırmadım ve hiç tereddüt etmedim.

“Onlar benim danışmanlarım,” dedim yumuşak ama kararlı bir sesle. “Onlara güveniyorum.”

Ejder Katili başını yana yatırdı. “Bize güvenmiyor musunuz, Majesteleri?” diye sordu gözlerini kocaman açarak. “Biz yalnızca sizin iyiliğinizi düşünüyoruz.”

Adamlar homurdanarak onu onayladı.

“Hiç şüphem yok,” dedim onları rahatlatan bir tebessümle. “Ancak birbirimizi çok kısa süredir tanıyoruz, korkarım benim için neyin iyi olduğunu henüz *bilemezsiniz*. Yakında öğreneceğinizden eminim ama kaybedecek zamanımız olmadığı konusunda hemfikir olduğumuzu sanıyorum.”

“Doğru,” dedi Ejder Katili. “Bu yüzden başka insanları aramakla vakit kaybedeceğimize topladığım yetkin ekiple...”

Kelimelerimi hançer misali bileyip sözünü kestim. “İlk söylediğimde laf olsun diye tartışmak yerine gidip Blaise ve Heron’u çağırırsaydınız şimdi yolda olurlardı. Şimdi, Kalovaksiyalılar bizi ortadan kaldırmak için koca bir tabur toplarken zaman kaybetmeyi mi tercih edersiniz?”

Kadın sinir bozucu uzun bir an boyunca bir şey söylemedi ama yaydığı hıncı hissedebiliyordum. Gözlerinin içine bakmaya devam ettim, öfkesi benimkini de alevlendiriyordu. Parmaklarımı uyuşturan bir yanma hissettim ama Ejder Katili’nden bakışlarımı kaçırmak istemediğim için başımı eğip bakmadım. Tanıdık bir histi, Cress’i gördüğüm kâbustan uyandığımda da tenimde böyle bir his olmuştu. Kollarımı kavuşturdum, parmaklarımı tuniğimin koluna bastırıp görmezden gelirsem yanmaz diye düşündüm.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir sürenin sonunda, Ejder Katili, tüm kasları aksini söylese de Anders’a döndü.

“Git çocukları getir,” dedi sert bir sesle. “Ve hemen geri gel.”

Anders’ın mavi gözleri kararsızca ikimizin üzerinde gezindi, hafifçe eğilip önce Ejder Katili’ni, sonra beni selamladı. Sonra hiç konuşmadan kapıdan fırlayıp bizi huzursuz bir sessizlikle baş başa bıraktı.

İçim zafer sevinciyle dolarken parmaklarımın yandığını unuttum.

“Annene hiç benzemiyorsun,” dedi Ejder Katili.

İçimdeki o zafer duygusu öylece uçup gitti. Sözleri sert yumruklar olup mideme mideme indi ama haklı olduğunu anlamak çok daha acıydı. Bana karşı çıkanları kendime düşman etmek, sözlerini onlara karşı kullanmak, her şeyi inatla kendi bildiğim gibi halletmek; bunlar annemin kraliçe olarak asla başvurmadığı taktiklerdi. O insanları kendine hayran

birakır, orta yolu bulur, uzlaşır ve verecek çok şeyi olduğu için nerede ihtiyaç olsa elinden geleni verirdi.

Bir şey daha fark ettim ve o farkındalık tüm bedenime, bastırmaya çalıştığım bir ürperti yaydı.

Bu durumu annem gibi halletmedim; Kayzer gibi hallettim.

Gergin geçen birkaç dakikadan sonra Anders çıkageldiğinde Blaise ve Heron da peşindeydi. İkisi de gitgide küçülen odaya girdiklerinde şaşkın görünüyorlardı.

“Sonunda,” diye çemkirdi Ejder Katili, ikisi tek kelime etmeden gelip iki yanımda durunca.

En azından ne olup bittiğini anlamış olmalıydı. Bu toplantının onlarsız başladığını, Ejder Katili’nin onların katılmasına engel olmaya çalıştığını fark etmiş olmalıydı. Ya da Blaise bambaşka bir sebeple ona öfkeli gözlerle bakıyordu. Heron ise kimseye bakmıyordu. Bakışları ağır ve ciddiymi ancak mesafeliydi. Gemiye bindiğimizden beri öyleydi, Elpis’in ölümünün onun vicdanını benimkinden daha fazla sızlattığından endişeleniyordum. Ne de olsa Baron’u zehirledikten sonra gidip onu *Duman*’a getirme görevi onundu.

Ejder Katili’ne gülümsedim. “Artık hepimiz burada olduğumuza göre, başlayalım. Ateş madenine baskın yapıp oradaki köleleri kurtarmak için Anglamar harabelerine gidiyoruz.”

Boğazını temizleyen Eriel temkinli gözlerle bana bakıyordu. “Böyle bir eylemi tavsiye etmem, Majesteleri,” dedi nereye ait olduğunu bilmediğim hem melodik hem tehlikeli gelen bir aksanla. “Basitçe açıklarsam bu kadar az savaşçı varken Kalovaksiyalılara saldırmak aptallık olur. Hangi stratejiyle gidersek gidelim hiç zorlanmadan kökümüzü kuruturlar. Bu görev bizi aşıyor.”

“Desteginizi kabul ettiğimde bu konuda anlaşmıştık,” dedim bakışlarımı Eriel’den Ejder Katili’ne çevirerek. Öfke-min yine kabarmıştı.

“Burada anahtar,” dedi Anders, “takviye kuvvet bulmak.” Yıllarca süren hırsızlık ve korsanlık bile belagatini tam olarak silememişti.

Blaise alay eder gibi güldü. “Takviye kuvvet mi? *Biz* bunu nasıl düşünemedik? Ampelio nasıl düşünemedi? Bizi birçok dertten kurtarırdı. Ah, bir saniye, *düşündük*. Hiçbir ülke Kalovaksiyalıların karşısında yer almak istemiyor.”

“Babalarının hayrına karşı çıkmazlar tabii. Dünyanın geri kalanı yardım edemeyecek kadar korkuyor Kayzer’den, o yüzden çabalarına değmesini sağlamamız gerek,” dedi Ejder Katili gözlerini benden ayırmadan. “Tahminimce bizden istedikleri tek şey, Ampelio’nun asla pazarlık konusu yapmayacağı bir şey.”

Ağzım kurudu. “Neymiş o?”

“Sen,” dedi açıkça. “Daha da açarsam seninle evlenmek.”

“Kraliçeler evlenmez,” dedi Heron bu düşünceyle şaşkına uğrayarak. Tek kelime edemesem de ona minnettardım.

“Bu normal bir durummuş gibi davranmayalım, canım,” dedi Ejder Katili. Heron ondan en az kırk beş santim daha uzun olduğu halde karşısında çocuk varmış gibi konuşuyordu. “Bence Theo ülkesinin iyiliği için gururunu bir kenara bırakabilir.”

“Mesele gururum değil,” dedim sakın bir sesle konuşmaya, göğsümde kabaran paniği saklamaya çalışarak. “Ben o adamların umurunda değilim, onların tek istediği Astrea’dan ve sihrimizden bir parça almak.”

Ejder Katili, bu meselenin hiç önemi yokmuş gibi omuz silkti. “Kalovaksiyalıların bu konuda söz sahibi olmasına

daha fazla izin verirsek sihir mihir kalmayacak. Bu bir fedakârlık ama gerekli.”

“Senin için söylemesi kolay, nasılsa fedakârlıkta bulunan sen değilsin,” dedim terslenerek.

“Gerekli olup olmadığını bilmiyoruz,” dedi Blaise, Ejder Katili cevap veremedi. “Başka seçenekler de var...”

“Mesela?” diye sordu Ejder Katili, kaşlarını kaldırarak.

“Prens için henüz pazarlık yapmadık. Onu madenlerden biriyle takas edersek...”

“Ne yazık ki istihbaratımız, prensin umduğumuz kadar iyi bir rehine olmadığını söylüyor,” dedi Eriel araya girerek. “Kayzer onu *istemiyor*. Prensi bir tehdit ve düşman olarak görüyor. Onu elinden almakla Kayzer’e iyilik yaptık. Daha şimdiden Prens’in sizinle gönüllü kaçtığına dair söylentiler yaymaya başlamış, Majesteleri.”

Yalan da sayılmaz, dedim içimden.

“O halde onu rehine olarak kullanmayız,” dedim kendi kulağıma bile çaresiz gelen bir sesle. “Planımız, başından beri onu babası ile Kalovaksiya halkının arasını açacak bir araç olarak kullanmaktı. Onu öldürmek ve suçu Kayzer’in muhafızlarından birinin üzerine atmak sarayda kargaşa çıkaracaktı ancak kaçış hikâyesini kullanıp benzer bir sonuca varmamamız için bir sebep göremiyorum.”

“Kayzer saraydakilerin onu hain olarak gördüğünden emin olacaktır,” dedi Blaise ancak bunu bana itiraz etmek için değil, mantığımı anladığından, sorunu çözmem için bana fırsat veriyordu.

“Fakat saray, şölende Søren’in babasına karşı çıktığına şahit oldu,” dedim. “Kayzer’in sözlerine ancak aptallar inanır. Bu kargaşaya birkaç fısıltı ekleyebilirsek hikâyeyi değiştirebiliriz. Søren’in onları terk etmediğini, belki de Kayzer’in onu sürdüğünü düşünmelerini sağlayabiliriz. Saraydakiler,

Kayzer'i İmparatoriçe'yi öldürmekle suçladığımı duydu; bu da kulaktan kulağa geziyordur. Doğru kulaklara fısıldayacak doğru seslerimiz olursa onları Kayzer'e düşman etmek zor olmayacaktır."

Blaise başını yavaşça sallayarak Ejder Katili'ne döndü. "Var mı?" diye sordu

"Birkaç casusum var," diye itiraf etti tedbiri elden bırakmadan. "Ama onlar bana istihbarat yolluyor, saraya bulaşmıyorlar. Bunca zamandır fark edilip öldürülmemelerini ancak bu şekilde sağlayabildim."

İster istemez, ben istediğim için bu işe bulaşana kadar herhangi bir tehlikeyle karşı karşıya olmayan Elpis'i hatırladım. Tanınmaz hale gelen yanmış cesedinin taht sodasından sürüklenerek çıkarıldığı an geldi gözümün önüne. Hayatının son anlarındaki acı feryatlarını duydum. Yutkundum, söylemem gerekenleri söylerken bile kendimden nefret ediyordum.

"Köşemizde oturup bekleme zamanı değil. Elimize geçen fırsatları değerlendirmezsek ucu ucuna hayatta kalmaktan başka bir şey yapamaz hale geliriz. Ben Astrea için bundan daha fazlasını istiyorum, siz de istemelisiniz."

Ejder Katili'nin çenesi kasıldı.

"Pekâlâ," dedi. "Senin deyimimle bu *fısıltıları* yayacağım ama yine de ateş madeninde yapılacak savaş için yeterli olmaz. Eriel, Sta'Crivero'ya dört günde varabileceğimizi söyledi."

Sabırsız bir çocuk gibi topuklarının üstünde bir öne bir arkaya sallanarak konuşmayı pürdikkat dinleyen Eriel kendi ismini duyunca şaşırsa da başıyla onayladı.

"Sta'Crivero'da Kral Etristo'yla görüşeceğiz," diye devam etti Ejder Katili.

Bu konuşmanın nereye varacağını biraz geç anladım. "Şu Kral Etristo'yla evlenmeyeceğim," dedim beni iyice duyması için her kelimenin üstüne basa basa.

Ejder Katili güldü. “Ah, hayatım, hayır. Etristo sana iyi bir eş olamayacak kadar yaşlı, karısı var zaten. Hayır, o bir çeşit... organizasyon düzenleme nezaketi gösterdi. Dünyanın dört bir yanından ülke liderleri seninle tanışmaya gelecek ve kendileriyle evlenmen karşılığında sana ordularını sunacaklar.”

“Açık artırmada en yüksek teklifi verene satılacak bir mücevher değilim,” dedim istemeden sesimi yükselterek. Kâbustan uyandığımdaki gibi bedenimin fazla ısındığını hissettim. Alnım boncuk boncuk terledi ama hemen sildim. Ejder Katili’nin kamarasının neden bu kadar sıcak olduğunu bilmiyordum. Neden bunu yalnızca benim fark ettiğimi de bilmiyordum. “Ben bir kraliçeyim ve kararlarımı kendim veririm.”

Ejder Katili ağzını büzüp bir an düşüncelere dalmış gibi beni süzdü.

“Elbette, karar senin,” dedi sonunda zoraki bir tebessüm ve kurnaz bakışlarla. “Ama bu durumu ciddiye almanı öneririm. Bu sırada Sta’Crivero’ya yol almaya devam edeceğiz. En azından yeni bir plan üstünde çalışırken limandaki kargaşaya sığınırız.”

Bunu değerlendireceğimi söyledim, o kadarı bile midemi bulandırmaya yeterken.

İTİRAF

Ejder Katili'yle toplantımızdan sonra güverteye yeniden çıktığımda yüzüme çarpan temiz havayla tenim üşüdü. Alnımdaki ve dudağımın üstündeki teri silip iki yanımdaki Heron ile Blaise'e baktım. İkisi de Ejder Katili'nin kamarasındaki sıcaktan hiç etkilenmemişçesine mükemmel görünüyorlardı. Belki de hastalanıyordum; yaşadığım onca şeyden sonra şaşırtıcı olmazdı. Belki de sadece kafamda kuruyordum; vücudumun baskıya ve öfkeye verdiği bir tepki de olabilirdi.

"Evlilikten çok daha iyi bir plan yapmalıyız," dedi Blaise beni düşüncelerimden çekip alarak.

Yutkundum. "Mutlaka," dedim solumdaki Heron'a da ona da bakmadan. Gemiye, sağa sola koşturup duran, *Duman*'ı son sürat, bir kez daha ellerimden kayıp gidecek bir geleceğe götüren insanlara baktım. Ejder Katili bana bir tercih illüzyonu sunmuş olabilirdi ama bunun o kadar kolay olacağına inanacak kadar aptal değildim.

"O toplantıya seni yalnız çağırıp köşeye sıkıştırmaya çalıştığına inanamıyorum," dedi Heron.

Güldüm. "Ben inanabiliyorum. Tanrılar aşkına, bıktım oyunlardan," dedim başımı sallayarak. "On yıl boyunca

Kayzer'in oyunlarını oynadım, Ejder Katili'nin oyunlarını oynayayım diye kaçmadım."

Dönüp onlara baktım.

"Ejder Katili'ne danışmanım olduğunuzu söyledim. Annesinin onun üstündeki etkisine bakınca Art'ın bugün orada bulunmasının doğru olmayacağını düşündüm ama o da bu gruba dahil. Burada tek güvendiklerim sizlersiniz."

Blaise başıyla onayladı ama Heron kararsız görünüyordu, gözlerini bir süre benden ayırmadı. Her ne söylemek istiyorsa bir türlü baklayı ağzından çıkarmıyordu.

"Blaise, biliyorum ki işinin başına dönmen gerekiyor ama, Heron, sen öğle yemeğinde bana eşlik eder misin?"

Blaise başıyla selam verip geminin baş tarafına, güverteyi paspasladığı yere gitti.

Heron başıyla onaylasa da kararsız görünüyordu, o yüzden koluna girip yemek salonuna yöneldim.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Elbette," deyişiyle işlerin hiç de yolunda gitmediğine kanaat getirdim.

Öğle yemeği için geç bir vakit olduğundan yemek salonu neredeyse boştu. Ben peksimet ve kurutulmuş etimi alırken oradaki bir avuç insan da bana bakıyordu. İnsanların bana bakmasına alışıktım –Kalovaksiyalılar da gözlerini dikip bana bakardı– ama onların bakışlarında kötü niyet yoktu. Yalnızca umut vardı ve o da kendimi daha kötü hissetmeme sebep oluyordu. Heron'un da tabağını doldurmasını beklerken midem iyice düğümlendi.

Köşede, meraklı kulaklardan uzakta boş bir masa bulduk. Bir süre sessizce yemeğini yemesini bekledim; bana bakmak zorunda kalmamak için gözlerini yemeğine dikmişti. Tanıdığım Heron asla beni görmezden gelmezdi; bunu saygısızlık sayardı. Şu anda bunda hiçbir saygısızlık olmadığını fark

ettim. Benden korkuyordu. Elpis'in ölümü yüzünden onu mu suçladığımı düşünüyordu acaba?

Boğazımı temizledim. Belki ona sırrımı söylersem o da sırrını söyleme konusunda daha rahat olurdu. "Søren'i öldürmek için elimde bir fırsat vardı," dedim. Açık ağzına götürdüğü kuru et parçasıyla öylece kalakaldı. "O daha ne olduğunu anlamadan bıçağı sırtına saplayıverirdim. Kaçışı yoktu. Biliyordum, o da biliyordu. Hatta bunu yapmamı bile söyledi. Yapmam için ısrar etti. Galiba onu öldürmemi istiyordu. Belki de bu şekilde ödeşeceğimizi düşünüyordu. Ama yapamadım."

Sonunda, anlam veremediğim bir ifadeyle yüzüme baktı.

Devam ettim. "Bunu hiç kimseye anlatmadım, Blaise'e bile. Eminim o da Art da elime fırsat geçmediğini düşünmüştür ama geçti. Sadece bu fırsatı değerlendirecek kadar güçlü değildim. Birine bunu söylemek iyi geldi. Sana söylemek iyi geldi."

Heron etini yavaşça çiğneyerek tabağına baktı. Peksimetin köşesinden bir parça kopardı, sonra o parçayı da ikiye böldü.

"Leonidas'tan bahsetmiştim," dedi alçak sesle. "Oraya ilk götürüldüğümüzde hava madeninde tanışmış, hemen arkadaş olmuştuk. Orada hayatta kalmayı çekilir kılan çok az şeyden biri de oydu. Annemi gözümün önünde öldürdüklerinde yanımdaydı; kız kardeşim kotasını defalarca kaçırıp aşağıdaki madene götürüldüğünde yanımdaydı. Cesedini getirdiklerinde yanımdaydı. Ben de onun ağabeyini, en yakın arkadaşını alıp götürdüklerinde onun yanımdaydım. Birbirimize sarılıp ağladık ve bir şekilde, o çirkin, kâbus gibi hayatın bir yerinde aşkı bulduk. Bu anne babaların çocuklarına anlattığı o romantik, sonsuza dek mutlu yaşadıkları masallardan değildi ama yine de aşktı. Sabahları beni ayağa kaldıran tek şeydi."

Peksimetin bir köşesini başparmağıyla unufak etti, gözleri dalmış, kısılmıştı.

“Belirtileri yavaş yavaş ortaya çıktı ama ne anlama geldiğini ikimiz de biliyorduk. Teni sıcaktı, sanki hep ateşi vardı ve gitgide daha az uyumaya başladı, ta ki artık tamamen uykusuz kalana kadar. Bu konuyu uzun uzadıya hiç konuşmadık ama elimizden geldiğince muhafızlardan gizledik. Bir süre idare ettik ama maden deliliğini sonsuza dek gizleyemezsin.”

O halde omuzlarındaki yük Elpis’in ölümü değildi. Kulagina eğildim.

“Onu hemen mi öldürdüler?” diye sordum cevabın evet olmasını umarak. En azından hızlı bir ölüm daha acısız olurdu. Kalovaksiyalıların acımasız olduğunu bilsem de daha az acılı bir ölüm olurdu.

Ama Heron yutkunarak başını iki yana salladı. “Onu alıp götürdüler. İdam için dediler. Ama artık bunun doğru olmayabileceğini biliyoruz.”

Midem ekşidi. Muhtemelen onu bir Vahşi olarak savaşa götürmüşlerdi ama bundan daha kötü kaderler de vardı. Deneyler yapılıyordu; annemin on yıl boyunca saray zindanında tuttukları üç muhafızına yaptıklarını gözümle görmüştüm. Kanlarını almış, parmaklarını kesmiş, derilerini yüzmüşlerdi. Muhtemelen Leonidas’ın başına da aynı şey gelmişti ama Heron’a bunu söyleyemezdim.

Heron devam etti. “Onu götürdüklerinde muhafızlarla kavga ettim. Birini bayıltmayı bile başardım. O yüzden beni aşağıdaki madene attılar,” dedi ürpererek. “Umarım asla böyle bir yer görmezsin, ben kâbuslarımda hâlâ görüyorum. Duvarlarda kurumuş kan vardı, o kanda kardeşim Imogen’in de kanı vardı. Kükürt ve çürük kokusu o kadar yoğundu ki insan asla alışamıyordu. Diğerlerini aşağı indirdiklerinde

çıgıllıkları mağaranın duvarlarını deliyordu ama ben hiç haykırmadım. Kıvrılıp ölmeyi bekledim.”

“Hiçbir şeyim kalmamıştı,” dedi masanın üstünden uzanıp ellerimi kocaman ellerinin içine alarak. Yüzünde hiç de beklediğim gibi korkmuş ya da üzgün bir ifade yoktu. Aksine onu tanıdığımdan beri gözleri ilk kez umutla parlıyordu. “İşte o zaman tanrılar beni kutsadı, Ozam bana o zaman yeteneğimi bahşetti. O yeteneğin Leonidas’ın intikamını almam için bana bahşedildiğini düşünmüştüm ama ya onu kurtarmam için bahşedildiyse?”

“Leonidas’ın hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun,” dedim ne demek istediğini anlayınca.

“Hayatta olması mümkün.” Elim sımsıkı tuttu. “Hiçbir zaman gerçekten öldüğünü *hissetmedim*. Hiç gerçek gelmedi. Ölseydi hissederdim.”

Bir yanım ona ille de böyle olmayabileceğini söylemek istedi. Bir yanım, gözümün önünde öldüğü halde annemin ölümünü hâlâ kabullenemediğimi söylemek istedi. Hisler kanıt değildi. Ama bulduğu bu umut zerresini yok etmeye gönlüm razı olmuyordu, bu umudun bir yere varamayacağını anlayınca kahrolmasını da istemiyordum.

“Maden deliliğine yakalananların çoğu ancak birkaç hafta yaşar,” dedim dikkatle.

“Biliyorum,” dedi çabucak, sonra üzgün gözlerle bana baktı. “Ama çok daha uzun süre hayatta kalmanın mümkün olduğunu ikimiz de biliyoruz.”

Başımı iki yana salladım. Heron’un Blaise’deki belirtileri gördüğüne şaşırmamıştım –onda maden deliliği olduğundan şüphelendiğini tahmin ediyordum– ama bunda da bir sırrın ağırlığı vardı ve bu sırrı kimseyle konuşmaya niyetim yoktu. Heron’la bile.

“Sadece *mümkün* diyorum,” dedi Heron. Ellerimi o kadar sıkıyordu ki artık parmaklarımı hissedemiyordum.

“Mümkün,” dedim nazikçe ona hak vererek. “Ama bu konuda ne yapabileceğimizden emin değilim, Heron.”

Heron bir an konuşmadan bekleyince doğru kelimeleri bulmaya çalıştığını anladım. “Belki Søren bir şeyler biliyordur. Maden deliliği ve Vahşiler hakkında. Neler olduğu hakkında.”

Başımı salladım. “Vahşileri kullandı ama haklarında çok şey bildiğini sanmıyorum. O sadece emirlere uyuyordu.”

“Bu da mümkün,” dedi giderek çaresizliğe bürünen sesiyle.

Başımı salladım. “Onunla konuşmam iyi bir fikir değil, Heron,” dedim. “Ama sen sorarsan...”

“Denedim. Benimle konuşmuyor,” dedi. Sanki biri sırtıma buz gibi su dökmüştü. Heron, Søren’i ziyaret mi etmişti? Şaşkınlığımı görmezden gelip devam etti. “Gardiyanlardan biri, onu gemiye getirdiğimizden beri tek kelime etmediğini söyledi.”

“Çünkü rehine,” dedim. “Bu durum genelde Søren gibi insanları pek konuşkan yapmaz. Benimle bile konuşacağından şüpheliyim.”

Heron en derin düşüncelerimi görebiliyormuş gibi bana baktı.

“Seninle konuşur,” dedi. “Lütfen. Biliyorum, belki hiçbir yere varamayacağız, Leo Ahir’e gitmiş, oradan aptallığıma bile gülüyor olabilir ama hayatta olduğuna dair ufacık bir ihtimal varsa bile bunu bilmek zorundayım. Beni ancak sen anlarsın.”

Annem hiç aklımdan çıkmıyordu ama şimdi tüm zihnimi ele geçirmişti, öldüğünü gözümle görmesem, son nefesini verirken elimi sıkın elinin nasıl gevşediğini bilmesem ola-

cakları düşünmeden edemedim. Yaşadığına dair en ufak bir ihtimal dahi olsaydı onu bulmak için ne yapardım?

Cevap basitti: *Her şeyi* yapardım.

“Bu gece onu ziyaret edelim,” dedim Heron’a.

Blaise’in gece geç saatte vardiyası vardı ama ben uyuyana kadar yanımda kalmayı kabul etti. Beni yalnız bırakmadığı için ona minnettar olsam da Heron’la yaptığım konuşma omuzlarımda ağırlığını hissettiriyordu. Niyetim yalan söylemek değildi ama bu gece gidip Søren’i göreceğimi Blaise’e söylemeye de dilim varmamıştı. Bu konuda söyleyeceklerini duymak istemiyordum.

“Sta’Crivero’ya varırsak ve Ejder Katili bu evlilik meselesinde hâlâ ısrar ederse,” dedi ben üstümü değiştirip geceliğimi giyerken sırtı bana dönük şekilde, “onu bırakıp gideriz. Sta’Crivero’da bir sürü gemi var. Sen, ben, Heron ve Art çalışacak bir mutfak buluruz.”

Søren’den bahsetmemesi, planımı ona anlatmamakla doğru kararı verdiğimi gösteriyordu. Onun için Søren artık Ejder Katili’nin sorunuymdu. Anlayamazdı. Yalnızca ilişkimiz hakkında dönen söylentilerde doğruluk payı olup olmadığını merak ediyordu.

“Ejder Katili’ne gemilerinden daha fazlası için ihtiyacımız var,” dedim iç geçirerek geceliğimi giyerken. “O da bunun farkında. Dönebilirsin, üstüm başım düzgün.”

Döndü, gözleri önce bedenimde dolaştı sonra gözlerimde durdu. Hafifçe gülümsedi.

“Sen hiçbir zaman müsait değilsin,” diyerek beni de gülümsetti. Daha basit, daha neşeli eski hayatımızdan küçük bir an. Ama Blaise’in tebessümü çabucak kaybolunca şimdiki hayatımıza döndük. “Teklifini ciddi ciddi düşünmüyorsundur.”

“Tabii ki düşünmüyorum,” dedim oflayarak. “Ama kaçıp gitmek kadar kolay da değil, biliyorsun. Kimden yardım istesek bizden bir şey isteyecek. Herkes benden bir şey istiyor.”

Bu sözleri yüksek sesle söyleyene kadar ne denli doğru olduklarını fark etmemiştim ama söz ağızdan çıkınca geri almak mümkün değildi.

Yorganın altında gerindim, yatağımın bitişik olduğu duvara dönerken Blaise’in botlarını yatağın önüne atıp bana sokulduğunu duydum.

Bedeni bedenime sarılıp göğsü sırtıma, kıvırdığı dizleri dizlerimin arkasına, alnı başımın arkasına değerken bile aramızda huzursuzca salınan yalanın ağırlığını hissedebiliyordum. Çekine çekine kolunu belime dolarken teni sıcacıktı.

Astrea gibi kokuyordu, baharat gibi, şömine ateşi gibi, yuvam gibi.

“Seni istiyorum,” diye fısıldadı tereddütle.

Söylemek istediklerim boğazımda düğümlenirken parmaklarım kollarında gezindi.

ZİNCİRLER

Blaise vardiyasına gidene kadar, mideme oturan huzursuzluk havuzunu görmezden gelmeye çalışarak uyuyormuş numarası yaptım. Bu gece Søren'i görecektim ve bu konudaki en büyük korkum yakalanmakmış gibi davranmak istesem de aslında dahası vardı. Onu son gördüğümde ona ihanet etmiştim ama o yine de beni sevdiğini söylemişti. Sevmiyordu. Beni *sevemezdi*. Ama içimden bir ses bu buluşmanın hiç de kolay olmayacağını söylüyordu.

Kendime tekrar tekrar, *Yapmam gerekeni yaptım*, deyip duruyordum ama bu doğru olsa bile tenimin altına sızan suçluluk duygusunu hafifletmiyordu.

Neyse ki Heron gelip neredeyse duyamayacağım kadar yumuşak bir şekilde kapıyı çalınca bunu daha fazla düşünmeye zamanım olmadı. Blaise'in sözlerini zihnimden uzaklaştırdım, battaniyeleri üstümden atıp yataktan çıktım.

"Gir," diye seslendim botlarımı giyerken.

Kapı ardına kadar açılıp sonra kapandı, bilmesem rüzgâr derdim.

"Bu gece ne yapacağımızı Blaise'e söyledin mi?" diye sordu ortaya çıkan Heron. Crescentia'dan çaldığım hava taşı

kakmalı küpe artık Heron'un gömleğinde, kalbinin hemen üstündeydi. Çalışınca üzerindeki minik, şeffaf mücevherler karanlıkta bir an parlayıp Heron'un endişe ve haşin bir umutla kırıışan yüzünü görmeye yetecek kadar ışık saçtı.

"*Sen söyler miydin?*" dedim önce bir botumun sonra diğerinin bağcıklarını bağlayıp pelerinimi geceliğimin üstüne geçirirken. "İkimiz de biliyoruz ki beni bundan vazgeçirmek için elinden geleni yapardı. Oraya indiğimi kimse görmemeli."

Heron elini uzatıp kalkmama yardım ederken birleşen parmaklarımız uykuya dalmış gibi geride karıncalanmaya benzer bir his bırakarak gözden kaybolmaya başladı. Bu his koluma yayıldıkça kolum da görümez oldu, tıpkı Heron'un ki gibi. Omuzlarımız, gövdelerimiz, kafalarımız ve bacaklarımız kayboldu, ta ki oda bomboş görünüp tüm bedenim uğuldayana kadar.

"İkimiz için aynı anda bunu uzun süre devam ettiremem, o yüzden hemen harekete geçsek iyi olur," dedi Heron parmaklarını benimkilere kenetleyip beni odadan çıkarırken kapının kendi kendine kapanmasına aldırmadan.

Koridorda hızla ilerlerken yanından ayrılmadım, koştu-rup duran bir avuç çekirdek mürettebatın yanından çevik adımlarla geçip gittik.

Bir iki tanesi bizi fark etmiş olmalıydı: Şüpheyile etraflarına bakındılar, hayaletleri düşünüp korkudan ürperirken bunun sadece rüzgâr olduğunu düşünerek kendilerini avuttular.

Søren'in nerede tutulduğunu hayal meyal hatırlıyordum oysa Heron yolu o kadar iyi biliyordu ki bir oraya bir buraya dönüyor, geçitlerden geçip çürük çarık merdivenlerden iniyordu. Yapmam gereken tek şey onu takip etmek ve Søren'i mümkün olduğunca düşünmemekti.

Ona yalnızca soru soracağım, diye hatırlattım kendime. Blaise'in maden hastalığına kapıldığı iddiası veya ona birtakım hisler beslediğim imasını konuşmayacaktık.

Ona birtakım hisler beslemiyordum. Belki bir zamanlar vardı ama bu, adamlarını Vecturia'daki binlerce insanı katletmeye göndermeden önceydi. Onun gerçekten kim olduğunu görmeden önce. Ama bunu düşünürken bile gerçeğin tamamı olmadığını biliyordum. Hayır, ona âşık değildim ama ona değer veriyordum. Zincire vurulduğunu görmek istemiyordum. Onu oraya koyanın ben olduğumu bilmek istemiyordum.

Son koridorun dibindeki kapıda iki adam nöbet tutuyordu, yanlarında ilkel mızraklar vardı ve ikisi de uykulu görünüyordu. Onları orada görünce şaşırmasam da tepeden tırnağa gerildim; Ejder Katili'nin Søren'in başına gardiyan koymaması mümkün değildi.

Heron telaşlandığımı anlayınca elimi sıkıp parmaklarımı çözdü ve elimi koluna götürdü. Onlara doğru yürümeye devam edince bir planı vardır diye düşündüm. Gölgelerden çıkıp görünür hale geldi, nöbetçilerin önünde birdenbire belirince ürktüler.

Ben de görünür olmayı beklerken dilimin ucuna bir sürü abuk subuk bahane geldi ama hâlâ görünmezdim. Kalbim küt küt atarak kolunu sımsıkı tuttum.

"İyi akşamlar," dedi Heron ikisine de sırayla selam vererek.

"Sen de ona bir kere vurmaya mı geldin?" diye sordu biri.

Ne demek istediğini anlamadım ama Heron başını salladı. "On dakika yeter," dedi.

Nöbetçiler kenara çekilip Heron'un geçmesine izin verdiler, ben de ne demek istediğini anlamaya çalışarak hemen arkasından ilerledim.

Bir kere vurmak. Kulağa geldiği anlamda değildi. Olamazdı. Ejder Katili buna asla izin vermezdi ama bunu düşünür düşünmez izin verebileceğini anladım. Ama Heron bunu bilse bana söylerdi. Buna engel olmaya çalışırdı. O kadarından emindim.

Ama kapı ardımızdan kapanıp gözlerim odanın karanlığına alışınca karnıma ağrı girdi.

Søren uzaktaki duvarın dibine yığılmıştı, tek temiz hava kaynağı tepesinde elim büyüklüğündeki bir lombardı. Bileklerine ağır, paslı demir kelepçeler geçirilmişti ve bileklerinde taze ve kurumuş kan lekeleri vardı. Üstünde onu son gördüğümdeki giysileri vardı ama hepsi iyice yıpranmış, kana bulanmışlardı. İki gün önceki hâliyle alakası yoktu; kısacık kesilmiş saçları sarıdan çok kızıla çalıyordu, yüzü morluklar, açık yaralarla kaplıydı.

İçeri girdiğimizi duyunca başını kaldırmasa da sestten irkilip uzaklaştı.

Yerde, hemen yanında ucu kana bulanmış bir kalas vardı.

Midem ağzıma geldi, Heron'dan uzaklaşıp onunla bağlantımı kopardım. Gidip köşede kusarak midemi boşalttım.

Heron'un arkamda olduğunu hissettim, tereddütle elini omzuma attı ama onu ittim.

"Biliyordun," diye tısladım. Öfkeden ve mide bulantısından sarsılsam da kapının arkasındaki gardiyanları unutmamıştım.

Heron gözlerini gözlerimden ayırmadı, öfkemden kaçmadı. Üstünden akıp gitmesine izin verdi.

"Evet." Sesi tanıdığım Heron'un sesi gibi değildi. Sanki kırılıp çentikli iki parçaya bölünmüştü, kan akıtacak kadar keskindi.

Beni ele geçiren ikinci bulantı dalgasını yutkunup elimi mideme bastırdım.

“Bu işe sen de dahil oldun mu?” diye sordum ama cevabı bilmek istemiyordum.

“Hayır,” deyince rahat bir nefes aldım. “Ama aklım kalmadı diyemem.”

“Bana söylemedin...”

“Sana da aynısını yaptılar, Theo,” dedi.

Ama Søren yapmadı, dedim içimden iyi bir savunma olmadığını bilsem de. Nasıl olduğunu tahmin edebiliyordum, bu gemideki onca insanın ulaşabilecekleri tek sorumlu olarak ondan hınçlarını almak istemişlerdi. Kalovaksiyalılardan intikam almak istediklerini anlıyordum, gerçekten, ama bu yaptıkları doğru değildi.

“Thor... Theodosia?” Søren’in hırıltılı, tarazlı sesi ancak bir fısıltı kadardı. Başını kaldırmaya çalıştı ama acıyla inleyerek yeniden indirdi.

Heron’u omzumla itip koşarak Søren’in yanına çöktüm. Ondan öldüresiye nefret ettiğim zamanlar olmuştu –neredeyse öldürüyordum da– ama bu kadarı çok fazlaydı. Elini kana buladığını, aldığı canları, masum insanların kurban gittiği savaşları çok iyi biliyordum. Bunu affetmiş ya da unutmuş değildim, asla da yapmayacaktım. Belki de bunu hak ediyordu. Belki layığı buydu. Belki de hak yerini bulmuştu.

Ama ben böyle bir dünyada yaşamak istemiyordum.

Ben yüzüne dokununca irkildi.

“Theo,” dedi Heron arkamdan ama uyarı mı yoksa özür girişimi miydi bilemedim.

Sesim titreyerek, “Onu iyileştireceksin,” dedim ona bakmadan. “Yeteneğini kullan. Onu iyileştir.”

“Olmaz,” dedi Heron.

“Rica etmiyorum,” diye bağırdım omzumun üstünden. “Emrediyorum. Kraliçen olarak.”

Heron bir an cevap vermedi.

Sonunda, "Hayır," dedi tereddütle.

"O zaman bunu pazarlık gibi düşün," dedim dişlerimi sıkarak. "Cevap istiyorsun ama sen onu iyileştirmeden ondan cevap alamam."

"Yaptıklarını biliyorsun, Theo," dedi. "Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum," dedim. "Ama onlardan daha iyi olduğumuzu da biliyorum. Daha iyi olmak zorundayız, yoksa neden bu savaşı verelim?"

Heron yine tereddüt etti. "Onu iyileştirsem bile yine aynı şeyi yapacaklar."

"Ben izin vermem," dedim nasıl yapacağımı bilemesem de.

"Elpis'in annesi burada biraz rahatlamış görünüyor. Gerçekten ondan bunu almak istiyor musun?"

Gözümü yakan yaşları sildim.

"İyileştir onu," dedim tekrar. "Yoksa istediğin cevapları ondan alamam."

Heron yüksek sesle iç geçirerek Søren'in yanına çömelip kırık, cansız elini eline aldı.

Heron'un iyileştirici gücü bedenine yayılınca Søren gözlerini zorla açıp benimkilere baktı. Bakışları o kadar acıydı ki nefesim kesildi.

"Bunu düzelteceğim, Søren. Söz veriyorum."

Nasıl tutacağımı bilemediğim sözler vermemeliydim ama ağızımdan kaçırılmıştı.

"O kadar da kötü değil," dedi gülümsemeye çalışarak. "Daha kötüsü de olabilirdi."

Heron'un dokunuşuyla Søren'in bileğindeki yaralar kapanıp ağır kelepçelerin altında eski haline döndü; yaralardan daha fazla yer kaplayan morluklar önce sarıya döndü, sonra da tamamen iyileşti. Yüzündeki kırık kemikler, patlak

dudağı, morarmış gözleri sanki haftalar geçmişçesine gözlerimin önünde düzeliverdi. Heron işini bitirdiğinde Søren hemen hemen eski haline dönmüştü. Ama ağzının çevresindeki bitkinlik ya da gözlerinin altına yerleşen acımasız mor halkaları ve solgun tenindeki çökkünlüğü sihirle bile iyileştirmenin yolu yoktu.

“Benden bir şey istiyorsun,” dedi usulca, doğrulmaya çalışarak. Heron onu tepeden tırnağa iyileştirmemişti, o yüzden acıyla inledi. Kaburgaları kırılmış olabilirdi.

“Seni bu hale getirdiklerini bilmiyorum,” dedim. “Haberm yoktu.”

Søren inanmayan gözlerle baksa da bakışları yumuşadı. “Savaştayız,” dedi. “Bu işler böyledir. Arkadaşın haklı. İkimiz de daha kötü şeyler yaptığımızı biliyoruz.”

Bunu inkâr edemezdim. Vecturia Savaşı’nda vahşileri kullanmasını hatırladım. Bu savaşı ne zaman, nasıl kaybettiğini, geri çekilirken Vecturialıların gıda kaynaklarının imhasını emrettiğini. Kış bölgeyi ele geçirirken mahsulleri artık yetişmediği için içlerinden kaçının şimdi açlıktan öldüğünü. Belki de *bu*, Elpis’in annesi gibilerinin parmağındaki adaletti.

Düşününce mantıklı geliyordu ama ben de onun durumunu yaşamıştım. Astrealılar ne zaman başına bela olsa Kayzer’in beni dövdüğünü hatırladım. Daha geçen hafta Vecturia Savaşı’nda ölen Kalovaksiyalılar için cezalandırılmıştım. Bilmesem aynı şey derdim.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Søren. “Bana acımaya gelmedin.”

Sana acımıyorum, demek istedim. Ben de aynı yollardan geçtim, kimsenin bunu hak etmediğini biliyorum, o kanlı ellerinle sen bile. Ama hiçbirini söyleyemezdim, hele de He-

ron bizi dinlerken. Dudaklarımı sımsıkı bastırıp aramızda biraz mesafe bırakarak geri çekildim.

“Vahşiler hakkında ne biliyorsun?” diye sordum. “Madenler ile savaş meydanı arasında ne oluyor?”

Søren’in kan çanağı gözleri bir bana bir Heron’a baktı. “Madenlerdeki muhafızlar delilik belirtisi gösterenleri tecrit eder. Çoğu zaman bu kişilerin durumu o kadar ilerler ya da bedenleri o kadar zayıf düşer ki savaşta kullanılamazlar. Oracıkta idam edilirler. Bazen de kimileri delilik belirtisi değil yetenek belirtisi gösterir. Onlar da başka bir yerde tutulur.”

“Deneyler için,” dedim.

Søren yutkunup gözlerini kaçırarak başıyla onayladı. “Bunu düşünmek hoşuma gitmiyordu,” dedi ama bu sözler ağzından zar zor dökülmüştü.

“Leonidas’ın yeteneği yoktu,” dedi Heron alçak sesle. “Muhafızlar sonunda onu bulduğunda hezeyan geçiriyordu, ayakta bile duramıyordu. Durumunu bir yere kadar saklayabildik.”

Søren bir şey söylemedi, başını iki yana sallamakla yetindi.

“O halde onu öldürdün,” dedi Heron, aktığını görmediğim gözyaşlarını elinin tersiyle silerek.

“Ben öldürmedim,” dedi Søren. “Ama muhafızlar öldürmüştür, evet.”

O kadar hızlı oldu ki tepki vermeye fırsatım bile olmadı. Bir an önce şoktan donakalan Heron bir an sonra Søren’in üstüne atılınca aralarına girip Søren’e kalkan oldum ama bunu hak edip etmediğinden de emin değildim.

Omuzlarından tutup Heron’u durdurdum, beni devirip geçebilirdi ama yapmadı. Böyle hissedeceğine hiç ihtimal vermediğim bir öldürme isteği ve nefretle bakıyordu.

“Theo, çekil,” dedi dişlerini sıkarak.

“Hayır,” dedim hiç de öyle olmadığım halde daha güçlü görünmek için kelimeyi iyice vurgulayarak. “Bunun kimseye faydası yok.”

“Bilemezsin, ben de emin olmak istiyorum,” dedi.

“Haklısın,” dedi Søren yutkunarak. “Bunu bizzat yapıp yapmamam önemli değil; bütün bunlar olurken ben öylece durup baktım; sadece ona değil, binlercesine aynı şey yapılrken de. Bu işe bir son vereceğim.”

Heron dudak bükerek ona baktı. “Sen hiçbir şeyi sona erdiremezsin, *Prinkiti*. Senden nefret eden insanlarla dolu bir gemide zincire vuruldun.”

Søren’in buna verecek cevabı yoktu, o yüzden sessiz kaldı. Heron sıkıldığı yumruklarını yavaş yavaş açtı.

“Siz gelip her şeyi yok ettikten sonra dünya hiç umurumda olmadı. Ben sadece yurdumu geri istiyordum,” dedi her kelimesi bir hançer gibi sözlerle. “Leonidas farklıydı. Hâlâ kuşatmadan sonra seyahat planları yapıyordu. Dışarıda sayıca sizden fazla olmamız gerektiğini söylemişti. Dünyada iyi insanların daha fazla olduğunu düşünüyordu. Şimdi aynı şeyi söyler miydi merak ediyorum.”

Neşesiz bir kahkaha attı.

“Muhtemelen söylerdi,” diye itiraf etti başını sallayarak. “Seni bile affederdi. O benden daha iyi bir insandı.”

Søren bir şey söylemedi ama Heron da bir şey söylemesini beklemiyordu zaten. Heron arkasını dönüp kapıya gitti. “İster gel, Theo, ister kal; ama kalırsan seni bulduklarında çok fazla açıklama yapman gerekecek.”

Søren bir an bana bakıp gözlerini önündeki taş zemine dikti. O kadar zavallı görünüyordu ki bir an kararsız kaldım.

Pes eden insanların nasıl görüldüğünü pek çok kişiden daha iyi biliyordum. Hayatına son verebileceği birkaç yöntem gördüm; başını taş zemine çarpabilir, zincirlerini boynuna

dolayabilir, ahşap duvarda çıkıntı yapan çiviyle bileklerini kesebilirdi. Aklını kullanırsa Søren beş, altı yöntem daha bulurdu. Bunu yapmasına izin vermek merhamet bile sayılırdı.

Fakat dünyanın henüz onunla işi bitmemişti, benim de.

“Yine geleceğim,” dedim. “Söz veriyorum.”

Søren başını salladı, gözleri dalgın, yüzü kararlıydı.

BİRLİKTE

“Ne yaptın, ne yaptın?” diye sordu Blaise sesini alçaltmayı unutarak.

O, Heron ve Artemisia bir arada olunca kamaram her zamankinden daha küçük gelmişti. Hareket edecek kadar bile boşluk yoktu. Artemisia’yla ben yatağımın üstünde yan yana oturuyorduk, Heron kapının yanında duvara yaslanmış, Blaise de şifoniyerimin üstüne oturmuştu. Ayağa kalkmak istediğini görebiliyordum, zihnini boşaltmak için volta atacaktı ama Heron’un ayağına basmadan ayakta duramazdı, zaten yürüyecek yer de yoktu.

“Ona ne yaptıklarını bilmiyordum ama sanırım sizin haberiniz vardı,” dedim sakince, Artemisia ve Blaise’e bakarak. Heron bana bakmıyordu –Søren’i o gemi hapishanesinde bıraktığımızdan beri bakmamıştı– ama ben de ona bakmak istemiyordum. Blaise suçlulukla gözlerini yere indirmişti ama Artemisia hiç utanmadan gözlerimin içine bakıyordu.

“Öğrenirsen aptalca bir şey yapacağını biliyorduk. Ve heyhat, işte buradasın, aptalca bir şey yapmak istiyorsun,” dedi duygusuz bir sesle.

Ejder Katili yanında olmadığı için her zamanki gibi aksiydi ama sözleri acıtsa da yanımızda olmasından memnundum.

“Orada kalmasına göz yumarsak nasıl insanlar oluruz?” diye sordum. “Kalovaksiyalılar gibi davranırsak onlardan ne farkımız kalır? Ben de onunla aynı durumdaydım, tek fark bana *daha iyi* davranılmasıydı. En azından bana bir oda vermişlerdi. Zincire vurulmadım. Bana temiz giysi ve iyi yiyecekler veriliyordu.”

“Sen bunu hak edecek hiçbir şey yapmadın,” dedi Blaise. “Sen tabur komuta etmedin, kimsenin hayatını elinden almadın. Sen çocuktun.”

Haklıydı, bu konuda söyleyecek sözüm yoktu.

“Søren bizim tarafımızda olursa daha büyük bir koz olur,” dedim.

“Bizim tarafımızda olursa *tabii*,” dedi Artemisia.

“Ben ona ihanet edene kadar o da bizim tarafımızda olduğunu düşünüyordu,” dedim. “Babasını karşısına alıp savaş açmaya hazırdı.”

“O, Astrea’nın Kalovaksiyalılarla güçlerini birleştirmelerine hazırdı,” diye düzeltti. “Böyle bir şey de olmayacak.”

“Ben de bunu istemiyorum,” dedim.

“Ama istiyorsun,” dedi Heron ilk kez konuşarak. Sesinde belli belirsiz bir sertlik hâlâ vardı ama öfkesi büyük oranda azalmıştı. Geriye yalnızca keder kalmıştı ama buna dayanmak daha da zordu. “Bizim *onun yanında* yer almamızı istiyorsun.”

“O farklı olmak *istiyor*,” dedim. “Sen de gördün, Heron.”

Heron cevap vermedi ama kararlılığı yüzünden okunuyordu.

“Burada güçlüyüz,” diye devam ettim. “O bize yardım edebilir, karşılığında ona hiçbir şey vermek zorunda da değiliz, ne anlaşma ne merhamet. O sadece ruhunu istiyor.”

Babası gibi olmadığını kendine kanıtlamak istiyor. Biz de bunu lehimize çeviririz.”

“Theo...” dedi Blaise iç geçirerek.

“Saçma sapan bir durum,” dedim araya girerek. “Şu anda en yüksek fiyatı verenle evlendirileceğim yabancı bir ülkeye gidiyoruz. Saçma sapan bir durumun içindeyiz.”

Hiçbiri karşılık vermeyince içimde hissettiğim bir güçle titredim. *Aynı taraftayız*, diye hatırlattım kendime ama o kadar uzun süre yalnız kalmıştım ki bazen bunu unutabiliyordum.

“Annem gitmesine izin vermez,” dedi Artemisia. “Bu yolun her adımında seninle savaştacak ve arkasında çok destekçisi olacak. Yanlış yaptığını söylemiyorum –doğru yaptığını da söylemiyorum– ama onunla düşman olmak olmak istemezsin.”

“Ejder Katili dünyadaki en iyi müttefik değil, biliyorum,” diye ekledi Blaise. “Ama şu anda en güçlü müttefikimiz o. Kiminle savaşacağımıza dikkat etmeliyiz.”

Kayzer için de aynı şeyleri düşündüğümü anımsadım, onunla hangi konularda savaşacağımı, hangi konuda savaşmayacağımı seçmek zorundaydım ama hiçbirini kazanamayacağımı çabuk öğrendiğim için onunla savaşmaya bile yeltenmemiştim. Artık onun kontrolünde değildim, güçsüz de değildim ama şimdi tam aksini hissediyordum. Søren’in dayak yediğini ve tek başına o zindanda olduğunu düşündükçe fenalık geçiriyordum. Bunu ona ben yapmıştım, onu oraya ben atmıştım ve şu anda da çıkaramıyordum.

“Pekâlâ,” dedim. Sözlerimin tadı acıydı. “Ama orada kaldığı sürece güvende olmasını istiyorum. Heron...” Sustum. Ondan böyle bir şey istemeye hakkım yoktu, hele de kaybından sonra ama yine de istedim, dile getiremesem de.

Heron yutkundu, benimle göz göze geldi. “Birer gün arayla onu tedavi edeceğim. Yalnızca en kötü yaralarını. Daha fazlası şüphe çeker.”

Blaise ve Heron odadan çıkıp işlerinin başına döndüler ama Artemisia kaldı. Yatakta yanıma oturup battaniyedeki bir büzgüyle oynuyor, dikkatli, siyah gözleriyle bana bakıyordu. *Benden* korkuyormuş gibi bir hali vardı ki genelde durum bunun tersiydi.

“Annemle toplantıya beni çağırma,” dedi bir an sonra, sessiz harflere bastırarak.

“Senden onun değil benim tarafımı seçmeni istemenin zalimce olacağını düşündüm,” dedim ama gerçeğin iç yüzünü hemen anladı.

Gözlerini kısıp ayağa fırladı. “Kimsenin bana acımasına ihtiyacım yok, hele de senin.” Sesi alçak ve tehlikeliydi.

Sözleri can yakıcıydı. “Sana acımıyorum,” dedim doğruluğundan emin olamasam da. Ama Artemisia yumuşatılmış, kulağa hoş gelen sözler istemiyordu. Sert, rahatsız edici sözleri duymak istiyordu, onu anlıyordum da.

“Annenin yanındayken faydan olmuyor.” Bu sözleri söylerken gözlerinin içine bakıyordum. “Ona haksız olduğunu söyleyecek, onunla savaştık, ondan korkmayan insanlara ihtiyacım var.”

Bir an hayretle bana baktı. “Ne dediğinin farkında değilsin,” dedi sonunda.

“Seni o odada istemediğimi mi sanıyorsun?” diye sordum. “Tabii ki istiyordum. Sana ihtiyacım vardı. Blaise’in de Heron’un da farklı yetenekleri var ama Heron kalbi kırık bir hayalperest, Blaise ise büyük resmi göremiyor çünkü o yalnızca bana odaklanıyor, Astrea’ya değil. Söylenmesi gerekeni söyleyecek birine ihtiyacım vardı ve ikisi de bunu

yapamıyor. Ama annenin yanındayken sen de yapamıyorsun. Dili dolaşan ürkek bir gölge oluveriyorsun ve bu da benim işime gelmiyor.”

Artemisia sert ve anlaşılmaz bir ifadeyle öylece kaldı. İtiraz etmesini, benimle kavga etmesini bekledim. *İstedim*. Oysa ofladı, haşinliği rüzgârsız kalan yelken gibi sönuverdi.

“Toplantıda ne oldu?” diye sordu.

Annesinin beni yabancı bir kralla evlendirme planını, bizi Sta’Crivero’ya götürdüğünü anlattım. Oranın kralının düzenlediği etkinliği anlattım. Hiçbirini onaylamadığımı söyledim.

“İyi yapmışsın.”

“Kraliçeler evlenmez,” dedim.

Artemisia alay eder gibi güldü. “Ah, büyük bir ordu toplamak istiyorsak başka çaremiz yok,” dedi. “Ama annemi tanıyorum ve bu anlaşmadan çıkarı olduğundan eminim. Nişanlanmayı kabul etmediğin için annem sana mecbur, demek ki hâlâ güçlüsün.”

Duymak istediklerim bunlar değildi ama söz konusu Artemisia olunca zaten istediğimi alamıyordum. Tam da bu yüzden ona ihtiyacım vardı.

“Ama Søren’i serbest bıraktıracak kadar güçlü değilim,” dedim.

“Yarısı kadar bile güçlü değilsin,” dedikten sonra duraksadı. “Ama bu da bir şeydir.”

Bir an düşündüm. “Annenle arandaki sorun her neyse hallet,” dedim sonunda.

Artemisia tereddüt etti, sonra başıyla onayladı. Gözlerini kaçırıp dudaklarını ısırdı. “Seni hafife alıyor, bunu lehine çevirebilirsin ama aynı hataya düşme. Sakın onu hafife alma.”

YANIK

Cress paslı hücre demirlerinin diğer tarafında durmuş, küçücük, kemik beyazı parmaklarıyla parmaklıkları tutuyordu. Şu anda sadece belime kadar geliyordu ama içten içe her zaman benden biraz daha uzun, biraz daha büyük, biraz daha akıllı olduğunu biliyordum. Artık öyle değildi; sarı saçları iki örgü halinde omuzlarından inen yuvarlak suratlı bir çocuktü. Korku dolu gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“İyi misin?” diye sordu Kalovaksiya dilindeki kelimeleri anlamam için yavaşça, tane tane söyleyerek. Sözcükleri söyleyiş şekli zihnimin kuytularında yankılandı. Mideme oturmuş uzak, tanıdık bir sızı vardı ama Cress’i görünce rahatladığım için o his de uçup gitmişti.

Bu kızın selamet tanrıçası Evavia olabileceğini düşündüm ama sanki bu da benim düşüncem değildi. Gerçekten. Ama fark etmezdi. Tek bildiğim yardıma ihtiyacım olduğuydu, boğuluyordum ve işte, o buradaydı, çaresizlik anında gelen bir nefesti.

Cress parmaklıkların arasından minik parmaklarıyla bileğimi tuttu. Rahatladığım için hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım.

Gölüşü yüzüne yayılırken sivri dişleri ortaya çıktı. Hayretle geri çekilip ondan uzaklaştım.

Boğazındaki gri bir nokta büyüüp tüm boynu kömür olmuş siyah deriyle kaplanana kadar yayıldı. Bir adım daha uzaklaşmaya çalıştım ama sırtım soğuk, ıslak duvara çarptı.

Cress bir kez daha parmaklıkları kavradı ancak bu kez dokunuşuyla eridiler. Ellerini bana uzatıp kıpkırmızı avuçları ve parmaklarında dans eden alevlerle ilerledi. Yere çömelip duvarın dibine sokularak çaresizce ondan kaçmaya çalıştım ama kaçacak yer yoktu. O da bunu anlamış olmalı ki hemen önümde durup kulağıma eğildi.

“Bizim yüreğimiz kardeş, Thora,” diye fısıldadı yanan elimi göğsüme yaklaştırarak. “Bakalım aynılar mı?”

Kendi çılgılıma uyanınca yüzümü yastığa gömüp sesimi bastırmaya çalıştım. Yanımdaki boşluk da yastık da hâlâ sıcaktı. Blaise yeni gitmiş olmalıydı, sakinleşmek için birkaç kez derin nefes alıp gözlerimi kapadım ama Cress’in korkunç gülüşü gözümün önüne gelince hemen açtım. Bacaklarıma dolanan terli çarşaflardan kurtulmam biraz zaman aldı. Önceki gece ördüğüm saçlarım açılmış, alınma ve yüzüme yapışmıştı.

Titreye titreye ayağa kalkıp köşedeki leğene gittim, yanımdaki sürahidenden içine biraz su doldurup yüzüme ve boyuma çarptım. Buz gibiydi ama hâlâ tenimde gezindiğini hissettiğim hayali alevleri söndürmeye yetmedi.

Yüzümü yırtık pırtık bir havluyla kurulayıp yatağıma döndüm ama bu kez çılgılığımı bastıramadım. Beyaz çarşafların üstünde ellerim kadar iki siyah el izi vardı.

Sadece rüyamın bana musallat olan parçaları, dedim kendi kendime. Gözlerimi kırıştıtırıp onlardan kurtulmaya çalıştım ama ne kadar uğraşsam da kaybolmadılar.

Hayal gücümün ürünü olmalıydı ama elimi uzatıp bir tanesine dokununca, alazlanmış pamuk parmaklarımın altında unufak olup küle döndü.

Kafamda dönüp duran anlamsız korku ve inkârlarla arkaya tökezledim. Anlamalı *olan* neydi? Bunu benim yaptığımı mı? Çarşaflarımı mı yakmıştım? Ellerimi çevirip avuçlarıma baktım; kıpkırmızıydılar ama acımıyorlardı. Yalnızca tenimde dans eden hafif, sıcak bir gıdıklanma hissi vardı. Sarayda bir ateş taşına yaklaştığımda hissettiğim sihir gibiydi.

İçimde yükselen paniği yutkundum. Düşüncelerim mantıklı bir sonuca varamayacak kadar karışık. Bir şeyleri çözebilirmişim gibi ellerimi geceliğime bastırdım.

Ne oluyordu bana? Ejder Katili'nin ofisinde üstüme gelen sıcaklığı hayal ettiğimi düşünmüştüm ama bunu hayal ediyormuşum gibi davranamazdım, hele de gözümün önünde kanıt varken.

Her zaman ateş tanrısı Huzza'ya bir yakınlık duymuştum. Ateş taşları her zaman beni çekmişti. Bu yüzden onun soyundan geldiğimi düşünmüştüm ama bu doğru olamazdı. Ben de en az Artemisia ve Ejder Katili kadar onun kanını taşıyordum ama ikisi de Huzza'ya çekiliyormuş gibi gelmiyordu. Ejder Katili tanrılara inanmıyordu, Artemisia da su tanrıçası Suta tarafından kutsanmıştı. Yalnızca kanım olamazdı. Bu başka bir şeydi, tehlikeli bir şey.

Cress'i zindanda son görüşümü hatırladım, iki kat büyüklüğünde bir adamı öldürecek kadar zehir içmiş ve hayatta kalmıştı ama sanki ölüm, üstünde parmak izlerini bırakmıştı. *Nasıl hayatta kaldı?* Sadece bu da değildi, dokunuşu o kadar sıcaktı ki yakıyordu. Bu da imkânsız olmalıydı ama onu kendi gözümle görmüş, parmaklıklara kendi ellerimle dokunmuştum. Benim ellerim az önce ne kadar sıcaksa o kadar sıcaktı.

Bütün bunların nasıl mümkün olduğunu bilmiyordum ama halkından binlerce kişi madenlerde delirirken bir Kalovaksiyalıyı kurtarmaya –onu yeteneğiyle *kutsamaya*– tanrımın beni uygun gördüğüne bir türlü inanamıyordum.

Nefes almak için kendimi zorlamam gerekti.

Cress'in elini hâlâ göğsümde, kalbimin üstünde hissediyordum, beni küle çevirirken dokunuşunun ateşini duyabiliyordum. Ellerimin yine ısınmaya başladığına yemin edebilirdim.

Hiç düşünmeden çarşafı yataktan çekip yanık izleri görünmeyecek şekilde kucağımda topladım. Koridora çıkınca titreyen ellerimi durdurmaya çalıştım. Çok geçmeden kemik kadrodan yerleri paspaslayan birini buldum; benden bir iki yaş büyük bir oğlandı.

“Ma-Majesteleri,” diye kekeledi.

“İyi akşamlar,” dedim planımı kafamda oluştururken utanmış gibi gülümsemeyi başararak. “Korkarım... âdet kanamamla ilgili bir kaza oldu.”

Çocuk bir an bakakaldı, sonra kıpkırmızı kesilince bakişlerini kaçırdı. “Aa, şey...”

“Birinden bana yeni çarşaf getirmesini isteyebilir misin lütfen? Acelesi yok ama yarın akşama kadar gelirse harika olur.”

“Ah... elbette,” dedi dikkatle. “Şey, eee... alayım mı?” diye sordu kucağımdaki çarşafı göstererek. Kucağımdaki çarşaf değil de tehlikeli bir hayvanmış gibi korkuyla bakıyordu.

“Gerek yok, çamaşırhaneye götürürüm,” dediğimde gözle görülür şekilde rahatladı.

Başını salladı ve neyse ki başka soru sormadı. Ama çamaşırhaneye gitmedim. Onun yerine mahvolan çarşafı boş mutfığa götürüp fırına attım ve alevler onu yakıp küle çevirene kadar bekledim. Kanıtın yitip gidişini izlerken az kalsın tüm bunları hayal ettiğime inanacaktım ama hayal

etmemiştim. Avuçlarımdaki karıncalanmayı ve sıcaklığı hâlâ hissedebiliyordum. Hayal etmiyordum; delirmemişim. Ne olduğumu bilmiyordum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Hiçbir şey bilmiyordum.

Boş odama dönüp düşüncelerimle baş başa kalma fikrine tahammül edemedim. Bütün bu olanları dile getiremeyeceğimi bilsem de çocukça davranıp birinin bana sarılmasını, her şeyin yoluna gireceğini söylemesini istiyordum. İlk düşüncem Blaise oldu ama vardiyada olmalıydı ve onu rahatsız etmek istemiyordum. Artemisia duygudaşıklıktan pek anlamıyordu, aramızda geçenlerden sonra Heron'a da gitmek istemiyordum.

Bir seçenek daha vardı, Artemisia'nın bunun aptalca bir hareket olduğunu söylemesine de gerek yoktu. Fakat zihnim zindana gitmem için yalanlar ve bahaneler üretmeye başlamıştı ve ne kadar aptalca olursa olsun ayaklarım beni o tarafa götürmeye başlamıştı bile.

SØREN

Geminin koridorlarında yolumu tek başına bulmam zor oldu ama birkaç kez yanlış köşelerden döndükten sonra, önceki gece iki muhafızın beklediği o tanıdık dar koridora çıktım. Heron'un geçmesine hiç tereddüt etmeden izin verdikleri halde beni görünce gözlerini kıstıklarında bunun o kadar kolay olmayacağını anladım.

"Majesteleri," diye kekelediler aynı anda.

"Tutsağı göreceğim," dedim pek beceremediğim soğuk ve umursamaz bir ses tonuyla.

"Tutsağın ziyaret edilmesi yasak," dedi muhafızlardan biri; bunu öyle kendinden emin söylemişti ki gerçeği gözümle görmesem az kalsın ona inanacaktım.

Yutkunup biraz daha dik durdum. "Ben sıradan bir ziyaretçi değilim," dedim. "Kraliçeniz olarak geçmeme izin vermenizi emrediyorum."

Muhafızlar göz göze geldi.

"Kendi güvenliğiniz için, Majesteleri, bunu yapmamalısınız..." dedi diğer muhafız.

Fakat *yapamazsınız* yerine *yapmamalısınız* dediği anda geri adım attığımı anladım.

“Zaten duvara zincirli,” deyip hemen sonra ekledim, “olduğunu tahmin ediyorum.”

“Evet, ama tehlikeli bir adam,” diye ısrar etti muhafız.

“Neyse ki ihtiyacım olursa ikiniz de hemen dışarıda olacaksınız. İşiniz bu, değil mi?”

Muhafızlar yine göz göze gelip istemeye istemeye geri çekilip kapıyı açtılar. Yanlarından geçip hücreye girdim, bayat havanın ve taze kanın kokusu hemen yüzüme çarptı. Søren bir gün önceki gibi uzaktaki duvarın dibine yığılmıştı, el ve ayak bilekleri prangalıydı. Heron’un bir gün önceki tedavisi mahvolmuş, bedeninin büyük bir kısmı yaralar ve morluklarla kaplanmıştı. Ama bir önceki günün aksine ben yaklaşınca başını kaldırdı. Ağzı kanla dolu olduğu için emin olamasam da sanırım gülümsemeye çalıştı.

“Geldin,” dedi sözleri kelimedен ziyade fısıltılı sesler gibi çıkarken.

“Geleceğimi söylemiştim,” dedim ona biraz güç vermeye çalışarak ama hassasiyetim bile yavan geldi. Az kalsın nasıl olduğunu soracaktım ama o kadar gülünç bir soruydu ki söze dökemedim. Onun yerine odaya bakındım; kanlı kalası, derisini parçalayan zincirleri, yanındaki yemek tepsisini gördüm. Akşam yemeği payı bu kadar olmalıydı, bir iki parça peksimet ve kurutulmuş et. Dokunmamıştı.

“Yemeğini yemedin mi?” diye sordum ona dönerek.

Yine temkinli ve dikkatli gözlerle başını yavaşça salladı. Sağ gözü morarmış ve şişmişti; elmacıkkemiğinde boydan boya bir yara vardı.

Bir adım daha yaklaştım, ona o kadar yakındım ki üstüme atılsa geceliğimin eteğini yakalardı. Ondan korkmuyordum ama daha fazla yaklaşmakta tereddüt ettim. “En son ne zaman yedin?” diye sordum.

Bir süre düşündü. "Vecturia'dan döndükten sonraki kahrolası ziyafette," dedi çatallı sesiyle. "Onca şeyden sonra midem daha fazlasını kaldıramadı."

Onca şey. Kayzer'in o gece bana zorla giydirdiği her yeri açık elbiseyi, onun malıymışım gibi davranmasını ömrüm boyunca unutamazdım. Üstümde dolaşan, kızgın demir gibi dağlayan ellerini. Søren de iğrenmişti, gerçi tanık olmak, katlanmaktan daha kolaydı.

"Senin de herkes kadar alman gerekiyor," dedim. "Ejder Katili aç kalmayacağını konusunda bana söz vermişti."

Søren başını çevirdi. "Hiç aksatmadan günde üç öğün getirdiler. Suyu zorla döküp içiriyorlar ama henüz yemeği zorla yedirmediler."

Hâlâ bana bakmıyordu, bu yüzden ben ona baktım. Birkaç günde bir deri bir kemik kalmış, insandan çok hortlağa benzemişti. Bir an, annesi bu halini görse ne düşündü diye merak ettim ama İmparatoriçe mezarında bile beni utandırmadan bu düşünceyi aklımdan çıkardım.

"Neden yemiyorsun?" diye sordum.

Søren dizlerini karnına çekip top gibi kıvrıldı. Bir adım daha yaklaştım.

"Babam yıllar önce Baron'dan rehinelik konusunda beni eğitmesini istemişti," dedi. Konuşmak canını yakıyormuş gibi bir hali vardı ama devam etti. "Babam çok düşmanımız olduğumu ve hazırlıklı olmamız gerektiğini söylemişti. Baron'un bana öğrettiği ilk şey, onların verdiği yemeği yememektir."

İstemsizce güldüm. "Yemeğine zehir koyduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Søren başını salladı. "Bu hakimiyetle ilgili bir şey. Yemek yemediğim sürece benim koşullarım geçerlidir. Ölmemi istemiyorsunuz, yoksa çoktan öldürürdünüz, bu da bana ihtiyacınız olduğunu gösteriyor. Ama yemeklerinizi yemeyi kabul ettiğim

anda size bağımlı olurum ve kontrolü kaybederim. Bu bir akıl oyunu, bakışma yarışından pek farkı yok." Duraksadı. "Bir keresinde üç gün yemeden durmayı başarmıştım. Bu kez daha kolay; genellikle acıkmayı hatırlayamayacak kadar acı içinde oluyorum."

Bunu söylerken birinin ona acımasını ya da ondan özür dilemesini ister gibi bir hali yoktu, sadece doğruyu söylüyordu. Aramızdaki mesafeyi aştım ve tepsiyi alıp önüne koydum.

"Yemen gerek, Søren," dedim ama kıpırdamadı. "Ben senin düşmanın değilim."

Güldü ama sesi çok cılızdı.

"Dost, düşman, artık fark ettiğini sanmıyorum. Anahtar kimde olursa olsun zincirlerin ağırlığı aynı," dedi.

"Zincirleri iyi bilirim, benimkiler genelde metaforik olsa da," dedim.

Utanma inceliğine sahipti, sonunda benimle göz göze geldi. "Hep düşündüğün gibi miymiş? Özgürlük?"

Bunun basit bir soru olması gerekiyordu ama mideme oturdu, kaburgalarımın arasından aşağı kayan bir hançer gibi. Saraydan ayrılacağım günün hayalini kurardım eskiden; dört bir yanım düşmanlarla çevrili olmadan gökyüzünün altında duracak, göğsümdeki ağırlık olmadan nefes alacaktım.

"Özgür olduğumda sana haber veririm," dedim.

Gözlerinde bir kıvılcım parladı. "Beni buraya getiren kadın. Onu birkaç kere gördüm."

Diğerleri ona saygı gösteriyor. Şu kaptan –yanılmıyorsa– ünlü Ejder Katili mi?"

Tereddüt etsem de başımla onayladım. "Teyzem," diye itiraf ettim. "Annemin ikizi."

Søren'in yüzünden, açık bir kitaptaki kelimeler kadar belirgin bir şok ifadesi geçti.

"Onunla mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Plan buydu ama... durum düşündüğümde daha karmaşıkmış," dedim. "Seni buradan çıkarmak istiyorum ama gitmene kolay kolay izin vermeyecek. Ama dışarı çıktığında güçlü olmalısın. Yemeni istiyorum." Tepsiyi yine önüne ittim.

Gözlerini bir süre gözlerimden ayırmadı, sonra ayaklarını uzatıp tepsie baktı. "En başından anlat," dedi bir parça peksimet alıp ikiye bölmeye çalışarak. Çok fazla enerji harcaması gerekti ama sonunda bölmeyi başardı. "Ve bu kez doğruyu söyle."

Sözlerinde iğneleyici bir ton yakalamaya çalıştım ama yoktu. Bir kez daha bir gerçeği belirtir gibi söylemişti.

Böylece ona her şeyi anlattım. Her zaman beni kurtaracak kişi olduğunu düşündüğüm Ampelio'yu nasıl öldürdüğümü. Kendimi kurtarmaya nasıl karar verdiğimi. Blaise'in nasıl ortaya çıktığını, Astrea'nın sandığımdan çok daha kötü durumda olduğunu, Kayzer'in kaç bin kişiyi öldürdüğünü. Sadece kendimi kurtarmanın yeterli olmayacağını nasıl anladığımı anlattım.

Kelimeler boğazımda düğümlense de Blaise'le yaptığımız planı zor da olsa anlattım, bilgi almak ve Kayzer'e düşman etmek için onu nasıl baştan çıkardığımı. Kalovaksiyalıları birbirlerine düşman edip iç savaş çıkarmak için onu öldürmeye karar verenin ben olduğumu itiraf etmek zorunda kaldım.

Bunun karşısında kalakalmasını, düşman gibi bakmasını bekledim oysa o plan yapmaya bile başlamıştı. Uzaklara dalan gözlerinden, düşünürken dudaklarını büzen halinden anladım.

"Bunu yapsaydın belki işe yarardı," diye kabul etti.

"Biliyorum."

İkimiz de sarayın altındaki tüneldeki o andan, hançerimi sırtına doğrulttuğumda Vecturia'da aldığı canların vicdan azabıyla ezilirken bunu yapmamı söylediği andan bahsetmedik. Bunu neden yapmadığımı konuşmadık.

"Erik'e ne oldu?" diye sordu.

Erik. Onu son gördüğümde beri düşünmemiştim.

"Hoa'yı da alıp saraydan kaçmasını söyledim. Öyle yapmıştır yoksa Kayzer, Elpis'le birlikte onu da getirtirdi. Umarım iyi bir yerdedirler," dedim.

Sören yavaşça başını salladı, kaşlarını iyice çatı. "O benim kardeşim," dedi usulca. Bunu ilk kez yüksek sesle söyleyip söylemediğini merak ettim.

"Üvey," dedim.

"Hem de ne üvey," diyerek beni onayladı alaycı bir sesle.

"Bana Ejder Katili'ni anlat."

Sören'e Ejder Katili'nin beni nasıl her fırsatta ezmeye çalıştığını, hiçbir yeri yönetmesi mümkün olmayan, iyi niyetli fakat beceriksiz bir çocuk gibi göstermeye çalışırken sadece benim ve Astrea'nın iyiliğini isteyen sevgili teyzemmiş gibi davrandığını anlattım.

"Sence ne istiyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bence Astrea'ya yardım etmek istiyor -sonuçta vatani- ama bundan çıkar da sağlamak istiyor. Blaise, diğer Astrealı ailelerden başka ülkelere güvenli geçiş yapmaları için para aldığını söyledi. Onlara yardım ediyor ama bundan çıkar da sağlıyor. Bu arada beni de bir hükümdarla evlendirmek istiyor. Elllerinde Astrea'yı geri almaya yetecek asker olacağını söylüyor ama bana baskı yapmakla başka bir şeyin peşinde olduğunu düşünüyorum."

Sören'in yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Ama seni baskı altında tutmanın işe yaramadığını bilmiyor."

"Sanırım aklında bir fikir oluşmaya başladı."

Sören kurutulmuş etin son parçasını da yiyince daha fazlasını isteyen karnı guruldadı.

"O zaman oradan başlayacağız," dedi. "Dört gün önce Sta'Crivero'ya doğru yola çıktıysak üç gün içinde orada ol-

mamız gerekiyor. Bu sürede strateji yapabiliriz. Diğer hükümdarları biraz tanıyorum ve kimlerin seni etkilemek için vârislerini göndereceğini tahmin edebiliyorum.”

“Etkilenmeye hiç niyetim yok,” dedim tereddütle. “Ama sence içlerinde düzgün biri var mıdır?”

Sören bir an düşündü. “Ne aradığına bağlı.”

“En iyi ihtimalle mi? En yüksek teklifi veren bir yabancıya tam egemenlik vermeden ülkemi geri almanın yolunu,” dedim.

Sören başını salladı. “Kişisel menfaatları yoksa hiçbiri babama kafa tutmayacaktır.”

“Bunu söylemeden korkuyordum,” dedim tepsiyi ondan alırken. Başının hemen üstünde, şafak ışıklarının içeri süzülüşü küçük lombara baktım. “Gidip kahvaltı yapacağım ama hemen döneceğim. Sana da yiyecek getiririm, sen de olası taliplerimi biraz daha anlatırsın.”

Bir an itiraz edecek diye bekledim ama başıyla onayladı.

Ben ayağa kalkmaya hazırlanırken bileğimi tuttu. Kanlı parmaklarıyla bileğimi öyle bir sıktı ki az kalsın nefesim kesiliyordu; hücrenin havasına, prangalara ve kana rağmen. Bana dokunuşunun etkisini unutmuştum. Hem geri çekilmek istedim hem istemedim.

“*Yana Crebesti, Theodosia,*” dedi.

Kelimeler boğazıma takıldı. *Sana güveniyorum.* Ona yaptıklarımın sonra –bana yaptıklarından sonra– birbiri-mize güvenimizin bitmesi gerekirdi. Ama işte, karşımdaydı ve bana güveniyordu.

Bileğimi tutan eline, sonra ona baktım. “Theo,” dedim. “Bana Theo diyebilirsin.”

“Theo,” dedi ve bileğimi bıraktı.

Hücreden hemen çıkıp muhafızlarla vedalaşarak onlar görmeden bileğimdeki kanı silerken bile sesi beynimde yankılanıyordu.

Durmaksızın adımları söyleyişini duydum, keşke Artemisia burada olup beni kendime getirseydi diye düşündüm. Sören’e hissettiklerimin bana değil Thora’ya, Kayzer’in kalıntılarımdan yarattığı kırgın, çarpık kıza ait olduğunu düşünmüştüm hep. Birleşemeyecek kadar birbirlerinden uzak olduklarını düşünmüştüm. Saraydan kaçtığımda onu da arkamda bıraktığımı sanmıştım.

Ama işte burada, yüzlerce kilometre ötedeydim ve Sören’e hislerim, kaçtığım geceki kadar karmaşık ve düğüm düğümdü.

DERS

Søren'in yanına hemen dönmedim. Hâlâ aç olduğumu ve ağzını burnunu dağıtmak istemeyen birinin varlığına ihtiyaç duyduğumu biliyordum ama onunla yeniden baş başa olma düşüncesi beni felç ediyordu. Onun yanında kendime güvenmediğimden değil. Ama bana bakışları zayıf noktalarımı ortaya çıkarıyor ve saraydaki halimden kalan ufak kırıntıları geri getiriyordu. Onun yanındayken kraliçe olduğumu, on binlerce kişinin bana bel bağladığını unutuyordum. Muhafızlardan anahtarları alıp sonucu ne olursa olsun onu oradan çıkarmama ramak kalmıştı.

Yolumu değiştirip geminin kıç tarafına yöneldim, elimde tepsiyle masmavi saçları aradım.

Çoğunun kahverenginin tonları ve siyah saçlı olduğu Astrealı kalabalığında hemen göze çarpan Artemisia'yı bulmam zor olmadı. Kıç güvertedeki boş alanda ellerinde birer kılıçla duruyordu. Kalovaksiyalıların tercih ettiği kılıçlardan daha kısaydılar ama hançer de denemezdi. Uzunlukları dirseğinden ortaparmağına kadardı, güneşte parlayan filigranlı altın kabzaları vardı.

LAURA SEBASTIAN

Rakibini tanımiyordum ama bu çocuk ondan birkaç yaş büyük görünüyordu, geniş omuzları ve kırık camdan daha keskin yüz hatları vardı. Birbirlerinin etrafında dönerken siyah gözleri dikkatle Artemisia'ya odaklanmış, ağzı kararlılıkla çizgi gibi gerilmişti. Artemisia ise kedi kadar zarif hareketlerle yürümüyor, adeta dans ediyordu. Hatta çocuğa gülümsüyordu, gülümseme denirse tabii.

Aynı anda birbirlerine atılınca birbirine çarpan kılıçları çın çın sesler çıkardı.

İlk bakışta belli olmasa da birbirlerine denk olmadıkları hemen anlaşıldı. Çocuk, Artemisia'nın iki misli ve ondan iki kat daha kuvvetli olmasına rağmen yavaş ve sakardı; Artemisia çevikliği yüzünden oğlan genellikle ıskahıyor, ona ayak uydurmak için boşa uğraşıyordu.

Artemisia'nın kılıcını çevirip dramatik hareketlerle kâh oraya kâh buraya savurarak hava atıyordu. Dövüş gösteri olmaktan çıkana kadar böyle devam etti. Çocuğun nefes nefese kaldığını, adımlarının fazla yavaşladığını görünce hızını iki katına çıkardı. Sağanak yağmur gibi ardı ardına darbeler indirdi fakat çocuk hepsini savuşturmayı başardı. Artemisia da bundan memnun görünüyordu, böylece oğlanın dikkatinin dağılmasından faydalananarak onu geri çekilmeye zorladı, çocuğun ayağı güvertedeki yamuk bir kalasa takılınca küt diye arkaüstü düştü. Oğlan daha ne olduğunu anlayamadan Artemisa muzaffer gülüşüyle tepesine binip kılıçlarını boynuna bastırdı.

İzleyen tek kişi ben değildim. Düzinelerce insan işi gücü bırakmış, ağzı bir karış açık, gösteriyi izliyordu. Hatta şimdi ona tezahürat bile ediyorlardı.

"Seninle kapışmayı özlemişim derdim," dedi oğlan kız-maktan ziyade eğlenmiş gibi, "ama yalan olur. Yarın her yerim sızlayacak."

Artemisia cık cıkladı. "Ben yokken formdan düşmüşsün," dedi kılıçlarını kınlarına koyup ayağa kalması için elini ona uzatarak.

Çocuk yardım teklifini geri çevirecek kadar gururluydu, inleye inleye ayağa kalktı. Kılıçlarını alıp kınlarına koydu. "Döndüğünde bu kadar iyi olacağını sanmıyordum," dedi. "Madenlerde talim yapacak zamanı nereden buldun?"

Artemisia omuz silkti ama yüzünden karanlık bir bulutun geçtiği de gözünden kaçmadı. "Talim yapmadım ama içimde biriken öfke, paslanan kaslarımı telafi ediyor."

Oğlan bir şey söylemek ister gibiydi ama beni görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ma-Majesteleri," diye kekeledi ve ben gerek yok diyemedi eğilip selam verdi.

Artemisia topuklarının üstünde dönüp bana baktı, yorgunluktan yüzü kızarmıştı.

"Etkileyiciydi," dedim.

"Son bir yılda eli kılıç tutan bir rakibim olsaydı daha eğlenceli olurdu," dedi gönülsüzce rakibine bakarak.

Oğlan gözlerini devirdi. "Daha çok talim yapacağım," dedi. "Seni yendiğimde beni hiç yenmemiş olmayı dileyeceksin."

Artemisia burnundan güldü. "Sanki yenebileceksin de," dedi. "Theo, bu Spiros."

"Memnun oldum," dedim çocuğa. "İnan bana, benden çok daha iyiydin."

"Bu durumu düzeltmeyi teklif etmiştim," diye hatırlattı Artemisa bana, sonra elimdeki tepsiyi fark etti. "Kahvaltını odana mı götürüyorsun?"

"Pek sayılmaz," dedim. "Biraz zamanın var mı?"

Artemisia başıyla onaylayıp Spiros'a döndü. "Akşam yemeğinde görüşürüz."

"O zamana kadar yürüyebilecek hale gelirim tabii," dedi Spiros.

Artemisia'yla kimsenin bizi duyamayacağı kadar uzaklaşana dek hiç konuşmadık. Søren'i ziyaret ettiğimi söyleyince hiç vakit kaybetmeden ne kadar aptallık ettiğimi söyledi.

"Vardiya! biter bitmez muhafızlar seni anneme ispiyonlar, o da bunu sana karşı kullanır," dedi.

"Biliyorum," dedim. "Ama bu konuda bir fikrim var."

Artemisia kara kaşını kaldırıp dudaklarını büzerek devam etmemi bekledi.

"Yeteneğin görüntünü değiştirebiliyor. Benimkini de değiştiremez mi?"

Artemisia bir an şaşırırsa da dudakları bir tebessümle kıvrıldı. "Değiştirir. Ama karşılığında eline kılıç verip nasıl kullanacağını öğreteceğim. Anlaştık mı?"

İtiraz etmeye hazırlandım ama az önce nasıl dövüşürken ne kadar korkusuz ve güçlü olduğunu bütün düşmanlarına kök söktürebileceğini düşündüm. Benim içimde böyle bir cevher olup olmadığını hâlâ bilmiyordum ama bunu öğrenmek istiyordum.

"Anlaştık," dedim.

Artemisia başını hafifçe salladı. "Pekâlâ, kimin yüzünü denemek istersin?"

Annemin yüzünü takınmak tuhaf bir şeydi. *Ejder Katili'nin yüzü*, diye hatırlattım kendime. Artemisia'yla muhafızlara yaklaşıırken onun duruşunu taklit etmeye çalıştım. Art giysilerimin görüntüsünü değiştirmeyi başardı ama botlarıma bir şey yapamadı; dimdik durabilirsem Ejder Katili'nden birkaç santim kısa kaldığım gerçeğini kapatabilirdim.

Muhafızlar yaklaştığımızı görünce dimdik durdular.

"Kaptan," dediler aynı anda.

"Tutsağı göreceğim," dedim Ejder Katili gibi sözcüklerin arasında boşluk bırakarak.

"Emredersiniz," dedi muhafızlardan biri beceriksizce kapıyı açmaya çalışarak.

"Rapor edeceğiniz bir şey var mı?" diye sordum cevabı bildiğim halde.

Muhafızlar beni hayal kırıklığına uğratmadı. Bana ziyaretimi anlatmak için az kalsın birbirlerini ezeceklerdi; ne kadar kaldığımı, kapıdan duyduklarını bir bir anlattılar. Bu kez beni suçlu çıkaracak bir şey duymamış olsalar da bir dahakine alçak sesle konuşmayı aklımın bir köşesine yazdım. Sadece endişelenmiş, onu yemek yemeye ikna etmişim.

Ejder Katili'nin o tehditkâr havasını yakaladığımı umarak ikisine de bakıp, "Bundan kimseye bahsetmeyeceksiniz, anlaşıldı mı?" dedim.

Muhafızlar çılginca başlarını sallayıp kenara çekilerek Artemisia ve bana yol açtılar.

Yanımda kâğıt ve tüy kalem getirmeliydim. Sören'den bu kadarını beklemiyordum -Kayzer'e karşı yanımızda yer almak isteyen, Astrea gibi bir avuç ülke söyledi- ama bir düzine isim sıraladı ve Artemisia'nın da ekleyecekleri vardı. Belli ki dünyanın her yerinden insanların bulunduğu bir gemide büyümek Artemisia'nın, Sören'in saraylarını ziyaret ederken görebileceğinden çok daha fazla kültüre aşina olmasını, bu konuda eşsiz bir içgörü kazanmasını sağlamıştı.

Ülkelerin hepsi birbirinden farklıydı. Hiçbiri Astrea gibi anaerkil değildi; liderlerinin adı değişse de çoğu Kalovaksiya gibi ataerkildi. Krallar, imparatorlar ve hükümdarları vardı ama benim gözümde hepsi aynıydı.

Sören, Etralya Prensi Talin'i anlatırken, "Soyun erkek veliahtla devam etmesi düşüncesini hiç anlamıyorum," diye

itiraf ettim çünkü bu prensin meşruiyeti en iyi ihtimalle şaibeliydi.

Sören, "Dünyanın büyük kısmında böyledir," dedi. Artemisia, Heron'un şifa yeteneğine sahip olmasa da su yeteneğiyle onu yıkayıp enfeksiyon kapmasına engel olmak için yaralarını temizlemeyi başardı. Ama bu da geçici bir çözümdü. Biz gittikten birkaç saat sonra yine tartaklanacaktı. Bu düşünce vicdanımda ağır bir yükü ama Art'ın haklı olduğunu biliyordum: Bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu. En azından şimdilik.

"Ataerkil yönetimler hata yapmaya meyillidir," dedim. "Bir veliahtın gerçekten baba olup olmadığına şüphe düşürmek kolaydır ancak annenin soyundan gidersen bu durum hemen hemen imkânsızdır. Babamın kim olduğunu kimse kesin olarak bilmez ama annemin kimliği asla sorgulanmamıştır. O tahtın vârisi olduğum şüphe götürmez."

Artemisia gürültüyle boğazını temizledi. "Tabii ikizin yoksa," dedi.

Sören ve ben birden ona dönünce Art, Sören'in karşısında çömeldiği duvarın dibinden iç geçirerek ayağa kalktı. "Annelerimizin doğumuna dair bir hikâye anlatılır," dedi. "İlk doğan bebeğin ayak bileğine kurdele bağlamışlar. Çok sağlam bir sistem olmasa da daha önce emsali bulunmadığı için ellerinden geleni yapmışlar. Tabii bebekler sürekli kıpırdanan şeyler olduklarından kurdele bir saat geçmeden düşmüş. O zaman da kraliçe -büyükannemiz- ikisinden birini seçmiş. İçgüdülerine dayanarak rastgele bir seçim yapmış. İşte, ülkemizin kaderi böyle belirlenmiş."

Art basitleştirerek anlattı ama bu hikâyeyi o kadar çok dinlemişti ki artık kendi efsanesini oluşturmuştu ama hâlâ tatarcık misali ensemi kemiriyordu. Sören'le göz göze gelince onun da parçaları birleştirdiğini anladım. Ejder Katili'nin

kargaşa çıkarıp hâkimiyetini artırmak dışında bir amacı olmasıyla neredeyse rahatlamıştım ama tacımı istiyorsa cesedimin ellerinden zorla söküp alması gerekecekti.

Konuyu değiştirip Søren'e, "Bana şu Bindoryalıları bir daha anlatsana," dedim anlattıklarını da aklımın bir köşesinde saklayarak. "Onlar ne demiştin... din falan mıydı?.."

"Oligarşi," diye tamamladı cümlemi. "Her biri daha küçük keşiş delegelerinin seçtiği beş başrahipten oluşan, her biri bir alt ülkeyi yöneten bir grup. Tabii genel kanı, her başrahibin Tanrı tarafından seçildiğidir."

"Tanrı mı?" diye sordu Artemisia.

"Evet, monoteist ülkeler," dedi Søren.

Artemisia gözlerini devirdi. "Tektanrı desen de anlarız. Sarayında değilsin, belagatin buradakileri etkilemez."

Søren'in yanakları kızardı. "Sadece bir tane var," diye düzeltti. "Mono... tek tanrılı birkaç ülke var. Bazı dinlerde bu tanrı cömert ve naziktir, halkını korur. Bazılarındaysa kinci, elini uzatıp halkını her türlü düşüncesizce davranışı için cezalandırmaya hazırdır."

"Peki ne olur?" diye sordu Artemisia. "Dini bir oli... adı her neyse, o ülkelerden biri gelip Theo'yla evlenmek isterse. İçlerinden biri Theo'yla evlenecek mi yani?"

Bu kısa toplantının katkılarından biri, onlar *evlilik, koca, düğün* gibi kelimeleri gelişigüzel kullanırken yüz ifademi sakın tutmayı öğrenmek için yoğun pratik yapma fırsatı vermesiydi. Bütün bunlar varsayım, diye hatırlattım kendime. Hiçbir şeye olur dememiştım ve demeyecektim fakat Sta'Crivero sarayına körü körüne girmek de aptallık olurdu.

"Sanmıyorum," dedi Søren. "Hepsi de dini sebeplerle bekâr insanlar. Yalnızca Astrea'yla ve orayı yönetmekle ilgileneceklerdir."

"Kısmen yönetmek. *Farazi*," dedim araya girerek tabii düşüncesi bile korkunçtu. "İçimden bir ses, inancımıza pek saygı göstermeyeceklerini söylüyor."

Søren tereddüt etse de başıyla onayladı. "Birkaç yıl önce Bindor'a gitmiştim ve kiminle sohbet etsem inancımı değiştirmeye çalışmıştı."

"Harika," dedim oh çekerek. "O zaman onlar iptal."

Søren'in anlattığı veliahtların çoğu için böyle demiştim, doğrudan reddetmediklerim de geçerli seçenekler gibi gelmemişti. Ancak Søren ve Art'ın benden yılmaya başladıklarını hissedebiliyordum, o yüzden en azından onları değerlendireceğimi söyledim. Sorun eş adayları değildi. Bunu biliyordum, muhtemelen onlar da biliyordu. Sorun herhangi biriyle evlenme düşüncesinin bile midemi bulandırmasıydı, hele de gizli amaçları olan bir yabancıyla. Başka bir seçenek olsaydı -herhangi bir seçenek- bunu aklımdan bile geçirmezdim. Ama tüm bu adaylar ne kadar berbat görünürse görünsün daha çok askere ihtiyacımız olduğu gerçeğini inkâr edemezdim ve bunun bedeli de büyük olacaktı.

"Kral Etristo'ya dönelim," dedim ama Artemisia ve Søren bıkkınlıkla birbirlerine baktılar. Sta'Crivero Kralı Etristo onlar için bile bir nevi bilmeceydi. Søren adamla daha önce tanışmıştı ama yine de pek bir şey söyleyemiyordu. Onun hakkında bildiklerim üç parmağı geçmiyordu.

Birincisi, altmışlarında veya yetmişlerindeydi; Søren ve Artemisia bu konuda bir türlü anlaşıyorlardı.

İkincisi, birkaç kızı vardı ancak tek bir meşru oğlu vardı ve kendisi kralın veliahtıydı. Sta'Crivero'nun kraliyet soyu en az iki nesil daha garantiydi.

Üçüncüsü ise, Kalovaksiyalılar fetihlerine neredeyse yüz yıl önce başladıkları için, Sta'Crivero, yerle bir edilen ülkelerden

mültecilerin gelmesine müsaade etmişti. Kalovaksiyalıların hedef alamayacak kadar korktukları birkaç ülkeden biriydi.

“Başka bir şey var mı?” diye ısrar ettim ama Søren de Artemisia da başlarını iki yana salladılar.

“Peki ya kişisel özellikleri?” diye sordum. “Bu adam iyi mi, zalim mi, bilge mi, kalın kafalı mı?”

Søren omuz silkti ama Artemisia dudağını büzdü.

“Kral hakkında daha fazla bilgim yok ama Sta’Crive-ro’nun varlıklı bir ülke olduğunu biliyorum. Yüzyıllardır tek bir savaşa girmediler. Onlar için bir şeyin kullanışlı olup olmaması önemli değil, bu yüzden güzel şeylere değer verirler.”

Neyi ima ettiğini anladım. “Ben eşya değilim,” dedim.

“Bunu biliyorum, sen biliyorsun,” dedi Artemisia gözlerini devirerek. “Ama onlar bilmiyor. Aradaki fark da umurlarında olmayacak.”

SALDIRI

Bir çınlama sesi zihnimi çevreleyen uyku sisini delip geçerek yalnızca birkaç dakika gibi gelen bir sürenin sonunda beni dünyaya geri getirdi ama lombardan sızan ışığa bakınca muhtemelen saatlerdir uyuyordum. Gözlerimi kırpttırıp doğrulunca bir şeylerin ters gittiğini anladım.

Tayfa değişimi, yemek zamanı ya da Ejder Katili'nin konuşma yapacağını anlatan bir ses değildi. Onlar için tek bir gong sesi veriliyordu. Şimdi üç farklı çan sesi vardı ve hiç durmadan art arda çalıyordardı.

Bu bir alarmdı.

Battaniyeyi üstümden atıp ayağa fırladım, pelerinimi geceliğimin üstüne geçirip fazlaca büyük gelen botlarımı giydim. Aklımdan binlerce düşünce hızla akıp geçerken çanların kesintisiz çalışıyla hızlanan kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu.

Kayzer'in adamları beni buldu.

Beni zincirleyip geri götürecekler.

Her şey bitti.

Başaramadım.

Bu düşünceleri bir kenara atıp bu kargaşanın nereden çıktığını öğrenmeye kararlı bir şekilde kapıya koştum ama kapıyı açtığımda kılıçları belinde, yumruğuyla kapıyı çalmaya hazırlanan Spiros'u karşımda gördüm.

"Ma-Majesteleri," diye kekeledi delikanlı, gözleri benden başka her yere bakarken ellerini iki yana indirerek.

"Ne oluyor?" diye sordum. Çanlar yüzünden sesimi duyurabilmek için bağırarak zorunda kaldım.

"Birkaç kilometre doğuda bir Kalovaksiya ticaret gemisi olduğuna dair bir duyum aldık, kaptanımız da onları kovalamaya karar verdi. Şimdi saldırıya hazırlanıyoruz, bütün mürettebat görev yerlerine koşturuyor."

Rahatlayınca bütün bedenim gevşediği için kapıya tutunmak zorunda kaldım. *Onlara* saldıran *bizdik*, onlar değil.

"Kaptan tehlike geçene kadar kamaranızda kalmanızı söyledi.

Böylesinin daha iyi olduğunu bilsem de bu emir, belimi fazla sıkkan bir korse gibi beni sardı. Saldırıda işe yaramazdım. Herkes için yapabileceğim en faydalı şey ayak altından çekilmektir.

"Senin görevin de bana bakıcılık etmek mi?" diye sordum tartışmaya girmeden. Spiros kaşlarını çatı. "Ben sizin korumanızım, Majesteleri."

"Evet, daha önce de senin gibi korumalarım oldu," dedim ama hemen pişman oldum. Bu Spiros'un suçu değildi. "Bunlar sık sık oluyor, değil mi?" diye sordum.

Spiros başıyla onayladı. "Birkaç haftada bir."

"Ölen olacak mı? Bizim tarafımızdan?" diye sordum.

Spiros yine tereddüt etti. "Genellikle bir bedeli olur," dedi dikkatlice.

Blaise bir keresinde Ejder Katili'nin yöntemleri için, *Ampelio bu bedelin çok ağır olduğunu düşünüyordu*, demişti.

Kapıyı iyice açtım. “İçeri gelsen daha iyi olur. Uzun bir sabah olacak.”

Spiros başını salladı, kamarama girerken yüzündeki kara bulut yerindeydi.

“Genelde ne kadar sürer?” diye sordum.

“Bir iki saat. Kaptan iyice ustalaştı; gemiyi gözümüz kapalı alırız. Bordasına iyice yanaşıp topların bulunduğu tarafı onlara çeviririz; hemen dönmemek gerekir yoksa onlara daha geniş bir hedef sunmuş olursun,” diye açıkladı. “Geminin baş tarafına hasar vermek çok daha zordur.”

Başımla onaylayarak devam etmesini bekledim.

“Bazen biz daha ateş bile etmeden teslim olurlar. Artık Ejder Katili’nin şöhretini biliyorlar ve teslim olanlara merhamet gösterdiğini, Astrea’ya dönmemeye yemin ederlerse Esstena’ya, Timori’ye ya da küçük bir ülkeye yelken açmalarına izin verdiğine dair söylentiler bile var. Ama kaptan Kalovaksiyalıların hiçbirine merhamet göstermedi.”

“Peki ya teslim olmazlarsa?”

Spiros omuz silkti. “Teslim olana ya da gemileri batana kadar top ateşine tutarız. Teslim olurlarsa ganimetimizi alır, sonra da gemiyi içindeki bütün ruh taşlarıyla batırırız.”

Duraksadı ama anlatacaklarının bitmediğini anladığım için sözünü kesmedim.

“Eskiden bütün o taşların okyanusun dibine saçılmasının tanrılara hakaret olduğunu düşünürdüm ama yapabileceğimiz en büyük iyilik bu sanırım. Onları yeniden madenlere yerleştiremeyiz. En azından bu şekilde kimse onları kötüye kullanamaz.”

Bir an hiçbir şey söyleyemedim ama dilimi ancak bir süre tutabildim. “Ben teslim olmayan gemilerde boğulan köleler için daha fazla endişeleniyorum.”

Spiros söylediğime hiç şaşırmadı. Aksine yorgun görünüyordu. Bu benim için yeni bir şey değildi.

“Bu ağır bir bedel,” dedi, sesi uzaklardan gelirmiş gibi, kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi. “Bazen buna değdiğini düşünürsün, bazen aksini.”

Duman ilk topunu ateşleyince gemi öyle bir sarsıldı ki yanmayan mumum çalışma masamdan düştü; Spiros benim gibi hazırlıksız yakalanıp yerinden sıçramadı. Hatta sanki duymamıştı bile ama benim kulaklarım çınlıyordu. Her an içinden geçip gitmemi beklermişçesine kapıya yaslandı.

“Kaç senedir Ejder Katili’nin yanındasın?” diye sordum yatağımın kenarına tüneyerek. Sanki kendimi duymak için bile bağırmam gerekiyordu. Top atışları başladıktan sonra hiç ara verilmemişti, neyse ki hepsi bizim tarafımızdan geliyor gibiydi.

Spiros omuz silkti, kapıdan kayıp yere oturdu, kollarını kendine sarıp bir sonraki top atışını bekledi.

“Kuşatmadan önce,” dedi. “Aslında ondan önceki hayatımı hatırlamıyorum ama annem öldükten sonra babamın onun mürettebatına katıldığını biliyorum. Ondan önce Naphia’daydık,” dedi. Naphia, Grulain Sıradağları’nın eteğindeki bir Astrea kasabasıydı.

“Naphia çok güzeldir,” dedim. “Kuşatmadan önce annemle oraya bir kere gitmiştik, lavanta tarlaları yeni çiçek açmıştı ve çok güzellerdi.”

Spiros yine omuz silkti. “Öyledir herhalde. Biz birkaç sene önce yeniden oraya gittik; dağlarda saklanan mülteciler parayla Ejder Katili’ni tutmuşlardı, Naphia da yolumuzun üstündeydi. Orada...” Durdu. “Hiçbir şey yoktu. Köy yerle bir edilmiş ve yakılmıştı. Lavanta tarlaları da. Sadece çorak

araziydi, sanki bizden önce oraya kimse ayak basmamıştı. Düzinelerce nesil yok edilmişti.”

Göğsüm sıkıştı. “Çok üzüldüm,” dedim. “İnsanın yuvasını kaybetmesinin ne demek olduğunu iyi bilirim.”

Spiros başını salladı. “Benim yuvam *Duman*.”

Yeni bir top ateşiyle gemi bir kez daha sarsıldı. Korktum, sarsıntı geçene kadar yumruklarımı iki yanımda sıktım. “Böyle büyümeyi hayal edemiyorum. Sürekli saldırı altında.”

Spiros bana tuhaf tuhaf bakınca ne söylediğimi fark ettim.

“Şey, yani *bu* şekilde değil en azından,” diye düzelttim. “O saldırılar...” Bir patlama daha olunca duraksadım. “Daha az gürültülüydü.”

“Karşılık vermiyorlar,” dedi Spiros biraz sonra. “Sadece biz ateş ediyoruz. Onları hazırlıksız yakaladığımız için şu anda bocalıyorlardır. Kolay bir vurgun olacak.”

Kalovaksiyalıların bocaladığını hayal etmek zordu. Tecrübelerime dayanarak her zaman düşmanlarından iki adım önde olan katı ve eğilmez savaşçılardı ancak Ejder Katili’nin onlardan bu kadar uzun süre kaçmayı başarmasının bir sebebi olmalıydı. Her şeye rağmen ona saygı duydum.

“Şimdi ne olacak,” diye sordum.

Spiros bir an düşündü, siyah gözleri düşüncelere daldı. “Yakında beyaz bayrağı çekerler, yani teslim olurlar.”

“Beyaz bayrağın ne demek olduğunu biliyorum,” dedim. “Kalovaksiyalılar bunu her zaman mecazen kullanır ama gemilerinde beyaz bayrak olmadığını duymuştum; teslim olmaktansa ölmeyi yeğleriz, derler.”

Spiros güldü. “Esaslı laflar ama sadece laftan ibaret. Kalovaksiyalılar da herkes gibi hayatta kalma içgüdüsüne sahip. Gerekirse donlarının içinden kaçarlar.”

Şöhretlerini ve onurlarını kurtarmak için sarayda birbirini çiğneyen kaç Kalovaksiyalı gördüğümü tanrılar biliyordu;

kendi hayatları tehlikede olunca ne yapacaklarını hayal bile edemiyordum. Bunları düşünürken bile o tünelde Søren'leyken hançerimi sırtına doğrulttuğum anı hatırladım. İşimi bitirmemi söyleyişini.

“Søren gemi hapishanesinde galiba, değil mi?” diye sordum.

Spiros kaşlarını çattı. “Muhafızları başındadır.”

“Senin de benim başımda olduğun gibi mi?”

Spiros alay eder gibi güldü. “Onun muhafızları benim kadar dost canlısı değil.”

“Peki, Kalovaksiyalılar teslim olunca ne olacak?” diye sordum. “Sonra ne oluyor?”

Spiros kapıya yaslandı, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Onlara yaklaşıp gemimizi onlarınkine sabitleriz. Kalovaksiyalıların kurnaz olduğunu hatırlatmama gerek yok; pusuda bekleyen adamları vardır, gemilerine adım attığımızda bizi hazırlıksız yakalamak isterler. Sanırım zeki olduklarını sanıyorlar çünkü hepsi aynı şeyi yapıyor. Önce en kuvvetlilerimizi, çarpışmaya hazır olanları gönderir, onların direncini kırarız. Bu da genelde bana düşüyor.”

“Tehlikeli bir göreve benziyor,” dedim. “Hele de Artemisia düelloda seni yenmişken.”

Spiros utandı, gülümsedi, ensesini sıvazladı. “Düello savaşa benzemez; Art da bunun farkında. Savaşta zarafet olmaz, stile gerek yoktur. Sadece düşmanından daha hızlı ve daha sert vurman gerekir. Düello daha çok dans gibidir; partnerine saygı gösterirsin, onu anlarsın. Fiziksel bir spor olduğu kadar satranca da benzer. Benim paslandığım kısım orası.”

“Peki ya sonra?” dedim konuya dönerek.

Spiros omuz silkti. “Sonra mürettebatın geri kalanı gemiye çıkar. İhtiyacımız olan şeyleri alırız; para, giyecek, değerli eşya. Kaptan onlardan bilgi almaya çalışır ama hançerini

boğazlarına dayadığında bile Kayzer'den daha çok korkarlar. Çok nadiren işe yarar bir şey söylerler, o da genelde yalan çıkar.”

“Ejder Katili de onları öldürüyor,” diye tamamladım. Pek centilmence değildi ama savunmasız ülkeleri istila etmek de centilmenliğe sığmazdı.

“Çok geçmeden her şey biter,” dedi Spiros.

Başımı salladım ama onu artık duymuyordum bile. Aklimda yavaş yavaş bir fikir oluşuyordu. Hızlı hareket etmek ve Ejder Katili'nin emirlerine karşı çıkmak anlamına gelecekti ama biraz tereddüt etsem de Spiros'a en büyüleyici gülüşümle baktım.

“Orada kargaşa sürerken burada benim yanımda sıkışıp kalman zor olmuştur, Spiros.”

Spiros kaşlarını çattı, bir omzunu kaldırdı. “Önemli değil,” dedi ama yalan söylediği gözünden belliydi.

“En azından burada çok daha güvendesin,” dedim.

Sözlerim onu yatıştıracağına daha da kızdırınca kalkıp kamarada volta atmaya başladı.

“Birazdan biter,” dedi.

Bir an bunu düşünüyormuş gibi yaptım. “Kalovaksiyalı adamların,” dedim usulca, “ölmeden önce gördükleri son şey ben olsam harika olmaz mı?”

Spiros önce sessiz kaldı. “Ejder Katili kesinlikle kamaranda kalmanı emretti,” dedi.

“Tabii ki,” dedim. “Teyzem güvende olmamı istiyor, anlıyorum. Ama siz onların gemisini ele geçirince artık tehlikede olmayacağım. Kendin söyledin.”

Spiros kararsız kaldı, sözlerimin onu etkilediğini görebiliyordum; bütün bu hareketliliğin bir parçası olmaya da can atıyordu ama bu yeterli değildi. Ejder Katili'ne sadakati sarsılmazdı. Başka bir taktik denedim, sesimi alçalttım.

“Art, Ejder Katili’nin Kalovaksiyalıları öldürdükten sonra, ondan aldıklarının bir kısmını geri aldığını söylemişti,” dedim. Belli belirsiz irkilmesi gözümde kaçmadı. Devam ettim: “Ben de onlardan bazı şeyleri geri almak istiyorum, Spiros. Lütfen.”

“Seni bırakırsam,” dedi yavaşça, “aptalca bir şey yapmazsın değil mi? Art aptallık etmeye meyilli olduğunu söylüyor.”

Elimde olmadan güldüm, Artemisia yapmak üzere olduğum şeye aptallığın dibi derdi. “Söz veriyorum,” dedim. “Ama Prens Søren’i de yanımıza almalıyız.”

Bu düşünceyle telaşlandı. “Prens bizim esirimiz, *Kalovaksiyalı* bir rehine,” dedi. “Diğer Kalovaksiyalıları sorguya çekmek için neden onu getirelim ki?”

Gülümsedim. “Çünkü sen Ejder Katili’ne ne kadar saygı duyuyorsan o adamlar da Søren’e o kadar saygı duyuyor. Üstelik bizim tarafımızda olacak.”

“Bundan emin olamazsın,” dedi Spiros başını iki yana sallayarak. “O bizim düşmanımız. Ejder Katili her zamanki gibi Kalovaksiyalılardan bilgi alacaktır.”

Ben, “İşe yarar bilgiler mi?” diye sorunca Spiros tereddüt etti. “Söylediklerinin genelde yalan olduğunu söylemiştin. Çünkü onlar düşmanla konuşuyorlar, müttefikleri olduğunu düşündükleri biriyle değil. Søren gibi yani. Şu anda zayıf düşmüş ve silahsız, muhafızları silahları bile olmadan onu kolayca kontrol altında tutar.”

“Kaptanımın emirlerini çiğnemem,” dedi Spiros alçak sesle ama hayır dememişti.

“Elbette çiğnemeyeceksin,” dedim. “Kraliçenin emirlerini yerine getiriyorsun. Gidip Heron’u getireceksin. Şiddetten hiç hoşlanmaz, o yüzden kamarasındadır. Onu da alıp gemi hapisanesinde benimle buluşacaksınız.”

REHİNELER

Güverteden çılgın tezahüratlar geldiğinde –Spiros diğer gemiyi resmen ele geçirdiğinizin göstergesi olduğunu söyledi– bir yanımda Heron, diğer yanımdaysa Søren ile muhafızları vardı. Heron’un Søren’in bütün yaralarını iyileştirmesi için yeterince zamanımız yoktu ama en azından gözle görünenleri halletmişti. Gemimizde misafir olduğunun aksini iddia eden tek işaret, sadece görmeye çalıştığım için fark edebildiğim, çok iyi sakladığı topallamasıydı. Hançerim kalçamda, kınındaydı ama geceliğimin üstünde kemer gibi görünmesi biraz komikti. Muhafızları Søren’i prangasız çıkarmaya ikna etmek için biraz dil dökmem gerekti ama kraliçe olduğum için sonunda kabul ettiler. Bu sonsuza kadar oynayabileceğim bir koz değildi, Kayzer bana bunu öğretmişti. Unvanlar iyiydi, güzeldi ama insanların saygısını kazanmayı garantilemiyordu. Saygıyı getiren şey davranışlarınızdı.

Bir iki adım arkamızda Spiros, Heron ve muhafızlarla merdivenden çıkarken Søren, “Ne planladığınızı söylemek ister misin,” diye fısıldadı.

Sadece bir saniye tereddüt ettim. “Ejder Katili, Kalovaksiyalıların öldürülmesini emrettiğinde tek kelime etme.”

Alt güverte çok aydınlık olmasa da Søren'in renginin attığını görebiliyordum. "Theo..." dedi. "Savaşta olduğumuzu biliyorum ama benden bunu *izlememi* isteme."

"Seni hücreden çıkaracaksak kesinlikle bizim tarafımızda olduğunu kanıtlamak zorundasın." Arkamızdaki muhafızlara bakıp Søren'e dönerek sesimi alçalttım. "Lütfen. *Yana Crebesti.*"

Bir an göz göze geldik, sonra bakışlarını yere indirip başıyla onayladı.

Derin ve sakinleştirici bir nefes aldıktan sonra kapıyı açıp *Duman*'ın güvertesine çıktım. Geminin yan iskelesine bunca insan yığıldığı halde devrilmemesi ilginçti; Kalovak-siya gemisinin ana direğini ve indirilmiş kırmızı yelkenlerini ancak seçebildiğim noktaya bakıyorlardı.

Søren kalabalığın gerisini görmeye çalıştı; bunu yapmak onun için daha kolaydı. Bir an sonra alçak sesle küfretti.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Bu gemi. *Ejderhanın Gururu.*"

Bu isim benim için hiçbir şey ifade etmiyordu ama Søren sarsılmıştı.

"*Ejderhanın Gururu*'nda eğitim aldım," diye açıkladı. "Rotaları öğrenmek için."

"Mürettebatta tanıdıkların var," dedim.

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi, gerilmişti.

"Yani seni tanıyorlar," dedim. "Onları konuşturman daha kolay olur."

Ölümlerini izlemense daha zor.

Spiros ve muhafızlar ilerleyip iskele köprüsüne, bizim gemimizden onlarınkine uzanan kalas için yol açtılar. Bunu görünce midem sıkıştı, oradan geçerken sendeleyip düşmekle ilgili aklımdan binbir senaryo geçti. Önce Spiros geçti, her adımında tahta gıcırdıyordu ama Spiros hiç oralı olmadı.

Elbette daha önce bunu yapmıştı. Søren de. Bir tek ben ilk kez yapıyordum.

“Faydası olacaksa söyleyeyim,” diye fısıldadı, “şimdiye kadar itilmedikçe iskeleden düşen görmedim.”

Duygusuzca, “Sağ ol,” dedim köprüye ilk adımımı atarak.

Bundan daha zor şeyler de yaptım, dedim içimden, adımlarımı art arda atarken. Saraydan kaçışımı, buz gibi akıntıya karşı yüzüşümü, ellerimi ve ayaklarımı kanata kanata o keskin kayalıkları tırmanışımı hatırladım. Altımda sallanan tahtadan düşersem kaç metre yüksekten suya çakılacağımı düşünmemeye çalıştım. Ayaklarım Kalovaksiya gemisinin sağlam zeminini bulana kadar hiçbir şey düşünmedim. Titreyen ellerim Spiros’un ellerini buldu, o da inmeme yardım etti.

Ancak zihnim netleşir netleşmez geri dönmek istedim çünkü bir anda düzinelerce Astrealı ve Kalovaksiyalıyla karşılaştım; afallamış, paniklemiş, meraklı yüzlerle bana ve Søren’e bakıyorlardı. Fakat hiçbiri konuşmuyordu. Gözleri bir bana bir Ejder Katili’ne gidiyor, onun emirlerini bekliyorlardı. Kalabalıkta Blaise ile Artemisia’yı gördüm, ikisi de ağızları bir karış açık, bana bakıyorlardı. Mürettebatın büyük kısmı silahlıydı, bıçaklarını önlerinde diz çökmüş açık tenli Kalovaksiyalıların boğazına dayamışlardı. Hepsini sayacak zamanım yoktu ama birçoğu yaralı, elli kadar Kalovaksiyalı olduğunu tahmin ediyordum. Onlardan birkaç sayı fazla da Astrealı vardı. Bir kez olsun sayıca onlardan üstündük.

“Theodosia.” Ejder Katili’nin sesi düşüncelerimi böldü. Şaşkınlık sezilen sesinde bir uyarı vardı ama gözlerinden öfke fışkırıyordu. Fakat bu iyi bir şeydi; Søren’in hücreden çıkmasına ne kadar kızsada öfkesini gizlemeye çalışıyordu. Duygularını göstermek, mürettebatının ve Kalovaksiyalıların gözündeki itibarını yitirmek demekti ve bunu göze alamazdı. Zihninin çarklarının nasıl döndüğünü bile görebiliyordum:

Søren hücrelerinden çıkmıştı, evet, ama etrafında yeterince silahlı adam vardı ve Prens tamamen güçten düşmüştü. Benimle hesaplaşıp beni karşısına almaktansa bu oyunun nereye varacağını beklemek daha çok işine gelirdi. İş oraya gelirse mürettebatının bir kısmının kaptanlarının yerine kraliçelerinin peşinden gideceğini biliyordu; belki çok kalabalık olmazlardı, gerçek bir isyan çıkarmaya yetmezdi ama onun gözünde bu sayı bile fazlaydı.

Bu yüzden o da oyuna ayak uydurmayı seçti. Arkasında Eriel'le geminin pruvasında duruyordu. Önünde dizlerinin üstüne çökmüş daha yaşlı, geminin kaptanı olduğunu tahmin ettiğim geniş omuzlu, Kalovaksiyalı bir adam vardı. Saçlarının uzunluğuna bakılırsa yıllardır savaş kaybetmemişti. Oysa şimdi saçlarından daha fazlasını kaybedecekti. Bunu biliyordu. Mürettebatının çoğu korkulu gözlerle etrafa bakarken kendisi bomboş gözlerle yere bakıyordu; pes etmişti.

En azından Søren köprüyü geçip benim yanıma gelene kadar.

"*Min Prinz,*" dedi adam Kalovaksiya dilindeki kelimelere sert bir aksan katan hırıltılı sesiyle. *Prensım.*

"Kaptan Rutgard," dedi Søren duygusuz bir sesle. Gözucuyla ona bakınca yüzünün de sesi kadar duygusuz olduğunu fark ettim. Ancak bir yabancıyla böyle konuşurdu ama durum böyle değildi.

Ejder Katili boğazını temizledi. Gözlerini keskin hançerler gibi Søren'e dikti. "Gemide kalman gerekiyordu, hayatım," dedi ama sesindeki tatlılığı fark edince Søren'e değil, bana söylediğini anladım. Karşısındaki çocuk ya da sakatmış gibi konuşuyordu.

Geceliğimi değiştirmedığım için kendime kahrettim. Üstüme bol gelen gri gecelik, ayağıma büyük gelen koca botlar ve darmadağın saçlarımla kim bilir nasıl görünüyordum.

Kraliçeye değil hortlağa benziyordum herhalde. İçimdeki korkup kaçma isteğini bastırıp dik durdum, başımı kaldırdım ve sesimi kontrol altında tutmaya çalıştım.

“Spiros tehlikenin tamamen geçtiğini söyledi, haklıymış,” dedim Kalovaksiyalılar anlamasın diye Astreaca konuşarak. Yavaşça gemiye ve ellerindeki kılıçları boğazlarına dayayan Astrealıların önünde diz çökmüş düzinelerce Kalovaksiyalıya baktım. Alıştığım bir görüntü olmadığı için tadını çıkardım. Güvertede dolaşıp yanından geçtiğim bütün Kalovaksiyalılara tek tek bakarken Søren ve muhafızları da bir adım geriden beni takip ediyorlardı. On beş yaşlarında bir çocuk, gözlerinde korkuyla başını kaldırıp bana baktı. Başını önüne eğene kadar onunla göz temasını kesmedim.

“Astrea’dan bize ne haberler getirmişler?” diye sordum başımı kaldırıp Ejder Katili’ne bakarak.

“Hiç,” dedi Ejder Katili dişlerini sıkarak. “*Şimdilik.*”

“Prenslerine biraz daha açık sözlü olurlar diye düşündüm,” dedim yanımdaki Søren’i işaret ederek.

Søren ne dediğimi anlamadı ama unvanını duyunca alını kırıştı.

“Öğrenmek istediklerimizi sonunda söyleyecekler,” dedi Ejder Katili umursamazsa elini sallayarak.

“Gerçekten mi?” diye sordum. “Genelde öyle olmadığı izlenimine kapılmıştım.”

Ejder Katili arkamda duran Spiros’a bakınca oğlanı azarlamasına fırsat vermeden devam ettim. “Søren onların prensi; onları Kayzer’in karşısında yer almaya ikna edebilirse belki gerçeği söylerler. Bu adamların çoğu onu tanıyor, en azından savaştaki kahramanlıklarını biliyorlar. Belki de babasından çok ona sadıktırlar.”

Søren'e dönüp alçak sesle Kalovaksiya dilinde konuştum. "Astrea'yla ilgili haberlere ihtiyacımız var ve bize hiçbir şey söylemiyorlar, o yüzden onları öldürecek."

Søren'in yüzü bir an seğirse de hemen kendini topladı. "Akıllıca," diyebildi. "Bu yüzden kimse onu da gemisini de bugüne kadar tarif edememiştir. Bu yüzden kimse onun kim olduğunu bilmiyor."

"Babana karşı ayaklandığına dair dedikoduları hâlâ müttefiklerinin bulunduğu bir saraya yayacak kimse de kalmayacak," diye ekledim.

Anladığına dair bir kıvılcım geçti yüzünden.

"Bilgi almayı başarırsan bazılarının hayatını kurtarabiliriz. Bizim casusumuz olurlar."

Başıyla onaylayıp Ejder Katili'ne döndü.

"Kaptan," dedi Astrea dilindeki kelimeyi kekeleyerek. Takdire şayan bir denemeydi ama ancak bu kadarını yapabiliirdi, o yüzden Kalovaksiya dilinde devam etti. "Yardımcı olmama izin verirseniz sadakatimi kanıtlayabilirim."

Ejder Katili tereddüt etti, gözünü bizden ayırmayan kalabalığa baktı. Kalovaksiya dilinde, "Elini çabuk tut," deyip Astrea diline döndü. "Nasıl olsa aynı şekilde bitecek."

Astrea mürettebatı güldü. Søren onun tam olarak ne dediğini anlamasa da yeterince anlamıştı. Derin bir nefes alıp dizlerinin üstündeki Kalovaksiyalılara baktı. Bir iki saniye sonra tanıdık bir yüz bulmaya çalıştığını fark ettim. Birkaç saniye sonra da birini buldu.

Søren, sarı saçları köprücükkemiklerine kadar inen yirmili yaşlarının başında bir adamın önünde çömeldi. Adam öfkeli, yeşil gözleriyle ona baktı. Kolları arkasından bağlanmıştı ve tanımadığım bir Astrealı başına dikilmiş, bıçağına adamın boğazına dayamıştı.

“Mattin,” dedi Søren alçak ve yumuşak bir sesle. Sanırım sakın bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyordu ama adam hiç de öyle görünmüyordu. “Sana yardım etmem için bana yardımcı ol, Mattin.”

Mattin konuşmadı, gözlerini Søren’in ayağının altındaki güverteye dikmişti.

“Karını yeniden görmek istiyor musun?” diye sordu Søren giderek sertleşen bir ses tonuyla. “Kızın şimdi kaç yaşında? Dört mü?”

Bu kez Mattin’in dikkatini çekti, adam sonunda başını kaldırıp kararsız bir ifadeyle ona baktı ama bir şey söylemedi.

Søren ayağa kalktı. “Pekâlâ. Diğerleri de var,” dedi Mattin’e çok yavaşça arkasını dönerek.

“Dur,” dedi Mattin hemen sonra. “Seninle konuşurum. Yaşamama izin verirsen seninle konuşurum.”

Søren bir an emin olamamış gibi bana baksa da Mattin’e dönüp başını salladı.

Diğer Kalovaksiyalılar yuhalayıp Mattin’e hain dediler ve sadece yarısını anladığım çok daha kötü şeyler söylediler. Ama anladığım kadarıyla hepsi buna katılmamıştı. Düşüncelere dalmış gibi sessizce gözünü yere dikenler de vardı.

MATTIN

Mattin'den bilgi almak Søren'in beklediğinden daha zor oldu ve geçen her saniye hüsrânının büyüdüğünü görebiliyordum. Benim sabrım da taşmak üzereydi, Ejder Katili'yse güvertede volta atarken huysuzluğunu gizlemeye bile çalışmıyordu. Mürettebattan konuşmaya gönüllü olan bir iki kişi alt güvertelere götürüldü, böylece verdikleri bilgiler karşılaştırılıp doğrulanabilecekti fakat Kalovaksiyalıların çoğu hâlâ buradaydı, boğazlarına bıçak dayayan Atrealıların önünde diz çökmüşlerdi.

"Kayzer'in arama ekibi Astrea'ya döndü mü?" diye sordu Søren beşinci kez.

Mattin, elleri arkasında sıkıca bağlıyken bir kez daha omuz silkti. Gönüllü olmasına rağmen gemideki dostlarının yuhalamaları yüzünden tereddüt ediyordu.

Mattin'in başındaki Astrealı nöbetçi –sonradan adının Pavlos olduğunu öğrendiğim adam– bıçağını Mattin'in boyuna biraz daha bastırınca adam irkildi.

"Kayzer'in kâfir Kül Prensesi ve kaçırılan Prens'le ilgili planlarını bana anlatmadığını söylemeye çalışıyorum," dedi Mattin duygusuz bir sesle. Sözleri cevap niteliği taşımasa

da Kalovaksiyalılardan bazıları ona hakaretler yağıdırıyor, onları susturmaya çalışan Astrealı nöbetçileri duymazdan geliyorlardı.

Ejder Katili'nin dudakları kıvrılınca bir an Mattin'in üstüne atlamasını bekledim ancak o, nasıl çözeceğini bilemediği bir denkleymişçesine gözlerini kısıp bakmakla yetindi. Adamlarından birine işaret edince o da yuhalayan adamlardan birinin gırtlığını hiç tereddüt etmeden kesiverdi. Adam, boğazından kan fışkırarak yere yığıldı. Haykırarak zamanı bile olmamıştı, hayretten bağırmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Søren gözünü bile kırpmamıştı. Gözlerini Mattin'den ayırmadı.

Bir an sonra Ejder Katili'nin bakışları Søren'e kaydı.

Herkesin duyması için her kelimeyi uzatarak Kalovaksiya dilinde, "Sorgulama konusunda çok beceriksizmişsiniz, *Prinz Søren*," dedi.

Søren başını iki yana sallayıp konuşmak için ağzını açtıysa da vazgeçti.

"Beceriksiz değil," dedim öne çıkarak. "Sorduğun soruyu cevaplamadı ama çok şey anlattı."

Ejder Katili başını yana yatırdı. "Ne duyduğunu bilmem ama..."

"*Kafir Kül Prensesi ve kaçırılan Prens*," diye tekrarladım. "Anlatılan hikâye bu. Ama sen esir değilsin, değil mi Søren? Zincire de vurulmadın, istediğin gibi dolaşabiliyorsun. Kendi isteğinle bizim yanımızdasın."

Søren benimle göz göze geldi, gözlerinde kavrayışın kıvılcımları çaktı.

Elini adamın omzuna koyup, "Ben kaçırılmadım, Mattin," diye yalan söyledi. Mattin omzunu sallayıp Søren'in elini savuşturdu.

“O zaman o fahişe seni kandırmış; münafık sihriyle seni büyülemiş,” diye karşılık verdi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. “Çünkü benim hizmet ettiğim Prens kardeşlerine asla ihanet etmezdi.”

Güvertede bir fısıldaşma başladı ama adamın benim hakkımda konuştuğunu bir an sonra anladım. Søren *fahişe* kelimesinde yüzünü buruşturdu ama ben gülsem mi karşılık mı versem bilemedim. İkisi de faydasızdı. Söyleyeceğim hiçbir şey Mattin’i Søren’in güvenilir olduğuna ikna etmeye yetmeyecekti. Ejder Katili’nin de yapabileceği bir şey yoktu, işkence hariç; tabii ben o zaman bile pes edeceğini sanmıyordum. Hayır, onun bariyerini kırmayı başarabilecek tek kişi Søren’di, o yüzden susup bunu yapmasına izin verdim.

“Büyü falan yok,” dedi Søren. “Sadece gerçeği görmekten çok korkmuştum. Sizin de bildiğinizi düşündüğüm gerçeği: Babamın korkak ve zorba olduğunu.”

Mattin uzun bir süre sessizdi. Sonunda, “Kayzer, egemenliği boyunca sınırlarımızı genişletti ve daha fazla ticaret yapma imkânı sağladı.”

“Hayır Mattin,” dedi Søren kalabalığa göz gezdirip herkesin duyabileceği kadar sesini yükselterek. “Babam tahtında oturup tembelleşti. Ziyafet vermekten ve tanrı gibi tapınılmaktan memnun. Ama hangi tanrı girmeye korktuğu bir savaşa adamlarını yollar? Yirmi senedir savaşa katılmadı çünkü kendi hayatının sizin hayatınızdan daha değerli olduğunu düşünüyor ama bence bu doğru değil. Karın ve kızın da böyle düşünürdü.”

Mattin doğruldu, başını çevirip Søren’e ters ters baktı. “Sen daha mı iyisin? Astrealı bir fahişeyi kendi halkının üstünde tutarken bunu nasıl yapacaksın?”

Ben daha bu kelimenin etkisini hissedemedim Søren’in yumruğu Mattin’in suratına indi, Mattin iki büklüm oldu,

ağzından kan aktı. Søren, Mattin'in bağılı bileklerinden tutup onu yeniden doğrultarak bana çevirdi.

Mattin'in kollarını koparacak kadar çekip, "Özür dileyeceksin," dedi. Mattin acıyla yüzünü buruşturdu. Benimle göz göze geldiğinde bakışlarında nefretten fazlası vardı.

"Hayır," dedi Mattin tükürür gibi.

Søren dişlerini sıktı, adam çığlık atana dek kollarını çekiştirdi. "Onun adı Kraliçe Theodosia ve saygısızlık ettiğin için ondan özür dilemezsen adamlarını üstüne salar, ne kadar sefilce öldüğünü karına da anlatırım."

Mattin homurdanıp bakışlarını indirdi. "Özür dilerim," dedi dişlerini sıkarak.

Søren daha içten bir özür bekliyordu ama faydası olmayacaktı. Boğazımı temizledim.

"Özrünü kabul ediyorum," dedim soğuk bir sesle. "Umarım bir kadının bacaklarının arasında olmadan da güçlü olabileceğini bir gün anlarsın, en azından kendi kızın için."

Mattin irkildi, Søren onu zorla kendine çevirdi.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum, Mattin," dedi Søren. "Ben *Ejderhanın Gururu*'ndayken Kayzer'den en çok yakınan sendin. Vergileri artırdığında annen baban onları ödeyebilmek için daha fazla çalışmak zorunda kaldı. Baban canını dişine takarak çalıştı çünkü beş oğlunu da Kayzer'in savaşına çağırmışlardı. Kızın doğunca oğlan olmadığına sevindiğini çünkü... ne demiştin? 'Bir ihtiyarın bencilliği için ölmeyecek' mi demiştin?"

Mattin hemen yanıt vermedi ama tereddüt ettiğini görebiliyordum. Sonunda, "Sen de onlardan farklı olmazdın," dedi.

Søren bir an bana bakıp sonra ona döndü. "Ben hiçbir zaman Kayzer olmak istemedim, bu konuda her zaman açık oldum, aynı gemideyken bile. Bir gemide olmayı, etrafımın denizle çevrili olmasını istedim sadece, hâlâ istiyorum. İşler

benim istediğim gibi olsaydı saraya asla dönmezdim ama babamın bencilliği yüzünden ölenleri ben komuta ettim; kardeşlerin gibi, baban gibi. Bütün dünya küle dönmeden Kayzer rahat etmez. Ya da biri onu durdurmadan.”

“Sen de bu yüzden *onlara* mı katılıyorsun?” diye sordu Mattin, Ejder Katili’ne, Pavlos’a ve bana bakarak. “Bütün Kalovaksiyalıları öldürürler.”

Søren tereddütle bana baktı. Yalan söyleyemeyeceğini anladım. O yüzden ben söyledim.

“Biz Astrea’yı geri istiyoruz,” dedim. “Hepsi bu. Kayzer’i ortadan kaldırmak için kuvvetlerimizi birleştiriyoruz ve yardımın karşılığında Søren halkını vatanımızdan çıkarıp götüreceğine söz verdi.”

Ejder Katili’nin –ya da oradaki Astrealılardan herhangi birinin– gülmesini ya da itiraz etmesini bekledim ama neyse ki kimse sesini çıkarmadı. Søren başını salladı.

“Çok zor durumdayız,” diye ekledi. “İdeal müttefikler olmayabiliriz ama birleşiresek çok daha dişli oluruz.”

Mattin hepimize bakıp iç geçirdi, öne eğildi. “Size söyledim: Kayzer’in planları hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Saraydan çok uzağım.”

Søren’in yüzü düşse de başını salladı.

“Ama evine dönebilirsin,” dedim. “Emin ol, halkın duyduğu tek şey Kayzer’in yalanları değil. Onlara Søren’in hayatta, sağlığının yerinde olduğunu ve babasıyla mücadele ettiğini söyleyebilirsin.”

“Bunu yaparsam gitmeme izin verecek misiniz?” diye sordu şüpheyle Ejder Katili’ne bakarak.

Onun cevap vermesine fırsat bırakmadan, “Evet,” dedim. Bunu söylerken bile sözümü tutabilecek durumda olmadığımı biliyordum.

Ejder Katili gözlerini kıstı. “Pavlos, onu geminin hapishanesine götür,” dedi sikkın bir ses tonuyla. “Onun hikâyesini de diğerleriyle karşılaştırıp hangisinin daha faydalı olduğuna karar vereceğiz.”

Pavlos bıçağını indirdi, öne gelip Mattin’i omzundan tutarak çekip götürdü. Søren de yüzünde yabancısı olmadığı bir ifadeyle yanıma geliyordu ki Pavlos’un çığlığı yankılandı. Søren önümü kapattığı için sadece gümüşü bir parlama gördüm, Pavlos’un yere düşünce çıkardığı patırtıyı duydum. Sonra Mattin, Ejder Katili’nin üstüne atıldı.

Mürettebatın telaşlı çığlığı havayı yırtıyordu ama Ejder Katili düşündüğümünden daha çevikti ve Mattin, yaslandığı gemi direğine bıçağını saplamadan hemen önce önünden çekildi. Bir saniye geç kalsaydı hançer boğazına saplanacaktı.

Daha ben ne olup bittiğini, Mattin’in hançeri nereden kaptığını anlayamadan Søren kalçamdan hançerimi çekip aldı ve hiç tereddüt etmeden fırlattı. Hançer, bir kez daha Ejder Katili’ne saldırmaya hazırlanan Mattin’in ensesine saplandı.

Mattin gıkını bile çıkaramadan Ejder Katili’nin ayağının dibine yığılıp oracıkta öldü.

Birkaç saniye boyunca kimse kıpırdamadı, ne Søren, ne ben, ne Astrealı mürettebat, ne de hâlâ dizlerinin üstünde olan Kalovaksiyalılar. Yalnızca şaşkın soluklarımızın ve geminin gövdesine çarpan dalgaların sesi duyuluyordu. Her şey çok çabuk olmuştu ama anladığım kadarıyla Pavlos onu alıp götürürken Mattin bir şekilde hançerini alıp bağlarını kesmiş, sonra da önce Pavlos’u bıçaklayıp Søren ve ben daha yakın olmamıza rağmen Ejder Katili’nin üstüne atılmıştı. Søren, Ejder Katili’nin hayatını kurtarmıştı, bunu yapmamak için pek çok sebebi olduğu halde.

Bunu yapmak içinse çok iyi bir sebebi vardı.

ONUR

A rtık diğerk Kalovaksiyalıları kurtarmak söz konusu de-ğildi; hızlı ve kanlı ölümleri *Ejderhanın Gururu*'nun güvertesini kana boyadı. Ejder Katili, mürettebatına cesetlerden kurtulmalarını buyurdu. Sanki yere dökülen içkiyi temizlemelerini söylüyordu.

Erkekler ve kadınlar bir an bile tereddüt etmeden onun dediklerini yaparken Ejder Katili kalabalığı dağıttı. Anders alt güverteden geldi ve soğuk bir kayıtsızlıkla cesetlerin saçıldığı güverteye göz gezdirdi. Ancak Pavlos'u görünce donup kaldı. Diğerleri dağılırken kalabalığı yarıp yanımıza geldi ve kaşını kaldıran Ejder Katili'ne hiç de uygun görmediğim bir şekilde sokuldu. O da adamın yakınlığından rahatsız olmalı ki bir adım geri çekildi.

"Ne oldu? İyi misiniz?" diye sordu.

Ejder Katili adamın bu endişesini eliyle savuşturdu. "Ben iyiyim," dedikten sonra gözlerini kısıp Søren'e baktı. "Rehinelerden biri bana saldırdı ama *Prinkiti* onu engelledi." Søren'i överken aynı nefeste kendi zayıflığını itiraf etmek için çok çaba harcadığı aşikârdı.

Søren sözlerini anlamasa da duygularını tahmin etmiş görünüyordu. Başıyla Ejder Katili'ne selam verdi ama akıllılık edip bir şey söylemedi.

"Senin hayatını kurtardı," dedi Anders her kelimesinde inanmadığı belli olurken.

Ejder Katili bu cümleye pek kızdı. Søren'e bakarken merakına yenik düştü. "Neden?" diye sordu Kalovaksiya dilinde.

Søren omuz silkti. "Söylediğimde ciddiydim; ben sizin tarafınızdayım."

Ejder Katili kaşlarını çattı, ona hâlâ inanmadığını görebiliyordum.

"Onu kullanabiliriz," dedim Astreaca. "Gerçekten vicdan azabı çekiyor ve bu duyguları onu harekete geçiriyor. Müttefik olarak bize bir tutsaktan çok daha faydalı olur."

Ejder Katili'nin burun delikleri büyüdü. "O da onlardan. Asla müttefikimiz olamaz," deyip Anders'e döndü. "Hemen Pavlos'un ailesiyle konuşmanı istiyorum. Alt güverteye indirdiğimiz rehinelere bilgi alabildiniz mi?"

Bir an Anders'in onun sorusunu duymazdan gelip ölümden dönmesi hakkında ısrarla daha fazla bilgi almaya çalışacağını düşündüm ama o başıyla onayladı. "Hemen konuştular, her zamanki gibi söylediklerinin çoğunu diğer tutsaklarınıkini tutmuyor."

Ejder Katili, "Neleri doğrulayabildiniz?" diye sordu.

Anders bir an bana, sonra Søren'e, sonra da yeniden Ejder Katili'ne baktı.

"Bunu kalabalıkta konuşmanın akıllıca olduğunu sanmıyorum, Kaptan," dedi dikkatle.

"*Prinkiti* yardımcı olmak istiyor," dedi Ejder Katili, Atreaca. "Belki de bilgileri doğrulamasına izin vermeliyiz. Ne de olsa o ve Theo Kalovaksiyalıları herkesten iyi tanıyor."

“*Prinkiti* ben oluyorum, değil mi?” diye fısıldadı kulağıma Søren, Kalovaksiya dilinde. “Bu lakabı hiç sevmedim.”

“Bence artık üstüne yapıştı,” diye fısıldadım.

“Şişşt,” diye bize çıkıştı bize Ejder Katili. “Ne bilgisi, Anders?”

Anders yine de tereddüt etti, kararsızlıkla Søren’e baktı. “Ülkedeki söylentilere bakılırsa Kraliçe Baron’u öldürdükten sonra *Prinkiti*’yi kaçırmış ve ülkeden kaçmış. Kayzer Kraliçe’nin başını getirene bir milyon, canlısını getirene ödül beş milyon altın verecekmiş.”

Sözleri tenimde yılan gibi dolaştı. Birileri beni Kayzer’e canlı götürmeden canıma kıymaya yemin ettim.

“Biz de hemen hemen aynı şeyleri duyduk. *Prinkiti* için de ödül var mıymış?”

Søren öfkeyle ofladı.

“*Prinkiti* için de on milyon,” dedi Anders. “Hayatta ve hiçbir şekilde zarar verilmeden teslim edilmesi koşuluyla. Tırnağına zarar gelse ödülü geri çekecekmiş.”

“Kayzer oğlunu gerçekten istemiyor ama hem halk Prens’i sevdiği için onları hoş tutmak uğruna böyle bir aldatmacaya giriyor hem de kelle avcılarını caydırmak için çokça risk öne sürüyor,” dedim. Ejder Katili ile Anders bana baktılar, konuşmama şaşırmışlardı. Devam ettim: “Herkes Søren’in ne kadar savaşçı olduğunu biliyor. Kaçırılırsa mücadele etmeden teslim olmayacaktır. Yaralanmaması mümkün değil, bu yüzden kelle avcıları Søren’in umutsuz bir hedef olduğunu biliyor. Kayzer’in istediği gibi benim peşime düşecekler.”

Ejder Katili kaşlarını kaldırdı ama başıyla onaylayarak Anders’e döndü. “En çok nerelerde arama yaptıklarına dair herhangi bir söylenti var mı?”

“Kraliçe’nin Timori’deki bir mülteci kampına kaçtığına dair bir söylenti varmış.”

“İyi,” dedi Ejder Katili. “Orası Sta’Crivero’nun kuzeyinde, üç günlük mesafede ve şehre girdiğimizde Kral Etristo’nun Theo’yu hayatı pahasına koruyacağına dair söz aldım.”

“Söz vermek kolaydır,” dedim. “Ona güveniyor musun?”

Ejder Katili omuz silkti. “Parayla kamçılandığına inanıyorum,” dedi. “Ayrıca başlık parandan kendisine düşen payın beş milyon altından fazlası olduğuna güveniyorum.”

Bu işin mantığına itirazım yoktu ama *başlık parası* lafını duyunca midem ekşidi. Bu gelenek Kalovaksiya sarayında da vardı, kızlar değerlerini göstermek için bir yığın altına satılıyordu. O zamanlar, söz konusu kızlar tanımadığım veya sevmediğim kişilerse bile bundan hep rahatsız olmuştum. Oysa şimdi satılan bendim ve sadece Astrea değil, Kral Etristo ve muhtemelen Ejder Katili de bundan kâr edecekti. Sanki insan değil, eşyaydım, Kayzer’in yanındayken olduğum gibi.

Bu duyguyu uzaklaştırıp ana odaklanmaya çalışarak Anders’e, “Peki ya rehineler?” diye sordum. “Bize casusluk yapmak istiyorlar mı?”

“İdam edilmemek istiyorlar,” dedi kelimelerini seçerek ama Ejder Katili başını sallamaya başlamıştı bile.

“Hayır,” dedi. “Daha önce de saçma bir plandı ve Pavlos’un ölümüyle saçmalığı doğrulanmış oldu. Onlara güvenemeyiz. Anders, emri ver.”

Ölüm emri. Søren’e baktım, konuşulanları anlamıyordu ama anlasaydı itiraz ederdi.

“Anlaşma böyle değildi,” dedim Ejder Katili’ne dönerek. “Bu insanlar hayatları karşılığında anlaşmaya vardılar.”

“Anlaşmalar ancak onları yapan insanlar kadar onurludur,” dedi. “Ve hepimiz Kalovaksiyalıların onursuz olduğunu biliyoruz.”

“Astrea dilini hemen öğrenmem gerekecek,” diye homurdandı Søren.

Onu duymazdan geldim. “Senin onurun var mı peki?” diye sordum Ejder Katili’ne.

Gülümsemeye benzeyen ama öyle olmayan bir şekilde dişlerini gösterdi. “Hayır,” dedi. “Bu yüzden bu kadar uzun süre hayatta kaldım. Bu adamlar böyle bir riski göze almaya değmez, o yüzden ölecekler. *Prinkiti*, sen faydalı olduğu konusunda ısrar etsen de, hücrelerine dönecek.”

Søren’e baktım. Yeniden zincire vurulsun, halkı gözünün önünde öldürülsün diye getirmemiştim onu. Artemisia’nın söyledikleri kulağımda çınladı.

“*Nişanlanmaya henüz evet demediğin için annemin senden istediği bir şey var ve bu da hâlâ güçlü olduğun anlamına geliyor.*” Midem bulandı ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

“Søren hücrelerine geri dönmeyecek,” dedim şüphelerimi bastırıp Ejder Katili’ne dönerek ama şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. “Astrea’nın dışındaki dünya hakkında pek bir şey bilmiyorum, o yüzden Sta’Crivero’ya vardığımızda en uygun kocayı seçmek için Søren’in yardımına ihtiyacım olacak.”

Ejder Katili hayretle bana baktı. “Bunun için ben varım, Theo, Anders var. Hain bir prene güvenmene gerek yok.”

“Ben Søren’e güveniyorum,” diye ısrar ettim. “Planına uymamı istiyorsan hücreden çıkarılmasını ve danışmanım gibi davranmasını istiyorum.”

Ejder Katili dudağını büzüp söylediklerimi düşündü. Bir süre sonra tehlikeli derecede alçak sesle, “Pekâlâ,” dedi. “Bugün sadakatini birazcık gösterdi diyelim, gerçi erkeklerin sadakatine hiç güvenmemişimdir. Ondan sen sorumlusun, Theo, en ufak ihanetini görürsem hayatından olur, anlaşıldı mı?”

“İhanete dair bir şey görürsem onu kendi ellerimle öldürürüm,” dedim.

Ejder Katili’nin suratı asıktı ama başıyla onayladı.

“Başka bir bilgi var mı?” diye sordum Anders’e.

Anders boğazını temizledi, konuşmamızı böleceğine paslı çivilerin üstünde yürümeyi tercih edermiş gibi bir hali vardı. “Doğrulayabildiğimiz bir şey daha vardı,” dedi. “Kayzer hakkında.”

Kayzer’in düşüncesi bile tüm bedenimin gerilmesine yetse de ifadesiz ve ilgisiz görünmeye çalıştım. *Onunla aramızda bir okyanus var*, diye hatırlattım kendime. Bana dokunamazdı, beş milyon altın için bile.

Bu Søren’in tanıdığı nadir birkaç kelimedenden biriydi, yanımda kaskatı kesildi, dikkatli gözlerle bir bana bir Anders’e baktı.

“Siz kaçtıktan sonra başka biriyle evlenmiş, nahoş söylentilere göre aceleye getirilen bir evlilik olmuş.”

Bir an soluğum kesildi.

“Kiminle?” diye sorabildim sonunda.

“Baron’un kızıyla,” dedi Anders. “Leydi Crescentia’yla.”

GÜVEN

Kamarama yürürken Søren yanımda sessizdi. Orada olduğunu bile unutmuştum. Zihnim girdaba dönmüş, düşüncelerimi birbirine karıştırıp anlamsızlaştırarak dönüp duruyordu.

“*Crescentia* dedi,” dedi Søren sonunda, kamarama yaklaşıırken. “Betin benzin attı. Yoksa...” Cümlesini bitirmedi.

“Ölmedi,” dedim, rahatladı. Ama ölmekten beter olduğunu söylemedim.

“Sevindim,” dedi. “Saraya döndüğümde babam bütün hayatımı önüme koydu, *Crescentia* da dâhil. Bu yüzden *Crescentia*’ya kızmıştım ama meselenin onunla ilgisi yoktu. Ona gerçekten değer veriyorsun, değil mi?”

Cress’i hücremin önünde gördüğüm anı, fıldır fıldır dönen gözlerini, kırılğan, yanmış derisini, beyazlayan saçlarını, parmaklıkları dağlayan parmaklarını hatırladım. Dostumdu, bir zamanlar gönül kardeşimdi. Ama artık değildi.

“*Bir gün İmparatoriçe olduğumda ülkeni de halkını da yakıp kül edeceğim,*” demişti kederli, çatallı sesiyle. Artık imparatoriçe olduğuna göre sözünü tutabilirdi.

“Onu tanımıyorum,” dedim Søren’e. “O da beni tanımıyor.”

Kamaramın kapısını açınca Blaise, Heron ve Artemisia’nın içeride beni beklediğini gördüm. Yatağımın üstünde oturan Blaise beni görür görmez ayağa fırladı.

“İyi misin?” diye sordu Astreaca. “Alt güvertedeki sorgularla uğraşırken rehinelere birinin saldırdığını duyduk...”

“Biz iyiyiz,” dedim Søren’in de anlaması için Kalovaksiya dilinde konuşarak. “Bir rehine Pavlos’u öldürüp Ejder Katili’ne saldırdı ama Søren onu durdurdu.”

Üçü de hemen arkamdaki Søren’e baktı. Hiçbiri konuşmadı ama dile getirilmeyen bütün sorularını duyabiliyordum.

“Søren Ejder Katili’nin hayatını kurtardı ve bize sadakatini kanıtladı,” dedim.

Artemisia bunu yutmamıştı. Gözlerini kıstı, bu haliyle fena halde annesine benziyordu. “Eee?” diye sordu devam etmemi bekleyerek.

Bakışlarımı kaçırdım. “Ben de, Sta’Crivero’daki adaylardan biriyle evleneceksem Søren’in diplomatik tecrübelerinin işime yarayabileceğini söyledim,” dedim zoraki konuşarak.

Blaise’in yüz ifadesi kopmaya hazır fırtına gibiydi. “Sen kraliçesin, bir yabancıyla evlenemezsin.”

“Er ya da geç olacaktı,” dedim yatağımın kenarına oturarak. “Ejder Katili sürekli üstüme gelecek, beni köşeye kıştırana kadar sıkıştıracaktı. Beni istediği gibi yönlendiriyormuş gibi görünecekti.” Battaniyeyi ürperen omzuma örttüm. “Tabii bu şekilde sunmakla meseleye kendi ağırlığımı koymuş oldum.”

Blaise onaylamadığını belirten nahoş bir ses çıkarsa da konuşmadı. Kapıda dikilen Søren’e baktım. Heron’un fazla derine inmeden uyguladığı tedavi yöntemi sayesinde tutsağımız değil, misafirimiz gibi görünüyordu. Ancak seyircilerden

uzaklaşınca acı çektiği belli oluyordu. Ağırlığını sağ ayağına veriyor, kollarını oynatırken yüzü buruşuyordu.

“Bu rehine seni öldürmeye çalışmadı mı?” diye sordu Artemisia, beni Søren’li düşüncelerimden uzaklaştırarak.

İstemsizce güldüm. “Sağ ol, Art ama hayır.”

Artemisia gözlerini devirdi. “Tuhaf, sorguya çektiğim Kalovaksiyalı senin başına ödül konduğunu söylemişti.”

“Rehinenin ne düşündüğünü bilemem. Muhtemelen öleceğini biliyordu ama Ejder Katili’ni öldürürse kahraman gibi ölecekti. Ödülü düşündüğünü sanmıyorum,” dedim ama bu açıklamadaki bir şey beni rahatsız etmişti.

“Mattin hep kahramanlık hayalleri kurardı ama o kadar zeki değildi,” dedi Søren başını sallayarak. Açıklaması mantıklıydı ama Søren yalan söylemeyi hiç beceremezdi, burun deliklerinin genişlemesi de bunu kanıtlıyordu.

“Sonuç olarak ikimizin de başına ödül konmuş,” dedim Søren’den yüzümü çevirerek. “Ayrıca Kalovaksiya güçleri Timori’de bizi arıyor. Kayzer, Crescentia’yla evlenmiş. Öğrendiklerimizin hepsi bunlar mı?”

“Ne yapmış?” diye sordu Søren iğrenmiş gibi yüzünü buruşturarak.

“Biz Astrea’dan ayrıldıktan iki gün sonra evlenmişler, ertesi gün de İmparatoriçe olmuş” dedi Blaise. “Sorguladığımız tutsakların hepsi aynı şeyi söyledi.”

“Ama... beni onunla nişanlandırmaya çalışıyordu,” dedi Søren midesi bulanmış gibi.

“Umutsuz vakasın,” dedim. Benim de midem bulandığı halde duygularımı bastırıp mantıklı düşünmeye çalıştım. “Halk Baron’u Kayzer’den daha çok sevmeye başlamıştı. Ölümü sevgilerini daha da büyütüp onu kahraman gibi görmelerine sebep olmuştur. Popülerliği kızını bile etkilemiştir;

Cress sarayda sempatik görünecek ve bu da buna çok ihtiyacı olan Kayzer'in işine gelmiştir."

"Güzelliğini söylemeye bile gerek yok," diye ekledi Søren. "Onunla evlenmek isteyen düzinelerce adam vardı. Babam başkalarının istediği şeylere sahip olmayı sever."

Artık güzel değil, demek istedim. En azından Kayzer'in beğeneceği kadar değil. Belki de Cress'in gücünden korkuyordu. Belki bu korku kendi başına bir güzellikti, Kayzer'in sahip olmak isteyebileceği bir güzellik. Bunu dile getirmedi. Düşüncesi bile beni hasta ediyordu.

"Peki, Cress bunu neden yapmış olabilir?" diye sordu Søren hayretle.

Benim yüzümden, diye düşündüm ama bunu da kendime sakladım.

"Cress imparatoriçe olacak şekilde yetiştirildi," dedim sonunda. "Seninle evlenmek isterdi ama artık böyle bir seçeneği yoktu. İstediklerini elde etmek için ne gerekiyorsa onu yaptı."

"Ona acıyamazsın," dedi Artemisia ama inanmadığından mı yoksa emir mi veriyordu, bilemedim.

"O benim arkadaşımdı," dedim. Bunu onlara ilk kez itiraf ediyordum ama zaten biliyor olmalıydılar. "Ayrıca Kayzer'le evliliğin kıyısından dönen biri olarak elbette ona acıyorum." "Nereden döndün?" diye sordu Blaise gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi.

Yüzümü buruşturdum. Bu bilgiyi gölgelerimle paylaşmadığımı unutmuştum.

"Bundan haberiniz olsaydı beni bir an önce saraydan çıkarmak isteyecektiniz," dedim sesimi yükseltmeden. "Size söylemedim ama yine de başımıza bir şey gelmeden kaçmayı başardık."

Bu doğrudu ama elimde olmadan son ziyafeti ve Kayzer'in kalçamda dolaşan elini, tenime değen nefesini hatırl-

ladım. Ürpertimi bastırıp Søren'e baktım. Sanırım o da o geceyi hatırlamıştı. O da o geceyi unutma. Bir gün bile geç kalsaydık... hayır, bunu düşünmeyecektim. Kayzer bana bir daha asla dokunamayacaktı.

Ama Cress'e dokunuyor, diye hatırlattım kendime. Artık onun karısıydı, kendi isteğiyle onunla evlenmiş olabilirdi ama sonrasını düşünemiyordum.

Bütün bunları zihnimden uzaklaştırıp ana, şu anda müdahale edebileceğim şeylere odaklandım.

"Søren, uyuman gerek," deyip Heron'a döndüm. Ondan yine bir şey istemekten nefret ediyordum ama istedim. "Onu tamamen iyileştirebilir misin? Lütfen."

Heron kaşlarını çatıp cevap vermeye hazırlandı ama Søren ondan önce davrandı. "Ben iyiyim," dedi ama ne kadar inandırıcılıktan uzak olduğunu kendi de anladı. "İyi olacağım," diye düzeltti. "Ölümcül bir şey değil, zamanla ve bakımla iyileşir."

Heron yavaşça iç geçirip başını salladı. "Onu iyileştirebilirim."

"Senden daha fazla şey almayacağım," dedi Søren. "Bir iki kaburgam kırık, ayak bileğim burkuldu, o kadar. Daha kötülerini de gördüm. Dünyanın geri kalanının sihir olmadan da böyle yaraları iyileşiyor."

Heron bir şey söylemedi, nasıl bir oyun oynadığını düşünür gibi Søren'e baktı. Sonunda omuz silkti.

"Sargıya ihtiyacın olacak," dedi. "Temiz giysilere de. Benimkiler sana büyük gelir ama Blaise'inkiler de küçük gelir, o yüzden idare edeceksin artık."

Søren başını salladı. "Teşekkür ederim."

Art bir şeye karar vermeye çalışır gibi bir müddet Søren'e baktı. "Annemin yedek giysileri nerede sakladığını biliyorum. Yarın sana birkaç parça giyecek çalarım; çizme de."

“Teşekkür ederim,” dedi Søren bir kez daha.

Blaise, onunla konuşurken bile Søren’e bakmadı. “Benim ranzamı alabilirsin. Ben geceleri Theo’yla kalıyorum zaten.”

Blaise bu sözleri üstümde hakkı varmış gibi söylediği için onu yumruklamak istedim. En sevdiğin ağaca işeyen köpek gibi. Tam konuşmak için ağzımı açtım ki Søren araya girdi.

“Bu akıllıca mı?” diye sordu endişeyle. Kaşlarını çatıp diğerlerine baktı. “Yani... konuştuklarımızı düşününce,” diye ekledi.

Dudağımı ısırdım, parçaları yavaş yavaş birleştiren Blaise’e, sonra Artemisia ile Heron’a baktım. *Duman*’a giderken Søren’le konuştuklarımızı hatırladım; Blaise’in bir Vahşi olduğunu düşündüğünü söylemişti, böyle bir şeye ihtimal verdiğim halde mümkün olmadığını söylemiştim ben de. Heron kendiliğinden anlamıştı, Artemisia’nın anlamasına da şaşırmazdım ama hep birlikte kabul ettiğimiz bir durum değildi.

“Yanılıyorsun. Blaise tehlikeli değil,” dedim dedim Blaise’e bakarak. İçten içe Søren’in itiraz etmesini bekledim ama etmedi. Artemisia neden bahsettiğimizi sormadı ve gözücuyla baktığımda, dile getirilmeyenleri çözme konusunda pek de sıkıntı yaşamadığını tahmin ettim.

“Hepimiz için uzun bir gün oldu,” dedim rahatsız edici bir sessizlikten sonra. “Heron, lütfen Søren’e bu gece uyuyabileceği bir yer bul. Blaise, ona odana giden yolu göster. Art, sen de bir mutfak çalışanlarından birini ona birkaç parça peksimet ve bir matara su vermeye ikna edip edemeyeceğine bak. Yarın konuşuruz.”

Geceliğimi giyip yüzümü ıslak havluyla temizlemeye ancak zaman bulmuştum ki Blaise gergin bir ifadeyle geri geldi. Aslında yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu ama dudağının

kıvrımına saklanan öfkeyi görebilecek kadar iyi tanıyordum onu. Neden kızdığını tahmin etmek zor değildi.

“Ona ben söylemedim,” dedim o beni suçlamaya başlamadan. “Daha önce vahşileri yakından görmüş; belirtilerini hepimizden daha iyi biliyor.”

Dudaklarını iyice sıkıp başını salladı. “Heron ve Artemisia da biliyor mu?”

Omuz silktim. “Heron bahsetmişti. Artemisia bana hiçbir şey söylemedi ama Søren’in neyi ima ettiğini anlamış gibi bir hali vardı, şaşırmış görünmüyordu.”

“O halde herkes biliyor.” Blaise güldü ama sesinde hiç neşe yoktu. Kamaramın duvarları ve zemini, düzensiz bir kalp atışı gibi, Blaise’in kalbinin şu anda attığını tahmin ettiğim gibi gümbürdemeye başladı. Önce bunu hayal ettiğimi sandım ama elimi duvara dayayınca kalp artışlarımla birlikte gümbürtü de arttı. Midem düğümlenerek bunun Blaise’in toprak yeteneği olduğunu fark ettim. Geminin tahtalarıyla bağlantı kuruyor, niyeti bu olmasa da onları etkiliyordu. Oysa Blaise farkında bile değildi, gözlerini öylece bana dikmişti.

Bu seferki küçük bir sarsıntıydı ama vaktiyle deprem yaratmıştı. Gemiye ne kadar sürede kıymıklarına ayırırdı?

Telaşımı bastırıp sakın ve alçak sesle konuşmaya çalıştım. “Blaise,” dedim gözlerimi gözlerine dikerek. “Durumun öyle olmadığını anlıyorlar. Senden korkmamaları gerektiğini biliyorlar.”

Ancak bunlar daha ağızımdan çıkarken bile doğru olmadıklarını biliyordum. Blaise’i herkesten daha iyi tanıyor olabilirdim ama şu anda ondan korkuyordum. Blaise’den değil –tam olarak– ama yapabileceklerinden. Niyeti öyle olmasa bile yapabileceklerinden. Nefes alıp yumuşak bir sesle konuşmaya çalıştım. Ondan korkmak istemiyordum ama korkuyu da içimden atamıyordum.

Bana asla zarar vermez, dedim içimden ama korku mantıkla kontrol edilebilecek bir şey değildi.

Blaise ne yaptığını fark edince gözlerini kapatıp sakinleşene kadar derin derin nefes alıp verdi. Sarsıntı durduğu halde rahatlayamıyordum. Søren'in Blaise'in tehlikeli olduğunu söyleyen sesi çınladı kulağımda. *O tehlikeli değil*, diye itiraz ettim içimden. Bazen tepesi atsa da işler ciddi boyutlara ulaşmadan kendini kontrol edebiliyordu. Bunu kendisi de söylemişti: Yeteneği bir kutsanma gibi gelmiyordu belki ama maden deliliği gibi de gelmiyordu.

Altdudağını dişlerinin arasına kısırdı, biraz gevşese de bir an tereddüt etti. "Ejder Katili öğrenirse," dedi bir an sonra ama o kadar alçak sesle konuşuyordu ki ancak duyabildim, "gemide kalmama izin vermez. Beni oracıkta öldürtmese de sürgüne yollar."

"İkisini de yapmasına izin vermeyeceğim," dedim.

Blaise başını salladı. "Elindeki tek kozu *Prinkiti*'yi serbest bırakmak için kullandın," dedi. "Sabah herkes ona âşık olduğunu söyleyecek," dedi.

Arkamı dönüp yatağa yöneldim ama haklı olduğunu biliyordum. Ejder Katili'ne karşı elimdeki tek koz adaylarla görüşmeyi kabul etmektir ve artık tamamen onun insafına kalmıştım. Yorganı açıp altına girdikten sonra ona döndüm, renk vermemeye çalıştım. "İnsanların ağzı torba değil ki büzeyim."

Konuyu burada kapatmasını umuyordum ama Blaise'i çok iyi tanıyordum. O yüzden, "Peki, âşık mısınız?" diye sorunca şaşırmadım.

Bir an bile tereddüt etmeden, "Hayır," dedim. "Ama kimse dokunmasın diye üstüne adını kazıdığın bir oyuncakmışım gibi davranman da hoşuma gitmiyor."

"Ben öyle bir şey..."

“Yaptın,” dedim sözünü keserek. “Geceyi beraber geçirdiğimizi söyledin.”

“Öyle yapıyoruz.”

“O şekilde söylemedin ama, biliyorsun,” dedim.

Bir süre konuşmadı, incinmiş ve öfkeli haliyle kamaranın ortasında dikilmeye devam ediyordu. “Onu kurtarmak için bir yabancıyla *evlenmeyi* kabul ediyorsun. Onu. Bir Kalovaksiyalıyı.”

Midem yine çalkalanıyordu ama sakın bir sesle konuştum. “*Astrea* için bir yabancıyla evlenmeyi kabul ediyorum çünkü savaşta Kalovaksiyalılarla mücadele etmemizin tek yolu bu,” dedim. “Ama neden mümkün olduğunca bu anlaşmanın dışına çıkmayayım diye de düşünmedim değil.”

Blaise başını salladı. “Sen kendi isteklerini halkının isteklerinin önüne koydun ve bunu unutmayacaklar.”

Bu sözler bıçak misali karnıma saplandı.

“Doğru olan buydu,” dedim neredeyse fısıldayarak. “Søren için, evet, ama *Astrea* için de. Tek yolu buydu.”

Blaise uzunca bir süre bana baktı, gözleri parlıyor ve kıpırdamadan bana bakıyorlardı. “Sen öyle san, Majesteleri.”

Tek kelime etmeden çekip giderek beni yalnız bıraktı.

“Mattin’in ellerini sen çözdün,” dedim Søren’e, ertesi sabah Heron’un kamarasında birlikte kahvaltı yaparken. Diğerleri görev başındaydı ama Søren ve benim görevimiz yoktu, o yüzden ertesi gün Sta’Crivero’da olacağımız için ona biraz *Astrea* dilini öğretmeye çalışıyordum.

Alfabemizin Kalovaksiya fonetiğine uyarlanmış halinin bulunduğu ve benim ona verdiğim parşömenden başını kaldırdı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum,” dese de burun kanatları yeniden genişlerken gözlerini benden kaçırıp parşömene baktı.

“Zekiceydi,” dedim. “İşe de yaradı; özgürsün, bir bakıma. En azından prangalı değilsin. Ama Pavlos öldü, casus yapmak istediğimiz diğer bütün rehineler de.”

Hemen yanıt vermedi ama diğer rehineleri duyunca rengi attı. Başını salladı.

“Gerçekten Mattin’in ellerini *çözseydim* bunu önceden hesaba katardım,” dedi gözlerini parşömeden ayırmadan. “*Ejderhanın Gururu*’nda kılıç bile tutmayı beceremeyen ama cahil cesaretiyle aptalca şeyler yapan birini seçerdim. Onu çözmekle onun yanında olduğumu anladığını bilirdim, seni korumakla bu durumun senin için de geçerli olduğunu bilirdim. Pavlos’un hançerini alıp ilk önce ona saldıracağını bilirdim ama Mattin kılıç bile kullanamadığı için ölümcül olmayan bir yaralamaya sebep olmasını beklerdim. Ejder Katili’ni öldürmeden senin hançerini kapıp onu durduracağımı bilirdim.”

Farazi konuşsa da gerçeğin böyle olduğunu bildiğimi biliyordu.

“Sana güvensin diye Ejder Katili’nin adamlarından birini öldürdün,” dedim. “Bunun ne kadar çapraşık olduğunun farkında mısın? Ne olmasını *beklediğin* beni neden ilgilendirsin? Yanıldın ve bir adam rızası olmadan aldığı bir risk yüzünden hayatından oldu.”

Sören bir şey söylemedi, gözlerini yere dikmiş, utançtan yüzü kızarmıştı.

“Kendi kurtarmak için başkasını feda etmek; tam babana göre sanki,” dedim.

“Biliyorum,” diye itiraf etti, her bir kelimesinde acı çekerek. “O güvertede bütün bunları düşünürken duyduğum ses onunkiydi.”

Bu itiraf aramızda asılı kaldı, ikimiz de ne diyeceğimizi bilemiyorduk.

Sonsuz kadar uzun gelen bir sürenin sonunda, “Ben de bazen onun sesini duyuyorum,” dedim. “Ejder Katili’yle her karşılaştığımda ya da istediğimi elde etmek için kraliçe unvanını her kullandığımda. Seni hücreden çıkarsın diye Spiros’u ikna ederken de duydum.”

Søren kederle kıkırdadı. “Aradaki fark şu: Babam bir an bile tereddüt etmeden beni o hücrede ölüme terk ederdi.”

Başımı salladım. “İşine gelse yapmazdı, yardım etmesi için ona güvenen insanları incitse bile,” dedim. “Seni çıkarmak doğru hareketti, bundan eminim ama bu yüzden yapmadım. Beni korkutan da o.”

Søren tereddüt etti. “Babam hakkında çok kötü şeyler söylenebilir, çoğunu biz söylüyoruz zaten. Onunla herhangi bir şeyi paylaşma düşüncesi bile derimi yüzmek istememe yetiyor. Ama bütün savaşları kazandığını da inkâr edemeyiz. Tam bir canavar ama belki de onu yenmemizin tek yolu onu anlamaktır.”

Sözleri beni her zamankinden daha fazla rahatlattı. Yine de bir şekilde Kayzer gibi olma düşüncesinden nefret ediyordum ve bu asla değişmeyecekti, Søren bunu ne kadar haklı göstermeye çalışırsa çalışsın. En karanlık yerlerini gördüğü halde insanı kabul eden birinin varlığı kötü değildi tabii.

ETRISTO

Duman, karaya oturma tehlikesine girmeden Sta'Crivero kıyısına yaklaşabileceği kadar yaklaştı. Mürettebatın çoğu biz yokken gemide kalacaktı ama Ejder Katili ve ben, Kral Etristo'nun misafirleri olarak sarayda kalacaktık. Yeniden sert zeminde uyumaya can attığımı inkâr edemezdim; şiddetli sarsıntılar, küflü deniz kokusu, fırtına endişesi olmadan.

Danışmanlarım olarak Søren, Blaise, Artemisia ve Heron'un sarayda bana katılmasına izin verildi, Ejder Katili'nin danışmanlarının ona eşlik ettiği gibi. Ama burada Ejder Katili olarak anılmayacaktı. Kaçtığım da saklanmayı bırakıp o zamandan beri bana yardım eden sevgili teyzem Prenses Kallistrade olacaktı. Ejder Katili'nin Kral Etristo'yla yazışmalarında korsan kimliğini gizlemek için uydurduğu bir hikâyeydi bu. Ona yalnızca *Teyze* ya da *Prenses* dememiz gerektiğini unutmamamız ve asla *Kaptan* demememiz gerekiyordu.

Bu bir talimat olsa bana onun üstünde az da olsa güç verdiği gerçeği de gözümünden kaçmadı. Tek bir kelimeyle korsan kimliğini ortaya çıkarabilir ve kaderini sonsuza dek değiştirebilirdim.

Danışmanlarımla birlikte küçük bir kayığa bindim, öndeki kayıkta bulunan Ejder Katili, Anders ve Eriel'in arkasından baktım.

"En ufak bir sıkıntı olursa seni oradan çıkaracağız," dedi Blaise, Heron'le Søren kıyıya kürek çekerken. Blaise de kürek çekmek istemişti ama Heron ve Søren gözle görülür biçimde daha kuvvetliydi ve Blaise istemeye istemeye onların kürek çekmesine razı oldu.

"Savaşta'yız," dedim. "Tehlike kaçınılmaz, ben de payıma düşenle başa çıkmaya hazırım."

"Kaçmak en son seçeneğimiz," dedi Artemisia. "Theo, sırçadanmış gibi davranmak güzel, hoş –lütfen, Etristo'nun sarayına gittiğimizde de böyle devam edin– ama öyle değil. Hiçbirimiz itiraf etmek istemesek de Etristo'ya ihtiyacımız var. Onun yardımına, bizden alabileceği her şeyden daha fazla ihtiyacımız var, o da bunun farkında." Bana döndü. "Sen tatlı, uysal ve aptalsın."

Geri çekildim. "Pardon?"

Artemisia sırtıttı. "Bu rolü oynayacaksın. Numara yapma konusunda üstüne yok."

Søren'e bakmak istedim, kürek çekmekle o kadar meşguldü ki konuşacak durumda değildi ama her kelimeyi duyduğundan emindim.

"Bırak da seni aptal sansınlar," dedi Artemisia. "Kral, sarayındakiler, adaylar. Aptal olduğuna inanırlarsa seni hafife alacaklardır. Bırak alsınlar."

Yutkunup başımla onayladım. Yine olmadığım biri gibi davranmak içime otursa da haklı olduğumu biliyordum.

Sta'Crivero kumla kaplı bir ülkeydi. Kıyıya yaklaşırken ufukta hareketlilik var mı diye baktım. Kum tepelikleri, herhangi bir ağaç ya da bitki örtüsü olmadan dalga dalga

ufka uzanıyordu. Burası hiçbir şeyin hayatta kalamayacağı bir yere benziyordu.

Kayık yaklaştıkça ufukta bir hareketlilik gördüm. Beyaz arabalardan oluşan bir kabile yaklaşıyor, güneş ışıkları şekillerini eğip büküyor, bulanıklaştırıyordu.

Blaise kayıktan Sta'Crivero topraklarına ayak basmama yardım ederken fark ettiğim ilk şey sıcaklık oldu. Gemideyken de hava sıcaktı ama etrafımızı saran deniz az da olsa havayı serinletiyordu. Kıyıda sığağı hafifletecek bir şey yoktu. Güneş o kadar parlaktı ki herhangi bir şeyi görebilmek için bile gözlerimi kısıp ellerimi siper etmem gerekiyordu.

Arabalar uzak bir mesafede durup yarım daire şeklinde ayrıldılar. Şimdi daha yakından bakınca üstlerinin açık olduğunu, yalnızca beyaz güneşliklerle örtüldüklerini görebiliyordum. Arabaların hepsi de bol, beyaz giysiler giymiş adam ve kadınlarla doluydu.

"Kral ve maiyeti," dedi gelip yanımda duran Søren.

"Beyaz rengin kültürel bir özelliği var mı?" diye sordum alnımdaki teri silerken.

"Hayır," dedi hemen diğer yanımda beliren Artemisia. "Sarayın dışındayken giysilerinden yansıyan güneş ışığı onları serin tutuyor. İçeride daha renkli şeyler giyerler."

Daha açık renkli giymenin avantajını görebiliyordum. İnce ipekli, kolsuz mosmor elbisemle güneşin altında terlemeye başlamıştım bile. Heron yırtıkları onarmış, Artemisia da su yeteneğiyle temizlemişti ama en son zindandayken giydiğim aklımdan çıkmıyordu. Art da Heron da iyi iş çıkarmışlardı; Cress'in bana onu verdiği günkü gibi görünüyordu, o zamandan beri ne kadar değiştiğimi düşünce bu durum hiç adil gelmiyordu.

"Hiç kıpırdamıyorlar," dedim beni izleyen Sta'Criverolulara bakarak.

“Bizim onlara gitmemizi bekliyorlar,” dedi kayığında Anders ve Eriel’le yaklaşan Ejder Katili. Siyah ipekli, daracık yüksek yakalı elbisesinin içinde hiç rahat görünmüyor, adeta boğuluyordu. “Etristo burada kimin sözünün geçtiğini unutmamızı istemiyor.”

Ejder Katili hiç memnun görünmese de durumu kabullenmişti. Annesi gelince Artemisia geri çekildi, Ejder Katili koluma girip ona ayak uydurmam için beni çekti.

“Konuşmayı ben yapacağım,” dedi emrini yumuşatmaya zahmet etmeden. “Gülümse, başını sall, cevapların kısa ve hoş olsun. Becerebilecek misin?”

Kolumu çekmek istedim ama herkesin bize baktığının farkındaydım. Söyledikleri birkaç dakika önce Artemisia’nın söylediklerinden çok da farklı değildi ama arada dağlar kadar fark vardı. Artemisia aptal numarası yapmamı söylemişti; Ejder Katili’yse bana *aptal* muamelesi yapıyordu.

“Elbette, teyze,” dedim aşırı tatlı bir tebessümle. Nasılsa aptal numarası yapmam Ejder Katili’ni de içeriyordu. Onun da beni hafife alması bir yerde işime yarayabilirdi.

Yaklaştıkça Sta’Criveroluları daha iyi görme fırsatım oldu. Giysileri birbirine benzemesine rağmen bu insanlar fena halde birbirinden farklıydı. Sarı saçlı ve açık tenli Kalovaksiyalıların ya da esmer tenli, koyu kahverengi veya siyah saçlı Astrealıların aksine Sta’Criveroluların içinde simsiyahtan etrafımızda kumun rengine kadar her tenden insan vardı. Hepsi de güneşten korunmak için şapka taktığı halde saçlarının görünen kısımları akla gelebilecek her renkteydi. Siyaha çalan lacivert, beyaz denecek kadar sarı, alev kırmızısı ve daha sayamadığım pek çok renk.

Yaklaştıkça arabalara bağlı atların yelelerine ve kuyruklarına işlenmiş, güneşte parlayan mücevherler gördüm. İlk düşüncem, hızlı gitmelerine yardımcı olan ruh taşları

olduklarıydı ama değildi. Rengârenklerdi ve hiçbirinde hava taşlarının şeffaflığı yoktu. Sadece gösteriş için takılmışlardı.

Artemisia'nın Sta'Criverolular hakkında söylediklerini hatırladım; kullanışlı şeylere ihtiyaçları yoktu, o yüzden güzel şeylere değer veriyorlardı.

Kıyı ile arabalar arasındaki yolu yarıladığımızda Ejder Katili durunca ben de durdum. Diğerleri de arkamızdaydı.

"*Fazla* hevesli görünmemeliyiz, değil mi?" diye sordu. "Şimdi de onlar gelecek."

Başımla onayladım ama haklı olup olmadığından emin değildim. Sta'Criverolular, seyirlik tuhaf şeylermişiz gibi, birkaç saniye arabalarından huzursuzca bize baktılar. Bir grup bizi daha iyi görebilmek altın yaldızlı dürbünlerini gözlerine dayadı. Meraklı bakışları ve kavurucu güneşin altında elbisemin içinde terledikçe terliyor, daha fazla terlememek için elimden geleni yapıyordum. Kral Etristo'da bıraktığım ilk izlenimin böyle olmasını istemezdim.

Tam Ejder Katili'ne son gurur kırıntımızdan da vazgeçip yola devam etmemizi söyleyecektim ki Sta'Criverolular'un dikkatini benim göremediğim bir şey çekti.

"Sonunda," diye homurdandı Ejder Katili.

Beyazlar içindeki dört adam, ellerinde üstü örtülü büyük bir kutu taşıyarak bize yaklaşıyordu. Metal çubukların üstünde gayet dengeli duran kutuyu taşıyarak kumun üstünde hızla bize geldiklerini görünce bunu sık sık yaptıklarını tahmin ettim.

Diğer Sta'Criverolular da hemen onların peşinden ilerledi.

Aramızda üç metre kalınca adamlar kusursuz bir uyumla durup yüklerini aynı anda yere indirdiler. Çok etkileyiciydi; hepsi de elindeki çubuğu aynı anda yere indirmişti.

Uzun bir an boyunca hiçbir şey olmadı. Ejder Katili ve kutunun arkasında toplanan Sta'Criverolular merakla kutuya

bakıyordu, o yüzden ben de aynı şeyi yaptım. Sonunda beyaz örtü kutunun yan tarafında ikiye ayrıldı ve bronz tenli bir ihtiyar eli örtüyü kenara çekti.. Sonra kabartmalı laciverttaş bir baston çıktı. Sonra da herkes gibi beyazlar giymiş, kamburu çıkmış bir siluet, inleyerek içeriden çıkıverdi. Aradaki tek fark kel, benekli kafasındaki taçtı; süslü altın kıvrımları ve sayamadığım renklerdeki mücevherleriyle pek şatafatlı bir şeydi.

Adamın kendisi gösterişsizdi; kalabalıkta görsem dönüp bakmazdım. Beyazlar içinde, ışıldayan bastonunun üstüne eğilen adam bana istiladan önce madenlerdeki keşişlerden birini hatırlattı. Søren de Artemisia da tahminlerinde yanılıyorlardı –bu adam en az seksen, hatta belki de doksan yaşındaydı– ve zar zor nefes alarak attığı her adımda o kadar acı çekiyordu ki aradaki üç metrelik mesafede ruhunu teslim etse şaşırırmazdım. Onu getiren Sta’Criverolular da aynı şeyi düşünüyor olmalı ki her an düşeceğini düşünerek hemen arkasından geliyordu. Bu adamlar hem özel muhafızları hem de taşıma görevlileri olmalıydı.

Etristo bir hırıltıyla onları savuşturup son birkaç adımı tek başına attı ve gelip Ejder Katili ile benim tam karşımda durdu. Kambur haliyle omzuma ancak geliyordu, Ejder Katili’yse topuklu çizmeleriyle ona daha da tepeden bakıyordu.

Ejder Katili, Astrea dilinde, “Ekselansları,” deyip başını eğdi. “Sizinle şahsen tanışmak ne büyük mutluluk. Çok iyi görünüyorsunuz.”

Kral yeniden hırıltıyla soludu ama bu kez bana, inanmadığını gösteren bir homurtu gibi geldi. Kısacık bir an Ejder Katili’ne baktı.

“Bana ikiziniz olduğu söylenmişti ama kız kardeşinizle tanışma şerefine nail olamadım,” dedi.

Ejder Katili bir an tereddüt etse de rahatsız olduğu gözünden kaçmadı. “Evet, Ekselansları. Ben Prens Kallistrade. Ejder Katili’nin de mektubunda size belirttiği gibi, yeğenim Astrea Kraliçesi Theodosia Eirene Huzzara’yı korumak için, saklandığım yerden çıkmaya karar verdim.”

Beni gösterdi. Ağzından adımı duymak tuhaftı, sanki içini dolduracak kadar büyüyeceğimden şüphe ettiği bir pe-lerin sarıyordu omzuma.

“Adamın karaya çıkmaması ne üzücü,” dedi Kral Etristo, Ejder Katili’ne. “Bu gizemli korsanla tanışmak isterdim.”

“O zaman gizemi kalmazdı, Ekselansları,” dedi Ejder Katili gülümseyerek.

Boğazından nahoş bir homurtu çıkaran Kral Etristo sonunda bana döndü. Sulu gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü. Dimdik ve vakur durmaya çalıştım.

“Kraliçe Theodosia,” dedi biraz sonra havaya karışıp dağılacak kadar hırıltılı ve alçak bir sesle. Fena halde zorlansa da eğilip selam verdi.

“Kral Etristo,” dedim dizlerimi büküp reverans yaparak. Bu kadar iyi anladığını görünce Astrea dilinde konuşmaya karar verdim. “Cömert misafirperverliğiniz ve durumuma gösterdiğiniz ilgi için minnettarım.”

“Duyduğuma göre pek büyük çileler çekmişsiniz,” dedi. Astreacası pek fena değildi ama anadili Astreaca olan birine göre hayli ağır bir aksanı vardı. “Kalovaksiyalı canavarlara karşı size yardım etmekten memnuniyet duyarız ancak gördüğüm kadarıyla onlardan birini de yanınızda getirmişsiniz. Ne tuhaf.”

Adamın bakışları, arkamda duran Heron, Blaise ve Artemisia’nın yanındaki Søren’i buldu. Kral Etristo değerini ölçer gibi onu da bana yaptığı gibi tepeden tırnağa süzdü. Diğer

danışmanlarıma bakmadı bile; belki de nesepleri olmadan değerli olamayacaklarını düşünüyordu.

Astrea'dan beri hiç takınmadığım bal gibi bir tebessümle Kral'a bakıp, "En iyi müttefik düşmanını anlayan müttefiktir, sizce de öyle değil mi?" dedim. "Kayzer'i oğlundan daha iyi kim tanıyabilir ki?"

"Hımm," dedi Kral Etristo dudağını büzüp gözlerini Søren'den ayırmadan.

"Kendisi bize sadakatini kanıtladı," dedi Ejder Katili, Kral Etristo'nun dikkatini kendine çekerek. "Ama bu sadakat sarsılırsa ondan hemen kurtulacağız. Değil mi, Theodosia?"

Ses tonunu, küçümseyen gülüşünü, Kral Etristo'ya, *Bunlar çocuk işte, ne yaparsın?* Der gibi bakışını görmemem için aptal olmam gerekirdi. Ona karşılık vermek istesem de dilimi tuttum. Varsın Kral aptal bir çocuk olduğumu düşünsündü, *Ejder Katili* de tabii.

"Elbette, teyzeciğim," dedim.

Kral Etristo yeniden homurdanarak Søren'e bakıp Kalovaksiyaca konuştu. "Seni son gördüğümde, Prens Søren, başka bir hükümdarın emrindeydin. Tabii güzel bir yüzden etkilenen ilk erkek sen değilsin."

Søren'in hepimizin pişman olacağı bir şey söylemesinden korktum ama Kral Etristo Astreaca konuşmaya başlayarak ona cevap fırsatı vermedi.

Elimi kuru dudaklarına götürüp, "Hem de ne güzel bir yüz," dedi. "Senin gibi bir kızın bu dünyada yalnız olması çok üzücü ama zaten bu yüzden buradayız, değil mi?" diye sorup arkasına baktı. Belli ki cevap beklemiyordu, zaten kalabalık da mırıldanarak ona hak verdi. "Diğer misafirlerimiz yarın teşrif edecek ve hepiniz sarayda benimle kalacaksınız."

Sonra bir şey söylemeden elimi bırakıp bize arkasını döndü ve topallaya topallaya aracına gidip içeri girdi. Beyaz

örtünün arkasında oturur oturmaz havaya kaldırıldı, biz de mücevherli iki atın bağlı olduğu boş bir arabaya götürüldük. Yerimize oturduktan sonra sürücü dizginleri şaklattı ve hızla kumun üstündeki yolculuğumuza başladık.

STA'CRIVERO

Sta'Crivero başkentini çevreleyen sur o kadar yüksekti ki nerede bitip gökyüzünün nerede başladığını anlamak zordu. Bir saat süren yolculuğumuzda kumdan başka bir şey yoktu. Her yönde göz alabildiğine uzanıyor, arazide dalga dalga ilerliyordu. Yalnızca iki kez uzaktan, en fazla elli kişinin yaşadığı iki köy görebildim.

“On Sta'Criveroludan sekizi başkentte yaşar,” demişti Søren derste. “Dışarıdaki koşullar amansızdır; yazın yiyecek ve su bulmak için çok zordur, kışlar da farklı değildir.”

“O halde o on kişiden ikisi neden dışarıda kalıyor?” diye sormuştum.

Artemisia omuz silkmişti. “Sonuçta onların evi,” demişti.

Şimdi başımı kaldırıp sura bakınca başka sebebi olup olmadığını merak ettim. Bu şehir pek cazip görünmüyordu ve surların inşa edilmesinin başlıca sebebini biliyordum; insanların içeri girmesini engellemek.

Fakat bizim girmemizi engellemek için değil. Süslü, ağır kapıların önünde durduk ve kapılar karmaşık bir dizi halat makara mekanizmasıyla gıcırdayarak açıldı. Yavaş işleyen

bir süreçti ama başkent yavaş yavaş gözler önüne serilirken nefesim kesildi.

Astrea'nın başkenti çocukluk hatıralarımda dünyanın en güzel yeri olsa da Sta'Crivero başkentinin de ona denk olduğunu itiraf etmeliydim.

Buraya gelirken gözlerim parlak gün ışığına alışmıştı ama başkent in ihtişamıyla yeniden kamaştı. Nereye baksam gördüğüm her şey ya ıslıl ıslıl altındı ya da rengârenkti, aşırılık ile zevksizliğe kaçma sınırında kör edici bir güzellikti.

Düzinelerce incecik kule altın otlar gibi sokakların üstünde yükseliyordu ve o kadar narindiler ki hafif bir esintide devriliverecekler diye ödüm koptu. Hiçbiri aynı renkte değildi ve her birinin tepesinde hareketsiz bir bayrak vardı. Yere daha yakın kısımda art arda sıralanmış düz damlı, geniş pencere evler dükkânlar vardı ve her birinin duvarına kendine has bir sanat eseri resmedilmişti. Birinde göz alıcı renklerde giysileriyle dans eden iki insan figürü vardı, başka biri gece göğünü anlatıyor ve üstüne gerçekten parlıyormuş gibi görünen yıldızlar serpiştirilmişti. Bazıları, üstünde iç içe geçen renklerle daha sade boyanmıştı.

Yollar bile sergiden fırlamış gibiydi; tuğlaların hepsi bembeyazdı ve insan ve araç kalabalığına rağmen yerde tek bir ayak izi bile göremiyordum.

“Onlarda da büyü var,” dedim çünkü bunun başka bir açıklaması yoktu. “Bir tek Astrea'nın büyüye sahip olduğunu sanıyordum.”

Ejder Katili'nin gülüşü alaycıydı. “Büyüleri yok,” dedi başını sallayarak.

“Ama sokakları çok temiz,” diye itiraz ettim, “ve hava daha serin, ayrıca bu kuleler kendi kendine duramaz.”

“Haklısınız, Astrea'dan başka hiçbir ülkede sizin büyüünüzden yoktur, Kayzer'den satın aldıkları taşlar hariç,” dedi

Anders. “Ancak onlarda büyü olmadığından etkilerini bilim ve...” Durdu, Astrea dilinde bir kelime bulmaya çalışıyordu. Bir süre sonra pes etti. “*Teknolojide* gerçekleştirdikleri atılımlarla kopyalamaya çalışıyorlar,” dedi. Bu kelimenin hangi dilde olduğunu bilmiyordum ama Astreaca olmadığı kesindi. Anders devam etti: “Caddeler temiz kalıyor çünkü leke ve izleri tutmayan bir bileşikle kaplılar. Hava daha serin çünkü başkent bir yeraltı kaynağının üstüne inşa edilmiş. Kuleler ayakta duruyor çünkü matematikçi bir ekibin geliştirdiği formüllere uyarak inşa edildi.”

“Bilim ve *teknoloji*,” diye tekrar ettim bu tuhaf kelimeleri yavaşça ve yüksek sesle söyleyerek. Bilim en azından tanıdık bir alandı, organik materyallerin, kimyanın, ilaçların, bitkilerin ve hayvanların incelenmesiydi fakat içimden bir his *böyle* bir bilimin benim alışık olduğumdan tamamen farklı olduğunu söylüyordu. Fakat *teknoloji* derken neyi kastettiğini hayal bile edemiyordum ama sormaya da utanıyordum. Bu bilmem gereken bir şey gibi geliyordu. Aptal numarası yapmak bir yana, Astrea dışındaki dünya hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark etmem çok acıydı. Artemisia ve Søren talipler için beni hazırlamışlardı ama bu konuda hazırlamamışlardı.

Sarayın şehirden daha muhteşem olduğunu hayal bile edemiyordum ama öyleydi. Şehre tek tük yayılan kuleler yerine burada çeşitli yükseklik ve renklerde, her birinde kendi bayrağı olan konik çatılı en az iki düzine uzun kuleden oluşan bir küme vardı. En uzununu tam ortadaydı ve kıpkırmızıydı, üstünde turuncu bir güneş resminin bulunduğu bembeyaz bir bayrak vardı.

Bayrakların bu kulelerde yaşayan farklı ailelere ait mührler olduğunu anlamak için kimseye sormam gerekmedi, bu sebeple en büyük kule de kraliyet ailesinin olmalıydı.

“Gerçekten muazzam bir şey,” diye fısıldadım Blaise’e. Daha önceki tartışmamızı ikimiz de unutmamıştık ama o zamandan beri de bu konuyu konuşmamıştık. İkimizin de bir konuşmak *istediğini* sanmıyordum. Ama ne yaparsam yapayım Blaise öfkeli olduğunda ahşabın gümbürtüsünü unutamıyordum, geminin her an paramparça olacağını düşünmüştüm.

“Çok... sivri uçlu,” dedi omuz silkerek. “Kendi ülkemizi tercih ederim.”

Ülkemiz. Blaise’e oradan ayrılırken ne demiştim? “Sadece duvarlar, Blaise, çatılar ve zemin.” Belki de gerçekten öyleydi ama şimdi bunu söyleyince elimde olmadan sarayımı özledim, içim sızladı; son gördüğümde bahçeleri yanmış, vitrayları çatlamış, kirlenmiş, Kayzer’in annemin tahtında oturduğu halini değil, işgalden önceki halini. Sta’Crivero sarayı ondan daha görkemliydi ama Blaise haklıydı; yuvarlak odaları, kubbeli tavanları, nereye baksanız karşınıza çıkan altınları, mozaikleri ve vitraylarıyla ben de bizimkini tercih ederdim. Sta’Crivero güzel bir yerdi ama tutunduğum vatanın anısıyla bile boy ölçüşemezdi.

Yedimiz de arabadan indikten sonra altın apoletli gök mavisi üniformalarıyla dört muhafızın eşliğinde sarayın kemerli girişinden geçtik. Girişe gökkuşağı renklerinde, altın tırabzanlı büyük bir döner merdiven hâkimdi. Başımı kaldırıp baktığımda merdiven döne döne o kadar yükseliyordu ki nereden bittiğini göremedim.

“Siz Astrealı misafirlerimiz olmalısınız,” dedi bir kadın sesi, büyük alanda yankılanarak. Etrafıma bakındım ama sesin nereden geldiğini anlamak mümkün değildi. Sonunda merdivenin yan tarafından yaklaşan bir kadın gördüm, bel-den kalın, turuncu bir kurdeleyle bağlı, dökümlü, pamuklu ve şeftali renkli bir elbise vardı. Muhtemelen benden beş yaş büyüktü; bronz tenliydi, koyu kahverengi saçları dalga

dalga omuzlarına iniyordu. Sevecen bir yüzü vardı ama dış görünüşe aldanmamayı öğrenmiştim.

Gülümserken iki sıra inci gibi dişleri ortaya çıktı. “Adım Nesrina. Kral Etristo yemekten önce yerleşmeniz için sizi odalarınıza götürmemi istedi. Sarayın yeni gelen misafirlerin kafasını karıştırdığının farkındayız.”

Nesrina’dan küçük bir kıkırtı geldi, sanki daha önce çalışılmış bir şeydi; bu turu daha önce kaç kez yaptığını merak ettim.

Ejder Katili boğazını temizledi. “Ben Prens Kallistrade,” dedi tabii *prens* kelimesini yüzünü buruşturmadan söyleyemiyordu. “Anders ve Eriel,” dedi adamlarını takdim ederek; iki adam da başlarıyla selam verdi. “Artemisia, Blaise, Heron, Prens Søren... ve tabii ki yeğenim, Kraliçe Theodosia.”

Ejder Katili bizi takdim ettikçe Nesrina herkesi tek tek selamladı, sıra bana gelince de birkaç sülü sözle dizlerini büküp zarif bir reverans yaptı.

“Majesteleri,” dedi. “Beni takip ederseniz yukarı çıkabiliriz.”

Bir kez daha sonu gelmeyecekmiş gibi görünen merdivene baktım. Tırmanma düşüncesi bile bacaklarımın ağrımasına yetmişti. Sallanan gemide uyuma düşüncesi sabahki kadar nahoş gelmiyordu.

“Ne kadar yukarıya?” diye sordum kabalık etmemeye çalışarak. İstedğim son şey, ev sahibimize hakaret etmektir.

Nesrina gülüp başını iki yana salladı. “Endişelenmeyin, Majesteleri. Bizim asansörümüz var, barbar değiliz.” Arkasını dönüp takip etmemizi işaret etti.

Belli ki asansörün ne olduğunu bilmeyen tek kişi bendim, o yüzden ne olduğunu sorup cehaletimi göstermek istemedim. Dikkatle peşine takıldım, sonunda merdivenin dibinde, spiralin merkezindeki büyük, pirinç bir kafesin önünde durduk.

İçinde yumuşak, kırmızı bir halı ve hazırolda bekleyen, teni de arkasında durduğu parmaklıklarla aynı renkte, üstü çıplak bir adam vardı. Omuzları genişti, kolları o zamana dek gördüğüm en iri kollardı; her biri belim kadardı.

Kafese giren Nesrina bizim de girmemizi işaret etti ama bütün bunların ters gidebileceğini düşünürken geride kalmıştım. Bu bir tuzaktı. Kral Etristo kafese girecek kadar aptal olduğumu sanıyordu herhalde, böylece Kayzer'den beş milyon altınını alabilecekti. Aptal numarası yapmam gerekiyordu ama o kadar da aptal olamazdım.

Søren yanımda bekledi. "Asansörler kulelerin tepesine çıkmanın en kolay yoludur," diye fısıldadı. "Adam şu kolu kullanıp kutuyu yavaş yavaş yukarı çıkaracak."

Gözucuyla ona bakarken yüzümdeki inanmaz ifadeyi silemiyordum. "Düşüp öleceğiz," dedim.

Søren omuz silkti. "Sta'Criverolular onlarca yıldır bunları kullanıyor, tasarımını da dünyanın birçok yerine sattılar. Dizaynını Astrea'daki madenlerde kullanabileceğimiz şekilde bile değiştirdik. Hiç ölüm olmadı. Merdivende ölme ihtimali daha yüksektir."

Midem hâlâ bulandığı halde diğerlerinin peşinden kafese girdim. Kapılar ardımdan takırdayarak kapanırken kaskatı kesildim. Derin derin nefes almaya çalıştım ama bu mekanizmadan çıkana kadar zorlanacağımın farkındaydım. Son sekiz kişi de içeri girip asansör görevlisine yeterince alan bıraktığımızda kolumu kıpırdatacak yerim bile yoktu.

"Yirmi beşinci kata çıkalım, Argos," dedi Nesrina. Bunu hep yapıyormuş gibi rahattı. Muhtemelen öyleydi de.

Asansör görevlisi -Argos- başını sallayıp büyük kolu çevirmeye başladı. Harcadığı kuvvetle kasları şişti.

"Başta bir hoplama olur," diye fısıldadı Søren, öyle de oldu. Søren'in uyarısına rağmen korkup yerimden sıçrayınca

elime gelen ilk şeye tutundum; bir elimle Søren'in koluna, diğeriyle Artemisia'nın omzuna. Art omzunu silkip beni savuşturdu, Søren'in de aynı şeyi yaptığını düşünürken bir an sonra elimi tutup parmaklarını benimkilere kenetledi. Asansör o kadar kalabalıktı ki kimse elimi tuttuğunu göremezdi ama yine de elimi çekmek istedim. Bunu yapmam gerektiğini bilsem de yapamadım.

Başlarda yavaş yavaş yükseliyorduk ama sonra gitgide hızlandık ve adamakıllı yükseldikçe hızımız arttı; merdivenden çıkabileceğimizden çok daha hızlı yükseliyorduk. Merdiven bulanık bir renk denizi gibi geçip gidiyordu ama beklediğimden daha kolay olduğu halde bir türlü gevşeyemiyordum. Omuzlarımı neredeyse kulaklarıma kadar çekmiş, sıkmaktan az kalsın Søren'in elini kırıyordum.

Hakkını vermek lazım, Søren de elini çekmedi. Astrea sarayının altındaki karanlık dehlizlerde bunu son kez yaptığımız zamanı hatırladım, koridorlarda koşarken Kalovaksiyalı muhafızlar ve köpekleri her an bize daha da yaklaşıyordu. Bunu düşünmek istemiyordum ama muhtemelen kol kırılıp kafes yere çakılırsa olacakları hayal etmekten daha iyiydi.

"Buraya son gelişim," diye fısıldadı Søren alçak sesle ama asansördeki herkesin onu duyabildiğini tahmin ediyordum, "babamın Sta'Criveroluları müttefikimiz olmaya ikna etmek için beni yolladığı diplomatik bir geziyle olmuştu. Asansöre ilk bindiğimde bayılacak gibi olmuştum, tabii babamın istediği güç gösterisiyle yakından uzaktan alakası yoktu. Sta'Criveroluların da bizimle müttefik olmaya bayılmadığını da öğrenmiştim. Onlar da benim –ve babamın– ne kadar güçlü olduklarını ve müttefik olmasak bile onlarla düşman olmanın hata olduğunu anladığımızdan emin olmak istemişlerdi."

“Doğru,” dedi Nesrina omzunun üstünden bize bakarak. “Kalovaksiya Sta’Crivero’yu istila etmeye kalkışmaz. Tam da bu yüzden burası sizin için en güvenli yer, Majesteleri.”

“Minnettarım,” dedim en tatlı gülüşümle, her insanın sahip olması gereken bu basit nezaketi göstermekle beni ödüllendiriyordu sanki. “Bana gösterdiğiniz nezaketi asla unutmayacağım.”

Asansör sonunda mideme takla attıracak kadar sertçe durduğunda Sta’Crivero’nun bu nezaket gösterisinin neye mal olacağını merak etmemek elimde değildi.

SARAY

Nesrina bizi uzun bir koridordan götürdü, altı kapıyı geçip en sondukinde durduk. Altın ve kristal kapı kolunu çevirip kapıyı açtı.

“Kraliçe için,” dedi başını nazikçe eğerek. “Umarız beğenirsiniz.”

İçeri girer girmez oda beni yuttu. Devasa bir odaydı; yüksek kubbeli, bulutlar ve çocuk meleklerin resmedildiği tavanlarıyla o kadar büyüktü ki bir uçtan bir uca yürümek bile insanı yorardı. Ortasında hayatımda gördüğüm en büyük yatak –altı kişilik bir aile rahatça sığıp uyuyabilirdi– ve üstünde kor mercan renkli saten örtüler ile bir kısmı mücevher kutusu şeklinde dizilmiş yastıklar vardı. Üç duvar boyunca sıralanmış, aynı renkte metrelerce ipekle kaplı açık pencerelelerden içeri giren esintiyle ipek perdeler dans ediyordu. İkinci güneşi içeriye doluyor, ayağımın altındaki koyu mavi döşeme taşları ısıllı ısıllı parlıyordu.

Bir köşede, üstünde bir su sürahesi ve dört bardak olan mozaik bir masanın çevresinde lüks sandalyeler vardı. Odanın diğer tarafındaysa fildişi kulpları olan kemik kakmalı kapılarıyla cilalı bir gardırop bulunuyordu. Bir çalışma masası ve

sandalye, üstünde su teknesi bulunan bir masa, süngerler ve kuş biçiminde sabunlarla dolu bir sepet vardı, o kadar gerçekçi görünüyorlardı ki bir an pencereden uçup gitmelerini bekledim. Su teknesinin yanında büyük bir makyaj masası vardı, aynanın maun çerçevesine daha fazla kuş figürü işlenmişti.

Kayzer bile bu odanın şatafatını fazla bulurdu. Balonun orta yerine atılmış sokak kedisi gibiydim. Astrea sarayı varlıklı olsa da burasıyla boy ölçüşemezdi. Rahatsızlığımı göstermemeye çalıştım.

“Danışmanlarıma da yatak getirilecek mi?” diye sordum Nesrina’ya.

Nesrina alnını kırıştırdı, başını salladı. “Beni yanlış anladınız: Burası *sizin* odanız. Onlar da yakınınızda olacak –koridorun hemen ilerisinde– ancak Sta’Crivero sarayı size ait bir oda verecek kadar büyüktür.”

Bu sözler canımı yaktı. Tuhaf bir ülkenin tuhaf sarayında istediğim son şey bu kadar büyük bir odada tek başıma kalmaktı çünkü her an kaybolabilirmişim de kimse beni bulamayacakmış gibi geliyordu.

“Dışarıda muhafız yok,” dedi Blaise en az benimki kadar kaygılı bir sesle. “Kral Etristo, Kraliçemizin güvende olacağına söz verdi ama muhafızlar olmadan...”

“Sta’Crivero’da hiçbir suça müsamaha gösterilmez,” dedi sabırla gülümseyen Nesrina. “Küçük çaplı bir hırsızlık bile onlarca yıldır ölümle cezalandırılıyor. Dolayısıyla suçu tamamen ortadan kaldırmış durumdayız. Bu saraydan daha güvenli bir yer olmadığından emin olabilirsiniz”

“Kayzer’in sizin kanunlarınızı ya da Kraliçemizin peşinden yollayacağı katillerin hayatını umursadığını sanmıyorum,” dedi araya giren Blaise.

Nesrina’nın tebessümü kısacık bir an kayboldu. “Elbette bu endişenizi Kral Etristo’ya ileteceğim,” dedi.

Ejder Katili, “Kral’ı bir çocuğun gereksiz korkularıyla meşgul etmeyin,” dedi Blaise’e ters ters bakarak. “Bir katilin Theo’nun odasına girebilmesi için ana girişteki muhafızları, sarayın kapısındaki muhafızları ve asansör görevlisini geçmesi gerekiyor. Anladığım kadarıyla bütün bu güvenlik tedbirleri bizzat Kral için alınmış.”

Nesrina başıyla onayladı. “Kralımız, Kraliçe Theodosia’nın en az kendisi kadar korunmasını istiyor,” dedi. “Burada emin ellerde.”

Blaise her an tartışmaya hazır görünüyordu, kolunu tutup onu durdurdum. Hayal ediyor da olabilirdim ama teni her zamankinden sıcak gelmişti.

Yanlış bir şey yaptığımı ancak Nesrina’nın gülüşü yüzünden tamamen silince anladım. Gözünü Blaise’in kolundaki elime dikmişti. Zihnindeki çarkların döndüğünü neredeyse görüyordum.

Elimi indirdim ama hasarı vermiştim bile. *Duman*’da Blaise’e –Heron’a ya da başkasına– dokunmamın önemi yoktu ama artık *Duman*’da değildik. Burada hareketlerim daha yakından izlenecekti ve bunu unutmamalıydım. Sanki yeniden Astrea sarayındaydım, orada sürekli izlendiğimi unutmamam gerekiyordu.

“Çok güzel bir oda,” dedim Nesrina’ya. “Lütfen Kral Etristo’ya şükranlarımı iletin.”

Blaise yanımda için için yanıyordu ama bir şey söylemedi.

Nesrina başıyla selam verdi ve yeniden tebessümünü yeniden yüzüne yerleştirdi ancak bu kez biraz daha sert bir gülüştü. “O halde sizden müsaade isteyelim, siz dinlenirken ben de diğerlerini odalarına götüreyim.”

Hepsi sırayla odadan çıkarken bana bakan Blaise’in gözlerinde kaygı vardı. Sorun olmadığını göstermek için ona gülümsemem de moralini düzeltmeye yetmedi.

Koridora çıkıp diğ er misafir odalarına giderlerken arkalarından baktım, sonra kapıyı kapatıp rahat bir nefes aldım. En azından bu duvarlarda delikler yoktu ve beni odamda izleyen casuslar olmayacaktı. Bu da bir gelişmeydi.

Odada gezinip zarif dekoruna, mobilyalarına baktım, cilalı gardıroba, yatağın üstündeki yumuşacık ipek örtülere dokundum. Kocaman bir yerde yuvarlanan minik bir miskettim sanki ama odanın dayanılmaz güzelliğini inkâr edemezdim.

Artemisia, *Sta'Criverolular güzel şeylere değ er verir*, demişti, o yüzden bu kadar şaşırmamalıydım ama elimde değildi. Kalovaksiyalı saray ahalisi üstünü altın kaplamak ya da süsleyerek güzelleştirmek istemeyecekleri bir yüzeyle nadiren karşılaşılırdı ama bu farklı bir güzellikti; arkasında güç ya da amaç olmayan, daha geçici bir güzellikti. Sadece güzellik için güzellikti; cansız ve kokusuz ipek bir çiçek gibi.

Elbisemi ve ayakkabılarımı çıkarmadan kendimi öylece yastık ve saten yığınının üstüne bırakıverdim.

İncecik şilteli dar bir yatakta bir hafta geçirdikten sonra bu yatak bulut gibi gelmişti. Buradan hiç kalkmak istemiyordum. Buradan kalkmadan Astrea'yı kurtarmanın bir yolu olamaz mıydı?

Daha ben tam rahatlayamadan kapım sertçe çalındı. Hemen doğruldum, elbisemi düzeltip üstüme başıma biraz çekidüzen verdim. Yataktan kalmak istemiyordum, kenara kaykılıp ayaklarımı birleştirdim ve Kraliçe Anke oturduğunda hep yaptığı gibi ellerimi kucağıma koydum.

"Girin," dedim İmparatoriçe'nin içimi sızlatan hatırasını unutmaya çalışarak.

Giyinmeme yardımcı olacak bir kadının gelmesini beklerken kapı açıldı ve içeriye küçük bir ordu doluştu. On kişiden fazla olmalıydılar ama hepsi de çabucak oradan oraya koştururken doğru dürüst sayamadım. İki kadın gardıroba

giderken üçü makyaj aynasının yanına gidip ellerindeki sepetlerden çeşitli çanak, pudra ve fırçalar çıkarmaya başladı. Geri kalanı sağa sola koşturdu, birkaçı etrafımı sarıp dar-madağın saçımı parmaklarıyla tarayıp belimi, göğsümü ve kollarımı bir mezurayla ölçtüler, yüzümü güneşe çevirip tek kelime etmeden beni şöyle bir süzdüler. “Kraliçe Theodosia,” dedi kadınlardan biri karşımda durup bana selam verdikten sonra. Sımsıkı bir topuz yaptığı gümüşü saçları alnındaki, gözlerindeki ve ağzındaki kırışıklıkları görünmez yapamıyordu. Keskin, koyu kahve gözleriyle beni tepeden tırnağa süzdü, bana baktıkça burun kanatları daraldı. “Adım Marial, misafirimiz olduğunuz sürece başhizmetkârınız olacağım.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Marial,” dedim.

Dudağını büzüp gözlerini kısan Marial istifini bozmadığı gibi, karşılık verme zahmetine de girmedim. “Bu akşam Kralımız ve ailesiyle yemekte bir araya geleceksiniz. Önce banyo yapılacak, sonra da saçınıza bir şeyler yapmaya çalışacağız. Uygun bir kıyafet getirmediğinizi sanıyorum?”

Tebessümümü hiç bozmadım. “İdamdan kaçarken Astrea’dan biraz aceleyle ayrılmak zorunda kaldım,” dedim. “Ne yazık ki üstümdekilerden başka bir şey alacak zamanım olmadı. O da şu anda üstümde zaten.”

Gülümserken dudaklarını birbirine o kadar bastırdı ki gülüşü bile ortadan kayboldu. “Evet, eh, böyle bir durum için tedbirimizi almıştık.” Gardırobu işaret etti, biraz önce ölçümü alan kadınlar şimdi çeşit çeşit drapeli elbiseler çıkarıyor ve iplik geçirdikleri iğneleriyle elbiselere saldırırken becerikli parmakları inanılmaz bir hızla hareket ediyordu. “Siz banyodan çıkana kadar birkaç seçeneğimiz hazır olacak. Gelin.” Parmaklarını şıklatınca iki kadın ortaya çıkıp iki yanıma geçti. Beni ayağa kaldırıp elbisemi çıkarmama yardım ettiler, başka bir kadın da küvetin üstündeki bir

topuzu çevirdi. Bir an sonra bir guruldama sesiyle eğimli borunun içinden küvetin içine su fışkırmaya başladı.

Gözümü bu manzaradan ayırmak çok zordu, hele de sudan buharlar yükselirken. Su nereden geliyordu? Astrea'da kaynar su kovayla taşındığı için küvet dolana kadar su soğumuş olurdu. Kalovaksiyalılar suyu sıcak tutmak için ateş taşları kullanırdı ama Kayzer onlara yaklaşmama izin verecek kadar güvenmezdi bana ama ben de onları hiçbir zaman kullanmazdım. Bu düşünce çarşaflarımdaki yanık izlerini aklıma getirince onu hemen zihnimden kovdum. Hiç böyle bir şey olmamış gibi davranmak şaşırtıcı derecede kolaydı. Çoğunlukla zihnimin uzak bir köşesinde gerçek dünyaya sızmış garip bir rüya gibi dolaşıyordu. Gerçekten olması imkânsızdı. Ama gördüğüm ve kendi ellerimle dokunduğum şeyin ne olduğunu biliyordum.

Sta'Criveroluların su yaratmak için nasıl bir büyü yaptıklarını sormak istiyordum ama Anders'in daha önce söylediklerini hatırladım; büyüleri olmadığı için bu eksiklerini bilim ve teknolojiyle kapatıyorlardı. İçimden bir ses, Marial'e soru sorarsam yalnızca daha fazla büzdüğü dudakları ve sabırsız bakışlarıyla karşılaşacağımı söylüyordu, o yüzden merakımı yenip daha sonra başka birine sormaya karar verdim.

Kadınlar beni çıırılçıplak soyunca derinlerdeki bir parçam yabancıların karşısında çıplak olmaktan rahatsız olmam gerektiğini biliyordu ama sanırım utanma duygumu çok uzun zaman önce kaybetmiştim.

Sonunda küvete girip sıcak su beni sarıp sarmaladığında kendimi yalnızca dibe bırakıp orada, sıcaklığın içinde kalmak istedim. Fakat bu his uzun sürmedi. Saçlarım ıslanınca üç kadın birden taarruza geçti; taraklarla düğümleri ve *Duman*'da geçirdiğim bir hafta boyunca birbirine dolanan düğümleri açtılar. İşlerini bitirdiklerinde saç derim yüzülmüş

gibi hissediyordum ama sonunda çözülen ıslak saçlarım ağır bir tabaka halinde dökülüyordu. Fakat henüz benimle işleri bitmemişti. Bedenime geçtiler, derimin her santimini sert, telli süngerler ve sabunla, su kirlenip koyu bir renk alana kadar keselediler. Banyodan çıkmama yardım edip beni havlularla kuruladılar ve biraz önce yüzdükleri derimi rahatlatmak için inci gibi parlak ve pürüzsüz hale gelip yasemin ve greyfurt kokana kadar çeşitli yağlar sürdüler.

Marial terzi kadınların işini teftiş ettikten sonra yanıma koşturdu; ellerini önünde sıkıca kenetlemiş, alnını iyice kırıştırmıştı. Dudaklarını büzerek beni dikkatle inceledi. Utanma duygumu kaybetmiş olabilirdim ama o bakışlarını gördükçe havluyu iyice kendime sarmak istedim.

“Daha iyi,” dedi. “Ama hâlâ çok işimiz var. Gelin.”

Hızına yetişmek için adımlarımı ona uydurup peşinden koşturarak gardıroba yöneldim.

Marial ödümü koparssa da buyurgan sesimden taviz vermemeye çalışarak, “Akşam yemeğinde bana kim eşlik edecek?” diye sordum.

“Size söyledim ya,” dedi uzunca bir iç geçirişle ve bana bakmadan. Bütün dikkatini terzi kadınlardan birinin uğraştığı karmakarışık boncuk süslemeli korsesi olan safir mavisi elbisenin dikişlerine vermişti. Terzi düğümünü atıp ipi kestikten sonra Marial elbiseyi alıp bana getirdi. “Kral ile ailesi.”

“Ya danışmanlarım?”

Marial burnundan gülerek ağır elbisenin içine girmeme yardım edip ince askılarını omuzlarıma çekti. Sırtımdaki yara izleri ipekli elbisenin altından kırmızı, beyaz yılanlar gibi kıvrılarak dışarı çıkıyordu. Kimse gözlerini dikip bakmadı ama yine de baktıklarını hissediyordum ve nedense bu durum çok daha kötüydü.

“Bu yemekte bulunmalarına gerek yok,” dedi kesin ve net bir şekilde. “Ancak Kalovaksiyalı Prens’e de bir davetiye gönderildi,” dedi biraz sonra.

Blaise, Artemisia ve Heron da orada olsa kendimi daha iyi hissederdim ama en azından Søren yanımda olacaktı.

“Ya teyzem?” diye sordum ama daha sorarken bile hangi cevabı almak istediğimden emin değildim.

“Sizin bulunduğunuz her yerde kendisinin de bulunmasının şart olduğunu açıkça belirtti,” dedi onu küçümsediğini gizleme gereği duymadan. Elbisemin sırtını sıkıca bağladı, zaten ondan sonra sohbet etmek bir yana, nefes bile alamaz hale geldim.

BAKİRE

Kraliyet yemek salonu benim odamdan bile daha büyük bir incelikle dekore edilmişti. Dört duvardan üçüne yastık gibi pastel bulutların üstünde dinlenen, üzüm yiyip altın kadehlerinden şarap yudumlayan çocuk melekler tasvir edilmişti. Dördüncü duvar tam olarak duvar sayılmazdı; üst yarısı açıktı, uzaklarda batan güneşi göstermek için mor perdeler iki yana çekilmişti. Tavandan sarkan avizeye kristal yerine mavi ve yeşil deniz camı parçaları takılmış, odaya serin bir ışıltı yayıyordu. Uzun, meşe yemek masasının kenarları altın varaklarla süslenmiş, etrafına birbirinin eşi yedi sandalye dizilmişti.

Sandalyelerin altısı dolmuştu bile. Kral Etristo bir ucunda kambur kambur oturuyor, işlemeli tacı tuhaf bir şekilde alnına kayıyordu ama ben içeri girince diğerleri ayağa kalktı. Etristo'nun bir yanında oğlu Avaric olduğunu tahmin ettiğim otuzlu yaşlarda bir adam, diğer yanındaysa benden birkaç yaş büyük, beyaz tenli ve Kalovaksiyalılar kadar sarışın fakat daha yuvarlak ve yumuşak yüzlü bir kadın oturuyordu. Hamile olduğu belli oluyordu. Avaric'in sağında teni koyu bal rengi, siyah saçları özenle örülmüş bir kadın vardı. Ejder

Katili sarışın kadının yanındaydı; Søren koyu saçlı kadın ile masanın diğer ucunda bulunan, bana ayrıldığını tahmin ettiğim boş sandalyenin arasındaydı. Ejder Katili ve Søren'in de Sta'Criveroluların tercih ettiği aynı rahatsız ama süslü tarzda giyindiklerini görünce sevindim. Ejder Katili'ne askızsız, siyah, saten bir elbise giydirmeyi bile başarmışlardı.

Boş sandalyeye yöneldim ama Marial'in verdiği topuklu ayakkabılarla o kısacık mesafeyi aşmak bile çok zordu. Mücevherlerle süslü ağır elbiseme takılmaktan korkmasaydım belki daha kolay olurdu ama bu şekilde küçük, dikkatli adımlar atmak zorundaydım ve hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra Søren ve Ejder Katili'nin arasında yerimi aldım.

"Umarım sizi fazla bekletmemişimdir," dedim oturduktan sonra. Bu elbisenin içinde konuşmak da yürümek kadar zordu ama kısa kısa nefesler alınca bunları daha kolay yaptığımı fark ettim.

Ben oturunca diğerleri de oturdu.

"Önemli değil, canım," dedi Kral Etristo. "Böyle bir güzelliği beklemek bir onurdur."

Sta'Criverolular'ın gözünde, ısıltı ısıltı elbisemin içindeki güzel bir şey, Artemisia'nın başlık param hakkındaki teorisine göre de iyi kâr getirmesini bekledikleri bir yatırımdım. Ben onlar için bir araçtım ve Art, şimdilik böyle düşünmelerine göz yummam gerektiğini söylerken haklıydı.

Böylece tebessümümü yüzüme yerleştirdim. Hiç sahici gelmiyordu ama kimsenin bunu fark edecek kadar dikkatli baktığını sanmıyordum. *Güzeldi* ve bu kadarı yeterliydi.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim, Kral Etristo," dedim. "Yabancılardan beklenmeyecek kadar büyük bir nezaket gösterdiniz."

"*Dün* yabancıydık, hayatım," dedi altın kadehini kaldırarak. Ben de hemen kadehimi kaldırıp karşılık verdim,

kadehlerimizin birbirine değmeyeceği kadar uzak olsak da. “Bugün dostuz.” Bir yudum alıp kadehini masaya bırakınca ben de aynısını yaptım, aksi takdirde hakaret etmiş olurum. Bu şarap Astrea’da içtiğimizden daha yoğun kıvamlıydı, meyveden çok baharatlıydı. Yutkununca genzimi yaktı.

Kral Etristo öksürdükten sonra konuştu. “Elbette bütün Sta’Criverolular Astrea dilini konuşur, tabii birkaç dil daha ama burada en çok konuşulan dil olduğu için Astreaca konuşmanızı tercih ederim.”

Konuşulanların tek kelimesini bile anlamayan Sören’e baktım. Bomboş bir ifadeyle gözlerini önüne dikmişti.

“Size oğlumu takdim edeyim,” dedi Kral Etristo, sağ yanını işaret ederek. “Avaric ve eşi Amiza,” dedi oğlunu ve saçları örgülü kadını göstererek. “Ve karım Lilia,” dedi bu kez soluna dönerek.

Şaşkınlığımı ancak gizleyebildim. Sarışın kadının, birbirlerine hiç benzemedikleri halde, kızı olduğunu sanmıştım. Kral Etristo en az seksenli yaşlarındaydı ve Lilia neredeyse benimle yaşıttı. Kralın ikinci, hatta üçüncü ya da dördüncü karısı olmalıydı. Karnındaki bebeğin ondan olması imkânsızdı.

“Sizinle tanışmak büyük zevk,” dedim üçüne de gülümseyerek. “Başka çocuklarınız da var, değil mi?” diye sordum Kral’a.

Etristo elini salladı. “Kızlarımın hepsi senden daha gençken yuvadan uçtu,” dedi. “Çok iyi yerlere geldiler, dünyanın dört bir yanındaki ülkelerle ittifak kurup ticaret anlaşmaları yaptılar. Ara sıra yazışıyoruz ama birbirimizi ziyaret etmek... biraz zor oluyor.”

Başımı salladım ve acısını anladığımı gösterdiğini umduğum bir ses çıkardım, tabii kendi hayatını kolaylaştırmak için kızlarını yabancı topraklara satan bir adam için pek üzül-düğümü söyleyemezdim. Ben de yabancı bir sarayda bulunan

bir yabancı olmuştum ve bu iki tecrübenin birbirinden farklı olduğunu bilsem de tanımadığım yüzlerle çevrili olmanın, kimseyle iletişim kuramamanın, ailemi özlemenin ne demek olduğunu biliyordum.

“Eh, resmi davranmayalım şimdi,” dedi Kral Etristo ellerini iki kez çırparak. “Kurt gibi acıktım.”

Hizmetkârlar sesi duyar duymaz her biri ellerinde büyük altın tabaklarla yan kapıdan içeriye doluştu. Yemeklerden gelen kokular daha önce tecrübe ettiğim hiçbir şeye benzemiyordu ve bunu nasıl tarif edebileceğimden emin değildim. Baharatlıydı, evet, ama tatlı bir koku da vardı, bir de tam olarak kestiremediğim bir şey daha. Hizmetkârlar önüme dopdolu bir tabak koyunca ağzım sulandı; güzelce dizilmiş sebzeler, gece göğü rengine baharatlı pirinç pilavı ve bir tür ızgara et.

“Küçük lokmalar,” diye fısıldadı Søren. “Sta’Crivero mutfağına alışmak biraz zaman alır.”

Ona gülümseyerek teşekkür ettim ama haftalarca peksimet ve kurutulmuş et yedikten sonra tavsiyesini dikkate almak zordu. Yemeğimi hızla mideye indirmek istedim ama yavaş yavaş yemeye çalışarak tüm baharatların ve kıvamın tadını çıkardım. Ama yeterince yavaş yemiyor olmalıydım ki Avaric parlak, meraklı gözlerle eğilmiş, dikkatle bana bakıyordu.

“Sizi Astrea’da aç mı bırakıyorlardı?” diye sordu.

Ağzıma yeni attığım balık parçasını yuttum. “Hayır, asla,” dedim. “Sarayda ben de herkes kadar yiyordum ancak danışmanlarımla çoğu madenlerde yıllar geçirdiler ve çok az yemekle çok ağır işlerde çalıştırıldılar. Son aylarda durum daha da kötüymüş.”

“Tabii,” dedi üzülmüş gibi görünmeye çalışsa da pek başarılı olamayan Avaric. “Ancak... eh... teyzeniz Kayzer’in elinde neler çektiğinize dair pek çok hikâye anlattı.”

Mendille ağzımı silerek biraz zaman kazanarak öfkeli gözlerle Ejder Katili'ne bakmaktan kaçındım.

Konunun burada kapanmasını umarak, "Çok zor on sene geçirdim," dedim yavaşça.

Ama Avaric bunu anlamadı.

"Dayak mı yiyordunuz?" diye sordu. "Korkunç bir şey olmalı. Ne kadar sıklıkla oluyordu?"

"Evet," dedim göğsümü dolduran öfkeyle. Sta'Crivero'nun tüm bu güzelliklerinin ortasında acımasızca, barbarca ve alenen sergilenen yara izlerimin gayet farkındaydım. Keşke elbisem kollu olsaydı; yaralarımı, derimin üstünde anlat-tıkları hikâyeyi saklamanın bir yolu olsaydı. Kollarım ısın-maya başlarken onları kaşıma isteğimi bastırdım. Kâbustan uyanıp çarşaflarımdaki yanıkları gördüğüm zamanki gibi hissediyordum kendimi. Sanki ateş içeriden tenime baskı yapıyor, çaresizce dışarıya sızmaya çalışıyordu. *Bu gerçek değil*, dedim içimden, tüm irademle buna inanabilirmişim gibi. Nefes alıp tenimden buz aktığını hayal ederek öfkemi bastırmaya çalıştım.

Bu insanların beni umursadığı falan yoktu. Umursadıkları tek şey, onları korkutup eğlendirmek için yazılmış hasta-lıklı bir hikâye olan yaşadıklarımdı. Sandalyemin kollarını o kadar sıkı tuttum ki eklemlerim bembeyaz kesildi ama bu sayede karıncalanan kollarımı ve ellerimi unutmuştum. İstifimi bozmadan başımı eğip Prens'e baktım.

"Özür dilerim," dedim sesime biraz gözyaşının karışma-sına izin vererek. "Bu konuda konuşmak hâlâ çok zor. Ama o kadar sık yaşandı ki korkarım yaralarını hem fiziksel hem de zihinsel olarak ölene dek taşıyacağım," diye itiraf ettim kederle iç geçirerek. "Hayatta kalmayı başardım ve bunu büyük ölçüde danışmanlarıma ve teyzeme borçluyum." Hü-

zünle teyzeme gülümsedim ama zerrece etkilenmedi. Numara yaptığımı hemen anladı ama Sta'Criverolular anlamamıştı.

"Ne korkunç," dedi Lilia boynundaki inci kolyeyi tutarak. Astreacası diğerlerinininki kadar akıcı değildi, sessiz harfleri hâlâ biraz bastırarak söylüyordu. "Bunun ne kadar korkunç olduğunu hayal bile edemem." Kısa bir an için durdu. "Ne kullanıyorlardı?" diye sordu sesini alçaltarak. "Kırbaç mı? Sopa mı?"

Çenem kasıldı, cevap vermeden önce birkaç saniye gözlerinin içine baktım. "Ellerine ne geçerse," dedim. "Ama sanırım Kayzer'in en sevdiği kırbaçtı."

Kız gözlerini benden kaçırıp tek kelime etmeden yemeğine dönünce minicik bir haz duydum.

"Elbette," diye devam etti Avaric, "teyzeniz o canavarın sizi neye zorladığını da anlattı... Neydi ölen adamın adı?"

Ejder Katili hiç tereddüt etmeden, "Ampelio," dedi gayet sakin bir sesle. "Muhafız Ampelio."

Sandalyeyi tutan ellerimi o kadar sıktım ki kollarını kırmaktan korktum ama ellerimi gevşetemiyordum. Ampelio hakkında konuşamazdım; karşılığında ne verirlerse versinler kalbimin o parçasını onlara veremezdim. Olanlar onunla benim aramdaydı; Blaise'e bile sadece özet geçmiştim. Bu insanları eğlendirmek için, ne yaptığımı anlatamazdım.

Sol elimin sıcak bir şey değince başımı eğip baktım; Søren gözlerini yemeğine dikmiş, bembeyaz, sert parmaklarını elimin üstüne koymuştu. Konuşulanların çoğunu anlamıyordu ama Ampelio'nun adını duyunca sanırım gerisini de tahmin etmişti. Ne de olsa kılıcı Ampelio'nun sırtına sapladığımda oradaydı. Belki bunun nasıl bir işkence olduğunu o zaman anlamamıştı, belki Ampelio'nun babam olduğunu hâlâ bilmiyordu ama yine de o anın benim için ne kadar kötü bir anı olduğuna bizzat şahit olmuştu.

“Kayzer açıkça ya kendi hayatımı ya da onunkini kurtarabileceğimi söylemişti,” dedim sesimi sakın sesle konuşmakta zorlanarak. “Yapılması gereken bir hareket olduğu halde muhtemelen kendimi asla affedemeyeceğim.”

Masaya sessizlik çöktü ama bu sessizlik kötü bir şeylerin habercisiydi. Yanıldığımı ve bu konunun tamamen kapanmasını umarak yemeğimle oyalandım.

“Kayzer iblisin can bulmuş hali,” dedi Kral Etristo sonunda. “Kuşkusuz, sana yaptıkları yüzünden öte dünyada sonsuza dek yanacak.” Duraksadı ama sessizliğinde sözünü henüz bitirmediğini söyleyen bir ağırlık vardı. Gözleriyle her yerimi inceleyerek bana bakıyordu. “Sen hâlâ...” Aradığı kelimeyi bulamamış gibi tereddüt etti. Astrea dilinde bulamamış olmalıydı, o yüzden Kalovaksiya diline geçti. “Bakire misin?”

Lokmamı ısıtırken donakaldım ama her an kusacağımdan korksam da yutmaya çalıştım. Søren yanımda kaskatı kesildi; kelimeyi anlamış, ne konuşulduğunu çözmüştü.

Kral Etristo’nun gözlerinin içine bakarak Astreaca, “Bana tecavüz edip etmediğini mi soruyorsunuz?” diye sordum yavaşça. Avaric, Amiza ve Lilia bu kelimeyi duyunca irkilip bakışlarını yeniden tabaklarına indirdiler ama Etristo etkilenmemişti.

“Evet,” dedi biraz sonra. “Sanırım onu soruyorum, tabii Prens Søren’le birlikte olduğunuza dair söylentileri de merak ediyorum.”

Søren adını duyunca kafası biraz daha karıştı. Bir saniye daha Kral Etristo’nun gözlerinin içine baktıktan sonra Søren’e döndüm.

“Kral Etristo babanın bana tecavüz edip etmediğini ya da senin bekâretimi bozup bozmadığını merak ediyor,” dedim Kalovaksiya dilinde, sesimi alçaltma zahmetine girmeden.

Søren kızardı ama tahminimce utançtan ziyade öfkeden.

Kral Etristo'ya sert bir sesle, "Hayır," dedi Astreaca. Öğrendiği birkaç kelimeden biri olmalıydı.

Kral Etristo saldırıya uğramış gibi ellerini havaya kaldırdı. "Sorum sizi gücendirdiyse özür dilerim," dedi ama kulağa hiç de özür diliyormuş gibi gelmiyordu. "Fakat anlamanız gerekir ki sana bir koca bulma yolculuğumuza çıkmadan önce bunu sormam gerekir. Soylu erkeklerin çoğu kirletilmiş bir kadını asla eş olarak almaz."

Bu zihniyetin neresinden başlayacağımı bilemeyerek kaşlarımı çattım. En kötü tarafından başlamaya karar verdim. "Tecavüz olsa yine kirletilmiş mi sayılacaktım?"

Kral Etristo gergin gergin gülümseyip omuz silkti. "Bu işler böyledir," dedi. "Erkekler iffetli kadınlarla evlenmek ister, iffetli *olmayanları* da metresleri olarak alırlar. Buna şaşırmamalısın, Kalovaksiya sarayında da benzer bir gelenek var diye biliyorum."

"Evet," diye itiraf ettim. "Ama söylediğim şeylerin hiçbirini onların davranışlarına dair bir övgü olarak almamışsınızdır herhalde?"

Kral Etristo kızardı. "Gücenmene gerek yok, canım," dedi. "Söylediğin doğruysa korkacağın bir şey yok. Ne de olsa eşlerim –hem vefat edenler hem de yanımızda olanlar– iffetli olduklarını kanıtlamak için evlenmeden önce muayene edildiler. Kızlarım da düğünlerinden önce muayene edildi. Amiza da öyle, değil mi?" diye sordu.

"Bu bir gelenek," dedi Amiza bana bakmadan. Gözlerini tabağına dikti.

Kral Etristo konuyu geçiştirmek için elini savuşturarak, "Bu muayene basit, katlanması kolay bir şey," dedi.

Fena halde tatlı bir tebessüm takındım. "Siz de bu muayeneden geçtiniz mi, Majesteleri?" diye sordum. "O za-

man kulağa mantıklı geliyor. Soylu erkekler yalnızca iffetli kadınlarla evleniyorsa soylu kadınların da yalnızca iffetli erkeklerle evlenmesi gerekir tabii.”

“Theodosia,” diye tısladı Ejder Katili, kaskatı ve gergin suratıyla.

Bu konuda Kralın tarafını tutmasının ne kadar riyakârca olduğunu söylemek istedim. Sonuçta kendisi de bakire olduğunu iddia edemezdi, ne de olsa iki çocuğu vardı. Ama dilimi tuttum ve Kral Etristo’ya masum masum gülümsedim.

“Affedersiniz, Majesteleri,” dedim kirpiklerimi kırpıştırarak. “Medeni bir dünya için fazlaca tuhaf bir gelenek. Astrea dilinde *bakire* kelimesini bulamamanızın bir sebebi var çünkü bizde öyle bir kavram yoktur.”

Masaya yine sessizlik çöktü. “Eh, burası Astrea değil,” dedi Kral Etristo. “Talipler yarın geliyor, o sebeple onlarla buluşmadan önce muayene olmanızı umuyoruz.”

Bu muayenenin nasıl gerçekleşeceğini bilmiyordum ama gerek de yoktu. Bu şey her neyse bana o şekilde dokunulmadığını kanıtlayacak olsa bile kanıtlamak zorunda kalmamalıydım. Bunun önemi olmamalıydı. Sta’Criveroluları memnun etmek için tatlı, uysal ve saf davranmam gerektiğini biliyordum ama bu benim aşmayacağım bir çizgiydi, Astrea için bile.

“Erkekler benimle buluşmadan önce benzer muayenelerden geçmeyecekse ben de yaptırmayacağım,” dedim. “Benimle evlenmek, Astrea’yı geri aldığımızda bu adamlara akıl almaz bir zenginlik getirecek. Geleneklere bağlılıklarından bu fırsatı tepeceklerse buyursunlar. Birçoğunun parayı tercih edeceğinden eminim.”

OYUN

Ejder Katili, gergin ve sessiz biten akşam yemeğinde, hatta asansörle katımıza çıkarken bile dilini tutmayı başardı. Dişlerini sıkmış, gözlerini sert bakışlarla önüne dikmişti. Fakat koridora çıkıp o, Søren ve ben baş başa kaldığımızda kolumu tutup beni kendine çevirdi, tırnakları kolumun yumuşak dersine batıyordu.

“Yarın Kral Etristo’dan özür dileyeceksin ve gerekli gördükleri her türlü muayeneye rıza göstereceksin.”

Søren aramıza girdi.

“Elini çekmezsen,” dedi Kalovaksiyaca, alçak sesle, “ben çekeceğim ve bu ikimiz için de nahoş bir tecrübe olacak ama kesinlikle senin için daha acılı olacak.”

Ejder Katili’nin çenesi kasıldı, onurunun gerçekten bir kadına zarar vermesine izin verip vermeyeceğini düşünürmüş gibi Søren’e baktı. Akıllılık edip bu riski göze almamaya karar verip kolumu bıraktı.

Ejder Katili gözlerini benden ayırmadan, “Çıkışın için özür dileyeceksin,” dedi tekrar.

“Elbette, teyzeciğim,” dedim sonunda sesimi inceltip yumuşatarak. “Eminim Kral Etristo, Kayzer’in elinde çektiğim

onca şeyden sonra bedenime müdahalede bulunulmasından ne kadar korktuğumu anlayacaktır. En azından biraz daha iyileşene kadar beklemenin daha iyi olacağı konusunda bana hak verecektir. Koca adayı olarak seçtiğim kişi de muayene konusunda ısrar ederse düğünden önce bunu yerine getiririm.”

Ejder Katili gözlerini kısmış, bana bakıyordu. “Tehlikeli bir oyun oynuyorsun,” dedi.

Gülmemeye çalıştım. “Daha fenalarını da oynadım.”

Blaise, Heron ve Artemisia odamda beni bekliyorlardı. Tahmin etmeliydim; tabii ki akşam yemeğinde olup bitenleri öğrenmek isteyeceklerdi. Tabii ki onlara anlatacaktım, düşüncesi bile dehşete düşürse de.

Ancak önce bu işkence aleti gibi elbisenin içinden çıkmam gerekiyordu.

“Biraz yardım lütfen, Art,” dedim gardıroptan bir gecelik kapıp resimli, üç parçalı paravanın arkasına geçerek. “Hançerini de getirebilirsin.”

Artemisia terzi kadınların dikip beni içine soktukları elbiseyi kesip çıkarmama yardım etti ama onlar kadar zarif değildi tabii, o yüzden cam boncuklar kof bir sağanak yağmur sesiyle yere saçıldı.

Geceliği üstüme geçirip doya doya nefes aldım. Elbiseyi yalnızca birkaç saattir üstümdeydi ve ara sıra kısa kısa nefesler almak yerine ciğerlerimi havayla doldurmanın ne kadar güzel geldiğini unutmuştum. Belki de bu yüzden Amiza ve Lilia akşam yemeğinde bu kadar sessizlerdi. Konuşmayı bırak, nefes bile alamıyorlardı.

“Pekâlâ,” dedim paravanın arkasından çıkarak. “Bol, pamuklu geceliğim ve boyalı badanalı yüzümle ne kadar komik görüldüğümün farkındayım ama şu anda acil meselelerimiz var.” Masaya geçip Blaise’in yanındaki boş sandalyeye

otururdum. “Søren için Kalovaksiyaca konuşmamız gerekecek. Sakıncası var mı?”

Homurdandılarsa da sonunda razı oldular. Haksız değillerdi; Kalovaksiyaca konuşurken yeniden Kayzer’in sarayındaymışım gibi geliyordu.

“Ama Astreaca öğrenmeye devam edeceksin. En azından bize biraz zaman kazandırır,” dedim Søren’e.

Başını salladı. “Kendimi aptal gibi hissediyorum ama sanırım ufak tefek bir şeyler öğreniyorum. Yavaş yavaş.”

“Ne oldu bu akşam?” diye sordu Blaise Kalovaksiyaca. “Biz de gelmek istedik ama izin vermediler.”

“Sta’Criverolular mahremiyete önem verir,” dedi Søren. “Beni davet etmelerine bile çok şaşırdım ama zaten konuşmalarından hiçbir şey anlamadığım için eğlenmişlerdir.”

Kraliyet ailesini, Kayzer’in bana nasıl davrandığını merak ettiklerini, tutsaklığımdan ve çektiğim eziyetlerden sadece etkilenmediklerini, ayrıca büyülediklerini anlattım.

“İnsan değil, bir koleksiyonun nadide bir parçasıymışım gibi,” diye homurdandım.

“Başkentteki Sta’Criverolular sorunsuz, rahat bir hayata alışmışlardır,” dedi Søren. “Özellikle de kraliyet ailesi. Muhtemelen senin çektiklerini heyecanlı buluyorlar çünkü gerçekliğini idrak edemiyorlar. Onların gözünde tiyatro oyunundaki karakterlerden farkın yok.”

Kaşlarımı çattım ama ben cevap veremediğimden devam etti.

“O en sondaki tartışma neydi?” diye sordu ama huzursuz görünüyordu. “Bölük pörçük anlar gibi oldum ama... eee, önemli bir şey gibi geldi.”

Hiç cevap veresim yoktu –özellikle de Blaise, Heron ve Artemisia’ya bekâretin anlamını açıklamam gerekeceğinden– ama Søren haklıydı. Bu önemliydi. Konu henüz karara bağlanmamıştı ve artık onlardan bir şey saklayamazdım.

Yüzüm kızarsa da bu anlaşmazlığı mümkün olduğunca basitleştirerek anlattım. Kralın teklif ettiği muayeneyi anlatırken ürpermemek için bütün gücümle direndim. Kral detay vermese de anlamamak imkânsızdı.

“Genel bir teamüldür, sıkça uygulanır,” dedi rengi atan Søren. “Ama reddetmekte haklıydın.”

Artemisia başını salladı ama kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. “Sonunda razı olduğunda o kadar anlamsız gelmeyecek.”

Ağzım açık bakakaldım. “Razı falan olmayacağım,” dedim. “Senin herkesten daha iyi anlayacağını sanmıştım...” dedim ve durdum. Artemisia madenlerde uğradığı saldırıyı sır olarak anlatmıştı bana, tabii Heron da oradaydı. Herkesin öğrenmesini istediğinden şüpheliydim. “Sen de kadınsın,” dedim ben de. “Denek gibi üstünde çalışmalarını ister miydin?”

“Hayır,” dedi omuz silkerek. “Ama zaten evlenmeyi falan düşünmüyorum.”

“Ben de istemiyorum!” diye bağırdım istemsizce.

Çığırımıdan çıkmamdan hiç etkilenmeyen Artemisa kaşını kaldırdı.

“İyi. Tahtımı geri alacağım diye ordusunu kullanmak için yabancı biriyle evlenmek *zorunda* değilim. Oldu mu?” diye sordu.

Gözlerimi devirdim ama cevap veremedim. “Bu meseleyi başka zaman konuşuruz,” demekle yetindim.

“Bunlar böyle böyle birikecek,” dedi Heron muhtemelen konuşulurken duyduğu Kalovaksiyaca kelimeleri alçak ve titrek bir sesle söyleyerek.

“Biliyorum,” dedim şakaklarımı ovuşturarak. “Bu arada Kral Etristo taliplerin yarın geleceğini söyledi, o yüzden daha çok sorunumuz olacak.”

Üstümüze çöken ağır sessizlik dört bir yandan bastırdı. Adaylar gelip teklif sunacak, ben ve ülkem Baron'un savaş hatıraları gibi sergilenecektik. Bu akşam yemekte konuşulanlar hepsiyle tek tek konuşulacaktı muhtemelen; her kral ve imparator, çektiğim sıkıntıların ayrıntılarını öğrenmek isteyecek, kurbanlık koyun gibi inceleyeceklerdi beni.

"Yakında," dedi Artemisia iç geçirip ayağa kalkarak. "Ama bu gece değil."

Ayağını sürüyerek odanın diğer tarafına yürüyüp pek dikkatimi çekmeyen küçük bir dolaba gitti. Bileğinin bir hareketiyle dolabın kapağını yana kaydırınca üç raf dolusu şarap şişesi gördüm. Rasgele birini seçip yanımıza getirdi, hançeriyle şişenin ağzındaki mantarı çıkardı.

Şarabı masanın üstündeki su bardaklarına doldururken, "Astrea'da değiliz," dedi. "Sta'Crivero'da güzel ve güvenli bir saraydayız ve bizim sayemizde direniş *devam ediyor*. Kutlamaya değer bir sebep, haksız mıyım?"

Artemisia'nın beklenmedik iyimserliğini memnuniyetle karşılayıp bana uzattığı bardağı alırken gülümsedim. Herkese teker teker bardaklarını uzattı, bu hareketiyle şaşırmış gibi görünen Søren'e bile.

"Astrea'ya," dedi Artemisia şişeyi kaldırarak. "Eski Astrea'ya. Yeni Astrea'ya. Onun uğruna feda edeceklerimize."

Böylece Artemisia'nın sivri sözleri tenime saplandı. *Astrea için yeterince fedakârlık yaptım*, demek istedim, *Daha fazlasını veremem*. Ama bu doğru değildi ve ikimiz de bunu biliyorduk. İş o noktaya gelirse ülkemi kurtarmak için feda etmeyeceğim şey yoktu.

Ne iradem.

Ne bedenim.

Ne hayatım.

İş oraya gelmeyecek, dedim içimden ama içten içe gelebileceğini biliyordum. Adil bir dünya benden bu kadar şey istemezdi ama adil bir dünyada yaşamıyorduk.

Bardaklarımızı Art'ın şişesiyle tokuşturup içtik.

“Buranın ne kadar absürt olduğunu konuşmayacak mıyız?” diye sordu Heron beni şaşırtarak. Søren'i hücreden çıkardığımızdan beri çoğunlukla sessizdi ama çabaladığı da belli oluyordu. “Her şey altınla, mücevherlerle ve renklerle kaplı. O giydiğin elbisenin masrafı Astrea'da bir aileyi bir sene doyurmaya yeterdi, Theo.”

Elimde olmadan güldüm, sandalyeme iyice gömülüp şarabımdan bir yudum aldım. Akşam yemeğindeki şarap gibi ağır, baharatlı ve alıştığımdan farklıydı ama yavaş yavaş hoşuma gidiyordu. “Onu giymek zorunda olmadığına şükret. İçinde nefes alamıyorsun, üstelik tuğla kadar ağır. Hele o zamazingo!” diye ekledim. “O şey... neydi adı? Asarsör mü?”

“Asansör,” dedi Søren gülererek. “Asansör görevlilerinin tek işi o. Çoğu kişi bu işi yapacak kadar güçlü olmadığından iyi para alıyorlar.”

“Üstleri hep çıplak mı?” diye sordu Heron. “Şikâyetim yok ama bayağı... tuhaf bir üniforma.”

“Giydikleri işlerini zorlaştırıyor demek ki,” dedi Søren.

“Güzel bahane,” dedi Artemisia sırtarak. “Asansör görevlileri ile soylu hanımlara dair birkaç ufak dedikodu duydum. Sık rastlanan bir durum. İşin kaymağı olsa gerek.”

“En azından kocaları öğrenene kadar,” diye ekledi Søren. “Birkaç yıl önce buraya geldiğimde de olmuştu. Lord çok öfkelenmiş ve asansör görevlisinin idam edilmesini istemişti ama Kral adamın isteğini geri çevirmek zorunda kaldı, meğer asansör görevlileri soylulardan daha değerliymiş.”

“Birkaç yıla kadar kuleler göğüsleri kaslı, üstü çıplak çocuklarla dolunca görürüm ben onları,” dedim sırtarak.

Manzarayı hayal edince herkes kahkahalara boğuldu, karnımız ağrıyana kadar güldük. Biraz toparlanınca kim kiminle göz göze gelse kahkahalar yeniden başlıyordu.

Beşimiz birlikteyken bu kadar özgürce gülmek iyi geldi. Birkaç dakikalığına her şeyi kapının dışında bırakmak; hatta odadaki bazı şeyleri de. Heron ve Søren doğrudan birbirleriyle konuşmuyorlardı ama Heron'un ona yeniden ona saldırmaya kalkışacağını sanmıyordum ve sanırım olup biten her şeyi düşününce umut edebileceğim en iyi şey buydu.

İlk şişeyi bitirdiğimizde bu gecelik bu kadar deyip diğerlerini odalarına göndersem mi diye düşündüm ama yapamadım. Yalnız kalmak istemiyordum. Gülmeye devam etmek istiyordum. Gülmeyi bıraktığım anda ertesi günün getireceği gerçekler üstümüze çökecekti ve şimdi bunları düşünmek istemiyordum.

Sandalyemden kalkıp bir şişe daha almaya gittim, bu sefer daha hafif bir şarap seçtim ve mantarını çıkarması için Artemisia'ya uzattım.

Asansör görevlilerine kadeh kaldırdık.

Tanrılara kadeh kaldırdık.

Kaybettiklerimize kadeh kaldırdık.

Kendimize kadeh kaldırdık.

Geçmişe kadeh kaldırdık.

Geleceğe kadeh kaldırdık.

Sabahın ilk ışıkları pencerelerden süzülürken hâlâ kendime gelememiştim. Bir yanımda Art, diğer yanımda Heron'la yatağıma yayılmıştım ve ikisi de horul horul horluyordu. Blaise yatağın ayakucunda, kendine yer açamak için Heron'un uzun bacaklarıyla savaşıp duruyordu. Uyumuyor, yalnızca buğulu, uzaklara dalmış gözlerle tavana bakıyordu ama ilaçlı çayı ona içirdiğimden beri uykuya ilk kez bu kadar yaklaşmıştı.

Søren ise sesi ve ışığı engellemek için yüzüne kapattığı bir kirlentle kanepede uyuyordu.

Zihnim karanlığa karışıp kaybolmadan önce yaptığım son şey, onun da bir gün gerçekten bizden biri olup olmayacağını merak etmek oldu.

TALİPLER

Sarayın merdivenlerine vuran parlak gün ışığından daha kuvvetli çınlayan başım dışında her yerim uyuşmuştu. Ağzım kum kadar kuruydu ve Marial ile ekibi beni yeniden temizleyip saçlarımı taradıkları ve bana makyaj yaptıkları halde sanki dün gece olanlar tümüyle yüzümden okunuyordu. Zihnim pusluydu ama sanırım bu iyi bir şeydi çünkü paniğe kapılmayı hatırlamayacak kadar bitkindim.

Taliplerim beyaz taşlı caddelerde, üstü örtülü arabalardan oluşan uzun bir kfile halinde geliyordu.

Yanımda oturan Kral Etristo yüzümdeki ifadeyi yanlış anlamış olacak ki, “Endişelenme, canım,” dedi. “Biraz kalabalıklar ama bu sadece küçük bir takdim olacak. En fazla bir saat sürer, bilemedin iki.”

Bir iki saat. Homurdanma isteğimi bastırdım. Kraliyet ailesi ve benim için getirilen sandalyeler rahat ve minderliydi ve palmiye yapraklarıyla serinletiliyordu ama burada birkaç dakikadan fazla oturabileceğimi düşünemiyordum. Sıcak güneş, ağrıyan başım ve kaburgalarım batan elbise yüzünden bayılacak gibiydim.

Yine de doğal göründüğünü umduğum bir tebessümle Kral Etristo'ya baktım. Dün geceki çıkışımdan beri bana biraz daha mesafeliydi ama kibarlığından taviz vermiyordu. Sözlerim için özür dilediğimdeyse zoraki bir tebessümle özrümü kabul etmişti.

“Harika,” dedim. “Hepsiyle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Benim için tüm bunları ayarladığınız için çok teşekkür ederim.”

Söylediklerim bana biraz fazla geldi ama Kral Etristo tebessümüne karşılık verip buruşuk derili, kırış buruş, nemli eliyle elime pat pat vurmakla yetindi. “Yardım edebildiysem ne mutlu bana, hayatım. Özellikle de başına gelen onca şeyden sonra.”

Sandalyeme yaslandım ve arka çaprazımda duran Søren'e baktım. Diğerleri –bu durumdan hiç hoşlanmayan Ejder Katili bile– arkamızda toplanan Sta'Criverolu kalabalığının arkasına itilmişlerdi. Oysa Søren herkesin gözünün önündeydi, bir müttefik olarak mı yoksa ödül olarak mı sergilendiği belli değildi. Kral Etristo Astreaca konuştuğu ve tercüme ettirme gereği görmediği için de onu süsten ibaret gördüğü söylenebilirdi.

Kralın söylediklerini SørenE tercüme ettiğimde başıyla onayladı ama yüzü her zamankinden daha solgundu ve gözlerinin altında koyu gölgeler vardı. Bu sabah bende de vardı ama pudra ve makyajın altında kalmıştı.

“Dün gece Astreacayı sular seller gibi konuştuğumu hissediyordum,” dedi. “Ama bugün tek kelimesini bile hatırlamıyorum.”

Güldüm, başımı daha fazla ağrıtsa da. “Dün gece konuşmaya başladığın her neyse Astreaca değildi,” dedim. “*Amineti* hakkında konuşup durdun, onun dışında Astreaca tek kelime konuştuğunu duymadım.”

Yanakları kızardı. "Sanırım hatırladığım bir iki kelimedenden biri o," diye itiraf etti.

Ona o kelimeyi öğrettiğim geceyi hatırlayınca benim yüzüm de ısındı, sayamadığım kadar çok *amineti* -öpücük- ile ne olduğunu göstermiştim.

"Her neyse, sonuçta artık ayıksın," dedim. "Geldiklerinde bana taliplerim hakkında bilgi verir misin?" Sesimi alçaltıp oğluyla sohbete dalan Kral Etristo'ya baktım. "Resmi takdimler benim için de onlar için de daha keyifli geçecekmiş gibime geliyor."

Søren başını salladı ama kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti.

Kral Etristo'ya dönüp oğluyla konuşmasını böldüm.

"Takdimden sonra mülteci kampını ziyaret etmek isterim," dedim.

Kral Etristo birlikte lavların içine atlamayı teklif etmişim gibi baktı bana. "Neden böyle bir şey yapmak istiyorsun?"

Yüzümdeki tebessümü korumak için biraz uğraşmam gerekti. "Yıllarca halkımı ve yıkılan diğer ülkelerin halkını ülkenize kabul etmekle büyük nezaket gösterdiniz. Astrealıları görmek isterim; onlar da beni görünce vatanımızı geri almaya çalıştığımı anlayacaklardır, onlara da iyi gelir."

Kral Etristo yine elimi okşayıp sevimli, afacan bir köpek yavrusuymuşum gibi gülümsedi.

"Sen şefkatin vücut bulmuş halisin, canım, o kamp senin gibi bir kıza göre değil."

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama hemen vazgeçtim. Dün akşamdan sonra adımlarımı daha dikkatli atmalıydım, eline bir tane vurup elimi çekme dürtüsüne direnmek zor olsa da. eline bir tane vurup elimden çekme dürtüsüne karşı koymak çok zor bile olsa.

Ayrıca benim gibi bir kız ne demekti? Hem Søren'in aldığı istihbarat doğruysa beni çok yaşlı bir adamla evlendirmeyi planlarken nasıl oluyor da bana küçük bir kız gözüyle bakabiliyordu? Tabii Kalovaksiyalılar on beş yaşına basan çocuğu yetişkin sayıyordu ama en azından istikrarlıydılar. Sta'Crivero'da hem çocuk hem de cinsel bir obje olarak görülüyordum ve buna nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum.

Kıvrıla kıvrıla ilerleyen konvoyda en öndeki araba sarayın önünde durdu. Hiç de bana yakışmayan bir şekilde kambur durduğumu fark edince dik oturdum. Sonunda başlıyorduk.

Kral Etristo'nun yanındaki iki adam fırlayıp gelenleri karşılamaya gitti. Bir tanesi kürsümüzün önündeki merdivenin dibinden arabanın merdivenine uzanan kırmızı bir halı yuvarladı. Diğeriyse pek pratik olmayan bir iki hareket eklediği bir reveransla kapıyı açtı.

Gergin birkaç saniye sonra arabadan bir adam çıktı ve merdiveni es geçip doğruca halının üstüne hopladı. Uzun boylu –Søren'den bile–, geniş omuzlu, kızıl kahve tenliydi ve en fazla yirmi beşinde gösterdiği halde kısacık kesilmiş siyah saçı, alnından itibaren açılmaya başlamıştı bile. Keskin hatlara sahip sert bir yüzü ve temelli aşağı sarkmış gibi duran bir ağzı vardı. Kalın kaşlarının altındaki koyu kahverengi gözleri dikkatli bakıyordu.

Kırmızı halıda yürüyüp kürsünün basamaklarını tırmandı, eli istemsizce kalçasına gidince genelde kılıcını kınında taşıdığını tahmin ettim. Bugün yanına almaması emredilmiş olmalıydı; Sta'Crivero kanunlarınca kralın yanına silahla gitmek yasaktı.

Adam yaklaşırken Søren onu tanıdığını belirtir gibi homurdandı. Sesinde biraz huşuyla, "Haptania Arşidükü Etmond," diye fısıldadı. "Ülkenin kralının kardeşi ama kralın

kısır olduğunu herkes bilir. Taht sırası Etmond'da. Tanıdığım en büyük askeri dehalardan biri; sayıca ona bir kaldığı savaşlarda bile durumu tersine çevirmeyi başarmıştır."

Søren şimdiden adama âşık olmuştu ama bu adamda anlam veremediğim bir şey vardı. Hafifçe eğilip bana selam vererek yaklaşırken bile insanların gözüne bakamıyormuş gibi bir hali vardı.

"Arşidük Etmond, size Astrea'nın meşhur güzeli Kraliçe Theodosia'yı takdim edeyim," dedi Kral Etristo.

Arşidük,,Søren'i görür görmez gözlerini kıstı, sonra bana döndü. "Kraliçe Theodosia," dedi uzattığım elimi sıkarak. Yeniden eğilip elimi öptü. Kalın bıyığı tenimi gıdıkladı. "Gerçekten efsanevi bir güzelliğiniz varmış. Sizinle tanışmak onurdur."

Söyleyeceklerini ezberlemiş gibi tekdüze bir sesle konuşuyor, gözlerime bakmıyordu.

"Sizinle tanışmak da benim onurdur, Arşidük Etmond," dedim. "Buraya kadar gelmeniz beni çok mutlu etti."

Kalın kaşları çatıldı. "Haptania buradan sadece bir gün mesafede, Majesteleri," dedi. "Çok uzaktan gelmedim." Sözlerindeki imayı fark etmiş olmalı ki doğrulup boğazını temizledi. "Demek istediğim, sizinle tanışma fırsatı varsa her yolculuk kısa sayılır, gerekirse çok daha uzun yollardan bile gelirdim."

Arşidük hızla girerken Haptania korteji de civcivleri gibi arkasına dizildi.

"Benden pek hoşlanmadı galiba," diye fısıldadım Søren'e.

Søren güldü. "Yerinde olsam bunu kişisel algılamazdım. Onun kafası senin benim gibi çalışmaz. O adam haritalardan, rakamlardan ve şemalardan anlar –satrançta muhteşemdir– ama söz konusu insanlar olunca çok zorlanıyor."

Sırıttım. “Belki de onunla *sen* evlenmelisin,” dedim Søren’e. “Adama abayı yaktın.”

Søren omuz silkti. “Muhteşem bir adam ama zannımcı ondan kimseye koca olmaz, ne sana ne bana.”

İç geçirdim. “Eh, adamı zannımızca değerlendirmiyoruz, değil mi?”

“Bekle,” dedi Søren, yaklaşan diğer arabayı işaret ederek. “Daha kötüler de var.”

Takdim faslı uzadıkça gözlerimin buğulanmasına engel olamıyordum, üstelik hepsi birbirine benziyordu ve bu insanların hiçbirisiyle evleneceğimi düşünemiyordum.

Örneğin Granya Kralı Wendell elli yaşındaydı ve halihazırda üç karısı vardı, Søren’in söylediğine göre dünyanın en büyük haremine de sahipti. Boyu kısaydı, ağarmış saçları dökülmeye başlamıştı ve derisi bozuk süt rengindeydi. Eğilip elimi vıcık vıcık dudaklarıyla öpünce bana aç aç bakan gözleri içimde hemen banyoya girme isteği uyandırdı, tabii elimin tersini elbisemin arkasına çaktırmadan silmekle yetinmek zorundaydım. Søren nahoş bir sesle Granya’nın büyük bir ordusu olduğunu söyledi.

Ne çok kral vardı böyle! Bir sonraki arabadan on kişi indi, onu da birbiriyle didiştği için kendilerini kısaca takdim edip gittiler. İsimlerini bile tam duyamadığım için hepsini unutmuştum bile. Hepsinin de sakal tıraşı gelmiş gibi sert bir ifadeleri vardı. Saraya girerken, Sta’Crivero saray ahalisi geniş bir alan açıp onlara yol verdi.

“Esstena bir klan devletidir,” dedi Søren onlar gidince. “O adamların her biri bütün ülkenin kontrolünü ele geçirmek isteyen ikinci birer kral. ikincil kral. Yüzyıllardır birbirleriyle savaş halindeler. İçlerinden biri seninle evlenirse kendini yüksek kral ilan eder.”

“Uğraştıkları bunca mesele varken Astrea’yı almamız için acele edeceklerini sanmıyorum,” diye fısıldadım. Ümitsiz bir vaka daha. Arşidük giderek daha çekici geliyordu.

Bir sonraki talip, yanında babası Çar Reymer, Søren’in deyimiyle Yakışıklı Reymer’le gelen Etralya Prensi Talin’di. Bir zamanlar sahiden yakışıklı olmalıydı ama şimdi kırklarında hiç fena değildi. Oğluysa onun tam tersiydi. Søren’in söylentilere göre evlilik dışı olduğunu söylediği çocuk. Baba oğul yan yanayken sebebini anlıyordum: Çar’ın saçları siyah, omuzları geniş, çenesi sert ve köşeliydi ve elmacıkkemikleri belirgindi; Prens Talin ise bir deri bir kemikti, saçları saman sarısıydı, yüzü yuvarlak ve sıradandı. Ayrıca babası eğilip elimi öperken oğlu geride durup gözlerini yere dikmişti.

“Bu daha çocuk,” dedim Søren’e onlar gidince. “Kaç yaşında, on mu?”

“On bir galiba,” dedi gülmemeye çalışan Søren. “Merak etme, daha birkaç sene evliliğinizi tamamına erdirmeniz konusunda baskı yapamaz.”

Öğürme isteğimi bastırdım. “Hayır,” dedim sert bir sesle.

Sonraki Brakka’dan gelen bir prensti. Prens Tyrannius prens olamayacak kadar yaşlıydı; ellilerinde vardı, teni güneş yanığı, saçları kırdı. Søren’e göre asıl sorun da buydu.

“Babası tahtı bırakmıyor. Doksanına gelmiş ve artık yatağından bile çıkamıyor ama tahtı da bir türlü bırakmıyor. Söylentilere göre Tyrannius darbe planlıyormuş. Tahminimce sen de bu planın bir parçasısın.”

Abartılı bir of çektim, birbirlerine hal hatır soran Tyrannius ile Kral Etristo’ya baktım. “Ben onları kendi amacım için kullanmaya çalışırken herkesin beni kendi amacı için kullanmaya çalışması ne çirkin bir davranış.”

Bir sonraki araba gelip kapısı açıldığında şaşkınlığımı belli etmemeye çalıştım. Erkek alayından sonra arabadan

inen kadın yüzünden hayrete düşmek hoşuma gitmişti; onun da benimle evlenmek için rekabet ettiğini hatırlattım kendime. Diğer kadınlar hiçbir zaman o açıdan dikkatimi çekmemişti ama bu kadın çok güzeldi; güçlü kuvvetliydi, teni altın renkliydi, kestane renkli saçları özenle örülmüştü. Søren bile büyülenmiş görünüyordu.

“Doraz Sultanı Giosetta,” diye fısıldadı Søren, kadın yaklaşırken ama sesinden onun da en az benim kadar şaşır-
dığı belli oluyordu. “Onun geleceğini hiç düşünmemiştim.”

Çok fazla sorum vardı ama ben soramadan kadın yaklaşıp elimi öptü, herkes gibi kendini takdim edip iltifatlarını yaptıktan sonra da –Kral Etristo davetiyelerini gönderirken ezberlesinler diye söyleyecekleri sözleri de mi göndermişti?– ev sahibimizin yanına gitti.

“Sultan da kraliçe gibi bir şey mi?” diye fısıldadım Søren’e.

“Doraz’ın anaerkil bir yapısı yok ama Ataerkil de değil. Giosetta’nın anne babası hükümdar değildi; son sultan, Giosetta’yı çocukken alıp evlat edindi. Onu sultan olacak şekilde yetiştirdi, o da kendi veliahtını seçip yetiştirecek.”

Dudağımız büzdüm. “Çok mantıklı, değil mi?” dedim. “İdareyi aynı hanedana devretmektense kendi liderini seçmek. Benden ne istiyor?”

Søren omuz silkti. “Doraz’da evlilik sadece erkek ile kadın arasında olmaz...”

“Astrea’da da öyleydi,” dedim.

“Bu durumda protokolün nasıl olduğunu bilmiyorum. Belki tartışmaya açılır; belki onu ülkeyi birlikte yönetmeye ikna edersin.”

“Kesinlikle diğerlerinden daha iyi,” dedim.

Søren omuz silkti. “Yine de Astrea’nın bir kısmında hak iddia edecektir. Hepsinin dediği gibi, güzelliğinin şöhreti her yere yayılmış olabilir ama buraya onun için gelmediler.”

Sırada Bindor ve Søren'in bahsettiği başrahiplerden biri vardı. Beklediğimden daha gençti, yeni gelişen bedenine henüz alışmamıştı ve saçları kazınmış kafası akşam güneşinde parlıyordu. Gerginliği yüzünden okunarak bana baktı.

"Başrahip Batistius Cenapları bir manastırda büyüdü," diye fısıldadı Søren. "Bindor başkentinde kadınlar kesinlikle yasaktır. Daha önce kadın gördüğünü hatırlamıyordur bile."

Başrahip tereddütle bana yaklaşıırken gülmemeye çalıştım. Diğerlerinin aksine gelip elimi öpmeyi, eğilip selam vermekle yetindi.

"Tanrı yüzünüze gülsün, Kraliçe Theodosia," dedi sesi titreyerek.

"Sizin de," dedim doğru karşılık verdiğimi umarak. Başıyla kısa bir selam verdikten sonra Kral Etristo'ya döndü.

"Yine de hayır," dedim Søren'e. "Onu bir an önce evine yollamaya bakalım, içimden bir ses Sta'Crivero'da hayatta kalamayacağını söylüyor."

Geride yalnızca son bir araba kaldığını görünce az kalsın sevinçten yere yığılıyordum.

Arabasının mor tonlarına kusursuzca uyan özel dikim takım elbisesiyle bir adam çıktı. Otuzlarında olmalıydı, süt kadar beyazdı ve siyah saçları, fazla briyantın sürmekten kaskatı olmuştu. Üstünde çalıştığı belli olan tuhaf duruşunun sebebini biraz sonra anladım; doğuştan güçlü olmaya hak kazanan biri değildi; güçlü olmayı öğrenmek zorunda kalmıştı. Gemideki derslerimizde Søren ve Artemisia, bazı ülkelerde halkın kendi liderlerini seçtiğini söylemişlerdi, bahse girerim bu adamın geldiği ülke de onlardan biriydi.

Søren, "Oriana Şansölyesi Marzen," diye fısıldayınca yanılmadığımı anladım. Şansölyeler seçimle iktidara gelirdi ve

herhangi bir yerden bu konuma y kselebilirlerdi. “ uradaki de kız kardeşi, *Salla Coltania* olmalı.”

A abeyinin takımıyla uyumlu, vücudunu saran mor bir elbise giyen *Coltania* da hemen ağabeyinin arkasındaydı. A abeyinden küçüktü ama benden büyüktü, muhtemelen yirmili ya larının ortalarındaydı. Bakışları sert ve ciddi, dolgun dudakları boyalı ve sımsıkı kapalıydı.

S ren’e *Salla*’nın anlamını sormaya hazırlanıyordum ki  ans lye bakışlarını bana çevirdi. Kar ısındakini de gülümseten bulaşıcı bir g l    vardı. A zını açmadan bile doğal bir çekiciliği vardı. Belki de iktidara gelmek için halkı ikna etmek açısından faydalı bir özellikti.

“Batı kom umuz, hayatım,” dedi Kral Etristo. “Aslında birkaç yüzyıl önce bağımsızlık talep edene kadar bizim ege-menli imizdeydiler.”  ans lyeye döndü. “Duydu uma göre, Marzen, halkın büyük kısmı seçim gerginliği yüzünden bir-le ik ülkemizi  zl yormu .”

Kral Etristo ne kadar neşeli konu ursa konu sun sesindeki i neleyici tonu fark etmemek mümkün değildi.  ans lyenin g l    yüzünde dursa da solmadı.

“Deden gibi vergileri dörde katlayıp bütün ithalat ve ihracata fazladan vergi koymadı ım sürece öyle bir şey ola-ca ını sanmam,” dedi.

İki adam da sustu, bir an Kral Etristo sandalyesinden fırlayıp –narin kemiklerine rağmen–  ans lye’ye saldırır diye bekledim ama o, yüksek sesle hırıltılı bir kahkaha attı.  an-s lye de kahkaha atınca neye güldüklerini anlamasam da ben de zoraki güldüm.

“Pek esprilidir bu adam,” dedi Kral Etristo. “ stelik yakışıklı, zaten bu yüzden halkının hemen hemen *yarısı* ona oy verdi.”

Laf soktuğunu anlamamak mümkün değildi ama Şansölye bütün ülke ona bakıyormuş gibi gülümsemeye devam etti.

“Burada kendi evindeymiş gibi rahat edebilirsin, Marzen,” dedi Kral Etristo, şansölyesinin elini sıkarak. “Birini gönderir, banyoyu nasıl kullanacağına yardımcı olmasını sağlarım. Ne de olsa Oriana’ya yabancı bir kavram.”

“Ah, ama ben *en çok* şu meşhur Sta’Crivero şarabını merak ediyorum,” dedi Marzen. “O şarapla halıları da yıkadığımız doğru mu? Tek bir şeyin bu kadar işe yaraması ne güzel!”

Yine gülüp tokalaştılar ama ikisinin de parmak boğumları bembeyaz kesilmişti. Marzen saraya girip gözden kaybolunca Søren’e eğildim.

“Yoksa bir ara uyuyakalıp şeylerini... yarıştırdıklarını kaçırdım mı?”

“Gördüğün gibi, hayatım,” dedi araya giren Kral, “sana birkaç talip buldum. Ne düşünüyorsun bakalım?”

Kelimelerimi dikkatle seçip öyle cevap verdim. “Öncelikler hepsi de muhteşemdi,” dedim gülümseyerek. “Buraya kadar gelip benimle tanışmalarına çok mutlu oldum.”

“Bu akşam yemekte bazılarını daha iyi tanıyacaksın,” dedi.

Cevabımı beklemeden hizmetkârlarına el edince gelip onu sandalyesinden kaldırdılar ve çölde gördüğüm araca götürdüler. Hizmetkârları onu içeri götürünce Sta’Criverolu kalabalığı da peşinden gitti.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Søren, biz de ayaklandığımızda.

Her şeyi yüzümden anlamış olmalı ki kahkahasını bastırmak zorunda kaldı. Bir süre durup bana baktı. “Odama dönüp uyumak ve bu kahrolası baş ağrısını dindirmek istiyorum ama belli ki senin başka planların var.”

“Mülteci kampını görmek istiyordum,” diye itiraf ettim.
“Ama Kral Etristo kabul etmedi. Kampın benim gibi bir kıza uygun olmadığını söyledi.”

“İçimden bir ses vazgeçmeyeceğini söylüyor,” dedi Søren.

Gülümsedim. “Diğerlerine haber ver. Bir saat içinde gidiyoruz.”

SİNSİ

Kendimi iyi hissetmediğimi ve dinlenmek istediğimi söylediğimde Marial hiç şaşırmayınca geceki kadar kötü olduğumu ve bütün sabah ne kadar güzel olduğumu söyleyip duran taliplerimin yalancı olduğunu düşündüm.

Marial ve diğer yardımcılarım boğucu elbisemi çıkartıp özenle yaptıkları saçımı açtıktan sonra bana tiril tiril bir gecelik giydirip beni yatağıma yatırdılar sonra da çıkıp gittiler. Kapı arkalarından kapandıktan sonra kimsenin geri gelmediğinden emin olmak için bir süre bekleyip saten örtüyü üstümden attım ve yatağımdan çıktım. Yatağım o kadar rahattı ki bir an daha içinde kalırsam yeniden uykuya dalabilirdim ama bunu yapamazdım.

Gardırobum o kadar doluydu ki askıları ancak bir milim oynatabiliyordum ve elbiselerin hepsi de aşırı süslü ve kat kattı, öyle çok kopçaları, düğmeleri ve kurdeleleri vardı ki hiçbirini tek başıma giyemezdim. Birkaç dakika aradıktan sonra sonunda Sta'Crivero modasına göre biraz daha sade sayılabilecek bir elbise bulmayı başardım. Koyu yeşil ipekli, kısa kolluydu ve korsesi giydiğim diğer elbiselerinkinden biraz daha gevşekti. Şifon şelalesi gibi yayılan elbisenin belinde

ve eteklerinde minik taşlar vardı. Bu kadar süsle bile dolaptakilerden daha hafif ve sadeydi. Bununla idare etmem gerekecekti.

Yardım almadan elbisenin arkasındaki kopçaları bağlamak biraz zor oldu, az kalsın gölgelerimden yardım isteyecektim ama bambaşka bir sarayda olduğumu ve duvarlarda delik olmadığını hatırladım.

Tam son kopçayı da takmayı başarmıştım ki kapı hafifçe tıklatıldı ve Artemisia bir anda içeri daldı. *Duman*'da giydiği ceket ve pantolonunu giymiş, gök mavisi saçları tepesinde dağınık bir küme gibi toplanmıştı. Beni tepeden tırnağa süzerken kaşları neredeyse saç çizgisine çıkmıştı.

"Mülteci kampına gidiyoruz," dedi alçak sesle. "Baloya değil."

Yüzümü sıcak bastı. "Orada daha az gösterişli bir şey bulursan memnuniyetle giyerim," dedim gardırobu göstererek.

"Hımmm," dedi alaycı mı, iğneleyici mi olduğunu anlamadığım bir ses tonuyla. "Kral saraydan kaçıp kampı ziyaret etmeni *istemiyor* gibi. *Duman*'daki giysilerini almadın mı?"

"Aklıma gelmedi," dedim "Kıyıda giydiğim mor elbise bile daha iyiydi ama buraya gelince yıkamaya gönderdiler galiba," dedim. Marial'in yardımcılarının tahammül edemiyormuş gibi dokunduğu yamalı, eski püskü elbiseyi düşününce, "Ya da fırına," diye ekledim.

"San bir şeyler ayarlamaya çalışırım ama şimdilik..."

Kapı yeniden açılıp Blaise, Søren ve Heron *Duman*'daki sade giysileri ve uzun pelerinleriyle içeri girince cümlesini bitiremedi.

"Ah, harika," dedi Artemisia, daha onlar selam veremeden. Sıkılmış gibi Heron'un yanına gitti ve pelerinini çekip çıkardı. Heron'un şaşkınlığı yüzünden okunsa da itiraz etmedi.

“Bana büyük gelir,” dedim pelerini bana uzatınca. Heron’un dizlerine geliyordu ve Heron benden en az otuz santim uzun, omuzlarıysa benimkilerin iki katı genişti.

“Demek ki elbiseni tamamen gizleyecek,” diye karşılık verdi Artemisia.

Pelerini omzuma attım, eteği yeri yalayınca güldüm.

“Yürürken dikkat etmen gerekecek,” dedi Artemisia gülerek. “Sana zorla giydirdikleri o topuklu ayakkabılarla dengede durmaktan daha zor olamaz.”

Haklıydı. Pelerini önümde toplayıp birkaç adım attım. O kadar da kötü değildi. Yapabilirdim.

“Pekâlâ, planımız ne?” diye sordum.

Anlaşılan planımız –tabii plan denebilirse– yürüyerek saraydan çıkıp ön taraftaki ahırdan at çalmaktı. Aıştığımdan çok daha az alengirli bir işti ama akşam curcunasında rengârenk şehirde yürürken Heron’un fazla büyük pelerininin altında bile kendimi çıplak hissediyordum.

“Burası Astrea değil,. Burada esir değilsin,” dedi huzursuzluğumu fark eden Blaise. “Kral Etristo kampa gitmemi istemiyor,” diye ona hatırlattım.

“Öğrenmeyecek de,” dedi Blaise, bizi aşağı indirmesi için asansör görevlisini ikna ettiğı para kesesini sallayıp şingirdatarak. “Gördüm ki para her sorunu çözermiş.”

“Buraya geldikten hemen sonra bu kadar parayı nereden bulduğunu anlatmayı düşünmüyor musun?”

Blaise omuz silkti ve işgalden önceki yıllarda sırttığı gibi sırttı. Sanki burada yükü hafiflemişti, uzun zamandır ilk kez bu kadar mutlu olduğunu görüyordum. Haksız değildi, sürekli ölüm korkusuyla yaşamadan mutlu olmak daha kolaydı. Sta’Crivero ideal bir yer olmayabilirdi, bunu

ilk söyleyecek kişi bendim ama Kayzer'in sarayından çok daha iyiydi.

Muhtemelen de Blaise de aynı fikirdeydi. Tuhaf bir ifadeyle şehre bakarken yüzünde hem korku hem hayranlık vardı.

"Ne yer ama, değil mi?" dedi alçak sesle. "Bütün bu renkler, sanat, mutlu insanlar... Neden bu kadar cazip bir yer olduğunu anlıyorum."

Etrafa bakarak başımla onayladım. "Ama haklıydın. Burası evimiz değil," dedim.

Blaise süre konuşmadı. Sonunda, "Benim yuvam *sensin*," dedi fısıldar gibi. "Nerede olduğumuzun önemi yok."

İstemsizce gülümsedim, uzanıp elini tutmak istedim ama diğerleri yanımda olduğu için kendimi tuttum. Me-sele sadece Søren değildi –hücre dışında olduğu üç gündür romantik sayılabilecek hiçbir şey söylememişti–, diğerleriyle de ilgiliydi. Biz bir takımdık. Astrea'yı kurtaracaksak takım olmak zorundaydık. Yalnızca Blaise ve ben takım olsaydık bir şekilde kirlenirdik.

Yine de yürürken elimi eline değdirdim, teninin sıcaklığı içimi titretti.

Blaise haklıydı; biraz para verir vermez ahırdaki çocuklar hemen bize dört at getirdi. Renkleri açık kıvıl kahve ile gece göğüne karası arasında değişen atların hepsi de iri, ürkütücü ve zarıftı. Partiye gidiyormuş gibi görünen Sta'Criverolu *at-ların* bile yelelerinin ve kuyruklarının taşlarla ve kurdelelerle süslendiğini görünce bir kez daha hayret ettim.

Başka bir hayatım olsa at binmeyi öğrenebilirdim –hatta annem kadar iyi bir binici de olabilirdim– ama bu hayatta nereden başlayacağımı bilmiyordum. Ampelio'nun beni atıyla saray arazisinde gezdirdiğini hayal meyal hatırlıyordum ama bu aynı şey değildi.

Blaise, Artemisia ve Søren atlarına binerken Heron beni birlikte bineceğimiz atın eyerine oturttu. Atına binmemi teklif ettiğinde rahatlamıştım, en azından onunlayken elimi nereye koyacağımı, ne kadar yakın oturduğumuzu ya da teninin ne kadar sıcak olduğunu düşünmeyecektim. Onunla gitmek, dörtnala gitmek, hoplayıp zıplamak ve hava atmak için hiçbir fırsatı kaçırmayacağından emin olduğum Artemisia'yla gitmekten çok daha güvenliydi.

Heron zıplayıp önüme oturunca aşağı bakmamaya çalışarak beline sarıldım. Atlar, yanlarındayken de gayet iri göründükleri halde onlara binmek bambaşka bir meseleydi. Çok yüksekteydim ve düşme riski... şey, bunu düşünmeyecektim. Ben de sert zeminde olduğumu hayal ederek gözlerimi Heron'un sırtına diktim.

Ama yola koyulur koyulmaz bunu yapmak imkânsız hale geldi. Atın attığı her adımda kemiklerime kadar zıpladığım için her an düşmekten korkarak Heron'a sımsıkı tutundum. Başkenti çevreleyen çöle geldiğimizde saçımı savuran kuru rüzgârla gelen kum taneleri tenime batıyordu. Pelerinimi yere düşürmeden yüzümü örtecek şekilde çekmeyi başardım. Diğerlerinin ne durumda olduğunu tahmin bile edemiyordum çünkü yolu görmek için yüzlerini kapatamazlardı.

Bir şekilde zaman geçti ve yere düşmedim. Hızla giderken rüzgâra asla alışabileceğimi sanmıyordum ama sonunda o rutin bile yatıştırıcı bir hal aldı. Yol önümüzde uzayıp gidiyordu ama Heron ansızın atı durdurdu.

Yere atladı, ineme yardım etmek için ellerini uzattı. "*Prinkiti* kampa yayan gitmenin daha kolay olacağını söyledi."

Beni kollarına alıp yere indirdiğinde uzakta, bu kez başkentin çevresindekinden surdan çok daha farklı bir duvar gördüm. O sur yüksek, yaldızlı ve asildi; içeride ne olduğuna dair ipucu veriyordu ama kampın çevresindeki duvar hemen

hemen aynı yükseklikte olmasına rağmen kir pas içindeki çentikli, yamuk yumuk taşlarla örülmüştü. Burada ihtişamlı, süslü kapılar yoktu; sadece bir köşede ancak belli olan ahşap bir kapı vardı, o kadar.

Başkenti çevreleyen surların insanların içeri girmesini engellemek için inşa edildiğini fark etmiştim. Bu duvar ise insanların dışarı çıkmasını engellemek için örülmüştü.

KAMP

Kapının iki tarafında konuşlanmış iki muhafız bizi sorgulamadan içeri aldı; bellerindeki kılıçların içeri girenler için olmadığını fark edene kadar bu durumu garipsemiştim.

“Buraya sık sık ziyaretçi geliyormuş,” dedi Heron sormadığım soruya cevap vererek. “Dün gece görünmez olup sarayda dolaşırken duydum. Mülteciler ucuz iş gücü oldukları için insanlar onları kendi işleri için tutuyormuş. Kimsenin yapmak istemediği inşaat, ucuz terzilik, ahırlardaki gübrelerin temizlenmesi gibi işler. Bu işleri yapabildikleri için de onlara üç kuruş para veriyorlarmış.”

Nefret kalbimi sarıp sıkıştırdı.

Ne var ki kapının diğer tarafından çıktığımızda az kalsın kusacaktım. Başkentin cıvıllı cıvıllı renklerinden, zarif kulelerle süslü ışıltısından sonra mülteci kampının harap hali korkunçtu. İki tarafında tek odalı gecekonduların bulunduğu sıkışık tıkkış caddeler pislik içindeydi. Saz çatıları her an çökmeye hazır görünüyor, küflü ahşap kapıları menteşelerinde sallanıyordu. Havada pisliğin ve çürümüşlüğün ağır kokusu vardı. Heron’un pelerininin eteğiyle ağzımı burnumu ka-

patmak istedim ama burada yaşayan insanların bunu nasıl karşılayacağını düşününce vazgeçtim.

Ve insanlar! Erkekler, kadınlar ve birkaç çocuk sokakları doldurmuş, aralık kapılardan dışarı bakıyorlardı ve hepsinin üstünde ancak gerekli yerlerini örtecek kirli paçavralar vardı. En fazla beş yaşında görünen birkaç çocuk çırılçıplak ve kir pas içindeydi. Keçe gibi saçları ya kısacık kesilmiş ya da kazınmıştı; kadınların bile. Heron, *ucuz iş gücü*, demişti; haklıydı. Hepsinin elleri sert ve nasırlıydı ve yanık tenleriyle bir deri bir kemik kalmışlardı.

Bize bakışları hiçbir şeyi, ayağımın altındaki yeri bile hissedemeyeceğim bir boşluk açtı içimde. Temkinli, korkulu ve aç gözleriyle bize bakarken sanki buraya onları doyurmaya mı yoksa onlara tükürmeye mi geldiğimi anlamaya çalışır gibi bakıyorlardı.

“Keşke yiyecek bir şeyler getirseydik,” dedim kendi kendime konuşur gibi.

Kimse konuşmayınca onların da en az benim kadar şaşırdıklarını anladım. Burada saraydaki bolluk bereketle karşılaşmayı beklemiyordum tabii ama bu kadarını hiç beklemiyordum. Alımdan bunlar geçerken ne kadar saf olduğumu fark ettim. On yıldan fazladır bu kampta tutulmalarının bir sebebi vardı. Onlar alt tabakaydı.

Heron’un kolunu bırakıp çekine çekine öne çıkarak Astrealı bir yüz aradım ama bu kirin altında kimin neye benzediğini anlamak son derece zordu. Sesimin titrememesini umarak boğazımı temizledim.

“Burayı yöneten kişiyle konuşmak istiyoruz,” dedim Astreaca ve annem gibi konuşmaya çalışarak. Annemin sesini yükseltmeden bile bir kilometreden duyulan bir konuşma tarzı vardı.

İnsanlar fısıldaşınca hepsini anlayamasam da bölük pörçük Astreaca mırıldanmalar duydum. Sonunda bir adam öne çıktı. Kırklarında olmalıydı, kafası kazınmıştı ve yüzü cılızdı. Kirin altındaki ten rengi benimkine benziyor, sadece bir iki ton daha koyu görünüyordu.

“Astreacayı iyi konuşuyorsun,” dedi aynı dilde ama Heron gibi bazı harfleri bastırarak konuşuyordu. “Bizden ne istiyorsun?” Benimle konuşurken bakışları sürekli arkamdakilere kayıyordu. Diğerleri bunu alenen yapıyordu; nefret diyebileceğim bir ifadeyle gözlerini arkama dikmişlerdi. Sinirim bozuldu, neye baktıklarını görmek için arkama döndüm.

Sören’i getirmekle bir hata ettiğimi hemen anladım. Düşmanlarını getirmişken buraya onların dostu olarak geldiğime nasıl inanırlardı? Ancak artık çok geçti.

Yeniden adama dönüp dimdik durdum. “Adım Theodosia Eirene Huzzara,” dedim. “Astrea kraliçesiyim. Ben, şey...” ne diyeceğimi bilemeyince sustum. Ne *istiyordum*? Kampı görmek, Kayzer’in köleleştiremediği diğer Astrealılarla konuşmak istemiştım. Kaçabilecek kadar şanslı olanlarla konuşmak istemiştım ama *şanslı* kelimesi artık doğru gelmiyordu.

“Yardım etmek istiyorum,” dedim sonunda, ilk kelimede sesim titrese de.

Adam insanı tedirgin edecek kadar uzunca bir süre bana baktıktan sonra başını arkaya atıp dişsiz ağzıyla kahkaha attı. Hırıltılı sesi biraz sonra boğuk bir öksürüğe döndü.

“Astrea Kraliçesi,” diye tekrarlayıp başını iki yana salladı. “Sen daha çocuksun.”

Cevap vermek istedim ama söyleyecek bir şey bulamadım. Haklıydı. Astrea’da on altı yaşındakiler çocuk sayılırdı ama ben artık kendimi öyle hissetmiyordum. Başka bir hayatım

olsa belki ama Baron annemin boğazını kestiğinde benim çocukluğum da bitmişti.

Bunu söylemek yerine omuz silktim. “Olabilir,” dedim. “Ama annem öldü ve bu görev bana düşüyor. Sen kimsin?”

Adam hemen cevap vermedi, artık alıştığım gibi bana uzun uzun bakmakla yetindi. Beni tartıyordu. “Seni hatırlıyorum, Theodosia Eirene Huzzara,” dedi. “On dört yıl kadar önce köyümü ziyarete geldiğinde annenin kucığında bir bebeydin, parmağını ağzından çıkarmanı söyleyenlere inatla ve kafa tutarak bakıyordun.”

“Artık parmağımı emmiyorum,” dedim. “Ama hâlâ inatçı ve kafa tutan biriyim.”

Yine güldü ama bu kez bana gülmediğini biliyordum. “Öylesindir, bu kadar yolu geldiğine göre,” dedi bana hak vererek. “En son, Kayzer’in oyuncağı olduğunu duymuştum. Nasıl kaçtığını sorardım ama korkarım uzun hikâye.”

“Belki bir gün hepsini anlatırım,” dedim. “Ama şimdilik, Baron’u öldürüp kaçtığımı ve veliaht Prens’i rehin aldığımı söylemekle yetineyim.” Arkamda duran Søren’i gösterdim.

Bütün sorumluluğu üstlenmek doğru gelmiyordu. Baron’u Elpis öldürmüştü; ben sadece işi yapmasını söylemiştim. Søren ise biz oradan kaçana kadar esir olduğunun farkında değildi; sonuçta onu ben yakalamamıştım. Ayrıca Blaise, Artemisia ve Heron’un yardımı olmadan bunların hiçbirini yapamazdım. Ancak bu adamın duymak istediği bunlar değildi, bunları duymaya *ihtiyacı yoktu*. Dişli ve güçlü biri olduğumu görmeye ihtiyacı vardı, o yüzden ben de öyle biri olacaktım.

Başıyla Søren’i işaret etti. “Onun esir olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu.

Omuz silktim. “Kayzer kötü bir adam; kendi oğlu da dahil, kimsenin buna itirazı yoktur. Prens zindandayken işi-

mize yaramazdı, bizim tarafımızda olmasının daha değerli olduğunu düşündük.”

Gırtlığından anlam veremediğim bir ses çıkardı ama gözleri hâlâ tetikteydi.

“Sen beni tanıyorsun ama ben seni tanımıyorum, bu pek adil değil,” dedim.

Bana bir süre daha bakıp yere tükürdü, hakaret sayılacak kadar önüme tükürmemiştii ama saygılı da değildi. Ben onun kraliçesi değildim, uzun isimli bir kızdım sadece.

“Sandrin,” dedi sonunda. “Astrealı. Nevarin’den.”

Heron boğazını temizledi. “Nevarin’den sekiz kilometre mesafede büyüdüm,” dedi. “Vestra’da.”

Sandrin’in dişsiz gülüşü yüzüne yayıldı. “Vestralı bir kız tanımıştım,” dedi. “Kalovaksiyalılar gelmesee belki de onunla evlenmiş olurum.”

“Kalovaksiyalılar gelmeseydi ben de bir sürü şey yapacaktım,” dedi Heron.

Sandrin yanındakilerle birlikte başını salladı. “Sen kimsin?” diye sordu.

“Heron,” dedi Heron ve Blaise ile Artemisia’yı gösterip onları da tanıttı. “Yıllarca madenlerde çalıştık,” deyince nefesini tutan kalabalıktan fısıltılar yükseldi. “Ampelio adında bir adam bizi kurtarana kadar. Yeteneklerimizi nasıl kullanacağımızı öğretti ve başına bir şey gelirse kraliçemizi bulup onu kurtarmamızı onun peşinden gitmemizi söyledi.”

“Biz de Ampelio’nun isteğini yerine getirdik,” dedi Artemisia her zamankinden daha ince bir sesle. Daha önce Ampelio’nun adını anmamıştı. “Kraliçemiz de bizi buraya getirdi.”

“Muhafızlarsınız siz,” dedi bir anda gözleri parlayan Sandrin.

İçten içe Blaise'in itiraz etmesini istedim ama o başını eğdi. "Biz Muhafızlarız," diyerek adamı onayladı. "O da bizim kraliçemiz."

Sandrin bizi bir süre daha tarttı. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra, "O halde gelin de sizi diğerleriyle tanıştırayım," dedi bitkin bir sesle.

BÜYÜKLER

Sandrin bizi eğri büğrü, kirli sokaklardan götürürken sokağın sonundaki evin önüne gelene kadar kapı aralıklarından ürkek hayaletler gibi şüpheyile bizi izleyenlere ben de gözücuyla bakıyordum. Bu ev de tıpkı diğerlerine benziyordu: Saz damı yer yer çökmüştü ve duvarları diğer evlerden arta kalan taşlarla örülmüştü. Ahşap kapı, çerçevesine göre hayli küçük olduğu için kenarları boş kalmıştı. Kapı bile denemezdi çünkü herhangi bir yeri örtemiyordu.

Kapı açılınca defalarca yırtılıp yamalanmış, daha önce neye benzediğini hayal etmenin bile zor olduğu elbisesiyle bir kadın çıkageldi. Teni kızıl kahvenin bir iki kat koyu bir tonuydu, saçlarını o kadar sıkı örmüştü ki bir düzine örgünün arasında kafa derisi görünüyordu. Yaşını kestirmek zordu ama ellilerinde olduğunu söylemek mümkündü. Keskin yüz hatları, hayattan başka bir şey bekleyemeyecek kadar kötülük gördüğü için artık şüpheyile bakan gözleri vardı.

“Tallah,” dedi Sandrin, kadına yaklaşıp anlamadığımı bir sürü şey söyleyerek. Astreacaya benzeyen birkaç sözcük yakalayabildim. *Ziyaretçi. Yardım. Kraliçe. Çocuk.* Diğerleri de tanıdık gibi geliyordu; *hain* gibi gelen bir kelime duydum

ama o kadar cıfcaflı söylemişti ki emin olamadım. Yine de söylediklerinin çoğunu anlamamıştım.

“Orada tam beş dil var,” dedi yanımda duran Søren. “Astrea, Goraki ve Kota dillerini duydum. Sanırım Tiava ve Lirya dilleri de var.”

“Altı,” dedi Artemisia biraz kendini beğenmiş bir şekilde. “Yoxi dilini kaçırdın.” Sanırım Manadol dilini de duydum ama Kota diline o kadar yakın ki hepsi birbirine karıştırılınca ayırt etmek zor oluyor.”

“Hepsi Kalovaksiya’nın işgal ettiği ülkeler,” dedim. “Mültecilerin geldiği ülkeler.”

Cress bunu duysa ne kadar sevinir diye düşündüm içten içe. Dil konusunda o kadar yetenekliydi ki bir iki ayda yeni bir dil öğrenebiliyordu. Bambaşka dillerden oluşan bir dili tek tek ayırıp analiz etmekten büyük keyif alırdı muhakkak.

Cress’i düşünmeyi bırakıp dikkatimi Sandrin’e ve kadına –Tallah mıydı neydi?– verdim. Bu onun adı mıydı yoksa anlamadığım başka bir dildeki bir şey miydi? İkili, zırp pırt bize dönen bakışlarıyla derin bir sohbeta dalmışlardı.

“Sadece Astreaca kelimeleri anlıyorum,” dedim. “Ne konuştuklarını anlayan var mı?”

Artemisia alçak sesle, “Hımm,” dedi. “Pek çok dili üstünkörü biliyorum ama ama *galiba* bize güvenseler mi yoksa üstümüzdeki yiyecekleri ve değerli eşyalarımızı çalıp bizi gönderseler mi diye tartışıyorlar.”

“Aman ne güzel,” diye homurdandım. “Yanımızda yiyecek getirdik mi?” diye sordum.

“Sadece öğle yemeği,” dedi Heron. “Ama yemek için birkaç saat daha beklerim.”

Karnım isyan ederek guruldadı ama oralı olmayıp başımla onayladım. “Ben de.”

Diğerleri de onayladı ama yetmeyeceğini biliyorduk. Beş kişilik öğle yemeğiyle buradaki binlerce kişiyi doyuramazdık.

Sandrin'e ve kadına yaklaştım.

"Çok az yiyeceğimiz var ama alabilirsiniz," dedim Astreaca. Tartışmayı bırakıp bana baktılar. "Değerli eşyalara gelince; biraz paramız, benim de elbisem var ama onu ben-den almayacağınızı umuyorum yoksa durumu Kral Etristo'ya açıklayamam. Buraya geldiğimi öğrenirse bir daha buraya gelmeme izin vermez. Size biraz daha yiyecek getirmek isterim."

Yine insanı tedirgin eden bir süre boyunca bana baktılar ve sonunda kadın sinirlenmiş gibi iç geçirerek Sandrin'e yeniden bir şey söyledi. Çoğunu anlamadım ama yine Astrea dilinde *çocuk* kelimesini duydum. İtirez etmeye hazırlanı-yordum ki kadın peşinden gitmemizi işaret edip içeri girdi.

Kadının evi saraydaki odamın ancak çeyreği kadar olan tek göz bir odadan ibaretti. Bir köşede küçük bir ocak ve yerdeki eski püskü dört yataktan başka pek bir şey de yoktu. Ancak nasıl olduysa buraya altı kişi sığmıştı; hepsinin de saçları ya kazınmış ya da örülmüş, yırtık pırtık giysiler içinde üç ve kadın ve üç erkek. Yerler dışarıdan daha temiz değildi ama hiçbirinde ayakkabı yoktu.

Bizi içeri alan kadın beni işaret etti.

"Astrea Kraliçesi Theodosia, bizi kurtarmaya gelmiş," dedi bu kez anlaşılır ama ağır aksanlı bir şekilde Astreaca konuşarak.

Diğerleri kıkırdasa da rahatsız olmamaya çalıştım. Beni saf ve aşırı hırslı bir çocuk gibi gördükleri için onları suçlayamazdım, değil mi? Çok da haksız değillerdi.

"Kral Etristo beni sarayında misafir ediyor," dedim. "Beni, Kalovaksiyalıları yenip vatanımızı geri almamıza yardım edecek orduları olan biriyle evlendirmeye çalışıyor."

Bu kez kahkaha attılar ama en çok gülen Sandrin oldu.

“Kraliçeler evlenmez,” dedi. “Barbarların yanında çok kalınca unuttun herhalde.”

Yüzümü ateş bastı.

“Savaşırken bazı gelenekleri korumak zor oluyor,” dedim sözlerimi dikkatle seçerek.

Sözlerimin doğru olması umurunda değilmiş gibi Sandrin hâlâ burun kıvırıyordu. “Zor dönemlerde geleneklere bağlı kalmanın en önemli şey olduğu da söylenebilir.”

Öfkeden tüylerim diken diken oldu. Ben de evlenmek istemiyordum ama kolay yol olduğu için de seçmemiştim bunu.

“Bir yerlerde gizli bir ordunuz varsa seve seve kabul ederim ama ordunuz olduğunu hiç sanmıyorum. Başka bir öneriniz varsa, lütfen, dinlemekten mutluluk duyarım.”

En azından onları susturmuştum. Sandrin bile yelkenleri indirmiş görünüyordu. Ne yazık ki kimse bir öneride bulunmadı.

“Mülteci kampını duyunca sanırım burada mutlu, Kayzer’in zorbalığından kaçmayı başaracak kadar şanslı Astrealılar bulacağımı düşündüm.”

“Zorbalık her yerde,” dedi Sandrin alçak sesle. “Sadece Kalovaksiyalılara özgü değil.”

“Çok felsefi.”

Sandrin omuz silkti. “Ben de öyleydim, eskiden,” dedi cılızlaşan sesi hasretle dolarken. “Felsefi konuşmalarımı dinlemek isteyenler yüzlerce kilometre yol tepip gelirdi.”

“Sen Bilge Sandrin’sin,” diye atıldı Heron. “Annem bir konuşmanı dinlemişti. Tanrıların senin aklını altınla kapladığını söylemişti.”

Sandrin ofladı. “Bir tek o değildi,” dedi. “Şimdi de Astrea Bilgesi Sandrin oldum.” Arkasındaki insanları gösterdi. “Bunlar da diğer bilge dostlarım, buradaki her ülkeden bir

kişi. Barışı koruyup işleri kolaylaştırmak için elimizden geleni yapıyoruz.”

“Basit bir iş olmadığını tahmin ediyorum,” diye itiraf ettim.

“Değil,” dedi bronz tenli, kısa, kumral bir adam.

Dönüp arkadaşlarıma baktığımda onların da benimle aynı durumda olduğunu gördüm. Ayağımızın altındaki dünya çekilip alınmış gibi sarsılmıştık. Vicdan azabından boğulabilirdik. *Bu bizim suçumuz değil, Kayzer’in suçu*, diye hatırlattım kendime. Ama yine de bu durumdan haberdar olmalıydım. Bir şeyler yapmalıydım. Blaise’le göz göze geldik, başını salladı, ağzımızı açmadan uzun uzun konuştuk.

Bilgelere döndüm.

“Size nasıl yardım edebiliriz?”

Kampın ihtiyaç duyduğu yardım gayet basitti. Önce ve ivedilikle yiyeceğe ihtiyaçları vardı ve bizim azıcık öğle yemeğimiz bu tencerede yalnızca bir damlaydı. Sta’Criverolular her hafta istihkaklarını, başkentin artıklarını getiriyordu ama yemekler gelene kadar genellikle yolda bozuluyordu. Daha fazlasını da getirebilirdik, saray mutfağından taze yiyecekler alabilirdik ama bunlar devede kulak kalırdı. Kilo almalarına ya da karınlarının sürekli guruldamasını engellemeye yetmezdi. Ama en azından bir çözüm bulana kadar bir yerden başlamış olurduk.

Temiz giysilere, sabuna ve temiz suya ihtiyaçları vardı; hepsinden azar azar getirebilirdik ama neyse ki yakınlarda bir göl vardı ve Blaise, Heron ve Søren atlarıyla altı kez gidip gelerek, Büyükler’in bulabildiği tüm kapkacağı suyla doldurup getirdiler, böyle mültecilerin en azından birkaç günlük suyu olacaktı.

Onlar gidince biz de Artemisia'yla bel veren birkaç damı samanla kapattık; yabancı olduğum bir işti ama Art bu konuda daha becerikli görünüyordu. Bir evin damına kedi gibi tırmanıp benden bir avuç saman istedi. Bana emir vermek hoşuna gidiyordu ama bunu kişiselliğe vurmamayı öğrenmiştim; neyse ki çok geçmeden rahat rahat sohbet edebildik ve bu sayede, geldiğimizden beri saklanan komşularımız da yavaş yavaş kendilerini gösterdi.

Çocuklar genelde olduğu gibi en cesur olanlardı. Küçük birer hayalete benzeyen bu çocukların içinde son derece güçlü bir ateş yanıyordu. Küçük bir grup, ben ve Artemisia tehlikeliymişiz gibi birbirlerini bize yaklaştırmaya kışkırtıp duruyordu. Daha küçük olanların kışkırtılmaya bile ihtiyacı yoktu; çıplak, kirli ayaklarıyla düşe kalka geliyor, yüzlerine büyük gelen gözlerini dikip Art ile bana bakıyorlardı.

Artemisia saman dizmekle meşgul olduğu için onları fark etmemişti ama ben onları görmüştüm.

Dört yaşından büyük olmayan, incecik kolları bacakları olan sıska, göbekli bir çocuğa, "Merhaba," dedim. Altın renkli teni ve siyah saçları bana Erik'i hatırlatınca çocuğun da en azından annesi veya babasının Gorakili olup olmadığını merak ettim.

Cevap vermedi, ellerini iki yanında yumruk yapıp bana bakmaya devam etti. Elimdeki saman yığınıni bırakıp bir şey –bir parça peksimet, şekerleme, bir sikke– bulurum diye Heron'un pelerininin ceplerini yokladım ama yalnızca bir parça ip ve bir toz yumağı buldum. Ellerimi cebimden çıkarırken bir şingirtı duyunca pelerinin altındaki elbiseyi hatırladım. Taşlarla süslüydü.

Pelerini kaldırıp elbisenin elmaslarla süslü eteğini kaldırdım. Taşların her biri tırnağım kadardı. Birini sertçe çekip kopararak oğlana uzattım.

Oğlan ona silah uzatmışım gibi bakınca kalbim acıdı. Küçük yaşına rağmen çok zulüm görmüştü. Taşa bir süre daha baktıktan sonra canını yakmayacağını anladı. Taşı alırken sert parmakları benimkilere değdi. Oğlan taşı alıp baktı, gün ışığında parlayan taştan minik gökkuşağı yansımaları çıkıyordu. Ben onu durdurmaya fırsat bulamadan taşı ağzına götürdü.

“Hayır!” dedim.

Yenmeyecek bir şey olduğunu anlayınca taşı eline tükürüp üstündeki salyayı örgü tuniğine sürdü. Başını kaldırıp kırık dişleriyle bana güldükten sonra annesi olduğunu tahmin ettiğim bir kadına koştı. Ben gülümseyince kadın da oğluna sarılıp başını sallayarak bana gülümsedi.

Böylece bütün çocukların çekingenliği bir anda kayboldu. Bölük pörçük anladığım sözlerle, umutlu yüzleri ve kirli elleriyle sürü halinde etrafımı sardılar.

“Yavaş olun bakalım,” dedim elimde olmadan gülerek. Araya biraz mesafe koymayı başarinca eteğimdeki taşlardan koparıp her birine birer tane verdim.

“Hizmetçin elbiseni bu halde görünce ona bir açıklama yapman gerekecek,” dedi Artemisia damdan, yüzüne hiç uymayan, eğlendiğini gösteren bir ifadeyle bana bakarak. Çocuklara bakınca tebessümü kayboldu. “Sta’Criverolular mültecilerin lanetli olduğunu düşünür,” derken her kelimesinde tiksinti vardı. “Talihsizlik bulaşıcıymış gibi.”

“Bu hayatımda duyduğum en saçma şey,” dedim.

“Öyle,” dedi Art. “Ama insanlar bu dünyada daha fazla güce sahip olduklarını düşündüren her şeye inanır. Biraz daha saman ver de bitireyim, sonra hayranlarına dönersin.”

Art’a bir avuç saman daha verip çocuklara döndüm. Onlara verecek başka bir şeyim kalmamıştı ama onların umurunda değildi. Heron’un pelerini çektiyor, dikkatimi

DUMAN LEYDİSİ

çekmek için her şeyi yapıyorlardı. Güldüm, tek tek hepsine baktım. Söylediklerinin çoğunu anlamıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Onların tek istediği birinin onları duymasıydı ve ben de onları dinlemekten memnundum.

“Silah tutamayacak kadar küçük olmaları çok üzücü,” dedi Artemisia damdan atlayıp yanıma yumuşak bir iniş yaparak. “Birkaç yıla kalmaz acımasız ve sadık bir ordunun temellerini oluşturabilirler.”

İyi niyetli olduğunu bilsem de sözleri içimi dağladı. Bu çocukların büyüüp savaşta çarpışmaları, başkalarının kanna bulanmaları, kılıç yarasını öğrenmeleri... Böyle şeyler yaşamalarını hiç istemiyordum. Ne benim için ne de başkaları için.

MARIAL

Şehre dönüş yolculuğumuz sessizlik içinde geçti ama rahatsız edici bir sessizlik değildi. Bence çok fazla konuşamayacak kadar yorgun ve açtık ama aklım hâlâ mülteci kampındaydı ve diğerlerinin de aynı durumda olduğunu biliyordum. Søren'in bile yüzü gergin ve solgundu ama yine de onu tokatlamak istiyordum. Bu insanların sığınacak bir yer aramalarının sebebi Kalovaksiyalılardı, Sta'Criveroluların onlara nasıl davrandığını görünce dehşete düşemezdi.

Bu Søren'in suçu değildi, biliyordum ama istisnalar bazen gözden kaçabiliyordu.

Şehre dönünce atları ahırlarına götürdük ve mümkün olduğunca ses çıkarmadan kalabalık caddelerde ilerledik. Güneş batmaya hazırlanıyordu –orada beklediğimizden daha uzun kalmıştık– ve yokluğumuzun fark edilmediğini umarak, Calodean Denizi'nden buraya kadar bizi gözetten eden tüm tanrılara dua ettim.

Ya yokluğumuzu fark ettilerse?

Kral Etristo'ya tam olarak nerede olduğumu ve güvenli bir yer bulmak umuduyla topraklarına gelen mültecilere böyle davrandığı için ne kadar aşağılık biri olduğunu söylemeyi çok

isterdim. Ona bir canavar olduğunu, onlara hemen yiyecek ve temiz su göndermezse buradan gideceğimi, evliliğin de yerin dibine batmasını söylemek istiyordum. Ama bunları düşünürken bile böyle bir şey yapamayacağımı biliyordum. Bunu itiraf etmekten nefret ediyordum ama Astrea'yı kurtarıp bu insanlara dönebilecekleri bir yuva vermek için onun yardımına muhtaçtım.

Astrea tahtına çıkar çıkmaz, onun hakkındaki düşüncelerimi bilmesini sağlayacaktım.

Asansöre binip katımıza çıkarken Heron sessizliği bozdu.

"Yeteneğimi kullanabilirsem önümüzdeki birkaç gün biraz yemek aşırabilirim," diye fısıldadı bizi dinlemiyormuş gibi görünen asansör görevlisinden gözünü ayırmadan. "Tek seferde götürebileceğimden fazlasını parça parça toplarım. Sonra da oraya gideriz. Ya da ben giderim. Senin gelmene gerek yok..."

"Ben de geliyorum," dedim. "Gelmek istemeyen varsa anlarım ama bugün gördüklerimizden sonra kimsenin geri adım atacağını sanmıyorum."

Kimse bir şey söylemeyince bunu onay olarak aldım.

Gizlice odama girdiğimde bir an yokluğumun fark edilmediğini düşünüp sevindim. Her şey bıraktığım gibiydi; yatak dağınık, geceliğim yerde, gardırobumun kapağı açıktı. Marial şöminenin yanındaki sandalyede o kadar hareketsiz oturuyordu ki ayağa kalkana kadar onu fark etmedim.

"Seni aptal kız," dedi alçak sesle ama yüzünde öfke vardı.

Kapıya doğru geriledim ama gidecek yerim yoktu. Bundan kaçamazdım.

"Bugün biraz daha iyi uyandım," dedim. "Biraz yürüyüş yapmak iyi gelir diye düşündüm."

Marial kaşını kusursuz bir yay gibi kaldırıp inanmamış gibi bana baktı. “Yürüyüş mü?” dedi. “Bu yüzden mi lağım gibi kokuyorsun ve tepeden tırnağa pislik içindesin?”

Hemen cevap bulamadım.

“Biz sana o kadar iyi davranırken, sana onca güzel şey verirken sen yalan söyleyip kralın arkasından iş mi çeviriyorsun?” diye sordu alçak ve tehlikeli bir sesle.

İçimde bir şeyler taşarken sözler ağzımdan çıkıverdi.

“O güzel şeylerinizin hiçbirisi umurumda değil. Kral beni misafir etmekle nezaket gösterdi, teşekkür ederim ama ben buraya halkım için geldim; Astrea’da zincire vurulanlar ve mülteci kampı deme küstahlığı gösterdiğiniz o yerde aç bırakıp hapsettikleriniz için. *Sığınak*, emniyet demektir ve bugün gördüğüm yer böyle bir yer değildi.”

Marial geri çekilene dek ne kadar konuştuğumu fark etmemiştim. “Kampa mı gittin?” diye sordu usulca. Sesi titriyordu. Hep korkutucu görünen bu kadın ilk kez korkuyordu.

Söylediklerimi geri almak istesem de imkânsızdı. Dilime hâkim olamadığım için kendime kızdım. “Kraldan beni oraya götürmesini istedim,” dedim sözlerimi geri alamayacaksam tavrımda kararlılık göstermem gerektiğini düşünerek. “Kabul etmedi. Benim gibi bir kıza uygun bir yer olmadığını söyledi. Haklıydı da. Orası kimseye göre değil.”

Marial başını salladı. “Onlar lanetli,” dedi. “Onlara yeterince merhamet gösterdik ama yabancılar için kendimizi tehlikeye atmayacağız. Sense gidip onların pislğini ve kötü talihini buraya getirdin.”

Bunlar sık sık duyduğu için ezberlediği sözlermiş gibi konuşuyordu.

“Buna inanıyorsan aptal olan sensin,” dedim. “İstersen gidip Kral’a söyleyebilirsin ama muhtemelen o zaman senin başın benimkinden fazla belaya girer. Sonuçta senin sorum-

luluğundayken gittim. Hem eminim Kral kendi çıkarı için evlendirebileceği yersiz yurtsuz bir kraliçedense çok daha kolay hizmetçi bulur.”

Bu sözleri söyleyen sanki ben değildim, Marial da dayak yemiş gibi arkaya sendeleyince içim vicdan azabıyla doldu. Mülteciler hakkında söylediklerini ve onu durdurmazsam kampa gitmeme engel olmanın bir yolunu bulacağını hatırladım ama bu bile kendimi iyi hissetmemi sağlamadı. Bir kez daha, istemesem de Kayzer’in sesi kulağımda çınladı. Özür dilemek istedim ama bunu bile yapamadım.

Böylece uzun bir süre birbirimize bakmakla yetindik. Marial’in ne düşündüğünü anlamak mümkün değildi. Nihayet sessizlik dayanılmaz hale gelince konuştu.

“Yıkanman gerek,” dedi. “Kızlar seni böyle görmesin. Banyoyu ben hazırlarım.”

CAZİBE

A sansörde Ejder Katili'yle, bazı taliplerin bulunacağı akşam yemeğine inerken esneme gafletinde bulundum. Elimde değildi: Önceki geceden ve bütün gün kampta güneşin altında çalıştıktan sonra hâlâ ayakta durabildiğime bile şaşıyordum. Ancak Ejder Katili bunların hiçbirini bilmediği için, esnediğimi görünce gözlerini kıstı.

"Bu gece önemli." Çocukla konuşur gibi tek tek söyledi kelimeleri. Yine siyah elbise giymişti ve bu seferki tam üstüne oturmuştu ve siyah incilerle süslenmişti. Pilili, beyaz şifon elbisemle kusursuz bir tezat oluşturuyordu. Beyaz, Astrea'da matem rengiydi ama Marial açık açık Sta'Crivero da baki-religi sembolize ettiğini söylemişti. Hiç de üstü kapalı bir şey değildi ama Sta'Criverolular'da hiçbir şeyin üstü kapalı değildi zaten.

"Önemli olduğunu biliyorum," dedim. "Ama müsaade et de adımlarımı kendim düşüneyim. Bütün taliplerimi tanıyacaksam daha onlardan bir sürü var."

"İlk üçü en iyi seçeneklerimiz olacak," dedi Ejder Katili. Kaşlarımı çattım. "Nedenmiş o?"

Ejder Katili omuz silkti. “Kalovaksiya’nın çok yakın müttefiki olan Elcourt hariç dünyadaki bütün ülkeler seninle evlenme şansını elde etmek için çağırıldı. Etristo her talipten yüksek bir meblağ alıyor, o yüzden bu listeyi Kalovaksiyalılarla başa çıkabilecek kadar güçlü olanlarla paylaşmaya niyeti yok. Ülkelerin çoğu yardımcı olamayacak kadar güçsüz ama en azından burada bulunmaları bile senin değerini artırıyor.” Durup söylediklerini sindirmemi bekledi ama artık bunları yadırgamıyordum.

“Haptania, Oriana ve Etralya muhtemelen Sta’Crivero’dan sonra dünyadaki en güçlü ülkeler,” diye devam etti. “Üçünden herhangi biri Astrea’yı geri alacak güce sahip. Diğerleri güçlü *olabilir* ama muhtemelen kaçınılmaz yenilgimizi geciktirmekle kalırlar.”

“Sta’Crivero dünyanın en güçlü ülkesiyse neden bize doğrudan yardım etmiyorlar?”

Ejder Katili, muziplik yapan evcil hayvanıymışım gibi güldü. “Sana yardım etmekle ellerine bir şey geçmez. Astrea’nın sihrini istemiyorlar, nasıl yaşadıklarını gördün, ne işlerine yarayacak? Sadece para istiyorlar ve çok daha az kan dökerek parayı elde etmek daha kolay.”

Hayal kırıklığımı yuttum. Hiç kimse her gün Astrea’daki madenlerde *ölen* insanları umursamıyordu. Umursadıkları tek şey para, taşlar ve kendi güvenlikleriydi. Herkes kendi bencilliğini bir kenara koysaydı daha az risk ve çabayla Kalovaksiya’yı böcek gibi ezebilirlerdi. Ama bu işin içinde para yoktu, o yüzden kimsenin umurunda değildi.

Akşam yemeğinin dün geceki salonda olacağını düşünmüştüm oysa bizi, içeride yemek masaları yerine yumuşak divanlar, koltuklar ve üstünde aperitiflerle dolu altın tabaklar ve kır-

mızı şarap kadehleri olan sehparın bulunduğu büyük bir çardağa götürdüler.

En son biz gelmiştik. Kral Etristo, yanında şarap kadehini tutan hizmetkârıyla, çoktan yüksek sırtlı koltuğuna oturmuş, bir her zamanki duruşuymuş gibi görünen bir pozisyonda narin omuzlarını indirmişti. Üç damat adayı içeride farklı yerlere oturmuş, hepsi de kendi grubuyla sohbet ediyordu. Şansölye Marzen'in kız kardeşini –Søren ona *Salla* Coltania diyordu– ve Prens Talin'in babası Çar Reymer'i tanıdım.

Beni görünce hepsi ayağa kalktı; Kral Etristo hariç ama istese de tek başına kalkamayacağını bildiğim için bunun saygısızlık olduğunu düşünmedim.

“Beklemeye değer demiştim, değil mi?” dedi Kral Etristo taliplerden birine gülerek. Sonra da kadehini tutup bir yudum aldı ve hizmetkârına bile bakmadan adamın elini itti.

“Umarım sizi çok bekletmedim,” dedim Søren'in orada olmadığını fark ederek. Bütün resmi davetlere katılmasını şart koşmuştum ama bu kez neden çağrılmadığını anlıyordum. Kral Etristo ben ve Søren'le ilgili dedikodulardan bahsetmişti bu bu söylentilerin geceye gölge düşürmesine izin veremezdi, özellikle de bekâret muayenesini kabul etmediğim için. O anda bu beyaz elbisenin nasıl bir manevra olduğunu anladım.

“Katiyen, katiyen. Sadece birbirinizi daha rahat bir ortamda tanımanızın daha iyi olacağını düşündüm. Kalabalık bir yemek olmadığı için güzel bir sohbet olur. Ne dersin?”

Hiç de kolay ya da rahat olacağını sanmıyorum. “Harika, Ekselansları,” dedim zarif olduğunu umduğum bir tebessümle. “Teşekkür ederim.”

Kral Etristo başını eğip şarabına döndü.

Çardağa bakınırken taliplerin ve davetlilerin bakışları sırtımı deliyordu. En yakınımda Şansölye Marzen ve kız

kardeşi vardı, o yüzden önce onların yanına gittim, Ejder Katili de gölge gibi peşimden geldi.

“Merhaba, Şansölye,” dedim elimi uzatarak. Adam ayağa kalktı ve zarif bir jestle eğilip elimi öptükten sonra kız kardeşini gösterdi. Bu gece parlak siyah saçlarını tepesinde örgülü bir topuz halinde toplamıştı. Dudakları kiremit kırmızısına boyanmış, gözlerine sürme çekilmişti. Gülümserken bile her an ısırarak gibi bakıyordu.

“Kraliçe Theodosia, size kız kardeşim Coltania’yı takdim etmek isterim,” dedi Şansölye, anlaşılır ama doğallıktan yoksun bir Astreacayla.

Coltania’nın kırmızı dudakları gülümsemeye yakın, soğuk bir tavırla kıvrıldı. “Ne büyük onur,” dedi. “Hakkınızda çok şey duydum.” Astreacası ağabeyinden biraz daha kabaydı ama anlaşılırdı.

“O halde durum benim için pek iç açıcı değil,” dedim umursamazca. “Ama ben de onur duydum. Teyzem Prenses Kallistrade,” diye ekledim Ejder Katili’ni göstererek. Ne kadar aşağılıkça olsa da, resmî unvanı karşısında irkildiğini görmek bana bir parça haz verdi.

Ejder Katili ve ben yerimize oturunca Şansölye kadehlerimizi doldurdu.

“Sta’Crivero’yu nasıl buldunuz?” diye sordu kadehimi uzatırken.

Dün gecedен sonra içki içme düşüncesi bile içimde öğürme isteği uyandırıyordu ama kendimi zorlayıp küçük bir yudum aldım. “Çok güzel,” dedim hiç düşünmeden. Önemi de yoktu çünkü benden beklenen basit bir soruya basit bir cevap vermektir.

“Çok parlak,” dedi Coltania ama onun ağzından hiç de iltifat gibi çıkmıyordu.

Şansölye Marzen burun kıvırdı. “Sta’Criverolular ölçüsüz ve...” Sözüünü bitirmeden kız kardeşine Oriana dilinde olduğunu tahmin ettiğim bir şey söyledi.

“Rüküş,” diye tamamladı kız gülerek.

“Rüküş,” diye tekrarladı Şansölye Marzen de kıkırdarak. “Doğru kelime bu.”

“Böldüğüm için özür dilerim,” dedi üstüme düşen bir gölge. Başımı kaldırıncı Çar Reymer ve yanında buhar olup uçmak ister gibi sinen oğlu Prens Talin’i gördüm. “Majesteleri, bir dakikanızı alabilir miyim?”

Şansölye ve kız kardeşine baktım, ikisi de itiraz etmek ister gibi görünüyordu ama başlarıyla onayladılar.

“Birazdan devam ederiz,” dedi Şansölye aşırı yapmacık bir tebessümle.

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedim ve sonra Çar Reymer’in uzattığı elini tutup ayağa kalkarak Ejder Katili’yle onların peşinden çardağın diğer köşesine gittik.

Üç talibim arasında gidip gelerek, sohbet edip elimden geldiğince onları etkilemeye çalışarak geçirdiğim gece ağır ağır ilerlerken aslında beklediğimden daha kolay geçtiğini fark ettim. Çok geçmeden, Marzen’in ülkelerimizin müttefikliğini kaçınılmaz gördüğü ortaya çıktı; gece boyunca onunla kız kardeşiyle yaptığım sohbetlerden anladığım kadarıyla Marzen sanki bana evlenme teklif etmiş de ben de kabul etmişim gibi davranıyordu ve bu durum pek hoşuma gitmemişti. Hayatımın çok büyük bir kısmı benim istemediğim bir şekilde geçmişti. Şimdi bile her şeyin benim rızam dışında gelişmesiyle göğsüm sıkışıyordu. Belli ki adam kibriyle, karizması ve o yılışik sırtışıyla herkesi büyülediğini sanıyordu oysa beni o kadar itiyordu ki sonunda Ejder Katili kolumu şimdikledi.

“Gülümse,” diye fısıldadı saçımı düzeltir gibi yaparak.
“Kurbağa yutmuş gibisin.”

Marzen insanın midesini bulandırırsa da onu ve kız kardeşini Çar Reymer ve Prens Taline’e tercih ederdim. İçimden bir ses, babası olmasa Prens’le sahiden iyi geçinebileceğimizi söylüyordu ama bu koşullarda pek mümkün görünmüyordu. Ne zaman konuşsak Çar tatlı gülüşü, aşırı özgüveniyle güneş gibi tepemize dikilip kafamızı karıştırıyordu. Prens Talin’e acımaya başlamıştım; babasının varlığına alışsa da koca meşenin gölgesindeki fidan gibi boynu büküktü.

Babasından korkuyorsa benden kesinlikle *ödü kopuyordu*. Sohbetimiz süresince kaçış yolu arar gibi gözleri fıldır fıldır dönüyor, benimle göz göze gelmemeye çalışıyordu.

Yalnız başımıza olsaydık içini rahatlatır, benim de onunla evlenmek gibi bir isteğim olmadığını söyledim, gerçi Kral Etristo’nun kulağına giderse korkarım sabrını taşıırdım. Sanırım Arşidük Etmond bu gruptaki en hoş kişiydi, her ne kadar unvanının hakkını veremese de. Birlikte geçirdiğimiz zamanın büyük bir kısmı sinir bozucu bir sessizlikle geçiyordu ve aslında bunun için ona minnettardım –çok hareketli geçen bir günün sonunda biraz başımı dinleme fırsatı veriyordu– ama beni şaşırttığı anlar da olmuyor değildi; mesela çekine çekine Astrea’dan nasıl kaçtığımı sorduğu ve cevabımı gerçekten önemsiyormuş gibi görüldüğü anlarda.

Ona hikâyeyi anlattığımda üstünde sadece iki hafta geçtiğini hatırlayınca şaşırdım, oysa bana bir ömür gibi gelmişti. Artık insanların ilişkimiz konusunda ne düşündüklerini tahmin edebildiğim için Søren’le ilgili kısımları atladım ama gerisini olduğu gibi anlattım.

Fal taşı gibi açtığı gözleri hayran hayran bakıyordu, ben de Marial’in zorla giydirdiği beyaz saten eldivenimi çıkarıp çıplak ellerle kayalıkları tırmandığımda avcumda açılan ya-

raların izlerini gösterdim. Heron çok uğraşmış ama yaralarımı tamamen iyileştirememişti. Ben yaralarımın ne kadar çirkin olduğunu düşünürken Arşidük Etmond'un bakışı tam aksini, o yaralarda bir güzellik olduğunu söylüyordu. Onları sırtımdaki izlere tercih ederdim ama sanırım artık hepsi aynı anlama geliyordu; cehennem azabından sağ çıkmıştım.

Ne yazık ki Arşidük'le çok az zaman geçirebildim. Çar ve Şansölye, adamın yabana atılır biri olduğunu düşünmüş olmalı ki –savaş meydanında olmasa da sosyal ortamlarda– ne zaman onunla konuşmak için yanına gitsem ikisinden biri gelip benimle yalnız konuşmak istediğini söylüyordu. Aynı şey üçüncü kez olunca az kalsın geri çevirecektim ama Ejder Katili'nin yanımda olması, bunun hoş karşılanmayacağını en büyük göstergesiydi.

Kendini onlara sevdire, demişti bana asansörde ama o konuda pek sorun varmış gibi görünmüyordu. Çok uğraşmadığım halde beni sevmiş görünüyorlardı. Beni sevmişlerdi çünkü bana bakınca sihir ve para görüyorlardı, bu da onların başını döndürüyordu. Bana bakınca *beni* gerçekten gören tek kişi Arşidük'tü ama tabii bunda romantik bir şey yoktu. Emrindeki askerlere de aynı şekilde baktığını tahmin ediyordum; saygıyla.

Bu gerçek, yüzüme tokat gibi inmişti; Sta'Crivero'da tanıştıklarım arasında bana böyle bakan tek kişi oydu. Diğerleriye rafta sakladıkları, arada bir alıp oynadıkları, ne pahasına olursa olsun korudukları kırılgan bir oyuncakmışım gibi davranıyor ama beni kendilerine denk görmüyor, bana asla saygı duymuyorlardı.

GORAKI

Gece yavaş yavaş ilerlerken uzuvlarım ağırlaşıyor, şaraptan küçük yudumlar almaya dikkat ettiğim halde gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Kendimi kedilerin oradan oraya yuvarladığı ve her seferinde biraz daha çözölen ip yumağı gibi hissediyordum. Gecenin başında sergilediğim cazibe yavaş yavaş azalıyordu ve bunu fark eden tek kişi ben değildim.

Ejder Katili beni yeniden Çar Reymer ve Prens Talin'in yanına götürürken, "Topla kendini," diye tısladı.

"Çar bir kez daha ödüllü atlarını anlatırsa oracıkta uyu-yakalacağım," diye uyardım.

"Hayır kalmayacaksın," diye tısladı Ejder Katili. "Gölümseyecek, başını sallayacak, ona ne kadar büyüleyici olduğunu söyleyecek ve sonra oğluna iki kelimedenden fazlasını ettirmek için elinden geleni yapacaksın. Astrea'nın kaderinin söz konusu olduğunu hatırlatmama gerek var mı?"

Söylediklerinden utandım. Kolumu kurtarıp oradan kaçmak istesem de haklı olduğunu biliyordum. Ejder Katili'ne gerçekten müttefikim miydi bilemem ama düşmanım da değildi. İkimiz de aynı taraftaydık; Astrea'nın tarafında.

“İyi,” dedim ve yanaklarımı acıtsa da dişlerimi gösterecek kadar gülümsedim.

Fakat daha Çar ve Prens’in yanına varamadan pirinç kapı savrulup açılınca şaşkınlıktan herkes yerinden sıçradı. Giriş çardağın diğer ucundaydı ve arada bir düzine saksılı bitki olduğu için geleni göremiyordum. Büyük ihtimalle başka bir talipti ama birini daha etkileyip büyülemem gerektiğini düşününce istemsizce homurdandım. Neyse ki bunu bir tek Ejder Katili fark etti ve sert bakışıyla beni azarladı.

Sandalyesinde uyuklayan Kral Etristo irkilerek uyanıp yorgun, kısık gözlerle kapıya baktı.

“Ne oluyor?” dedi ne olduğunu anlamak için başını o tarafa çevirerek. “Bu özel bir yemek! Kimsin sen?”

“Özür dilerim,” dedi bir ses. Bu ses hafızamı harekete geçirdi ama hiçbir şey hatırlayamadım. Kaşlarımı çattım, Ejder Katili’ni sürükleyerek bir adım attım yine tam göremedim. Altın ve eflatun renkli sırma giysiler, bir tutam siyah saç, o kadar. “Geciktiğimizi biliyorum ancak taliplerin burada ağırlandığı söylendi.”

Gerçekten taliplerden *biriydi* ama bu sesi tanıdığımdan emindim. Cesaret gösterisi o kadar gürültülüydü ki kimsenin güvenlik zaafına dikkat etmesine fırsat vermemişti; gösterişe o kadar önem verilince altındaki şaibe belli olmuyordu. Ama o sesi tanıyordum.

Ejder Katili’nin kolunu bırakıp saksı bitkilerinin arasından geçerek kapıya yaklaşp sonunda yemeği bölen kişiyi görebildim.

“Erik,” dedim nefes verir gibi. Bir an ona diktiğim gözlerimi kırptıştırıp kaybolmasını bekledim. Yorgun ve sıkılan beynimin bir oyunu olmalıydı, sonuçta Erik buraya gelip taliplerimden biriymiş gibi davranamazdı ya. Ama Erik kaybolmadı. Aksine, onu tanınmaz hale getiren tuhaf giysile-

riyle kapıda dimdik duruyordu. Onu yalnızca Kalovaksiya giysileriyle görmüştüm –dar pantolon ve tunikler ve boğucu kadife ceketler– oysa şimdi ayak bileğine kadar gelen sırmalı, geniş kollu ipek bir tunik giymişti. Tunigine elle çizilmiş gibi görünen detaylı hayvan ve ağaç motifleri resmedilmişti. Belinde kalın bir kuşak vardı. Saçları –her zaman uzun ve dağınıktı– arkaya taranmış ve ensesinde sıkıca toplanmıştı.

Ancak gözleri beni bulup üstümde durunca yine tanıdığım Erik oluverdi.

Yere kadar eğilip selam verdi. “Kraliçe Theodosia.”

Bana isimle hitap edişi ilk değildi. Bahçede annesini –Hoa’yı– alıp başkenti terk etmesini söylediğimde de adımla hitap etmişti. Belli ki sözümü dinlemişti.

“Burada ne işin var?” diye sordum yanına giderek. Ona sarılmak istiyordum ama içeridekileri düşününce bunu yapmamam gerektiğini anlıyordum.

“Durumun gayet açık olduğunu sanıyordum,” dedi. “Seninle evlenmek için rekabet etmeye geldim.” Esprili bir sesle söylese de gözlerinin ardındaki şüpheyi, kibar ve kendinden emin tavrının arkasındaki huzursuzluğu görebiliyordum. Ona doğru açıdan bakınca illüzyonu kayboluyor, geride cümlelerini ezberlemiş, bayramlıklarını giymiş bir çocuk kalıyordu.

“Beyefendi,” diye hırladı Kral Etristo oturduğu yerden, “siz *kimsiniz?*”

“Ah, saygısızlık ettim,” dedi Erik, Kral’a dönüp onu selamlayarak. Sonra da kaftanının cebinden bir zarf çıkardı. “Goraki’den geliyorum.”

Kral Etristo burun kıvrırsa da zarfı aldı. “Goraki bir harabe,” dedi zarfı yırtıp gözlerini parşömenin üstünde dolaştırarak. “Formalite icabı davetiye yolladık ama Kalovaksiya onların son imparatorunu ve çocuklarını öldürdüğünden beri orayı yönteden bir hane olmadığını herkes biliyor.”

“Herkes öyle *sanıyor*,” dedi bir hizmetkârdan aylak aylak bir kadeh şarap alan Erik. Kadehin elinde nasıl titrediğini, içindeki şarabın, altında yüzen balıklar olan bir gölün yüzeyi gibi dalgalandığını benden başka gören var mı diye merak ettim. “İmparatorun en küçük kızının Kalovaksiyalılar tarafından yirmi yıl boyunca alıkonduktan sonra geri döndüğünde ne kadar şaşırdıklarını tahmin edemezsiniz. Tahttaki hakkını oğluna devrettiğinde oğlunun ne kadar şaşırdığını hayal bile edemezsiniz.” Sustu ama kimse ağzını açmadı. “O bendim,” diye ekledi. “Anlaşılmadıysa.”

“Tebrikler,” dedi Kral Etristo duygusuzca. “Ama bu durum, Goraki’nin beş parasız ve ordusuz, çorak bir yer olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Zamanımızı boşa harcıyorsun.”

Erik omuz silkti ama gözleriyle içeriye taramayı ihmal etmedi. “Talep ettiğiniz miktarı getirdik, Ekselansları,” dedi yeniden Kral Etristo’ya dönerek. “Şu anda sorduklarınızı beni karşılarken soran oğlunuza teslim ettim. Beni saraya almadan önce de tek tek saydı. Benim de diğer talipler kadar burada bulunmaya hakkım var.”

Kral Etristo ağarmış kalın kaşını kaldırdı. “Peki bunu verdikten sonra hazinende ne kadar kaldı, İmparator?”

Erik’in dudağı seğirdi. “Yeterince,” dedi ama daha fazla bilgi vermedi. Onun yerine bana dönüp boştaki kolunu uzattı. “Bana biraz zaman ayırır mısın, Kraliçe Theodosia?”

Çok hevesli görünmemeye çalışarak kabul ettim ama Ejder Katili de bizimle çardağın diğer ucuna gelince heyecanım sönüverdi. Diğer taliplerin bakışları da bizi takip ediyordu ama hiçbirisi Kral Etristo’nunkiler kadar karanlık değildi.

“Seni yeniden görmek ne güzel, Erik,” dedim hemen arkamızdan gelen Ejder Katili’ne gözucuyla bakarak. Ejder Katili bu durumu onaylamadığını gizlemeye bile gerek gör-

müyordu. Erik'e geri döndüm. "Yoksa sana artık *İmparator* mu demeliyim?"

"Ben sana Theodosia diyorsam sen de bana Erik diyebilirsin," dedi küçük, tatsız bir tebessümle. "Bütün bu unvan işleri çok yorucu, değil mi?"

"Mesele arkadaşların olunca, evet," dedim. "Bana Theode."

"Eyvah, Erik'i biraz daha kısaltırsam komik bir şey olur," dedi abartılı bir iç geçirerek.

Köşede kümelenmiş divanlara vardığımızda Erik'in kolunu bırakıp kendimi bir divana bıraktım. "Bilgiçlik taslamamız bittiyse," dedim, "burada gerçekten ne işin olduğunu söyle misin?"

Erik karşıma oturup dirseklerini dizlerine yaslayarak öne doğru eğilince tüm o cesur pozları silinip gitti. Ejder Katili yanıma oturunca, işkillenerek ona baktı.

"Ona güvenebilir miyiz?" diye sordu.

Bu zor bir soruydu ama Ejder Katili'nin duymaması gereken bir şey söyleyeceğini sanmıyordum. Ayrıca Ejder Katili ona güvendiğimi düşünürse başka şeyleri ondan saklamak daha kolay olacaktı.

Başımla onayladım.

"Søren ne durumda?" diye sordu sesini alçaltarak. "Esarete alışık olmadığını tahmin ediyorum." Sözlerini seçmiyormuş gibi konuşsa da onun için kaygılandığını anlıyordum. Sonuçta onlar hem kardeş hem arkadaşları.

"Onun tutsaklığı biraz sıradışı," dedim yumuşak kırlentlere yaslanarak.

"Sıradışı mı?" dedi Erik, gözlerini iyice açarak. Umursamazlık maskesi biraz daha kaydı. "Yani..."

"Artık tutsak değil," dedim duruma açıklık getirerek. Rahatladığı hemen yüzünden belli oldu. "Burada kendi odası

var, zincirsiz. Buradan kaçmaya kalkışmasını tavsiye etmem ama böyle bir şey istediğini de sanmıyorum.”

Søren’in çark ettiği haberi Erik’i hazırlıksız yakalasa da belli etmedi. “Vecturia onu değiştirdi,” dedi. “Birçoğumuzu değiştirdi ama sanırım Søren’i daha fazla. Kalovaksiyalıların çoğu Astrealıları insan yerine koymaz; onları silah olarak görürler. Søren emri verdiğinde...” İrkildiğini görünce sustu. Elimde değildi. Ondan sonra olanları duymak istemiyordum. Halkımın ne kadar acımasızca öldürüldüğüne dair ayrıntıları duymak istemiyordum. Søren’in halkımdan yüzlerce kişiyi, vatanını korumaya çalışan binlerce masum Vecturialıyı öldürme emri verdiğinde kendini ne kadar kötü hissettiğini duymak istemiyordum.

“Astrealıların sizi korumak için kendilerini feda etmeye mecbur bırakıldıklarını izlerken sen ne hissettin, Erik?” diye sordum kıvılcımı bekleyen kav gibi bir sesle.

Hemen yanıt vermedi.

“Artık dürüstçe konuşabildiğimize sevindim, Theo,” dedi sonunda. “Kalovaksiyalılarla onca yıldan sonra dürüst olmaya alışık değilim ama deneyeceğim.” Nefes aldı. “Sanırım Vecturia olayına kadar başkalarının acılarına duyarsızdım. Goraki’den ayrıldığımızda, evimiz gözümün önünde yakılıp yıkıldığında dokuz yaşındaydım. Ondan önce de Kalovaksiyalıların şu anda Astrealı kölelerine davrandıkları gibi halkıma davrandıklarını görmüştüm. Kayzer annemi gözümün önünde döverdi ve ona itiraz etmeye kalkıştığında, adamın biri ağzını diktiğinde de bana zorla izlettirmişti. Bu kadar hissizleşmem bahane olamaz ama gerçek bu. Yaşananlar çok üzgünüm ve bir daha böyle bir şey olmaması için elimden geleni yapacağım.”

Ben konuşamayacak kadar sersemlemiştim ama Ejder Katili kendindeydi.

“O nasıl olacak?” diye sordu Erik’e. “Kral Etristo haklı; artık Goraki’nin hiçbir şeyi yok. Duyduğum kadarıyla ne o kaliteli ipekleri ne de herhangi bir ürünleri kalmış. Doğru dürüst bir ordunuz olduğu bile söylenemez. Kalovaksiya işgalinden en fazla iki bin kadar kişinin kurtulabildiği söyleniyor? Haksız mıyım?”

Hakkını vermek gerek, Erik, Ejder Katili’nin bakışlarından hiç etkilenmedi.

“Henüz saymadım,” dedi. “Ama yanlış tahmin diyemem.”

“O halde nasıl?” diye üsteledi Ejder Katili.

Ama Erik cevap vermedi. “Birlikte daha güçlüyüz,” dedi bana bakarak. “Ülkelerimiz Kalovaksiya’ya karşı birleşirse çok daha güçlü oluruz.”

“Evet,” dedim kederle gülümseyerek. “Ama yeterince güçlü olmayız.”

PHIREN

O dama dönünce zilini çaldığım Marial bir dakika sonra geldi. Üstümü değiştirip geceliğimi giydirirken yine kuralları çiğneyecekmişim gibi bakışlarıyla beni uyardı. Masum bir gülücükle karşılık verdim ama buna kandığını sanmıyordum. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra sertçe selam verip sonunda odadan çıktı. Birkaç dakika bekleyip koridora çıktığımda Erik beni bekliyordu. Yemekteki sırmalı ipek takımıyla, tabii biraz dağılmış olarak, odamın karşısındaki duvara yaslanmış, kollarını da göğsünde kavuşturmuştu. Topuzunu açtığı saçları omzuna dökülüyordu.

“Bu biraz fazla oldu, Theo,” dedi sırtarak. “Talibinle odanda buluşmak istemen.”

“Odamın önünde,” diye düzelttim. “Søren’i görmek istersin diye düşündüm.”

Yüzündeki kibirli gülüş kayboldu. “Teşekkür ederim,” dedi sesinde biraz korkuyla.

“Ne oldu?” diye sordum onu Søren’in odasına götürürken.

“Sadece birkaç hafta olmasına rağmen onu görmeyeli bir ömür gibi geliyor. Ben de bambaşka biri olmuşumdur belki,” diye itiraf etti.

“Bence hâlâ aynısın,” dedim. “Ayrıca Søren de biraz değişti.”

“Ben de asıl bundan korkuyorum,” dedi Erik. “Søren’i doğduğu günden beri tanırım. Birbirimize yabancılaşmamız hoşuma gitmiyor.”

Blaise’in aylar önce ziyafette ortaya çıkışını hatırladım, on yıl sonra ilk kez görmüştüm onu. Bir zamanlar çok yakındık ama o zaman benim için yabancıdan farksızdı.

“Yabancılık geçer,” dedim kolunu sıvazlayarak. “Ama bir yerden başlamak gerek.”

Søren’in kapısının önünde bir muhafız vardı, gecenin bu vaktinde ziyaretimden rahatsız olduğunu gizlemeye bile zahmet etmedi.

“İmparator, Prens Søren’i görmeye geldi,” dedim tatlı tatlı gülümseyerek. “Birlikte büyümüşler, anlarsın ya.”

Muhafız nahoş bir homurtuyla kenara çekildi. Kapıyı çaldım.

“Girin,” dedi Søren, kapının arkasından boğuk gelen bir sesle.

Kapıyı açıp içeri girdim. Søren, elinde deri ciltli bir kitapla yatağına uzanmıştı. Beni görünce kitabı kenara koyup doğruldu, şaşırmış gibi kaşlarını çatı.

“Theo? Sen ne...” Erik arkamda belirince sustu, şaşkınlığı hayrete döndü. Ayağa fırladı. “*Erik?*” Hayal görüyormuş gibi, sesi tereddütlüydü.

Erik utangaç bir tebessümle ensesini ovuşturdu. “Merhaba, Søren.”

“Burada ne arıyorsun sen?” diye sordu Søren, yanına gelerek. Cevap vermesini beklemedi. Kemiklerini kırar gibi ona sarıldı. Sonra geri çekilip Erik’e baktı. “Bu *üstündeki* ne de ne?”

Erik güldü. “Uzun hikâye,” dese de hemen anlatmaya koyuldu.

Onları arayı kapatsınlar diye onları baş başa bırakmak için odadan çıkmak üzereyken Erik peşimden kapıya geldi.

“Annem seninle konuşmak istiyor,” dedi.

“Hoa burada mı?” diye sordum şaşkınlıkla. “Niye daha önce söylemedin?” Pek rahat görünmese de omuz silkti. “Kral Etristo’nun Kayzer’in kaçak cariyesiyle görüşmek isteyebileceğini düşündüm. Gerekmedikçe böyle bir şeye maruz kalmasını istemedim.”

Kral Etristo ve ailesinin buradaki ilk gecemde, akşam yemeğimde bana nasıl davrandıklarını hatırladım.

“Bazı insanlar başkalarının acılarından zevk alır,” dedim ona hak vererek.

“Gördüğüm kadarıyla insanların çoğu. Genel bir insan davranışı herhalde.” Bir an tereddüt etti. “Dikişleri çıkardık, o yüzden artık konuşabiliyor,” dedi. “Ama konuşmayalı o kadar uzun zaman oldu ki bazen ne dediğini anlamak biraz zor oluyor. Hâlâ biraz...” Cümlesini bitiremeden başını iki yana salladı.

“Kayzer’in idaresi kimseye tam anlamıyla tarif edemediğim bir kâbustu. Onun yirmi yılını düşünemiyorum bile.”

Kapıyı açtığımda Hoa odamda beni bekliyordu. Tamamen süs olduğunu düşündüğüm mozaikli boş şöminenin yanındaki sandalyenin kenarına tünemişti; sırtı dimdikti, ellerini kucağında sımsıkı kenetlemişti. Erik gibi o da ipek sırmalı uzun bir elbise giymişti ama onunki açık şeftali rengiydi ve belinde kırmızı bir kuşak vardı. Elbisenin geniş yenleri incecik kollarını yuttuğu için sadece bembeyaz elleri görünüyordu. Her zaman topuz yaptığı saçları bu kez omuzlarına dökü-

lüyordu ve aradaki beyaz saçları görünüyordu. Ağzındaki dikişler gitmiş ama delikleri kalmıştı; üçü yukarıda, üçü aşağıda. O deliklerin tamamen kapanacağından şüpheliydim.

İçeri girdiğimi duymuş olmalıydı ama başını kaldırıp bakmadı, her an bir kıvılcımın alevlenmesini bekler gibi gözlerini boş şömineye dikmişti.

“Hoa,” dedim usulca. Burada, gözümün önünde olduğu halde her an uçup gidecekmiş gibi geliyordu, sanki onu ürkütürsem yok oluverecekti.

Yok olmadı. Aksine, dönüp bana baktı. Daha kırkına bile gelmediği halde, içinden bir sürü hayat çekip çıkarılmış gibi çok daha yaşlı görünüyordu. İmparatoriçe de ölmeden önce böyleydi. Sanırım Kayzer kadınlara hep böyle davranıyor, onları tüketiyordu.

Beni mahveden Hoa’nın gülüşü oldu çünkü daha önce güldüğünü hiç görmemiştim. Ağzı dikiliyken bunu yapabileceğini sanmıyordum ama yapabilse gülünecek bir şey yoktu. Çok yazık çünkü gülüşü fırtınalı gökteki bulutları bile silecek kadar parlaktı.

“*Phiren*’im,” diye mırıldandı ayağa kalkarak.

Ancak duyabildim ama bilmediğim bir kelimeydi. Donakalmıştım, Hoa gelip yüzümü avuçlarına alırken bile kıpırdayamadım. Yanaklarımdan öptü.

Onu bir daha asla göremeyeceğimi sanmıştım. Belleğimde hayalete dönmüş, ölmüş, gömülmüştü. Ama ölmemişti, buradaydı, kanlı canlıydı ve ona ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Bu dilden nefret ediyorum,” dedi Kalovaksiyaca. “Ağzımda ölü toprağı tadı bırakıyor ama anlaşılabildiğimiz tek dil bu, değil mi?”

“Buraya gelmemeliydin,” dedim. “Çok uzaklara gitmeliydin, Kayzer’in seni bulmayacağı bir yere.”

İp gibi incecik kaşlarını kaldırdı. “Senin için güvenliyse benim için de güvenlidir.”

“Ya benim için güvenli değilse?” diye sordum. “Kayzer öldürülmem ya da ona teslim edilmem için kallavi bir ödül koydu. Kral Etristo beni koruyacağına söz verdi ama ona inanacak kadar aptal değilim. Başka bir yere gidebilirsin, Kayzer’in bulamayacağı bir yere.”

Hoa bir an sessiz kaldı. “Korku canavarlara güç verir,” dedi sonunda. “Ondan korkmuyorum; benim üstümde böyle bir gücü yok. Artık yok, *Phiren*’im.”

Kaşlarımı çattım. Bilmediğim bu kelimeyi ikinci kez kullanıyordu. Erik bazen onu anlamamanın zor olduğunu söylemişti. Belki de onu doğru duyamıyordum.

“*Phiren*,” dedim ne anlama geldiğini çözmeye çalışarak.

“Sana içimden hep böyle seslenirdim,” dedi. “Sesimi daha önce hiç duymadığını unutuyorum. O yıllar boyunca seninle çok sohbet ettim, sen hiçbirini duymadın.”

Beni de yanında sürükleyerek divana götürüp yanıma oturdu.

“Goraki’de bir ateş kuşu efsanesi vardır,” dedi. “*Phiren* asla ölmez. Başta, parlak bir kordur, sonra o kor yanar. *Phiren* yıllarca alev alev yanar ama hiçbir ateş sonsuza kadar yanmaz; sönüp minicik, siyah bir duman kuşu olur. Uzun bir süre de öyle kalır –bazen yüzlerce yıl sürebilir– ama önünde sonunda içindeki kor yeniden parlar ve hayata yeniden başlar.”

“Peki, gerçek bir kuş mu bu?” diye sordum.

Hoa güldü. “O kadarını bilemem,” dedi. “Çocukları oyalamak için anlattığımız bir masaldır. ‘*Yetişkinler konuşurken siz Phiren’i arayın, onu görürseniz bir dilek hakkınız olur!*’ Bazen de kötü havanın ya da yetersiz hasadın bahanesi olur. *Phiren*’in tüy döküp dumana döndüğünü ama yeniden ateşe dönünce Goraki’nin talihinin de döneceğini söyleriz.

İnsanlar bazen onu gördüklerini iddia eder ama sanırım çoğunluk sadece efsane olduğuna inanır.”

Durdu, düşünceli gözlerle beni süzdü. “Bana hep o efsaneyi hatırlatırdın. Işıl ışıl gözlerin, kül tacın ve Ateş Kraliçesi annenle. Herkes sana *Leydi Thora* diyordu ama benim için *Duman Leydisi*’ydin. Yeniden kor olup yanmasının an meselesi olduğunu biliyordum, alevlerinin yeniden gürül gürül yanacağını.”

Boğazım düğümleniyor, yaşlar gözümü yakıyordu.

“Bazen senden nefret ediyordum,” diye itiraf ettim. “Bir şey yapmanı, bana yardım etmeni, beni kurtarmanı istedim. Senin de en az benim kadar tutsak olduğunu unutmuştum. Erik bana söyleyene kadar fark etmemiştim Kayzer’in...” cümlemi tamamlayamadım. Ama Hoa ne demek istediğimi anladı.

“Onunla aynı yatağı paylaştığımı,” dedi başını sallayarak. “Hayır, bu doğru değil. Böyle söyleyince seçim hakkım varmış gibi geliyor ama sen benim ne demek istediğimi herkesten iyi anlarsın.”

“Bana dokunmadı,” dedim Hoa’ya. “Düşündüğün gibi dokunmadı.”

Yavaşça soluklandı. “Bunun için her zaman minnettar olacağım,” dedi. “Hep bundan korktum. Bir şekilde onu durdurmayı, o sana dokunmadan seni kurtarmanın bir yolunu bulmayı düşünmek isterdim hep ama bunun da doğru olup olmadığından emin değilim. Sen kendi yolunu bulup açmadıkça bizim için bir kurtuluş yolu yoktu.”

Elimi sıvazladı. Parmakları İmparatoriçe’ninkiler gibi kemikten ibaretti ama Hoa’ninkiler sıcacıktı. O hayattaydı, ben hayattaydım, İmparatoriçe zaman zaman haklıydı ve bu da bize yeterdi.

“Seninle gurur duyuyorum, *Phiren*’im. Belki de zafer kazanacak kadar cesur ya da aptalsındır.”

PİKNİK

Sta'Crivero'da *Piknik*'in anlamı Astrea'dakinden farklıydı. Astrea'da piknik, dışarıda bir ağacın gölgesine serilmiş bir örtü demekti; bir sepet dolusu atıştırmalık ve bir sürahi meyve suyu demekti; güneşin altında tembel tembel yatmak demekti.

Fakat Sta'Crivero'da her şey gibi o da pek süslüydü. Normal bir ziyafetle arasındaki tek fark, dışarıda olmasıydı. Başkentin duvarlarının hemen dışındaki bir kum tepesinin üstüne altın yaldızlı ağır bir masa ve yumuşak koltuklar yerleştirilmişti. Geniş bir tente misafirleri acımasız güneşten koruyordu ve iki hizmetkâr yakınımızda durmuş, havayı tahammül edilir bir ısıda tutmak için büyük kumaş yelpazeler sallıyordu. Tabaklar ve yemek takımları altındı ve taşlarla bezeliydi. Beş tabak yemek ve bütün bir hindi servis edilmişti; sadece dört kişi olduğumuzu ve üçümüzün giydiği Sta'Cricero giysilerinin nefes aldırmayacak kadar dar korseleri olduğunu düşününce bütün bunlar biraz fazlaydı.

Benimle bu özel yemeği düzenleyen kişi Şansölye Marzen'di, hoş, benimle zaman geçirmek için Kral Etristo'ya ne kadar para verdiğini merak ediyordum. Ejder Katili ve *Salla*

Coltania bize eşlik etmese bir saatlik arkadaşlığı için para ödenen bir fahişe gibi hissederdim.

“Bu renk size çok yakışmış, Kraliçe Theodosia,” dedi Şansölye daha bir iki yudum içebildiğim limonatamı yenileyerek.

Marial’in bugün benim için seçtiği açık mavi tül elbiseye baktım. Açık mavi hiç benim değildi. Cress eskiden giyinme tarzımıza göre benim ateş, kendisinin buz olduğunu söylerdi; ben sıcak renkler giyerdim, o da soğuk renkler giyerdi.

“Teşekkür ederim,” diyebilirdim sadece.

Ejder Katili bana sert bir dirsek atıp umutla bana bakan Şansölye’yi işaret etti.

“Ah,” dedim kafama danke dince. “Siz de çok şıksınız, Şansölye Marzen.”

Ama tabii ki geç kalmıştım ve içten olamayacak kadar gönülsüzce söylemiştim. Gerçi çok da önemli değildi çünkü Şansölye zaten kendi varlığından büyüleniyordu. Bunun için bana ihtiyacı yoktu.

Boğazını temizledi, teyzeme ve kız kardeşine baktıktan sonra yeniden dikkatini bana verip sesini alçalttı. “Sizi daha iyi tanımak için sabırsızlanıyorum,” dedi tenimde yağ gibi kayan bir sesle.

“Ben de sizi,” dedim sakın bir sesle. “Zaten bu yemeklerin amacı bu değil mi, Şansölye? Birbirimizi daha iyi tanımak?”

“Tabii ki,” dedi Coltania kıpkırmızı dudaklarıyla gülümseyip beyaz dişlerini ortaya çıkararak. Manikürlü parmaklarını önündeki altın tabağın kenarında tembel tembel gezdirdi. “Biliyor musunuz, Marzen ve ben büyürken böyle şeylerimiz yoktu.”

“Coltania,” diye uyardı Şansölye.

Coltania ağabeyini şakacıktan dürtüp gülümsemekle yetindi. “Ah, yapma ama, halkımızın seni seçmesini sağlayan

şey insanların seni kendilerine yakın bulmasıydı,” deyip yeniden bana döndü. “Biz bir çiftlikte büyüdük, tabii gerçekten çiftlik denebilirse. Hayvanlar vardı tabii ki, ancak çoğu işe yaramayacak kadar yaşlı ya da hastaydı.”

“Üzgünüm,” dedim çünkü *söylenebilecek* tek şey buydu.

İncecik omuzlarını silkti. “Bildiğimiz tek yaşam buydu,” dedi. “Normaldi. Annem üçüncü piçini doğururken öldü ve başımıza gelen en iyi şey bu oldu.”

“Coltania,” dedi Şansölye bir kez daha sert bir sesle.

Coltania onu duymazdan geldi. “Ağabeyim samimi ortamlarda bile bunları dile getirmez ama gerçekler bunlar,” dedi. “Annem öldükten sonra Marzen ve ben –dokuz on yaşındaydık sanırım– kulübemizi geride bırakıp şehre şansımızı denemeye gittik. Marzen hep zannettiğinden çok daha çekiciydi. İnsanları ikna edip daha yetenekli çocukların yerine çırak girerdi. İlki demirciydi, değil mi?” diye sordu. “Eve ter ve kömür lekesiyle gelirdin.”

Şansölye başını salladı ama gözleri uzaklara dalmıştı. “Sonra da bir gümüşçünün yanında,” diye ekledi.

“İkisini de pek becerememiştin,” dedi gülerek. “Ama arkadaşlar edindin. Arkadaş edinme konusunda hep çok becerikli olmuştur,” dedi Ejder Katili’ne ve bana bakarak. “Ben öyle değildim. İnsanlar genellikle beni sevmez.”

“İnsanları kendinden soğutuyorsun. İçinden geleni dürüstçe söylüyorsun ve bu da insanları rahatsız ediyor,” dedi Marzen kırıcı olmamaya çalışarak.

Coltania biraz düşündükten sonra omuz silkti. “Eh,” dedi, “insanların çoğundan hoşlanmıyorum çünkü düşündüklerini dürüstçe söylemiyorlar. Ama mesele o değil.”

“Mesele *neymiş?*” diye sordu sıkıldığını belli eden Ejder Katili.

Coltania yine gülümsedi ama bu kez gülüşünde sert ve vahşi bir şey vardı. Ejder Katili'ne bakmadı bile, tamamen bana odaklanmıştı. "Buradaki diğer liderlerin hepsi hazırda kondu," dedi. "Taht hakları bile doğuştan; çalışıp *kazandıkları* bir şey değil. Hiçbiri bizim gibi zorluk çekmedi ve hiçbiri sizi bizim kadar iyi anlayamaz."

Çok istesem de bakışlarının ağırlığından irkilip kaçmadım. Bir daha asla aç kalmayacağını bilse beni bir lokmada yutabilirmiş gibi bakıyordu. Bundan korkmam gerekirdi ama korkmadım. Ben de o yollardan geçmiştim, hem de sayamayacağım kadar çok.

"Sizinle kardeş gibiyiz, öyle değil mi?"

Toplam beş dakikadan fazla konuşmadığımızı düşününce *kardeş* kelimesi fazlaydı. Bu kelimenin canımı yaktığını, bana böyle hitap eden son kızı hatırlattığını bilemezdi.

Cress'i düşünmemeye çalıştım, burada, şu anda olmazdı. Onu özleyemezdim, suçluluk duyamazdım. Her neredeyse beni özlemediği kesindi.

"Unvanınızın anlamı nedir, *Salla* Coltania?" diye sordum konuyu değiştirmek için. "Başkaları da size öyle hitap ediyor ama korkarım kökenini bilmiyorum."

Coltania gülümsedi. "Bu da *Leydi* ya da *Hanımefendi* gibi hitap sözlerinden biri sadece" diye açıkladı.

"Ondan biraz daha fazlası var," dedi Ejder Katili gülerek. "Oriana dilinde saygı ifadesidir. Kişinin alanında uzman olduğunu belirtir."

"Ah," dedim şaşkınlıkla. "Bilmiyordum, *Salla* Coltania."

Yüzü kızaran Coltania başını salladı. "Aptalca bir formalite işte."

"Uzmanlık alanınız nedir?" diye sordum.

"Bilim," dedi Şansölye Marzen. "Coltania biyoloji, kimya ve daha ismini bile telaffuz edemediğim alanlarda her şeyi

öğrenmek için dünyanın her yerinden en iyi beyinlerden ders aldı.” Kendini küçümseyen gülüşü bile her şeyi gibi büyüleyici ve önceden çalışılmıştı.

“İtiraf edeyim, bilim konusunda biraz cahilim,” dedim eğilerek.

“Çok sıkıcı şeyler,” dedi Şansölye gülerek. “Kimyasal bileşikler hakkında konuşa konuşa bütün taliplerini kendinden uzaklaştırdı. Bu da bir yetenek.”

“Bilinçli olarak kullandığım bir yetenek,” dedi Coltania ama gülüşü bu kez daha sıcaktı. “Kadınlar olarak bu dünyada kendi silahlarımızın olması gerekir, zihinlerimiz de olabilir, yumruklarımız da; oyunlarımız da olabilir, gözyaşlarımız da.”

Kadehimi kaldırırken gülüşüm daha sahici geldi. “Kesinlikle katılıyorum,” dedim.

“Ondan hoşlanmıyordum,” dedim o akşamın ilerleyen saatlerinde, sarayın, Søren’in dünyaca meşhur bir yer olduğunu söylediği çatı bahçesinde Søren’le dolaşırken. İsmi, doğada varlığını bile bilmediğim bir renk yelpazesindeki çiçekleri görünce sebebini anladım. Güneş huzmeleri yukarıdaki ağaç dallarının arasından süzülürken altın döşeli patikalar gerçek bir bitki labirentinin içinden geçiyordu. Karmaşık bir boru ağı bahçenin üstünde kubbe gibi uzuyor, Sta’Crivero’nun kuru havasını hafifletmek için sürekli su püskürtüyordu. Görünürde kimsecikler yoktu.

“Şansölye’den mi?” diye sordu Søren, alını kırışarak. “Çok kötü birine benzemiyor. Hırslı olduğu kesin ama bu kötü bir özellik değil.”

“Kendi başına değil,” diye itiraf ettim yıldız biçimindeki beyaz çiçeklere bakmak için durarak. Çok güzellerdi ama hiç kokmuyorlardı. Doğrulup yeniden Søren’in koluna girdim. “O ve kız kardeşiyle ilgili bir şey beni rahatsız ediyor. Onlar

bir ekip; Şansölye hoş ve tatlı dilli ama cazibesi yetmediğinde kız kardeşi saldırgan bir köpek gibi devreye giriyor. Bence ikisi de diğeri olmadan ne yapacağını bilmiyor.”

“Aralarında uygunsuz bir şey olduğunu mu düşünüyorsun?”

Neyi ima ettiğini biraz geç anladım. Burnumu kırıştırdım. “Tanrılar aşkına, hayır, *onu* kastetmedim. İkisi tek bir insanın sulandırılmış iki yarısı gibi demek istedim.”

Søren bir süre konuşmadı. “Seçimleri nasıl kazandığıyla ilgili bazı söylentiler duymuştum ama muhtemelen bana gelene kadar bire bin katılmıştır,” dedi sözlerini doğru seçmeye çalışarak.

“Nasıl söylentiler?”

Søren omuz silkti. “Rüşvet. Tehditler. Hatta kimi tuhaf söylentilere göre kiralık katiller bile vardı. Şansölye’nin başa geçmesi için yolu kız kardeşinin açtığını ve bu yolun kan ve hırsla dolu olduğunu söylüyorlar. Bu iddiaların çoğunun doğruluğundan şüpheliyim; Oriana’da çok düşmanları var. Çoğu da en yüksek makama genç bir zıpçıktının çıkması karşısında hâlâ öfkeli zengin, köklü aileler. Söylentilerin genelde çok az kısmı doğru çıkar.”

“İnsanların bizim hakkımızda söylediklerini düşününce bunu birçoklarından daha iyi biliyoruz sanırım,” dedim gülererek.

Søren bir şey söyleyecek gibi olduysa da vazgeçmiş gibi başını salladı. “Gözüne kestirdiğin biri var mı?” diye sordu onun yerine. Ben oflayınca cümlesini değiştirdi. “Beklediğin kadar berbat olmayan biri var mı?”

Biraz düşündüm. “Erik’i tanıyorum, ona diğerlerinden daha çok güveniyorum ve evlilik olmadan da müttefikim olmayı kabul eder ama bu ittifakın bize faydası olmaz. Goraki, Kalovaksiya işgalinden sonra çok zayıf düştü. Başka bir ülkeye savaş açmayı geçtim, kendilerini bile koruyamazlar.”

Söylediklerimde haklı olduğumu bilsem de Søren itiraz etmeyince moralim bozuldu.

“Astrea’yı geri almama yetecek kadar gücü olan taliplerden Arşidük’ü tercih ederim,” dedim ama bunları yüksek sesle söyleyince midem bulandı. “Haptania ordusu bize yardım edebilecek kadar büyük, üstelik bana diğerlerinden daha saygılı davranıyor. Uzun vadede arkadaş olabileceğimizi düşünüyorum.”

Ülkelerimizi birleştirmenin, ona ve ülkesine ülkemi idare etme gücü vermenin ne anlama geldiğini düşünmek bile istemedim.

Søren alnını kırıştırmış, söylediklerimi düşünüyordu. *Savaş meydanında da böyle görünüyor*, diye düşündüm, *zemini inceliyor ve strateji oluşturuyor*. Başını çevirip aynı yoğunlukla bana bakınca karnımda kelebekler uçuştı. Sanki yeniden Astrea’ya, birbirimize ihanet edip güvenimizi yitirmeden önceki zamanlara dönmüştük.

Vectura’da halkımı silah olarak kullanma emri vermeden önce de böyle görünüyordu. Başımı çevirdim.

“İçinde evlilik olmayan bir seçenek yok mu?” diye sordum ama olsaydı zaten söylerdi. Yine de bekledim.

Düşünürken altından geçtiğimiz ağacın yapraklarına dokundu.

“Teorik olarak,” dedi, “Erik’in vereceği az sayıdaki savaşçıyı alırsan ve Ejder Katili’nin mürettebatının yüzde altmışı sana katılmayı kabul ederse; ki bu iyimser bir tahmin... Hayır, yetmez. İki katı da yetmez. Dört katı bile.”

Şakaklarımı ovdum, durumun gerçekliğini kapatabilirmişim gibi gözlerimi sımsıkı yumdum. “O zaman sanırım Arşidük olacak, tabii başka bir seçenek çıkmazsa.”

Søren bir an tereddüt etti. “Peki ya... ya ben olsam?” diye sordu.

Güldüm. “Søren, ciddi ol,” dedim.

Søren durdu, nasırlı parmaklarıyla kolumu tutunca başka bir çarem kalmadı. “Ben ciddiylim. Astrea’dayken asıl planın buydu değil mi? Kalovaksiyalıları bölecektin, böylece bir kısmı benim, bir kısmı babamın peşinden gitmeyecek miydi?”

“Mesele biraz daha karmaşıktı,” dedim. “Ayrıca unuttuysan söyleyeyim, planın geri kalanı iç savaş çıkarmak için seni öldürmekti.”

Yüzünü buruşturdu. “Planın o kısmına çok hevesliyim diyemem.”

Başımı salladım. “Kalovaksiyalıların yarısı hain olduğunu düşünüyor. Diğer yarısıysa bir kız tarafından esir alınacak kadar zayıf olduğunu. Mattin’in gemide ne dediğini hatırlıyor musun? Sana büyü yaptığımı düşünüyordu. Bu konuda yalnız olmadığından eminim.”

Søren aynı ifadesiz yüzle dikkatlice düşündü. “Yıllarca yan yana savaşa gittiğim adamlardan hâlâ bana sadık olanlar çıkacaktır,” dedi. “Bir mektup yazmaktan zarar gelmez.

“Düşmanlarımıza nerede olduğumuzu ve burada ne yaptığımızı gösterirse gelir,” dedim. “Başıma konmuş bir ödül var, Søren ve Kayzer burada olduğumu öğrenirse Etristo’nun bile beni koruyabileceğini sanmıyorum, hele de onu başlık paramdan mahrum bırakmayı planladığımızı öğrenirse.”

“Başka kanallardan hareket edebiliriz,” dedi. “Mektupları, izlerinin sürülmesini engellemek için birkaç ulakla gönderebiliriz.”

“Peki, elimize ne geçecek? Birkaç düzine asker mi? Bu da yetmez ki.”

Søren cevap vermedi ama bakışlarında hâlâ aynı kararlılık vardı.

“Sadece bunu yapmak zorunda kalmanı istemiyorum,” dedi sonunda. “Hiçbiriyle evlenmeni istemiyorum.”

“Ben de burada Arşidük’ü sevdiğini sanmıştım,” dedim şakacı bir sesle. “Adama hayransın.”

“Harika bir savaşçıdır,” dedi alçak sesle. “Ama seni hak ettiği anlamına gelmiyor.”

Sözleriyle ciğerlerimdeki hava boşaldı, hem bocaladım hem öfkelandim. Kazanan taraf öfke oldu çünkü çok daha basitti.

“Ben hak edilecek bir ödül değilim,” dedim öfkeyle. “Kral Etristo beni öyle görebilir ama senden böyle bir şey beklemezdim.”

“Öyle demek istemedim,” dedi iç geçirerek. “Ama...senin için birbirlerine girdiklerini görmek, aslında sadece uzaktaki bir ülke için, taşlar ve para için kavga ettiklerini bilsem de zor geliyor. Ben dilimi tuttum, Theo ve bundan sonra bu konuda tek kelime etmeyeceğim, söz veriyorum ama bütün bunlar beni deli ediyor.”

Bir süre ne söyleyeceğimi bilemedim. Bu konuda hemfikir olduğumuzu, aramızdaki şey her neyse artık çok derinlere gömüldüğü için görmezden gelebileceğimizi düşünmüştüm. Kısa süre önce ona âşık olmaya başladığımı, şu anda bile kalp atışlarımı hızlandırma, düşüncelerimi altüst etme gücü olduğunu hatırlamak hoşuma gitmiyordu.

Ben hemen cevap vermeyince Søren iyice yanaşıp kolumu biraz daha sıktı. Teni hâlâ kereste kokuyordu, yapmamam gerektiğini bilsem de ona yaslandım. Ağzı o kadar yakındı ki nefesindeki kahve kokusunu alabiliyordum; o kadar yakındı ki başımı kaldırırsam dudaklarımız buluşurdu. Bunu yapma isteği dayanılmazdı ama yapmadım ve boştaki elimle omzunu ittim.

“O bir oyundu, Søren,” dedim gözlerine bakamadan. “Hepsi. Seni gördüm, ne istediğini anladım ve istediğin şey oldum. Ama o ben değildim. O kız yalnızca bir hileydi.”

Søren, maskesini yeniden takmadan önce irkildi. Kolumu bırakıp geri çekildi. Sta'Crivero sıcaklığına rağmen, tuttuğu yer üşüdü.

“Daha önce de dediğim gibi,” dedi sesi titreyerek, “dilimi tutmaya devam edeceğim.”

Beni bahçede yalnız başıma bırakıp gitti. Ona öfkem uçup gitti ama geride kalan duygu tarifsizdi. Merdivenden inerken bir basamak daha olduğunu düşünmek gibiydi. Sanki dünyam birdenbire dengesini yitirmişti. Söylediklerimin hiçbirisi yalan değildi –belki de ilk kez ona bu kadar dürüst davranmıştım– ama yine de sözler ağzımda yanlış bir tat bırakmıştı.

TALİM

Yüzüme savrulan kılıç keskin değildi ama bana denk gelseydi fena halde canımı yakardı. Başımı eğdim ve kendimi korumak için kolumu kaldırdım. Kılıç, morartacağından emin olduğum donuk bir küt sesiyle çarptı.

“Ay,” dedim Artemisia’nın kılıcını savurarak.

Öğle yemeğinden sonra benim odamdaydık, sonunda *Duman*’da konuştuğumuz o derslerden birini yapıyorduk. Bunu benim ağır ve aşırı büyük mobilyalarla dolu odamda yapmak zordu ama rahat hareket etmemize yetecek kadar geniş bir boşluk açmayı başardık. Kılıç kullanma konusunda kendime güvenmiyordum ama Artemisia’nın en azından ilk başta bana biraz daha yumuşak davranmasını beklerdim.

Elbette böyle olmamıştı. Talim kılıçlarını bile kullanmak istememişti ama iyi ki ısrar etmiştim; normal kılıç olsa beni çoktan öldürmüştü. Şimdiyse şöminenin yanına oturmuş-tum, o da kılıcını bedeninin bir uzantısı gibi tutmuş, bir eli belinde, tepemde dikiliyordu.

“Artık kolun yok,” dedi sıkkın bir sesle. “Tabii baskın kolun değil, o yüzden teknik olarak hâlâ bir şansın var.”

Şansım varmış. Dört kolum bile olsa hiç şansım yoktu.

“Pes ediyorum,” dedim. “Baştan başlayabilir miyiz? Nasıl duracağım? Kılıcın kabzasını nasıl tutacağım?”

Artemisia kibirle bir kaşını kaldırdı. “Olabilir,” dedi her kelimesinde kibirle. “Kalk.”

Söylemesi kolaydı tabii. Bacaklarımda ve sol kolumda izini bırakmıştı ve ben ayağa kalkarken tüm kaslarım isyan ediyordu. En azından *Duman*’dan benim için kıyafet getirmişti; o kaskatı, süslü Sta’Crivero elbiselerimle kılıcı kaldıramazdım bile. Pantolon ve gömlekle hareket etmek daha kolaydı, ama şu ankinden daha kötü dövüşebileceğimi hayal etmek zordu.

“Bacaklar omuz açıklığında,” dedi Artemisia ayaklarımı iyice açana kadar baldırlarımı tekmeleyerek. “Denge için biri diğerinden biraz önde.”

Kendimi biraz gülünç hissetsem de dediğini yaptım. Artemisia eleştirel bir gözle inceledikten sonra boştaki eliyle beni sertçe itti. Yalpaladım ama yerimde kalmayı başardım. Başıyla onayladı.

“Gayet iyi,” dedi. “Şimdi kılıcı kaldır.”

Kılıcı kaldırınca elimi tutup parmaklarımı ayarladı. Yine tuhaf geliyordu ama daha öncekinden iyiydi. Kılıç, hançerimden daha büyük ve çok daha ağırdı ama Art başlangıç için bunun daha iyi olduğunu söylüyordu.

“Kendini savunurken bedeninin kılıcına çapraz olmalı. Diyelim ki darbe yukarıdan geldi.” Kolumu, kılıç kafamın üstünde, yere paralel gelecek şekilde yerleştirdi. “Sonra sol bacağına saldırdılar,” diye devam etti ve kılıcı sol bacağımanın önüne ve hafifçe yana gelene kadar iterek. “Dışarıdan saldırmak rakibinin silahını sana yaklaştırır ve bunu hiç istemeyiz.”

“Bunu her yerimi morartmadan söyleyemez miydin?”

Artemisia sırtıttı. “Dersimize ciddiyet katar diye düşün-
düm. Yeniden deneyelim mi?”

“Mecburen,” dedim iç geçirerek. “Nasıl karşılık vere-
ceğimi öğretmeyecek misin?”

“Tabii ki öğreteceğim,” dedi omuz silkerek. “Kendini
savunmayı idrak ettiğinde. Adım adım gideceğiz.”

Bu sefer kendimi birkaç darbeden korumayı başardım,
tabii kılıcını dirseğime indirip beni acıdan şoke edene kadar.
Kılıcım yere düşüp takırdadı.

“Hoşuna gidiyor galiba,” dedim dirseğimi tutarak.

Artemisia bunu inkâr etmedi, kılıcımı yerden alıp sapını
bana uzatırken gözleri parladı. “Annem pek şefkatli bir öğ-
retmen değildi. Genellikle kendi hatalarımdan öğrendim.”

“Eh, yeteneğine bakılırsa işe yaramış,” dedim. “Gördü-
ğüm en iyi savaşçılardan sın.”

Sanırım Artemisia’yı, alay etmeden, kinaye yapmadan ya
da başkasının talihsizliğiyle dalga geçmeden ilk kez güldüre-
bilmiştim. Küçük, narin, neredeyse çekingen bir tebessümdü,
tabii Art’ı tanımlamak için asla bu kelimeyi kullanmazdım.

“Annem benimle ne yapacağını bilmezdi,” diye itiraf
etti. “Yeterince iyi, güçlü, sert olursam benimle gurur duyar
sanırdım, ağabeyimin ölümüyle bu ihtimal de ortadan kalktı.”

Ağabeyi madende ölmüştü. Onu öldüren muhafız, Ar-
temisia’nın öldürdüğü ilk kişiydi fakat kesinlikle sonuncusu
değildi.

“Üzgünüm,” dedim.

Artemisia yine omuz silkti ama bu kez omuzları gergin,
hareketi sert ve şiddetliydi. “Ben annemin takdirini kazan-
maya çalışmaktan vazgeçince çıkmaza girdik.” Kaşlarını çattı.
“Konuşmakla kendini geliştiremezsin, biliyorsun değil mi?
Baştan alıyoruz.”

Konuşmaya devam etmesini yeğlerdim ama ağırlığıyla kolum titrese de kılıcımı kaldırıp pozisyonumu aldım.

Bu kez darbesi daha güçlüydü, savuşturduğum halde bir adım geri çekilmek zorunda kaldım. Toparlanmama fırsat vermeden bana ayak uydurup bu kez kılıcını kalmaca savurdu. Darbesini savuşturdum ama geri geri giderken ayağım halıya takılınca kışkırttı düşüverdim.

“İşe yarıyor mu bari?” diye sordum ayağa kalkmaya çalışırken. “Konuşmaktansa birilerine vurmak?”

Artemisia bana dik dik bakmakla yetindi. “Denemek ister misin? Konuştuğunun yarısı kadar dövüşseydin bir yere varabilirdik.”

Yüzümün yandığını hissettim. “Kraliçelerin dövüşmesi değil, iyi konuşması beklenir,” dedim. “Gün gelip savaş bitince Astrea’nın bir lidere ihtiyacı olacak.”

“Senin olsun,” dedi. “Bir daha başlıyoruz.”

Homurdandım. “Molaya ve biraz suya ihtiyacım var,” dedim. “On dakika.”

Artemisia burun kıvrıdı. “Beş,” dedi ama neyse ki kılıcını bırakıp duvarın dibindeki koltuğa oturdu.

Su teknesine gidip iki bardak su doldurdum. Bardağını verip yanına oturdum.

“Søren zorluk çıkarıyor.” Sözler ağzımdan kaçırvermişti oysa hiç böyle bir niyetim yoktu. Ancak bahçedeki itirafı ağır bir yük olmuştu ve bu konuda konuşabileceğim başka kimse yoktu. Blaise ve Heron söz konusu bile olamazdı, Ejder Katili’ne içimi dökme düşüncesi bile gülünçtü. Suyumdan bir yudum daha alıp devam ettim. “Her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum ama dün hâlâ bana bir şeyler hissettiğini, başkasıyla evlenmemi istemediğini söyledi.”

Suyundan uzun bir yudum alırken bardağının üstünden kızgın gözlerle bana baktı.

“Eee?” diye sordu suyunu içip dudağındaki damlaları koluyla silerken. “Bu konuda ne hissettiğini mi sormalıyım? Duyguların zerre kadar umurumda değil, Theo,” dedi.

“Sadece sohbet ediyordum,” dedim kırıldığımı göstermemeye çalışarak. “Arkadaşlar böyle yapar.”

Art alay eder gibi güldü. “Biz öyle arkadaşlar değiliz,” dedi kalbimin içini görebilirmiş gibi bana bakarak. “Ben o değilim, biliyorsun. O Kalovaksiyalı arkadaşın değilim.”

Artemisia, Cress’in adını biliyordu ama yüksek sesle söylemeyecekti. Söylemediğine sevindim çünkü şu anda yüzümdeki tarafsız ifadeyi koruyabileceğimi sanmıyordum. Daha şimdiden bocalamaya başlamıştım.

“Ben öylesin demedim,” dedim. “Sadece...”

“Søren’i işime yaradığı sürece umursarım,” dedi. “Diğer ülkelerle kuracağı ittifakları ya da Kalovaksiya savaş stratejisi hakkındaki istihbaratını anlatmak istersen memnuniyetle dinlerim. Ama kasları, gözleri, yakışıklılığı gibi saçma sapan şeyler için şiir yazacaksan başkasını bul. Hatta bence kendine sakla. Bu halinle on altı yaşındaki zavallı bir ergen gibi davranıyorsun ve lider olmanı bekleyen insanlara sunmak istediğin görüntü bu olmamalı.”

Artemisia’nın sözleri beni incitti, içimi yaktı. Bardağımı bırakıp kılıcımı aldım.

“Baştan alalım,” dedim.

Art sırtıttı, kılıcını alıp ayağa kalktı.

Yine kaybettim ama bu kez omzuma sertçe vurmadan önce ben de birkaç beceriksiz darbe indirmeyi başardım.

“İşte böyle,” dedi Artemisia tatmin olmuş gibi başını sallayarak. “Seni daha sık sinir etmem gerekecek.”

Güldüm. “Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum,” dedim.

Kapım sertçe çalınınca sohbetimiz yarım kaldı. Ben panikleyip donakaldım ama Artemisia güldü.

“Rahat ol,” dedi. “Astrea’da değiliz. Yanlış bir şey yapmıyoruz.”

Gülümsedim. “Olsun,” dedim. “Kral Etristo kadınların kılıçla dövüşmesini hoş karşılamayabilir.”

Art başını salladı. “Tanrılar aşkına, neyse ki senin gibi sık sık onun yanında bulunmak zorunda değilim. Yoksa onu öldürürdüm.”

O kadar rahat söylemişti ki elimde olmadan ne kadar ciddi olduğunu merak ettim.

“Seksen küsur yaşında,” dedim kapıyı açmaya giderken. “Adil bir dövüş olmazdı.”

Kapıyı açtığımda, üstünde kralın beyaz, turuncu ve muhtemelen kadının bir yıllık maaşına bedel üniformasıyla bekleyen bir görevli gördüm. Üstümdekileri görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

“Kraliçe Theodosia?” diye sordu telaşla.

“Evet, benim,” dedim onu rahatlatacağını umduğum ama tam aksini yapan bir tebessümle.

Gözlerini yere indirip elleri titreyerek bir mektup uzattı.

“Ekselansları Kral Etristo’dan,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim mektubu alarak.

Ben bir şey soramadan kadın koridorun diğer ucuna koşturdu.

“Zavalılık pek korktu,” dedi Artemisia. Onu duymazdan gelip zarfı tırnağımla açtım. “Ee?” diye üsteledi.

Mektubu çabucak taradım; hayli kısaydı.

“*Sevgili Kraliçe Theodosya,*” adımı yanlış yazmış,” dedim.

Art omuz silkti. “Kendi yazmamıştır, muhtemelen başkasına yazdırmıştır.”

Bunun küçük bir şey olduğunu ve öfkelenmemem gerektiğini biliyordum ama adım zaten on yıl boyunca benden

alınmıştı. İsmimi geri almışken yanlış yazıldığını görmek canımı acıtmıştı. Devam ettim.

“Seni etkilemek umuduyla yeni bir talip gelmiş bulunuyor. Bu akşam yemeğinde Vecturia Adaları Şefi Kapil’le tanışacaksın.”

“Vecturia Şefi mı?” dedi Artemisia kaşlarını çatarak. “İyi de o adam yüz yaşını devirmiştir. Belki oğullarından biridir?”

“Öyle demiyor,” dedim burnumu kırıştırarak. “Şef bizzat gelmiş gibi.”

Artemisia bir an düşündü. “Eh,” dedi sonunda. “Şu küçük prens gibi desene. Adamın evlenmeye bile ömrünün yeteceğini sanmıyorum, o açıdan şanslı olabilirsin.” İfadesiz bir yüzle konuşsa da gülmemeye çalıştığını görebiliyordum.

Divandan küçük bir kırlent alıp ona fırlattım ama tabii o kadar çevikti ki kaçıp kahkaha attı.

“Bana çok faydası olacağından değil ya,” dedim. “Vecturia’nın Kalovaksiya’yla başa çıkacak kaynağı yok. Hele de birkaç hafta önceki muharebeden sonra orduyu geçtim, yiyeceği bile zor buluyorlardı.”

“Şef de bunun farkındadır,” dedi Artemisia. “Hiç şansı yoksa niye o kadar yol tepip o parayı versin ki?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “Ama sanırım öğreneceğim.”

CİNAYET

Marial, Artemisia'yla yaptığımız antrenmanın izlerini kapatmakta zorlandı ama sonunda başardı; o kadar çok pudra ve krem sürmüştü ki boyalı bebeğe dönmüştüm. Bir de acayip kaşındırıyordu.

“Kıpırdanıp durma,” diye tısladı Ejder Katili birlikte yemeğin verildiği çardağa giderken. “Tanrılar aşkına, İmparator’un yanındayken kendine hâkim olmaya çalış.”

Yüzüm kızardı. “Erik benim arkadaşım.”

“İşe yaramayan bir arkadaş,” diye karşılık verdi. “Bence zamanını yeni arkadaşlar edinmekle değerlendir.”

Dilime kadar gelen sözleri yuttum.

“Vecturia Şefi hakkında ne biliyorsun?” diye sordum konuyu değiştirmek için.

Ejder Katili burun kıırdı. “Titreyip duran bir bunak. Onunla evlenmek istemezsin.”

“Ben *hiçbiriyle* evlenmek istemiyorum,” diye hatırlattım. “Ama Astrea için ne gerekiyorsa onu yapacağım.”

Ejder Katili gözücuyla bana bakarken yüzünde şaşkın bir tebessüm belirir gibi oldu. “Aferin sana,” dedi çardağın kapısını açarken.

Bu sözlerin beni nasıl etkilediğini göremedi. Kayzer'in onayladığı bir şey yaptığımda bana söylenen sözler olduğunu bilemezdi. Aynı şey değildi, biliyordum ama çok da farklı değildi.

Bu duyguyu içime atıp peşinden mumlarla aydınlatılan çardağa girdim. Önceki gece nasılsa yine öyleydi; divanlar, koltuklar, bir sürü kırlent ve kumaş tavandan sarkan kâğıt fenerler estetik bir şekilde düzenlenmişti.

Talipler de her zamanki yerlerini almıştı ama bu akşam biraz daha kalabalıktı. Sultan Giosetta bu akşam gelmişti, saçları örgülü bir genç kızla bir köşede oturuyordu. Kızıl saçlı Esstena kralları da buradaydı, şişenin dibinde kalan şarabı kimin içeceğini tartışıyorlardı; o kadar hararetli tartışıyorlardı ki kavga edecekler diye korktum. Erik ve Hoa odanın diğer tarafında birlikte oturuyordu, ikisi de geleneksel Goraki harmanilerini giymişti. Bronz tenli, kel kafalı ve kanca burunlu tuhaf bir yaşlı adam tek başına onların yakınında oturuyordu; Astrea'da giyim tarzına benzeyen, dökümlü, kahverengi ama çok sade bir harmani giymişti. Muhtemelen Şef Kapil'di. Artemisia'nın dediği kadar yaşlıydı ama yıllar onu Kral Etristo'yu yıprattığı kadar yıpratmamıştı. En az on yaş daha büyük olmasına rağmen Kral'dan daha çevik ve daha canlıydı.

Beni gören taliplerin hepsi ayağa kalkınca Şef Kapil de bastonuna yaslanıp ayağa kalktı. Ayağa kalkmayan tek kişi, koltuğunda uyuklayan Kral Etristo'ydu. Gece bitmeden uyanmaması için tanrılara dua ettim. Bu gece bana *hayatım* dediğini duymak zorunda kalırsam ona patlayabilirdim.

"Lütfen, oturun," dedim hepsine tek tek gülümseyerek. "Dün gece burada olanlar artık bu durumun sıradan bir hal aldığını biliyordur; birbirimizi daha iyi tanımak ve çıkarlarımızın birbiriyle uyuştüğundan emin olmak için bir fırsat."

Ejder Katili'ni gösterdim. "Teyzem ve ben hepinizle tek tek vakit geçireceğiz ama benden bir tane olduğu için herkese sıra gelmesi biraz zaman alabilir. Neyse ki Kral Etristo bize çok lezzetli bir yemek ve şarap mönüsü hazırlatacak kadar nazik."

Kral Etristo adını duyunca bir an kıpırdanır gibi olsa da pineklemeye devam etti. Buna gülenler oldu, Erik ise kadeh kaldırdı.

"Kesinlikle," dedi.

"Şef Kapil'den başlasak mı?" diye sordum Ejder Katili'ne. "Tanışmadığım tek kişi o."

"Olmaz, olmaz," dedi eliyle bir şey savuşturur gibi. "Önemli olanlarla başlayacağız. Gidip Sultan'a merhaba diyelim."

Şikâyet etmeden onu takip ettim. Şefle tanışıp bu kadar yolu niçin geldiğini öğrenmeyi tercih ederdim ama Sultan Giosetta'yla konuşmak için de sabırsızlanıyordum.

Biz yaklaşırken Sultan gülümseyerek ayağa kalktı, yanındaki kız da hemen peşinden kalktı. Bir omzundan zarıfçe dökülen, diğerini de Astrea modasına uygun şekilde açıkta bırakan ipekli, camgöbeği, birbirinin aynısı giysiler giymişlerdi. Ancak Astrea'dakiler daha bol ve hafifken onlarınki üstlerine oturuyor, yoğun süsleriyle elbiseden çok zırha benziyorlardı. Sultan saçlarını açmış, taşlarla süslü buklelerini serbest bırakmıştı.

"Kraliçe Theodosia," dedi kızın da taklit etmeye çalıştığı bir reverans yaparak. "Size kızım ve veliahtım Fabienne'i takdim etmek isterim."

Kıza gülümsedim, o da ıslıl ıslıl gözleriyle bana baktı. "Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedim ve teyzemi takdim ettim.

"Bir kadın hükümdarla konuşmak için sabırsızlanıyordum," dedim hepimiz oturunca.

Sultan güldü. “Evet, burada çok var, değil mi?” Bence bizi mükemmel bir çift yapan da bu olacak. Size buradaki herkesten daha fazla saygı duyduğumu söyleyebilirim.”

“Bundan şüphem yok,” dedim. “Ama sorularım var tabii.”

Sultan gülümsedi. “Sanırım ilişkimizin romantik olup olmayacağını soruyorsunuz?” dedi. Başım la onayladım, gayet rahat görünen Fabienne’e tereddütle bakarak. “Şahsen kadınları da erkekleri de çekici buluyorum.”

“Ah,” dedim. “Ben... bulmuyorum.”

“Üzüldüm,” dedi. “Fakat aşkı bulmakta hiç zorlanmadım, sizin için de sakıncası yoksa platonik bir ortaklığı da memnuniyetle kabul ederim.”

Gülümseyerek başımı salladım, tabii yatağına girmemem konusunda sorun yaşamasa da Astrea’yı tek başına yönetmem istemem konusunda bu kadar anlayışlı olacağından şüpheliydim. Ejder Katili diğerlerine uğramamız gerektiğini öne sürerek ayağına kalkınca ona hak verdiğimi söyleyip Giosetta ve Fabienne’le kibarca vedalaştım.

Ejder Katili beni şaşırttı. Beklediğimin aksine beni Arşidük Etmond’un, Esstena Kralları’nın ya da Çar Reymer’in yanına götürmek yerine Şef Kapil’e yöneldi. Adam ayağına kalkmak için bastonuna uzanınca onu durdurdum.

“Gerçekten hiç gerek yok, Şef Kapil,” dedim karşısına oturarak. “Bu reveranslardan pek hoşlanmıyorum, varsın biri eksik kalsın.”

Şef’in rahatladığını gözlerinden anladım, elimi alıp öptü.

“Seninle tanışmak bir zevk, Kraliçe Theodosia. Hakkinda o kadar çok şey duydum ki seni uzun zamandır tanıyor gibiyim.”

Yine o huzursuz duygu. O benim hakkımda çok şey duymuştu ama ben yalnızca onun adını duymamıştım. Ama diğerlerinin aksine bana acıyarak bakmıyordu.

“Sen cesur bir genç kadınsın,” dedi beni şaşırtarak. “Ayrıca sana şükran borcum var.”

Bana neden teşekkür ettiğini bir an sonra anlayabildim; Kalovaksiya’nın Vecturia işgaline müdahale ettiğim için.

“Daha fazlasını yapamadığım için özür dilerim,” dedim. “Ülkenizin yiyecek depolarının yakıldığını duydum. Halkınız ne durumda?”

Şefin yüzüne bir gölge düşse de başını iki yana salladı. “Vecturia kıtlıktan daha beterini de gördü, bunu da atlatacaktır.”

Belki Vecturia atlatabilecekti ama halkın hepsi atlata-mazdı. Üstelik emri veren Sören’di. Pek çok günahını affetmiş olabilirdim ama bazı günahların affı bana düşmezdi.

“Keşke elimden daha fazlası gelseydi,” dedim.

“Peh,” dedi sırtını divana yaslayarak. “Asıl ben sizin için ne yapabilirim diye düşünüyorum.”

Bu konuşmanın nereye gittiğini fark edince yutkundum. Dedem olacak yaştaydı ve Vecturia’yla ittifak Astrea’yı geri almaya yetmezdi.

“Sizinle evlenemem,” dedim elimden geldiğince nazik olmaya çalışarak.

Şef sessizce güldü, buruşuk, yaşlılık lekeleriyle kaplı eliyle elime hafifçe vurdu. “Biliyorum, Majesteleri,” dedi. “Yaşlı erkeklerin hepsi kayıp gençliklerini yeniden yakalamak için çocuk gelinler aramaz. Benim gençliğim güzel geçti ama biteli çok oldu. Seni de gençliğinden etmeye niyetim yok.”

“O halde neden burasınız?” dedi araya giren Ejder Katili. Şef ona hiç bakmadı, tamamen bana odaklanmıştı.

“Seninle görüşmek zorundaydım,” dedi. “Gözünün içine bakıp Kalovaksiyalılar saldırdığında, Vecturia, Astrea’ya yardım etmediği için ne kadar üzgün olduğumu söylemem gerekiyordu. Hayatımın geri kalanını bu hatayı telafi etmek için harcayacağım. Benden daha cesur ve nazik olduğun için minnettarım.”

“Bu stratejik olarak doğru hamleydi,” dedim. Bakışlarından rahatsız olmuşum; bana kurtarıcıymışım gibi bakıyordu. Değildim.

“O zaman hem cesur hem nazik hem de *bilgece* bir hamleydi,” dedi gülümseyerek. “Seninle evlenmek gibi bir isteğim yok, Kraliçe Theodosia ama istersen yine de Vecturia’yla bir ittifakın var. Küçük de olsa ordularım emrindedir.”

Küçük birlikleri olduğunu bilmek için Søren’e danışmama gerek yoktu. Kendi topraklarındayken Kalovaksiya birliklerini yenebilecek avantaja sahiplerdi ama saldıracak güçte değillerdi. Ama bu jesti, söze dökemeyeceğim kadar değerliydi.

Şef Kapil çok geçmeden oradan ayrıldı; Sta’Crivero’da bir geceden fazla kalmasına ülkesinin gücü yetmezdi. Bu kadar kısa bir sohbet için o kadar para vermek zorunda kaldığına üzülmüştüm ama bunu duymak bile istememişti. İrtibatta kalacağımıza söz vererek elimi dudaklarına götürdü.

O gidince üzüldüğümü fark ettim. Arşidük Etmond’a yöneldiğimde Ejder Katili itiraz etmedi. Bu eşleşmeyi onaylayacağından emindim. Etralya varlıklı bir ülkeydi ve güçlü bir ordusu vardı. Onun yanında olunca sıkıntıdan boğulmam da artıydı tabii.

“Bu akşam sizinle konuşmayı umuyordum, Majesteleri,” dedi Arşidük Etmond alçak sesle. “Korkarım bütün bu çile beni biraz... şey, zorluyor, eminim sizi iki misli zorluyordur.”

Hafifçe gülümsedim. “Gerçekten bunaltıcı oldu,” diye itiraf ettim.

Gülüşü biraz daha büyüdü. “Beni buraya ağabeyim gönderdi,” diye itiraf etti. “Sanırım bana şaka yapmak istedi. Ben aslında... insanlarla konuşmayı pek beceremem. Hele de kadınlar...” Cümlesini bitirmeden başını salladı. “Reddedilip utançla dönmemi bekliyordur.”

İnsanlar ona acısın diye böyle konuşmuyordu. Sadece bir gerçeği dile getiriyordu. Ben onu sakinleştirecek bir şey söyleyemeden devam etti.

“Fakat... romantik bir eş aramadığınızı söylesem yanılır mıyım?” diye sordu.

Ejder Katili yanımda donakaldı. Onu görmezden geldim. Arşidük’e yaklaştım.

“Evet,” dedim. “Çok haklısınız. Ancak Astrea’yı geri almanın tek yolu evlilikten geçiyor ve ben de yapmam gerekeni yapacağım.”

Arşidük onunla tanıştığımdan beri ilk kez gözlerimin içine baktı, başını sallayıp gözlerini kaçırdı. “Birbirimize yardımcı olabileceğimize inanıyorum,” dedi sesini alçaltarak. “Kalovaksiyalıları yenmek için orduya ihtiyacınız var. Benim de ordum var.”

“Ağabeyinizin ordusu var,” dedi Ejder Katili araya girerek.

Arşidük başını salladı. “Tacı takan ağabeyim olabilir ama ordusu beni dinler. Bunu da herkes kadar iyi bilir; kendisi de durumdan memnun. Ne de olsa ordumuza nadiren ihtiyacımız oluyor. Yıllardır savaşa girmedik. Sizin için savaşacak birlikler bulabilirim.”

“Ne kadar büyük birlikler?” diye sordum.

“Yeterince,” diye cevap verdi.

Umudumu bastırmaya çalıştım ama aptal göğsüme sızmayı başardı.

“Peki, bunun karşılığında ne istiyorsunuz?” diye sordum. “Astrea’ya hükmetmek mi?”

Arşidük başını iki yana salladı. “Hayır, hayır. Hiç öyle bir şey değil. Ağabeyim bir veliaht yetiştiremezse Etralya’yı miras alma düşüncesi bile korkunç. Hayır. Birkaç yıl önce Baron, Etralya’yı ziyarete geldiğinde ağabeyim en sevdiğim satranç takımını ona hediye etmişti. Yüzyıllar önce oniks ve kemikten yapılmış bir takımdı.”

O satranç takımını hatırlıyordum. Crescentia’yı ziyaret ettiğimde sık sık görürdüm; rafta süs niyetine dururdu, hiç kullanılmazdı.

“Ağabeyim benden hıncını almak için vermişti,” dedi Arşidük. “Hep o takımın yasını tuttum. Anladığım kadarıyla Baron ölmüş.”

“Satranç takımınızı istiyorsunuz,” dedi Ejder Katili hiçbir kelimesine inanmayarak.

“O bir aile yadigârı,” dedi. “Benim için her şeyden daha değerli.” Utangaç bir tebessümle doğruldu. “Ayrıca Etralya yıllardır savaşa girmedi. İlginç bir rekabet olur.”

Ejder Katili’yle birbirimize baktık, sonra başımla onayladım. “Bu ortaklıkta anlaşabiliriz,” dedim.

Adam kocaman gülümsedi ve elinde şarap şişesi olan hizmetçi kıza işaret etti. Daha önce Kral’ın mesajını getiren ürkek kızdı bu. Burada daha da huzursuz görünüyordu, koyu kırmızı içkiden iki kadeh doldururken elleri titriyordu. Kadehinin yarısı dolu olan Ejder Katili, kız üçüncü kadehi dolduramadan onu savdı. Arşidük kadehlerden birini bana uzatırken zoraki gülümsedim. Artık daha fazla içemeyeceğimi biliyordum. Elbisem çok rahatsız ettiği için bütün gece bir şey yememiştim ve içtiğim azıcık şarap şimdiden zihnimi bulandırıyordu.

“Yeni dostlara,” dedi Arşidük Etmond kadeh kaldırarak.

Kadehimi onunkiyle tokuşturdum ama Arşidük bir yudum alırken ben sadece içiyormuş gibi yaptım. Ayağa fırlayıp sevinçle haykırmamak için tüm gücümle kendimi tuttum. Şarabımı Kral Etristo'nun yüzüne savurup onun hakkında düşündüklerimi haykırmak istedim. Ayaklarım kanayana kadar dans etmek istedim. Uzun zamandır ilk kez içimdeki umut kırılğan değildi. Gitgide sağlamlaşıyor, kuvvetleniyordu.

Arşidük'e teşekkür etmek için ağzımı açtım ama kelimeler ağzımdan çıkamadan Arşidük'ün yüzünde şaşkın bir ifade belirdi. Kendi boğazına götürürken gözleri korkuyla büyüdü. Hızla ayağa kalkarken masaya çarptı, ikimizin de kadehini devirip yere düşürdü, sonra kendisi de yere yığıldı.

Herkes ayağa fırladı ama kafam hâlâ bulanık ve sersemdi. Ejder Katili bileğimden tutup beni çekerken tenime bastırıldığı parmakları canımı acıtiyordu.

"Geri çekilin!" diye bağırdı biri, telaşlı fısıldaşmaları bastırarak. Coltania ağır elbisesinden beklenmeyen bir hızla Arşidük'e koştu. Yanına çömelip onu sırtüstü çevirip göğsünü dinledi. "Nefes almıyor, suni teneffüs yapacağım."

Arşidük'ün üstüne eğilip ilk öpücüğüymüş gibi dudaklarını onunkilere bastırdı ama ilk öpücüğü değildi tabii ki. Coltania'nın yanakları şişti, sonra da Arşidük'ün yanakları şişti; Coltania geri çekilip yeniden aynı şeyi yaptı.

Kolumu Ejder Katili'nin kurtarıp Arşidük'ün yanına gittiğimde moraran tenini görünce içim dehşetle oldu. Sanki rüyanın içinde yürüyordum da aklım, gözümle gördüklerimi idrak edemiyordu.

"Theo," dedi sisleri bölen bir ses. Erik, Arşidük'ü görmeyeyim diye önümde durdu. Omuzlarımdan tutup beni hafifçe sarstı ama hissetmedim bile. Hiçbir şey hissetmiyordum. "Theo, buradan çıkman gerek. Bu zehir, daha fazlası da olabilir. Şarap, şaraptan içtin mi?"

Nihayet sesim çıktı. “Hayır,” dedim ama kendi sesim gibi değildi. “İçmedim.”

Erik rahatlayıp başını salladı. “Güvenli olduğundan emin olana kadar seni buradan çıkarmalıyız.”

Sonunda gözlerine bakınca ne söylediğini ve neyi ima ettiğini anladım. Zehirdi ama belki de en başından beri Arşidük için değildi. Başına bir milyon altın ödül konan o değildi. Kayzer’in ölü ya da diri istediği kişi o değildi. Erik kocaman gözlerle yutkundu. İkimiz de Kayzer’in er ya da geç istediğini elde ettiğini ve Kral Etristo’nun kanunlarının onu durduramayacağını biliyorduk.

Erik cevap vermemi beklemeden beni koridora çıkarınca yaygara ardımızda kaldı.

KORUMA SÖZÜ

O dama dönerken zihnim bulanık bir şok içindeydi. Asansöre bindiğimi bile hatırlamıyordum. Fark ettiğim tek şey, düzensiz kalp atışlarımın kulaklarıma vuran gürültüsüydü. Odama geldiğimizde zihnim sık bir ormana sızan ışık huzmeleri gibi yavaş yavaş netleşmeye başladı.

“Öldü, değil mi?” diye sordum Erik’e. Sesim bile uzaktan geliyordu sanki.

Erik tereddütle kapının ağzında duruyordu. “Belki Şansölye’nin kız kardeşi onu kurtarmıştır,” dedi ama ikimiz de buna inanmıyorduk. İkimiz de Arşidük’ün moraran yüzünü görmüştük ve Coltonia nefes almadığını söylemişti. İmparatoriçe’nin *Maskentanz*’dan sonra pencereden düştüğünü gördüğümde aptal, umutlu bir yanım ölmediğine inanmıştı, ta ki yüzünü görene kadar. Ama güven gibi, artık aptalca umutlara da yer yoktu.

Erik’in de ne kadar sarsıldığını ancak fark ettim. Bunu saklamayı iyi beceriyordu; belli ki savaş meydanında çok ölüm görmüştü. Ancak bu farklıydı; güya saray güvenliydi. Kayzer burada bile bana ulaşabiliyorsa o nefes aldığı sürece gerçekten güvenli bir yer olabilir miydi?

Gerçi bunu yapan Kayzer de olmayabilirdi. O salonda her biri kendi çatışmaları ve düşmanları olan soylularla doluydu. O zehir benim için olmayabilirdi. Ama bunları düşünürken bile Kayzer'in koca suratı gözümün önüne geliyor, sıcak, sarhoş nefesini tenimde hissediyordum. Canlı götürülürsem beş milyon altın vadetmişti, cesedim içinse bir milyon. Sonuçta bir milyon da çoktu.

"Tehlike geçene kadar beklesem iyi olur," dedi Erik. Bir an ödülünden haberdar olup olmadığını merak ettim.

O an ona güvenip güvenemeyeceğimi merak ettim ama bu düşünceyi hemen zihnimden kovdum. Erik Kayzer'e sadık olsaydı beni odama geri getirmezdii. Bu karmaşadan faydalananı beni Sta'Crivero'dan çıkarırdı. Beş milyon altını alırdı.

Kanepeye çöktüm, elbisemin sert kumaşı altımda ezildi. "Ondan hoşlanmıştım," dedim. "En azından, diğerlerinden daha fazla. O... tuhaftı ama iyi kalpliydi. Masadaki kızarmış etmişim gibi bakmıyordu bana. Bana... bana hemen ordusunu teklif etti. Koşulsuzca, sihirden pay istemeden, evlilik istemeden; sadece Baron'un elindeki satranç takımını istedi."

Ancak bu sözleri söyledikten sonra geçmiş zaman kipiyle konuştuğumu fark ettim.

Erik bakışlarını kaçırdı. "Haptania ordusuyla Kalovak-siya'yı bir ayda yenerdik."

Bir ay. Kalbim göğsümde yalpaladı. Bir ayda Astrea'ya dönmüş, annemin tahtında oturuyor olabilirdim. Bir ayda ülkem kurtulmuş, Kayzer'e bize yaptıklarının bedelini ödemiş olabilirdim. Hayallerim, elimi uzatıp alabileceğim kadar yakinken benden alınmıştı.

Gözlerimi kapattım ama gözyaşlarımı saklamanın bir yolu yoktu. Ellerimi gözlerime bastırıp hıçkırı hıçkırı ağladım.

Burada bir adam ölmüş, sen gelmiş kendi kaybın için ağlıyorsun, diye kızdım kendime. Sen de Kayzer kadar be-cilsin. Bu beni daha da çok ağlattı.

Erik ne yapacağını bilemiyordu –eğitimi boyunca pek fazla ağlayan kadın gördüğünü sanmıyordum– ama biraz sonra tuhaf bir şekilde sırtımı sıvazladı. En azından bunun için bile ona minnettardım.

Koridorda ayak sesleri gürledi, sonra telaşlı bağrışmalar duyuldu. Bütün saray ayaklanmış olmalıydı.

“Silahın var mı?” diye sordu Erik alçak sesle. Gözlerini kapıdan ayırmıyordu.

Başım la onaylayıp yatağıma gittim. Hançerimi yatağın altına sıkıştırmıştım, çıkarıp Erik’e gösterdim, o da alıp iyice inceledi.

“Çok güzelmiş,” dedi. “Nasıl kullanacağını biliyor musun?”

Artemisia’dan aldığım dersleri hatırladım ama sanki o dersler bile çok geride kalmıştı. Üstelik o kılıç uzundu ve keskin bile değildi. Tek bir derste öğrenebildiklerim o anda anlamını yitirdi; Erik saldırıya uğrarsak kendimi savunup savunamayacağımı soruyordu. Köreltilmiş kılıçlarla talim yapmak gibi değildi, ölüm kalım savaşıydı.

“Sende kalsın,” dedim ve hançeri ona verip koltuğa oturdum.

Erik hançeri elinde evirip çevirdi, filigranlı sapına dokundu.

“Çok narin, kullanırsam ikiye ayrılacak sanki.”

Belli belirsiz gülümsedim. “Görüldüğünden daha sağlamdır,” dedim.

Koridordan yine ayak sesleri yankılandı ama bu kez geçip gitmediler. Erik hançeri hazır tutarak benimle kapı arasında durdu ama kapı savrulur savrulmaz kenara çekildi.

Søren peşinde Blaise, Heron ve Artemisia'yla odaya daldı. Beni görünce aynı anda rahatlayıp derin bir nefes aldılar.

"Yemekte birinin zehirlendiğini duyduk," dedi Blaise. "Şey sandık..."

"Arşidük Etmond'du," dedim olanları yeniden hatırlayarak.

Søren yutkundu, benimle göz göze geldi. "Bu hiç mantıklı değil," dedi alçak sesle. "Haptania'nın çok düşmanı yoktur, olsa bile Etmond'u öldürmenin kimseye faydası olmaz. Biri onu gerçekten öldürmek istediye bile bunu Haptania'da, hatta kışlada daha kolay yapardı. Sta'Crivero'da güvenlik seviyesi daha yüksek."

"Kimse öldüğünü söylemedi," dedi Heron ellerini kaldırarak. "Hemen sonuca varmayalım. Doğal sebeplerden de ölmüş olabilir."

"Ya da zehir Theo içindi," dedi Artemisia. "Başına ödül konan o."

Erik kaşlarını çatarak bana baktı. "Kim bu insanlar?" diye sordu.

Erik daha önce onları uzaktan görse de Heron, Art ve Blaise'le bizzat tanışmadığını hatırladım. "Ah, doğru," dedim. Onları çabucak tanıştıırıp Erik'in neden Sta'Crivero'da olduğunu anlattım

"Zehirden pek anlamam," dedi Erik Heron'a. "Ama gördüğüm şeyin ne olduğunu biliyorum ve o ölümün doğallık hiç ilgisi yoktu."

Heron'un gözleri kocaman açıldı ama ciddiyetle başını salladı.

"Zehrin Etmond için olduğunu sanmıyorum," dedi Søren bana bakarak. "Artemisia haklı. Orada hedef olma ihtimali en yüksek kişi sendin."

"Oradaki herkes kendi ülkeleri için önemli," dedim se-sim titreyerek.

“Önemli, evet,” dedi Artemisia. “Ama hiçbirisi başkalarına engel değil, hiçbirinden nefret edilmiyor. Başlarına ödül konmasını geçtim, hiçbirine ciddi tehditlerle karşılaşmadı.”

“Zehri kimin getirdiğini bilmesek de emri vereni biliyoruz,” dedi Blaise.

Akşam yemeğinde hiçbir şey yemediğim halde midem takla atıyor, kasılıyordu, aklıma gelmeyen –düşünemeyeceğim şeyler– geçiyordu aklımdan. Burada güvende olduğumu, sonunda Kayzer’den uzakta olduğumu, bana bir daha asla dokunamayacağını sanmıştım. Aptalca bir umuttu ve bu yüzden bir adam ölmüştü. Benim yüzümden.

Vakit geceyarısını geçtikten sonra kapım sert, resmi bir havayla çalındı. Sohbet edemeyecek kadar gergindik ama Artemisia bu zamani değerlendirme ve daha çok talim yapma konusunda ısrar etmişti. Herkes izleyip duruşumu ve tekniğimi eleştirince daha eğlenceli olmuştu ama en azından sinirlerim biraz yatışmıştı.

Kapı çalınınca herkes alarma geçip kılıcını çekti. Artemisia talim kılıcını aslıyla değiştirdi.

“Köşeye git,” dedi Blaise. Dediğini hemen yaptım ama katilin kapıyı çalma zahmetine girmeyeceğini mantıken bilsem de kalbim küt küt atıyordu.

Beklediğim gibi, Heron kapıyı açtığında gelenin yalnızca Kral’ın muhafızlarından biri olduğunu gördük. Ancak o bile tetikteydi, her an bir saldırı gelebilirmiş gibi gözleri odanın içinde dört dönüyordu.

“Kraliçe Theodosia,” dedi bana bakarak. Köşede büzülmemi tuhaf bulsa da belli etmedi. “Tehlike bertaraf edildi. Kral Etristo’ya taht odasında katılırsanız suçluyu kendi gözlerinizle görebilirsiniz.”

SORGU

Muhafız beni taht odasına götürdü; Søren, Erik ve Göl-gelerim de hemen arkamdaydı. Bütün bu Sta'Crivero ihtişamından sıkılmış olmalıyım ki odanın fresklerle kaplı duvarları, mermer zemini ve gösterişli altın şamdanları neredeyse beni hiç etkilemedi. Yalnızca odanın ortasındaki tahtı görebiliyordum; o kadar büyük ve hantaldı ki başta Kral Etristo'nun cılız varlığını görmedim bile. Yumuşacık kadife minderde neredeyse kaybolmuştu.

Sıra sıra dizili koltukların arasından geçerken taliplerin bakışlarını hissediyordum. Buraya en son gelenler biz olmalıydık çünkü ön taraftaki birkaç koltuk ve Goraki heyetinde Erik'in oturduğu tek koltuk hariç seyirci tarafındaki bütün koltuklar doluydu. Bu insanların görmek istediği neydi? Keder mi? Korku mu? Bu iki duyguyu da yaşadığım halde çoğunlukla uyuşmuştum. Arşidük'ü zehirleyen kişi yanı başlarında oturuyormuş gibi hepsi de tetikte ve şüphe içindeydi. Aklımdan çıkarmaya çalıştığım o korkunç düşünce.

Muhafız bizi en ön sıradaki koltuklara götürünce yerimize oturduk; Søren bir tarafa, Artemisia da diğer tarafa geçti.

Kral Etristo her zamanki kibirli tebessümüyle, “Demek geldin, hayatım,” dedi. Tahtında biraz daha doğrulup oturdu. “Arşidük’ün ölümünden sorumlu olan kişiyi yakaladığımızı söylemekten mutluluk duyuyorum.”

Ölümünden. Demek ki ölmüştü. Son umut kırıntısı da yok oldu. Benden koparılan onca insan varken, yasını tutacak kadar tanımasam da ölümü göğsümde keskin bir acı bıraktı. Kendimden nefret etsem de asıl üzüldüğüm bana sunduğu teklifin artık geçerli olmamasıydı. Astrea’ya kavuşmaya bu kadar yaklaşmışken bu fırsatı kaçırdığıma üzülüyordum.

“Sorumlusu kimmiş?” diye sordum.

Kral Etristo ellerini iki kez çırpı. Bir muhafız, elleri kelepçeli bir kızla tahtın arkasındaki kapıdan içeri girdi. Kızın daha önce gördüğüm hizmetçi olduğunu ancak anladım; akşamüzeri mektubumu getiren, Arşidük’e ve bana şarap dolduran kızdı. Şimdi daha fazla korkan gözleriyle içeride dost bir yüz aradı. Bulamadı.

Boğazımı temizleyip Kral Etristo’ya döndüm. “Tabii ki adaletinize güveniyorum, Ekselansları ama bu kız Arşidük’e neden böyle bir kötülük yapsın ki?”

Kral acımasızca gülümsedi. “Biz de bunu öğrenmek için toplandık, canım.” Şansölye Marzen ve kız kardeşinin oturduğu tarafa baktı. “*Salla Coltania*,” dedi. “Oriana’dan bize doğruluk serumu getirdiğinizi sanıyorum.”

Arkamızdaki sırada ağabeyiyle oturan Coltania ayağa kalktı. Yüzü solmuş, ifadesi gergindi. “Evet, Ekselansları,” dedi titreyen bir sesle. “Seyahat ederken herhangi bir yabancıнын bize zarar vermeye niyeti olup olmadığını öğrenmek için hep elimizin altında bulundururuz. Tabii böyle bir şeyi hiç beklemiyorduk.”

“Hiçbirimiz beklemiyorduk, hayatım,” dedi iç geçiren Kral Etristo, öne çıkmasını işaret ederek. “Uzman sen olduğun için uygulamayı da sana bırakıyorum.”

Coltania küçük bir şişeyle hizmetçiye yaklaşınca kız da kurtulması mümkünmüş gibi, bağlı ellerini tutan muhafızdan kurtulmak için çırpınmaya başladı. O anda Elpis’in son hali gözümün önüne geldi. Ancak Elpis o şişenin içindekini hak etmemişti, bu kızsı hak ediyordu. Onu öldürmeyecekti, yalnızca gerçekleri ortaya çıkaracaktı. Saklayacak bir şey yoksa neden bu kadar çırpınıyordu?

Coltania iksiri kızın boğazından dökünce kız çırpınma bıraktı. Kafası karışmış gibi gözlerini kırptırarak onu tutan muhafıza yaslandı.

“Bir dakika içinde etkisini gösterir,” dedi Coltania, Kral Etristo’ya.

O bir dakika bile hiç bitmeyecekmiş gibi uzadı. Sonunda Coltania kızla konuştu.

“Lütfen ismini söyle,” dedi.

Kız, sersemliğini üstünden atmaya çalışır gibi yutkundu. “Rania,” dedi alçak sesle.

Coltania kızın gözbebeklerini inceledi, bileğini tutup nabzını ölçtükten sonra Kral Etristo’ya döndü. “Başlayabilirsiniz,” dedi.

Kral Etristo eğilip kızı süzdü. “Arşidük’ün yemeğine zehir koydun mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedi kız, cam bir duvarın ardında rüyaya dalmışçasına uzaktan gelen bir sesle. “Hayır,” dedi. “Şaraba zehir koydum.”

Kalabalıkta fısıldaşmalar oldu, gölgelerim bile fısıldaşıyordu. Ne de olsa şarabı içmiştim; herkes içmişti.

“Ne kullandın?” diye sordu Kral Etristo.

Kızın gözleri kalabalığı taradıktan sonra yeniden Kral Etristo'ya döndü; odaklanmakta zorlanıyorlardı. "Zehir," dedi, kafası karışmış gibi. "Ne tür olduğunu bilmiyorum, bana ne verildiyse onu kullandım."

"Kim verdi?" diye sordu Kral.

Kız yutkundu. Doğruluk serumu yüzünden ayakta sallanıp bir o yana bir bu yana yalpalayınca muhafız onu tuttu. "Kayzer," dedi, "Kayzer gönderdi, ödemeye birlikte."

Yine fısıldaşmalar oldu ama bu kez onları duymuyordum. Başka bir şey beklemiyordum ama haklı çıktığımı anlayınca içerideki bütün hava emilip alınmış gibi hissettim. Kızın sonraki sözlerini az kalsın duyamayacaktım.

"Durmayacak," dedi kız dili dolaşarak. "O ölene kadar durmayacak." Kelepçeli ellerini kaldırıp beni gösterdi.

Sanki yer yarıldı, az kalsın koltuğumdan düşüyordum ki Artemisia kolumu tuttu. Kız daha da sallanırken muhafız onu sabit tutmakta zorlanmaya başladı. Kızın başı bir yana bir bu yana düşüyordu.

Kral Etristo, Coltania'ya baktı. "Bu normal mi?" diye sordu.

Coltania afallamıştı. Kıza yaklaştı ve zorla çenesini tutup ağzını açtı. Alçak sesle söylediği şeyleri tercüme edemiyordum ama küfrettiğinden emindim.

"Dili kararmış. Tükür!" diye emretti sert bir sesle.

Kız kafası karışmış bir gibi gözlerini kırıpıştırarak söyleneni yapıp yere tükürdü. Tükürüğü katran gibiydi ama orada bir şey daha vardı. Coltania yere çömeldi, tükürüğe dokunup bir kısmını parmaklarıyla inceledi. Elini kaldırıp yakından baktı.

"Cam parçaları," dedi elini eteğine silerek. Kral Etristo'ya döndü. "Siz onu tutuklamadan önce ağzına zehirli hap koymuş. Sorgulanma ihtimaline karşı," dedi.

O zaman niye bu kadar bekledi? Neden muhafızlar onu yakalayınca yutmadı?

Ben düşüncelerimi bir sonuca bağlayamadan Kral Etristo'nun telaşlı böğürtüsü havayı yardı. "Neyi bekliyorsun? Kurtar onu."

Coltania kıza bakıp kederle başını salladı. "Yapamam," dedi. "Kapsülü kırdığı anda ölmüştü. Ölümünkökünün tedavisi yok. Birazcık daha yaşayacak ama bu süreçte bilinci açık olmayacak. Kızı öldürmesini beklemekten başka çaremiz yok."

Ağzından siyah köpükler saçılan kız sarsıla sarsıla kendini muhafızın kucağına bıraktı. Bunu neden yaptığını, sadece para için mi yoksa kötü niyetinden mi yaptığını sormak isterdim. Kayzer'in okyanusun diğer ucundan oynadığı oyunu öğrenmek isterdim. Ama kızın gözlerinin ferisi sönmüştü ve birinin daha ölümünü izleyemecektim.

Tanrılara içimden dua ederek ayağa kalktım, danışmanlarım da hemen ayaklandı. Kapıdan çıkmak üzereydim ki Kral Etristo'nun sesi beni durdurdu.

"Bir saniye, hayatım," dedi ama bu kez sesinde o tiksindirici tatlılıktan eser yoktu. Aksine, köşeye sıkıştırılan hayvan gibi öfkeli ve tedirgindi. Bu yüzden tehlikeli olduğunu biliyordum ama mecburen ona döndüm.

"Evet, Ekselansları?" dedim.

Kral bana yanıt vermek yerine eğilip muhafızlarına bir şeyler fısıldadıktan sonra beni işaret edip ayağa kalktı. Kendisi taht odasından çıkarken muhafızları bizim yanımıza geliyordu. Kılıçlarını çektiklerini anladığımda artık çok geçti.

"Prens Søren, Kral Etristo'nun emriyle Arşidük Etmond'un ölümünden tutuklusunuz."

"Arşidük'ün zehirlenmesinden Prens Søren sorumlu değildi," dedim taht odasındaki herkes duysun diye kelimelerin üstüne

basa basa. “Søren beni öldürmek eline geçen bir sürü fırsatı değerlendirirdi. Zehir gibi korkakça bir şeye başvurmazdı, ayrıca öyle bir şey yapacak *olsa* öleceğimden emin olurdu.”

Sözlerim bana bile doğru dürüst bir savunma gibi gelmiyordu.

Søren alçak sesle, “Kendi isteğimle gideceğim,” dedi elini omzuma koyarak. “Ben yanlış bir şey yapmadım, Kral Etristo da bunu anlayacaktır.”

Søren muhafızlar görsün diye ellerini kaldırıp ilerledi. Ellerini tutup onu kendime çevirdim. Ne var ki bir sürü talibimizin bize baktığını ve bu hareketimi yanlış yorumlayabileceğini o anda hatırladım. Ellerimi çekip iki yanıma indirdim.

“Seni çıkaracağız,” dedim usulca. “Daha önce yaptım, yine yaparım.”

Søren nazikçe gülümsedi ama en azından muhafızlar bileklerine taşlı kelepçeyi takıp onu götürürken bana inanıyormuş gibi davrandı.

TUTUKLAMA

“**O** benim konseyimin bir üyesi,” dedim Kral Etristo’ya sıkıttığım dişlerimle konuşmaya çalışarak. “Beni koruyacağınıza söz verdiğinizde bunun bütün ekibim için de geçerli olduğunu sanmıştım.”

Kral Etristo geniş mermer masasının arkasında oturduğu yerden gözücuyla bana baktı. Bunalmış gibi iç geçirerek göğes baktı. Saygısızca bir tavırdı ama beni dengi değil, çok konuşan bir kadın olarak görüyordu zaten. Kahvaltısını bitirmeden benimle görüşmeyi bile kabul etmemişti, dolayısıyla Søren sekiz saattir Sta’Crivero hapishanesindeydi.

“Defalarca söylediğim gibi, hayatım, Sta’Crivero yasalarını çiğneyenlerin güvenliğini garanti edemem. Astrea’da cinayet kanunlara aykırı değil mi?”

Ellerim sıcaktan yanmaya başlayana kadar tenim ısındıkça ısındı. Ellerimi iki yanımda yumruk yapsam da sıcaklığı bastıramadım. O bana *hayatım* dedikçe damarlarımda akan ısı daha da artıyordu. Derin derin nefes almaya çalıştım. Gemiden ayrıldığımızdan beri çarşafların yanmasına benzer şeyler olmamıştı –sadece arada bir ellerimde ve kollarımda bir sıcaklık oluyordu– ve az kalsın bütün bunları hayal ettiğime

inanacaktım ama böyle anlarda hiçbirinin hayal olmadığını biliyordum. İçimdeki ateşi hissettim ve şimdi dışarı çıkarsa biliyordum ki ... Buna izin veremezdim.

“Tabii ki öyle,” dedim alçak ve sakın sesle konuşmaya çalışarak. Arkamda duran Heron, Blaise ve Artemisia’ya bakıp yeniden Kral’a döndüm. “Ancak bu kadar ciddi bir ithamda bulunmak için elinizde kanıt olmalı ancak sizin tek kanıtınız soyu. İnsanları hapse tıkmak için bu kadarı yeterliyse hapishanelerinizin dolup taşmadığına şaşıyorum.”

Kral Etristo benden kaçmak istediği için okuduğundan şüphelendiğim kitabın üstünde ellerini birleştirdi. “Biz konuşurken *Salla Coltania* eczacılarıma doğruluk serumu yapmayı öğretiyor. Anladığım kadarıyla biraz zaman alacakmış,” dedi. “Bu sayede Prens aklanırsa içtenlikle ondan özür dileyip onu serbest bırakacağım ama senin güvende olduğundan emin olmalıyız. Özellikle de birkaç geceyi yatak odanda geçirdiğini düşününce.”

Sesindeki imayla yüzüm kızardı, neyse ki gölgelerim de onu duymuştu ama taht odasındaki hareketim yüzünden bu söylentilerin kök salmaya başladığını tahmin ediyordum. Ne de olsa Søren ile silahlı muhafızların arasına girmiştım.

“İki gece,” dedim üç gölgemi göstererek. “Diğer danışmanlarımla birlikte. Gerçekten beni öldürmek isteseydi ben uyurken kolayca öldürürdü.”

Kral kaşlarını çatıp dudağını sarkıtarak nihayet bana baktı. “Eh, o halde *Salla Coltania*’nın iksiriyle bütün suçlmalardan aklanıp birkaç güne serbest kalacaktır,” dedi sinir bozucu bir çocukla konuşur gibi.

Bağırarak istesem de zoraki gülümsedim. “Pekâlâ,” dedim sertçe. “Ancak Prens Søren uluslararası konularda güvendiğim danışmanım olduğundan, kendisi bana tavsiye vermek için serbest kalmadan vicdanım rahat bir şekilde herhangi

bir taliple görüşemem. Anlıyorsunuz, değil mi? Çıkarlarımı korumam gerekiyor.”

Kral Etristo her an bana saldıracak gibi görünse de o tatlı maskesini taktı.

“Madem ısrar ediyorsun, hayatım,” dedi. “Ama korkarım bu güvensizliğin saygısızlık olarak görünebilir.”

Bakireliğim için kanıt isteyenler, onlara güvenmediğim için bana güceniyordu. Bu kadar öfkeli olmasam bu ironiye gülebilirdim.

“Saygısızlık etmek gibi bir niyetim yoktu elbette,” dedim tatlılıkla. “Bu süreçte iyi muamele gördüğünden emin olmak için, istediğimde Prens Søren’i ziyaret etmek isterim.”

Kral Etristo yine buz kesti.

“Hayatım, şimdi de *ben* senin güvensizliğinden gücenmeye başlıyorum.”

Gülüşümü hiç bozmadım. “Tekrar dile getireyim, niyetim bu değil, Ekselansları. Ama bunun benim iç huzurum için gerekli olduğuna inanıyorum.”

Kral Etristo dişlerini sıktı ama hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra başıyla onayladı. “Pekâlâ.”

Küçük bir reverans yapıp arkamı döndüm ve peşimde gölgelerimle odadan çıktım.

Artemisia, Heron ve Blaise’le odama yeni gelmiştik ki Ejder Katili yüzünde fırtına bulutlarıyla içeri daldı. Bir an Søren tutuklandığı için bu kadar kızgın olduğunu sandım ama düşüncesi bile komikti. Ona kalsa Søren hâlâ *Duman*’daki hücresinde olurdu.

“Ben yanında yokken Kral’la görüşemezsin,” diye patladı. “Kendini ne kadar aptal durumuna düşürdüğünün farkında mısın?”

Sesindeki zehrin sırtımdan akıp gitmesine izin verdim.

“Kral, danışmanımı tutukladı, ben de duruma el koydum,” dedim soğukkanlılıkla. “Seninle konuştuğunda ancak kıvırmayı bildiğin için, çok daha fazla yol katettim bence.”

Ejder Katili tokat yemiş gibi geriye doğru sendeledi. Oracıkta derimi yüzecek gibi baksa da geri adım atmadım.

“Ben sadece Astrea’nın iyiliğini düşünüyorum,” dedi. “Ayrıca en güçlü müttefikimize hakaret etmemek Atrea’nın hayrına olur.”

Elimde olmadan güldüm. “O müttefik falan değil,” dedim. “Öyle olsa kendisi bize ordu verirdi. En çok parayı verenin tarafında olur. Kayzer yeterince para verse anında bize düşman olur. Şimdilik başlık param daha değerli, o yüzden birazcık gücüm var. Bunu da elimden geldiğince iyi kullanacağım, aynısını yapmazsan aptallık eden *sen* olursun.”

“Theo,” diye fısıldayan Artemisia’nın uyarısına kulak asmadım.

Ejder Katili’nin gözleri buz gibi bir öfkeyle doldu. “Bizi yalnız bırakın,” diye tısladı gölgelerime.

“Kraliçe’yi yalnız bırakmayız,” dedi Heron kararlılıkla.

Gözümü kırpmadan Ejder Katili’ne baktım. Gölgelerimin şu anda yanımda kalmasını her şeyden çok isterdim ama Ejder Katili’nin söyleyeceklerini kimsenin duymak istemediğine dair bir his vardı içimde.

“Gidin,” dedim. “Uzun sürmeyecek.”

“Theo...,” dedi Blaise.

“Gidin,” dedim bir kez daha.

Gölgelerim birbirlerine baktı ama sırayla dışarı çıkıp beni Ejder Katili’yle baş başa bıraktılar. Ondan hâlâ korkmuyorum desem yalan olurdu ama belli etmemeye çalıştım; Ejder Katili korkuyu hissediyor, karşısındakini ağına düşürüyordu.

“Kayzer beni öldürtmeye çalıştı,” dedim. “Hem de burada, Kral Etristo’nun beni koruyacağına söz verdiği yerde.

Kayzer'in elinin kolunun nereye kadar uzandığını hafife aldığı için bir adam öldü ve o, Kayzer'in casusunu arayacağına Søren'i tutukladı. Tabii kıza zehri veren kişi de elini kolunu sallaya sallaya ortalıkta dolaşıyor ve bana her an saldırabilir. Burada güvende değilim."

"Hayır," dedi Ejder Katili alçak sesle. "Burada güvende değilsin. Güvende olmak istemiyorsun."

Elimde olmadan güldüm ama bu bu kadar sert bir kahkaha attığıma ben bile şaşırdım. "Kendimi öldürtmeye *çalıştığımı* mı söylüyorsun?" Ölmek istediğimi mi söylüyorsun?"

Ejder Katili istifini bozmadı. "Diyorum ki," dedi yavaşça, "sen kraliçe olmak istiyorsun ve bu rolü oynamak güvenli değil." güvenli bir rol değil."

"Ben kraliçe olmak *istemiyorum*. *Zaten* bir kraliçeyim," dedim. "İşine gelmeyince unutuyorsun."

Şimdi de gülme sırası ondaydı. "Artık var olmayan bir ülkenin kraliçesi," dedi. "Tacı, tahtı, taç giyme töreni olmayan bir kraliçe. Sen kendini ne kraliçesi sanıyorsun? Adamın biri senin özel olduğunu söylediği, onlar da buna inanacak kadar aptal oldukları için yavru ördek gibi peşinde dolaşan üç kulun mu?"

Sarsıldım ama söyleyecekleri bitmemişti.

"Sana yardım etmeye çalışıyorum ama bunu anlayamayacak kadar inatçı ve kibirlisin," dedi sesini yükselterek. "Tanrılar aşkına, tıpkı annen gibisin."

Bu bana ilk kez söylenmiyordu ama ilk kez hakaret olarak söyleniyordu.

"Sakin annemi ağzına alma!" Yüzündeki şaşkınlığı, dikkatle kapıya baktığını görmesem bağırduğımı fark etmeyecektim. "Annem senden elli kat iyiydi," dedim alçak sesle konuşmaya dikkat ederek.

Uzunca bir süre bana baktıktan sonra havlar gibi tiz bire kahkaha atarak şarap dolabına gitti. Sessizce şişeyi açıp kadehi ağzına kadar doldurdu. Uzun bir yudum alıp kadehi neredeyse yarıladıktan sonra bana döndü.

“Bana bunları söyleyen ilk kişi değilsin,” dedi. “Belki *elli kat* değil, bu biraz abartılı olur, ama benzer şeyler. ‘*Daha dik dur, Eirene gibi.*’ ‘*Eirene gibi gülümse.*’ ‘*Keşke biraz Eirene’ benzeseydin.*’ Günde en az bir kere duyduğum sözler. Adını duyunca bile sanki kafama çivi çakılıyordu.”

Durup bir yudum daha aldı ama onu yeterince dinlemedi.

“Kıskanman onun suçu değildi,” dedim.

Bu sözlerim onu yalnızca güldürdü. “Tabii ki kışkırdım. Ama onun beni kışkırdığı kadar değil. ‘*Kallistrade,*’ derdi, ‘*Nezaket dersleri almadığın için o kadar şanslısın ki.*’ Ve ‘*keşke annemle muhafızları selamlamak için şafakta uyanmak zorunda olmasaydım.*’ Ve ‘*Ben niye senin gibi öğleden sonraları at binemiyorum?*’ Sürekli onunla yer değiştirmemi isterdi ama ben hiç istemedim. Veliht prenses olma konusunda en az onun kadar siteksizdim.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim. “Annem kraliçe olmayı seviyordu.”

Ejder Katili omuz silkti. “Orasını bilemem,” dedi. “O tacını takmadan oradan ayrıldım ve bir daha da dönmedim ama eğitim sürecini kesinlikle sevmiyordu.” Bu kez küçük bir yudum aldı, sonra dalgın gözlerle bana baktı. “Onu tam anlamıyla tanımadığın için şanslısın.”

Sözleriyle sırtımdan kaynar sular indi. “Ne yani, annem öldüğü için şanslı mıyım?”

“Onu kastetmedim,” dedi Ejder Katili gözlerini devirerek. “Ama o saf haliyle aklında kalması güzel bir şey; mükemmel bir anne, zeki, iyi kalpli, cesur ve kusursuz bir kraliçe. Senin gözünde bir tanrıça, değil mi? Belki de bütün kızlar

için anneleri öyledir. Ancak bir an gelir ki o mükemmellik aldatmacası paramparça olur ve annenin de sadece insan olduğunu anlarsın, tıpkı senin gibi; kusurları, ahlaksızlıkları ve kör noktalarıyla. O idrak anını asla yaşamayacaksın ve evet, bu yüzden şanslısın. Gerçekten.”

Bir an o kadar kırgın görünüyordu ki ona tokat mı atsam yoksa ondan özür mü dilesem bilemedim ama o masum hali aynı hızla kaybolup sert, amansız gözlerinde mühürlendi.

“Duyduğum kadarıyla annen iyi bir kraliçeydi,” dedi. “Hiç şikâyet etmeden görevlerini yerine getirdi ve çok seviyordu ama bu, Astrea’yı kaybeden kraliçe olduğu gerçeğini değiştirmeyecek.”

“Bu onun suçu değildi,” diye itiraz ettim. “Kalovaksiyalıların geldiğini bilemezdi.” Ejder Katili ilk kez bocaladı, gözlerinin ardında bir seçimi tarttığını anlayabileceğim kadar uzun bir süre tereddüt etti, sonra kendini topladı.

“Biliyordu,” dedi usulca. “İşgalden aylar önce bir mektupla, geldiklerini bildirdim.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim ama karnıma ağrı girdi. Duymak istemiyordum ama çekip gidemiyordum da.

Ejder Katili beni duymazdan gelerek devam etti. “Bana inanmadı,” dedi. “Denizde oraya buraya yelken açıp kendime korsan dediğimi, utanç kaynağı olduğumu söyledi.”

Ona bir sürü hakaret etmek istiyor, söylediklerini inkâr etmeye can atıyordum ama hiçbirisi dudaklarıma ulaşamadı. Nefes almayı bile unutmuştum.

Biraz sonra yüzü bir nebze yumuşadı. “Belki de annenin, hatıranda hep o saf, lekesiz haliyle kalmasına izin vermiydim.”

“Sana inanmıyorum,” dedim içten içe inansam da. Sonuçta bu konuda yalan söylemek için sebebi yoktu.

Ejder Katili bir yudum daha aldı. “Aksini gösteren bütün aldatmacalar bir yana, ablamı canım kadar severdim. O benim tam zıttım, diğer yardımdı. Ama kusurları olan bir kadındı.”

Durdu, şarabını bitirip o vahşi gözleriyle bana baktı. Bakışlarından korkup kaçmadım.

“Annen vasat bir kraliçeydi,” dedi Ejder Katili. Ama sen büyük bir kraliçe olabilirsin. Buna inanmasam yanında olmazdım. Ama kolay olmayacak. Adil olmayacak. Fedakârlık yapmadan olmayacak ve bunları söylediğim için düşmanmışım gibi davranılmasından bıktım. Astrea için her şeyi feda etmezsen –gururunu, özgürlüğünü, dostlarını– onu geri alamazsın.”

Ben susunca boş kadehini büfenin üstüne bırakıp kapıya yöneldi. Kapının kolunu tutunca durdu.

“Herkes hata yapar, annen de istisna değildi. Seni çok sevdi, Astrea’yı da çok severdi ve bence doğru olanı yaptığını düşünüyordu. O da insandı; ne eksik, ne fazla.”

RÜYA

Astrea'dan ayrıldığımdan beri ilk kez Cress'in solgun yüzü rüyalarımına musallat olmadı. Onun yerine annemi gördüm fakat hatırladığım haliyle değil. Şimdi yaşıyorsa görüneceği haliyle; Ejder Katili'nde de olan kazayakları ve dudadığının çevresindeki çizgilerle. Saçları ağarmamış ama o capcanlı kestane renginde de değildi. Sadece solmuş, tek örgüyle omzundan dökülüyordu. Başında taç vardı ama kendi tacına benzemiyordu; Kayzer'in eskiden bana zorla taktırdığı kül tacıydı. Kıpırtısızca oturduğu halde kül taneleri beyaz elbisine dökülüyordu.

Kederli, yorgun gözlerle bana bakıp konuştu ama sesi Ejder Katili'nin sesiydi.

“Üzgünüm,” dedi. Başka şeyler de söylemesini, ikizinin uyarısını neden göz ardı ettiğini ve Kalovaksiya'nın bizi ele geçirmelerine neden izin verdiğini, nasıl olur da –tek bir kararla– Astrea'nın yıkılmasına izin verdiğini açıklamasını bekledim. On yıl boyunca hayatımı çeviren bir adama beni nasıl kolayca bırakıp gittiğini anlatmasını bekledim.

Ama bu sadece bir rüyaydı ve benim bilmediğim cevapları veremezdi, o yüzden ben ağzımda kül tadıyla uyanana kadar benden özür dileyip durmakla yetindi.

Penceremin dışındaki gökyüzü hâlâ aydınlanmamıştı, yalnızca yıldızlar ve incecik kalan ayla aydınlanıyordu ama bu gece uyuyamayacağımı biliyordum. Ejder Katili'nin annem hakkında söyledikleri kafamda dönüp duruyordu.

Artemisia yatağın diğer tarafında derin derin uyuyordu ve yatak o kadar büyüktü ki ben usulca kalkıp parmak ucumda yürüyerek koca cüssesiyle sığamadığı divanda yatan Heron'un yanından geçerken bile kıpırdamadı. Onunla yer değiştirmeyi teklif ettiğimizde Art'ı da beni de geri çevirmişti. Blaise sıkılıp bir süre sonra kendi odasına gitmiş olmalıydı.

Uykuya daldığımda hepsi yanımdaydı. Kalıp kalmamaları konusunda konuşmamıştık. Kayzer için çalışan kişi her kimse hâlâ ortalıkta dolaşıyor olmalıydı ve hiçbirimiz Sta'Crivero muhafızlarına güvenmiyorduk.

Birini uyandırsam iyi olurdu –hele de daha dün gece biri beni öldürmeye çalışmışken– ana sırf ben uyuyamıyorum diye onları da kaldırmak doğru gelmiyordu.

Ayrıca yanımda onlar olmadan Søren'i ziyaret etmek istiyordum.

Elimden geldiğince ses çıkarmadan sabahlığımı giydim, komodinin üstündeki hançerimi alıp kuşağıma şıkıştırdım. Yatağımın yanındaki terlikleri ayağıma geçirdim ve parmak uçlarımda yürüyerek dışarı çıkıp kapıyı bir fısıltı kadar sessizce kapattım.

Hançerim yanımda olsa bile tek başıma gitmemeliydim; özellikle de elimden, hançeri oraya buraya savurup tehlikeli görünmekten fazlasının gelmeyeceğini bildiğim için. Koridoru geçerken bile gerildiğimi, gölgelerin içinden her an bir katil

fırlayacakmış gibi her adımda arkama baktığımı fark ettim. Haksız da sayılmazdım.

Aptalca bir düşünce olduğunu kabul etsem de bir türlü geri dönemedim. Asansöre gidip içeri girince başka birinin yanında olmak beni rahatlattı.

Tabii o da bir katil olabilirdi. Öyleyse bile acelesi yoktu. Boş bir ifadeyle bana baktı, nereye gideceğimizi söylememi bekliyordu.

Daha önce Erik'in beni götürdüğü katı hatırlayınca, "On beş, lütfen," dedim; Goraki heyeti burada ağırlanıyordu.

Adam selam verip kolu çevirmeye başladı ve kayarak aşağı indik. Yolculuğumuz rahat geçse de arkamdaki parmaklıklara tutunmadan edemedim. Kaç defa binersem bineyim alışamayacaktım. Neyse ki biraz sonra zınk diye durduk ve adam kapıyı açtı.

Ben çıkar çıkmaz kapıyı kapattı, asansör aşağı inerken karanlık koridorda tek başıma kaldım ve içerisi sadece pencerelerden sızan ayışığıyla aydınlanıyordu. Önümde uzayan koridorun iki yanında kapılar vardı ama hangisinin Erik'in kapısı olduğunu bilmiyordum.

Bir tür işaret görmeyi umarak koridorda yavaşça ilerledim ama meşe kapıların hepsi birbirinin aynısıydı. Kabartmalarından kesme kristal kapı kollarına kadar tıpatıp aynıydılar. Yeniden yalnız kalmak tüylerimi diken diken ediyordu. Herhangi bir katil bana saldırmak isterse kaçırılmaz bir fırsattı, hiç sıkıntı çekmeden işimi bitirip suçu da Sta'Crivero'da pek seilmeyen Gorakililere atabilirlerdi.

Başımı yana yatırıp kapıların altından ışık sızıyor mu diye baktım, belki birilerinin ayakta olduğuna dair bir işaret alırdım. Vakit geceyarısını çoktan geçmişti, o yüzden çoğunda ışık yoktu ama sonunda ışık sızan bir kapı bulunca hafifçe tıklattım.

Uzun bir duraklamadan sonra yaklaşan hafif ayak sesleri duydum ve kapı gıcırdayarak aralandı. Kısa boylu ama dayanıklı görünen Gorakili bir adamdı; kel kafası parlıyor, gözlüğü kanca burnunda duruyordu. Alnı kırışarak bana ters ters baktı. Yaptığı şey her neyse onu bölmemden hoşnut olmayabilirdi ama en azından katil olma şansı çok düşüktü.

“Ben... rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedim. “Ben Er... şey İmparator’u arıyordum. Kendisi hangi odada kalıyor acaba?”

Adam kaşlarını çatınca Astreaca anlamadığını fark ettim. Kalovaksiya işgalini yaşadığı için Kalovaksiyaca bildiğini düşünerek söylediklerimi o dile çevirmek için ağzımı açtım ki benden önce davrandı.

“İmparator,” dedi.

Rahatlayıp başımı salladım.

Adam başını kapıdan uzatıp asansöre yakın bir yerleri gösterdi ama o kadar çok kapı vardı ki hangisini işaret ettiğini anlayamadım. O da bunu fark etmiş olmalı ki sıkıntıyla iç geçirip yavaşça odasından çıktı ve beni gösterdiği kapıya götürüp kapıyı sertçe ve uzun süre tıklattı. Belli ki doğru yapmıştı çünkü çok geçmeden, Erik uykulu gözlerle kapıyı açtı. Gördüğü manzarayı anlamaya çalışır gibi gözlerini kırıştırarak bize baktı.

“Tho... Kraliçe Theodosia?” dedi Kalovaksiyaca. “Usta Jurou? Ne oldu?”

Adam –Usta Jurou– kaşlarını çattı ve tek kelimesini bile anlamadığım bir hızla Gorakice konuştu. Erik’in de anladığını sanmıyordum çünkü Usta Jurou’ya bön bön bakıp sözünü bitirmesini bekledi. Sözü bitince de Erik’in nasıl vereceğini bilemediği cevabı bekleyerek ona baktı. Durumu anlayınca da öfkeyle burnundan soluyarak odasına gidip kapısını gürültüyle kapattı.

Erik sestten irkildi. "Usta Jurou'yla tanışmışsın," dedi.

"Hangi odada olduğunu bilemedim," diye itiraf ettim.
"O kim?"

Erik cevap vermek için ağzını açtıysa da vazgeçip düşündü. "O... simyacı," dedi. "Goraki'deki en iyi simyacı, işgalden önce de öyleydi. Dürüst olmam gerekirse ne yaptığını tam olarak bilmiyorum ama herkes çok önemli bir şey olduğunu düşünüyor. Gördüğün gibi Gorakice konuşamıyorum, gerçi annem durumu düzeltmek için elinden geleni yapıyor. Altınla ilgili bir şey galiba." Kaşlarını çatıp başını iki yana sallayarak dikkatini bana verdi.

"Burada ne yapıyorsun, Theo? Gecenin köründe."

"Uyuyamadım," dedim.

"Mutsuzluğunu benimle mi paylaşmak istedin? Çok düşüncelisin ama keşke yapmasaydın," dedi esneyerek.

"Gidip Søren'i görmek istiyorum," dedim. "Kayzer başıma ödül koyduğu için, zindana tek başıma inmem akıllıca olmaz diye düşündüm."

Belimdeki hançeri gösterip, "Ama silahsız da değilsin," dedi.

"Daha çok göstermelik," diye itiraf ettim. "Dün gördün, elime alırsam kendime zarar verme ihtimalim daha yüksek."

"Mantıklı," dedi iç geçirerek. "Kılıcımı alayım da birlikte gidelim. Ben de Søren'i görmek isterim." İçeri girip kapıyı kapamadan önce, "Tabii bunun için günün ağarmasını beklemeyi tercih ederdim," diye homurdandığını duydum.

ZİNDAN

Sta'Crivero sarayının altındaki zindanlar çok ziyaretçi almazdı; aksine, içeri girenin bir daha çıkamayacağı bir yer gibiydi. Asansör görevlisi, Erik'le bizi oraya götürmesini söylediğimizde ayak diredi fakat Kral'ın bana izin verdiğini söylediğimde istemeye istemeye razı oldu, tabii bizi bırakır bırakmaz, daha kapılar vızıldayarak kapanmadan asansörü hemen yukarı çıkardı.

Erik yalnızca bir dizi küçük duvar lambasıyla aydınlanan loş koridora göz gezdirerek, "İnsana pek güven vermiyor," diye mırıldandı. Boğucu ve küflü havası midemi bulandırdı. Bu kokunun ne olduğunu öğrenmek istemiyordum. Canlı bir şey –ya da insan– kokusu değildi.

Tavandan zemine, duvardan duvara demir kapıya varana kadar koridorda ilerledik. Uykulu genç bir Sta'Criverolu kapıya yaslanmıştı. Yaklaştığımızı duyunca fal taşı gibi açılan gözleriyle doğruldu. Yirmilerinde gösteriyordu ama teni sararmıştı ve gözlerinin altında mor halkalar vardı. En son ne zaman yeryüzüne çıktığını merak ettim.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu panikle. Sonra kendini toparlayıp, "Şey, size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

“Prens Søren’i göreceğiz. Kral Etristo istediğim zaman ziyaret edebileceğimi söyledi.”

Delikanlı afallamış gibi kaşlarını çattı. “Ama vakit gece yarısını geçti,” dedi.

Omuz silktim. “Canım şimdi ziyaret etmek istedi,” dedim. “Ben Kraliçe Theodosia ve tutsağın diğerlerinden uzakta ve güvende olmasını istiyorum. Yemek yedi mi?”

“Ben... evet, Majesteleri,” dedi.

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedim. “Bu konularda biraz inatçı olabiliyor. Burada tarif ettiğim gibi bir yer var mı?”

“Prens Søren hücrede tek başına tutuluyor,” dedi. “Gayet rahat; yani hücresi. Diğer hücrelerden daha iyi ve diğer tutsaklardan uzak.”

“Bu yeterli olacaktır,” dedim gülümseyerek. “Adın ne?”

“Tizoli,” dedi hemen eğilip selam vererek. Kalkınca kapıya gidip kemerindeki anahtar halkasını karıştırdı. Birkaç kez denedikten sonra sonunda kapının kilidini açıp bizi içeri aldı.

Søren’in hücresi *Duman*’daki hücreden biraz daha büyüktü ve Astrea’da kapatıldığım hücrenin en az üç katı genişti. *Duman*’dakinin aksine kelepçe takılmamıştı, böylece ayağa kalkabiliyor, yürüyebiliyor ve dört duvar arasında ne isterse yapabiliyordu. Ne yazık ki yapmak istediği şey uyumaktı; köşede kıvrılmış, bize arkasını dönmüş, gayet rahat uyuyordu.

“Søren!” diye yüzüncü kez parmaklıkları arasından bağırdığım halde kıpırdamadı. Arkamızda oyalanan Tizoli’ye döndüm, gidip gitmemek arasında tereddüt ediyordu. “O iyi mi?”

“Ben... şey... sanırım, Majesteleri,” dedi endişeyle etrafa bakınarak.

“Bir şeyi yok,” dedi Erik. “Fırtına bile kopsa uyur; böyle yapmışlığı var.” Elleriyle ağzına götürüp var gücüyle Søren’e

seslenince kulaklarımı kapatmak zorunda kaldım. Ama Søren'in tek yaptığı, yerinde dönüp duvara daha da yapışmak oldu.

"Kapıyı açarsan onu dürtüp uyandırır sonra da hemen çıkarız," dedim ama on dakikadır ne sorsam başını iki yana sallıyordu; beşinci kez başını salladı.

Erik derin bir nefes alıp yeniden bağırmaya hazırlanırken onu durdurup pelerinin kolundaki düğmeyi sertçe çekip kopardım.

"Bunu niye yaptın şimdi?" diye sordu Erik inanmamış gibi, yırtılan yenine bakarak. "Yepyenydi, annem beni öldürecek."

Onu duymazdan geldim, düğmeyi sımsıkı tutup elimi parmaklıklardan içeri uzattım. Düğmeyi bütün gücümle Søren'in kafasına atıp tam alnına isabet ettirdim. Küçük bir düğmeydi ama işe yaramıştı. Søren ağır hareketlerle elini kaldırıp düğmeyi savuştururken aralanan uykulu gözleriyle bize baktı.

"Sonunda," dedim. "Ölü gibi uyuyorsun."

Søren uyku mahmurluğuyla doğrulup oturdu. "Galiba hâlâ uyuyorum," dedi. "Burada ne işiniz var? Saat kaç?"

"Gün doğmak üzere," deyip Tizoli'ye döndüm. "Bizi biraz yalnız bırakabilir misin?" diye sordum. "İşimiz bitince seni buluruz."

Tizoli tereddüt etse de başıyla onayladı ve koridora döndü. Ayak sesleri duyulmaz olunca konuştum.

"Kaderin işine bak," dedim Søren'e ve gülünecek bir şey olmasa da gülümsedim.

Søren de zoraki gülümseyerek karşılık verdi. "Beni kurtarmaya mı geldin, Theo?" diye sordu alaycı bir sesle.

Başımı salladım. "Sana doğruluk serumu hazırlıyorlar, sana verdiklerinde aklanacaksın. Ama Kral Etristo biraz zaman alabileceğini söyledi."

Søren başını salladı ama ikna olmuş görünmüyordu. “Babama *asıl* çalışanın kim olduğuna dair bir ipucu var mı?”

“Hayır,” dedi Erik ciddiyetle. “Herkes olabilir. Kan bağıımız olduğunu bilseler beni de seninle buraya kapatırlardı.”

“Evet, bunu gizli tutalım,” dedim iç geçirerek. “En azından taliplerden rahat bir nefes aldım. Sen bana danışmanlık etmedikçe kimseyle görüşmeyeceğimi söyledim.”

Søren güldü. “Teyzen çok sevinmiştir,” dedi.

Søren şaka yapmıştı ama Ejder Katili’nden bahsedilince tenime zımpara sürülmüş gibi yüzümü buruşturduğum gözünden kaçmadı.

“Ne oldu?” diye sordu.

Tereddüt ettim. “Astrea kuşatmasıyla ilgili bir sorum var.” Derin bir nefes aldım ve hiç sormasam mı diye düşündüm. Belki de cevabı bilmek istemiyordum. “Geldiğinizi haber alsaydık sence durum değişir miydi? Vecturia gibi olur muydu? Geri döner miydiniz?”

Søren kaşlarını çatıp uzun süre düşününce cevap vermeyeceğinden korktum ama sonunda başını salladı. “Belki daha uzun sürerdi. Belki kuşatma yerine savaşa dönerdi ama yine de galip gelirdik. Astrea daha önce kuşatılmadığı için böyle bir saldırıya hazır değildi. Aradığın cevap bu değilse üzgünüm.”

“Aslında aradığım cevap buydu,” dedim. “Ama daha iyi hissetmemi sağlamadı.”

Ejder Katili’nin söylediklerini içimde tutamayıp anlatmaya koyulduğumda Erik ve Søren can kulağıyla beni dinledi.

Anlatacaklarım biterken son sözlerim artık birer fısıltıya dönüşmüştü. “Annem benim için hep kusursuz bir kraliçe olmuştur ama şimdi hatıramdaki o hali yerle bir oldu ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.”

Erik ve Søren göz göze geldiler ama sonunda konuşan Erik oldu.

“Eh, bizim babamız Kayzer,” dedi usulca. “Ebeveyn imgesinin çatırdamasını tecrübe etmedik.”

“Peki, onu takdir ettiğiniz bir an olmadı mı?” diye sordum ikisine de bakarak.

İkisi de sessiz kaldı.

“Hayır,” dedi Søren sonunda. “Başkalarına ne yaptığını anlamam önce de anneme yaptıklarını biliyordum. Tek bir nazik sözünü hatırlamıyorum. Anneme her yaklaştığında annemin korkuyla sindiğini ve ona bir şey söylediğinde tokat yemiş gibi yüzünü buruşturduğunu biliyorum. Başından beri babamın canavar olduğunu biliyordum ama ne kadar etkili olduğunu bilmiyordum.”

Erik boğazını temizledi. “kere onun gibi olmak istemiştım,” diye itiraf etti. “Çok uzun sürmedi ama yine de oldu. Beni hiçbir zaman oğlu olarak kabul etmedi, benimle konuşmadı ama sır değildi. Biliyordum. Çocuk aklımla, daha büyük, daha güçlü, daha iyi olursam beni sever sanıyordum. Senden nefret ettim,” dedi Søren’e.

Søren kaşlarını çattı. “Öyle mi? Bunu bilmiyordum.”

Erik omuz silkip bakışlarını ondan kaçırdı. İçerisi biraz karanlık olduğu için anlaşılmasa da kızardığını tahmin ettim. “O zamanlar seni tanıımıyordum, sadece uzaktan görüyordum. Benim istediğim her şeye sahiptin ve bunların kıymetini bilmiyordun. Tabii ki senden nefret ettim. Ama birlikte eğitim aldığımızda anladım. Sanırım o zaman illüzyonlarım paramparça oldu, tabii bu daha farklı bir şey.”

“Hayır, galiba seni anlıyorum,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Søren derin bir iç çekti. “Ee, şimdi bir iki gün talipler konusunda endişelenmek zorunda olmadığına göre kampa mı döneceksin?”

“Galiba,” dedim ama düşüncesi bile hem heyecanlanmam hem korkmama sebep oldu. İnsanlara yardım etmek, Astı alılarla konuşmak hoşuma gitmişti ama suçluluk duygusu dayanılır gibi değildi; hepsi pislik içinde, aç bilaç ve hastayken ben nasıl Kral Etristo’nun sarayında oturup patlayana kadar o muhteşem yemekleri yer, her biri servet değerinde elbiseler giyerdim? Ama tabii ki gitmek zorundaydım. Elimden geleni yapıp onlara yardım etmezsem kendimi affetmezdim. Kendime kraliçe diyemezdim.

Aklıma bir fikir gelince Erik’e döndüm. “Sen de gelmelisin,” dedim. “Orada Gorakililer de var. Onların imparatoru olacaksan onları görmen gerekir. Goraki’nin yeniden güvenli olduğunu bildiklerini sanmıyorum; belki geri dönmek isterler.”

Erik söylediklerimi düşündü. “Bundan çok emin değilim,” dedi başını sallayarak. “Güvenli göreceli bir terim ve açıkçası burada daha iyi durumda olabilirler.”

Bu düşünce midemi bulandırdı. “Görene kadar böyle deme,” dedim ve dönüp Søren’e baktım. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

Søren biraz düşündü. “Zaman biraz daha hızlı geçsin yeter. Kahvaltıdan önce gitmen gereken bir yer var mı?”

“Hayır,” dedim. “Biraz daha durabiliriz.”

Søren pis zemine uzanıp tuğla duvara yaslandı. “Pekâlâ,” dedi. “Astreaca dersine ne dersin?”

“Şimdi mi?” diye sordum kaşlarımı çatarak. “Herhalde bunun için daha iyi bir yer ve zaman vardır.”

“Kelimenin tam anlamıyla bir tutsak öğrenciyim artık,” dedi. “Kral Etristo’nun beni idam etmeye karar vermesi gibi düşüncelerden biraz kafam dağılır.”

Düşüncesi bile midemi düğüm düğüm etti. “Buna asla izin vermem,” dedim.

Søren gülümsedi ama gülüşü yüzüne yayılmadı. “Bence benim için yeterince mucize gerçekleştirdin, Theo. Bu seferki seni bile aşabilir.” Doğruldu. “Ama görüyorsun ya, dikkatimizi dağıtacak bir şeye ihtiyacımız var. Erik de bir iki kelime öğrenir.”

“Aslında aynı anda iki dil öğrenmeye çalışmak kafamı karıştırabilir,” dedi Erik esneyerek. Duvara yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu, gözlerini yumdu. “Gitmeye hazır olunca beni uyandır yeter, Theo.”

Duyduklarıma inanamayarak ona baktım. “Böyle uymayacaksın herhalde.”

Gözleri kapalı olsa da gülümsedi. “Ben denizciyim,” dedi. “Her yerde uyuyabilirim.”

Ya doğruyu söylüyordu ya da çok iyi taklit yapıyordu çünkü ben Søren’e bazı temel Astreaca kelimeleri öğretirken horlamaya başladı. *Ben, sen, var, yap, su, yemek.*

Gün ışığı olmadan ne kadar zaman geçtiğini anlamak zordu ama Erik’le zindandan çıktığımızda Søren biraz daha moralli görünüyordu. Onu en yakın zamanda yeniden ziyarete geleceğimize söz verdik ama Søren pek inanmış görünmüyordu.

SEVGİ

O dama döner dönmez telaşlı bağışmalarla karşılaştım. “Öldün sandık,” dedi Heron normalde sakın bakan kehribar gözleri alev alev parlayarak. “Gecenin bir vakti ortadan kaybolmakla ne yaptığını sanıyordun?”

“Bir de hançeri almışsın,” dedi Artemisia. “Kayzer’e zahmet çıkarmamaya mı çalışıyordun?”

“Öldürülebilirdin,” dedi Blaise. Öfkesi o kadar yoğundu ki buhar olup havaya yayıldığını görebiliyordum. Elleri titriyordu ama bunu fark etmemiş görünüyordu.

Ama ben fark ettim, Heron ve Artemisia da fark etti. O anda kızgınlıkları ve korkuları kaybolup Blaise’inkinde boğuldu. Ayağımın altındaki zeminin hafif titremesini koridorun sonundaki asansörün vızıltısı sanabilirdim ama öyle bir sarsıntı değildi. Sanki taşlar konuşuyor ve onlara cevap veriliyormuş gibi bir mırıltıydı.

“Blaise,” dedim sesimi yükseltmemeye çalışarak. Ama benimkilerle buluşan siyah gözleri beni hiç görmüyormuş gibi tuhaf ve dalgındı.

Zemindeki titreşim iyice artınca masadaki bardaklar zangırdamaya başladı. Bir şey yapmam gerektiğini biliyordum,

bir şey söylemeliydim ama donakalmıştım, ona bakmaktan başka bir şey yapamıyordum. Tavandan toz parçacıkları döküldü, Kayzer bana o tacı zorla giydirdiğinde saçılan kül gibi üstümüze yağdı.

İlk tepkiyi veren Artemisia oldu. Hızlı yanına gidip Blaise'e sert bir tokat attı. Tokadın sesi zangırtıyı bastırsa da Blaise hiç etkilenmedi.

Daha önce de Blaise'in kontrolü kaybettiğini görmüştüm ama hep mücadele etmişti. Daha önce hiç böyle olmamıştı. O anda bedeninde olup olmadığını bile bilmiyordum.

Makyaj masamdaki vazo devrilip yere düşerek paramparça olurken içindeki su ve güller de etrafa saçıldı. Dengemi sağlamak için duvara tutunmak zorunda kaldım, sonra da kalbim göğüs kafesine vura vura Blaise'in yanına gittim. Bunun sadece Blaise için değil, hepimiz için ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim. Sta'Crivero kuleleri zaten tehlikeli derecede yüksekti. Şiddetli bir depremle burası yıkılsa diğerleri de domino taşı gibi devrilip şehri ezerdi. Blaise'e ulaşamazsak şehri yok edip binlerce kişiyi öldürebilirdi.

"Blaise," dedim omzuna dokunarak. Gömleğine rağmen teni ateş gibi yansa da omzunu sımsıkı tuttum. Sarsmaya çalıştım ama mihlanıp kalmıştı. "Lütfen, Blaise. İyiyim."

Blaise titredi, sarsıntı biraz hafifledi ancak hâlâ hissediliyordu. Hâlâ tehlikeliydi.

Düşünmeden kollarımı boynuna dolayıp ona sımsıkı sarıldım, sıcaklığı bedenime yansıyor. Hiç düşünmeden saçını okşayarak, ihtiyacım olduğunda söylediği Astreaca ninniye mırıldandım.

*"Yürü benimle sisin içinden,
Güzel yavrucağım.
Dünyanın hızlı döndüğü yere,*

*Masal diyarına gidiyoruz, cancağızım.
Gün bitti, uçma vakti geldi
Küçük kuşların.
Yarın yakındır, ölme vaktidir
Yaşlı kargaların.
Bilinmez bir dünya süslesin rüyalarını
Her şeyin mümkün olduğu bir yer
Yarın gerçekleştirirsin düşlerini
Ama bu gece, yavrucağım, benimle gör rüyalarını.”*

Sarsıntılar yavaş yavaş yatıştı ama Blaise yatışmadı. Bana sarılıp yüzünü boynuma gömerken bile titriyordu. Tenimde sıcak, ıslak gözyaşlarını hissedene kadar ağladığını fark etmedim. Sonsuza dek sürmüş gibi gelen bir süre boyunca hiçbirimiz konuşmadık ama ne düşündüklerini çok iyi biliyordum.

Blaise yeteneğini kontrol edemiyordu ve durum gittikçe kötüleşiyordu. Biraz daha geç kalsaydık bizi ve binlerce insanı öldürebilirdi. Buna engel olamazdık.

Blaise yavaşça geri çekilip başını kaldırdı.

“Gitmem gerek,” diye fısıldadı. “Burada kalamam. Bunu yapamam...” Cümlesini bitiremeden sesi çatladı.

Bir yanımda onun haklı olduğunu biliyordu. O burada bir tehlikeydi, hem kendisi hem de etrafındaki herkes için. Ama onu uzaklara yollama düşüncesine dayanamıyordum.

“Hayır,” dedim sesimi titretmemeye çalışarak. “Bu... Öyle demek istemedin.”

Artemisia hayretle bana baktı. “Ne demek istediği önemli değil,” dedi. “Az kalsın...” Cümlesini bitiremeden başını iki yana salladı. “Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.”

“Hiçbirimiz bilmiyorduk,” dedi Heron. “Ama bu noktaya geleceğini biliyorduk. Maden deliliğinin tedavisi yok.”

Søren de bana *Wås*'tayken aynısını söylemişti. O zaman inanmamıştım. Şu anda bile, gerçekler gözümün önündeyken bile inanmak istemiyordum.

“Maden deliliği değildir,” dedim hiçbir şeyden emin olmadığım halde kararlılıkla konuşmaya çalışarak. “Öyle olsaydı çoktan ölürdü,” Gözlerimi kapatıp bir açıklama bulmaya çalıştım. “Yeteneği çok güçlü olduğu için dengeleyemiyor. Sadece kontrol etmeyi öğrenmen gerekiyor,” dedim Blaise'e ama kimseyi ikna edemedim, en başta da kendimi.

Blaise yutkundu. “Theo, ben de gitmek istemiyorum ama...”

“O zaman gitme,” dedim. “Kal ve onunla savaş. Yanımda kal.” Bu son kısmı söyleme niyetinde değildim ama ağzımdan çıkıvermişti.

Blaise sessiz geçen bir an gözlerimin içine baktı. Yüzündeki ifadeden duygularının savaş verdiğini görebiliyordum. “Daha önce hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim. Bedenim bana ait değilmiş gibi çaresizce izledim.” Yutkundu, başını salladı. Sakin ve kararlı gözlerle Artemisia'ya döndü. “Bir daha bu kadar kötü olursa, Art, hançerini kalbime saplayacaksın.”

Artemisia gözlerini fal taşı gibi açınca itiraz edecek diye bekledim. “İnsanlara zarar vereceğini anlarsam saplarım,” dedi dikkatle.

Blaise hâlâ kararsız görünse de başını salladı. “Bana ne olduğunu bilmiyorum,” dedi.

“Belki daha önce de böyle şeyler olmuştur,” dedi tahmin yürüten Heron. “Belki geçmişte güçlerini kontrol edemeyen Muhafızlar da olmuştur.”

“Öyle hikâyeler duymadım hiç,” dedim.

“Duyamazdık,” dedi Heron. “Kim böyle bir şeyi çocuklara anlatır ki?”

Çocukken tanıdığım bütün Muhafızlar güçlerini kontrol edebiliyordu ama kraliçelerine bu yakar yakın oldukları için de öyle olmaları gerekirdi zaten. Blaise gibi başka Muhafızlar olabileceğini hiç düşünmemiştim ama Heron haklıydı. Nasıl öğrenebilirdim?

Aklıma gelen bir düşünceyle başka bir düşünce birleşip aptalca, umutsuzca filizlendi. “Erik’le bugün mülteci kampına yemek götürelim dedik,” dedim. “Şey... Søren’i görmeye gittiğimizde. Maden deliliği hakkında bir şeyler bilen kaldıysa orada da birileri olabilir.”

“Olabilir,” dedi Artemisia ama pek emin görünmüyordu.

“Ne kadar yemek topladın, Heron?” diye sordum. Blaise’in patlamasının enkazı üstümüzdeyken sakın konuşmak zordu ama kendimi zorladım. Bu durumu ve ne anlama geldiğini daha fazla düşünürsem kendim delirecektim. Bu sadece çözmemiz gereken bir sorundu ve mültecilere yardım ederken de çözebilirdim. Sorundan ziyade çözüme odaklandım çünkü dağılmamı engelleyen tek şey buydu.

“Çok az,” dedi Heron. “Kimseye çaktırmadan hepsine yetecek kadar yemek aşırıyam mümkün değil. Birkaç kez daha mutfağa gidersem götürebileceğimiz kadarını alırım.”

Başımı salladım, “Öyle yap o zaman,” dedim. “Erik ve Hoa da bizimle geliyor, bir saat sonra buluşacağız. Art, insanlar depremle ilgili ne diyorlar, bir bakabilir misin? Kimsenin sıradışı bir şey olduğunu düşüneceğini sanmam ama emin olmak istiyorum.”

İkisi de başlarıyla onaylayıp çıkarak beni Blaise’le yalnız bıraktılar.

Ellerimi sıktım. İkimiz de gitgide dengesizleşen durumundan bahsetmemeye çalıştığımız için konuyu nasıl açacağımı bilemedim.

“Sarayda kalamam, Theo,” dedi biraz sonra. “Başkentin dışında, kimseye zarar vermeyeceğim bir yerde çadır kurarım. Bana ihtiyacın olursa gelecek kadar yakında olurum.”

“Beni burada yalnız mı bırakacaksın?” diye sordum.

Blaise yüzünü buruşturdu. “Yapma,” dedi. “Yalnız olmayacaksın. Heron ve Art var.”

“Aynı şey değil. Onlar beni senin gördüğün gibi görmüyor. Bütün bunlardan önce beni tanımıyorlardı. Sana ihtiyacım var, Blaise.” Sesim çatladı, başımı salladım. “Önce kampa gidelim. Bilgi edinelim. Ondan sonra hâlâ gitmek istersen seni durdurmam.”

Blaise başını salladı. “Gidip yabancılara bunu öylece soramayız. Birileri öğrenirse...”

“Heron ve Artemisia biliyorlar ama bir şey yapmadılar,” dedim. “Sana davranışları değişmedi.”

“Çünkü onlar benim dostum,” dedi. “Ama bir kez daha olursa Art bile bir şey yapacak. Ya yabancılar? Beni oracıkta öldürürler.”

“Eh, onlara senden bahsetmeyiz. Sadece birkaç soru sorup genel bilgi alırız.”

“Bundan işkillenmemeleri mümkün değil,” dedi.

“O zaman biz de dolaylı yoldan sorarız,” dedim aklıma gelen fikirle. “Cress’e olanları, Encatrio’yu içtikten sonra Huzza’nın yeteneğini nasıl aldığını bilip bilmediklerini anlamaya çalışırız. Sonra oradan devam ederiz.”

Blaise usulca iç geçirdi ama itiraz etmedi, bu da bir şeydi.

Çok uzun zaman önce ona verdiğim toprak taşıyla oynayarak, “Bunun bir yere varmaması ihtimali de var,” dedi. Genelde taşı cebinden çıkarmazdı ama şimdi farkında olmadan parmaklarının arasında evirip çeviriyordu. “Maden deliliğinin tedavisi yok.”

Bu maden deliliği değil, demek istesem de bu düşünceden emin değildim. Zaten maden deliliği, kişinin sahip olduğu yeteneği kaldıramaması değil miydi? Belki de bir madalyonun iki yüzüydü bunlar. O anda kendi ülkem ne hakkında ne kadar az şey bildiğimi anlayınca sarsıldım. Artık yetişkin olmama rağmen tanrılar ve madenler hakkında altı yaşındaki halimden fazlasını bilmediğimi fark ettim.

Blaise toprak taşı bileziğini o kadar sıkı tutuyordu ki eklemleri bembeyaz kesilmişti.

“Sende durmasa daha iyi olur,” dedim başımla bileziği göstererek. “Belki kötü geliyordur.”

Blaise bileziği daha da sıktı. “Hayır, faydası oluyor,” dedi. “Çoğu zaman gücümü daha kolay kontrol edebildiğim bir şeye yönlendirmeme yardımcı oluyor.”

Dudağımı ısırp ona baktım. “Seni kaybedemem, Blaise,” dedim alçak sesle. “Sana yardım edebileceğimiz en küçük ihtimali bile değerlendirmek zorundayız.”

Blaise dişlerini sıkıp bir süre sessiz kaldı. Sonunda başını salladı. “Pekâlâ, Theo,” dedi. “Deneyelim. Ama bir şey çıkmazsa gideceğim.”

Midem kasılsa da başımla onayladım. Çekine çekine yanına gidip ona sarıldım. Başta kaskatı ve inatçıydı ama sonunda yumuşadı, kırdığı vazo kadar narinmişim gibi bana sarıldı.

“Seni seviyorum,” dedim omzu yüzünden boğuk çıkan sesimle. Yeni bir manipölasyon, cephanemdeki tek silah gibi kuşandığım başka kelimelerdi belki ama doğru olmadıkları anlamına gelmiyordu. Dile getirmek iyi geldi.

Bir an Blaise’in nefesi kesilince içten içe suçluluk duydum. Dürüst olsam da şu anda söyleme sebeplerim karmaşıktı. İstedikimi vermesi için duyması gerekeni söylüyordum.

Suçluluk duygusunu bir kenara atıp Blaise'e odaklandım. Ne olursa olsun mücadeleden vazgeçmemesi gereken Blaise'e. Onsuz nasıl hayatta kalacağımı bilmediğim, öğrenmek de istemediğim Blaise'e. Sadece yanımda, sağlıklı ve mutlu olmasını, vatanımızı, halkımızı kurtarmaya ve anne babalarımızın intikamını almaya hazır olmasını istiyordum.

"Ben de seni seviyorum, Theo," diye fısıldadı.

Bildiğim halde sözleri karnımda kelebekler uçuşturdu. Biraz geri çekilip ona baktım.

"O zaman sakın beni bırakma. Glaidi bizzat gelip seni Ahir'e götürmeye kalkışsa bile umurumda değil. Ona, 'Bugün olmaz,' diyeceksin. Beni anladın mı?"

Blaise yutkundu, âdemelması oynadı. "Anladım," dedi.

Sözler kifayetsizdi; ikimiz de ölüm kapıyı çaldığında başka seçenek olmadığını biliyorduk; zamansız göçen çok insan olmuştu hayatımızdan. Ama bir an bile olsa sözümüzü geçirebilirmişiz gibi yapmak iyi geldi.

KILIK DEĞİŞTİRME

Kahvaltımızı yapıp üstümüzü giydikten sonra dördümüz sarayın girişinde Erik ve Hoa'yla buluşmaya gittik. Güneş kör edecek kadar parlaktı, sarayın kapısından çıktığımızda elimi gözlerime siper etmek zorunda kaldım. Artemisia depremin verdiği hasarın neyse ki en az düzeyde olduğunu bildirmişti; sadece saray kulesinin dış görünüşüne hasar gelmişti. Bazı süslemeler, birkaç ıvır zıvır kırılmış, bir iki duvar lambası düşmüş, birkaç fayans çatlamıştı. Kral Etristo'nun hemen onaramayacağı şeyler olmamıştı.

Bu seferlik, diye düşündüm ama bunu da kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

“Kraliçe Theodosia,” diye seslendi biri. Gözlerim ışığa alışınca Coltania olduğunu fark ettim; bedenini sıkıca saran kırmızı ipekli bir elbise giymiş, belinin kıvrımını, kalçalarını ve göğüslerinin şişkinliğini ortaya çıkarmıştı.

Sta'Criverolu saray ahalisi yerine onu görmek beni rahatlatırsa da canım sıkıldı. Søren pis bir zindanda kilit altındayken o nasıl oluyor da serbestçe dolaşabiliyordu? Onun masumiyetini kanıtlayabilmesi için doğruluk serumu üzerinde

alışıyor olmalıydı. O elbiseyle herhangi bir iş yaptığını d-
şünemiyordum.

“*Salla Coltania*,” dedim zoraki bir tebessümle.

Elimi tutup yanaklarımdan ikişer kez öptü. şaşırdığımı
görünce güldü.

“Oriana’da dostları böyle selamlarız,” diye açıkladı.
“Alışkanlık işte, affedersiniz,”

“nemli değil,” dedim ama kırmızı rujunun yanağımda
yapış yapış kaldığını hissedebiliyordum. Silmemek için kendimi
zor tuttum, aynı şey olmadığını biliyordum ama Kayzer’in
ziyafetlerde beni kl bir el iziyle damgalamasını hatırlattı.

“Depremi hissettiniz mi? Korkunçtu. Ama hava çok güzel.
Marzen’le piknik yapacağız, bize katılmalısınız.” Arkamda
toplanan gölgelerime baktı. “Eh... Dostlarınız da isterlerse
bize katılabilirler.”

Gülümsemeye alıştım. “Korkutucu bir depremdi ama
anladığım kadarıyla bu bölgede sık sık oluyormuş,” dedim
doğruluğundan emin olmasam da. Coltania kaşlarını çattı
ama sormasına fırsat vermeden devam ettim. “Nazik dave-
tiniz için teşekkür ederim ama Prens Sren hapiste olduğu
için taliplerimle grşmemeye karar verdim. Ne de olsa dip-
lomatik arabulucum ve bu tür konularda onun rehberliğine
ihtiyacım var. Anladığın sanıyorum, bu hafife alınacak bir
karar değil.”

Coltania kaşlarını kaldırdı. “Onun rehberliğine bu kadar
değer verdiğinizi fark etmemiştim, Majesteleri,” dedi.

Güldüm. “Başka ne sebeple danışmanlığına ihtiyacım
olabilir ki?” şaşırmış gibi yaptım. “Ah, *Salla Coltania*, o
söylentilere inanmadınız, değil mi?” diye sordum.

Coltania bir an kararsızlık yaşasa da yüzü hemen yu-
muşadı. “Hangi söylentiler?” diye sordu göz kırparak.

Konuyu değiştirdim. “Doğruluk serumu için Kral Etristo’nun eczacılarına yardım eden kişi sizdiniz bildiğim kadarıyla.”

“Evet, bu korkunç durumda gerçeği ortaya çıkarmak için en azından bu kadarını yapabiliyorum. Zavallı Arşidük’e olanlardan sonra. Az kalsın size de olacaktı!”

“Trajik,” dedim ona hak vererek. “Yardımcı olduğunuz için mutluyum. Bilimsel becerileriniz sayesinde Søren’in hiç bir an önce aklanacağından ve yeniden işimize dneceğimizden eminim.”

Coltania başını yana yatırdı. “Tabii ki, Majesteleri. Elimden geleni yapacağım ancak nadir bulunan birkaç malzemeyi toplamak bir hafta bile sürebilir.”

Kolunu sıktım. “Yeteneklerinize inanıyorum. Lütfen pikniğinizin tadını çıkarın ve ağabeyinize selamlarımı iletin. Umarım en yakında zamanda ikinizle de vakit geçirebilirim.”

Coltania’dan ayrılıp saray merdivenlerinden inmeye başladığımızda Artemisia blaise ile Heron’u bir metre kadar geride bırakıp yanıma geldi.

“O kadından hoşlanıp hoşlanmadığını ciddi anlamadım,” dedi.

“Galiba ben de bilmiyorum,” diye itiraf ettim. “En azından ona saygı duyuyorum.”

Basamaklardan inerken gözlerim kalabalıkta Erik ile Hoa’yı aradı. Goraki giysileriyle göze çarpmaları gerekirdi ama onlara dair bir işaret göremedim. En alt basamağa geldiğimizde, tepeden tırnağa beyaz harmanileriyle iki siluet bize yaklaştı. Kukuletalarını başlarına geçirdikleri için yüzleri görünmüyordu. Başta, kavurucu havalarda bile muhafazakâr giysiler giyen asık suratlı iki Bindor rahibi olduklarını sandım, ancak biri kukuletasını kaldırıp yüzünü gösterince

Erik olduğunu anladım. Demek ki yanındaki ufak tefek kişi de Hoa'ydı.

"Sağlam kamuflaj, "dedim. "Biraz gereksiz gibi olsa da."

"Senin için söylemesi kolay," diye homurdandı Erik. "Sta'Criverolular arkandan tükürüp *enta crusten* demiyorlar."

Kaşlarımı çattım. "*Enta crusten* mi?" diye sordum.

Erik kızardı. "Anladığım kadarıyla Sta'Crivero dilinde 'lanetli' demek. Gorakililere öyle diyorlarmış. Depremi bile bizden biliyorlar. Sta'Crivero'da asırlardır deprem olmamış."

Renk vermemeye çalıştım. "Öyle mi?" dedim, sonra bir şey hatırladım. "Søren, Sta'Criveroluların mültecilerin lanetli olduğunu düşündüklerini ve lanetin yayılmasını önlemek için onları o duvarların ardına tıktıklarını söylemişti."

Kayzer'in işgal edip Kalovaksiya ordusunca yağmalanmak insandan insana, ülkeden ülkeye bulaşan bir hastalıkmiş gibi. Her şey bu kadar basitmiş gibi.

"O zaman kukuletanı indirme," dedi Heron, birileri Erik'i fark etti mi diye etrafa bakınarak. "En azından şehirden çıkana kadar."

Erik iç geçirerek kukuletasını yeniden başına geçirdi ama Heron'a göz kırpmayı da ihmal etmedi. "Bu yüzü dünyadan gizlemek yazık olacak ama haklısın."

Grup halinde şehrin sokaklarından ilerlerken Heron'un yüzünün çilek reçeli gibi kıpkırmızı kesilmesi gözümden kaçmadı.

Blaise, Heron ve Artemisia atlar için pazarlık ederken kimliğimizin ortaya çıkması ihtimaline karşı Erik, Hoa ve ben geride durduk. Bu durumun tek talihsiz yanı sadece üç at alabilmemiz oldu. At binemediğimden benim için hava hoştu ama atına birini daha alma düşüncesi Erik'in biraz canını sıkıyordu.

“Çocukluğumdan beri sadece yolcu olarak at binmiş-
tim,” dedi.

“Sürmek istersen benim için sorun değil,” dedi Heron
ama Erik’in yüzüne bakmadı. “Şey... tabii benimle ata bin-
mek *istersen*. Blaise ya da Art’ın atına da binebilirsin ama
ikisinin de dizginleri sana vereceğini sanmıyorum.”

Erik bir an onunla ne yapacağını bilememişmiş gibi hayretle
Heron’a baktı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Teşekkür ederim.”

Heron omuz silkip yine gözlerini kaçırdı.

“O zaman ben de Theo’yu alırım,” dedi Artemisia Ast-
reaca, Blaise’in konuşmasına fırsat vermeden. “Blaise, sen
de Hoa’yı alırsın.”

Söylenenlerden sadece kendi adını anlayan Hoa’nın kafası
kariştığı için söylenenleri hemen ona tercüme ettim.

Hoa biraz düşünüp Blaise’i şöyle bir tarttıktan sonra
kararlılıkla başını salladı. “Olur.”

“Can sıkıcı olsa da herkesin birbirini anlaması için Ka-
lovaksiyaca konuşmamız gerekecek,” dedim. “Yoksa sürekli
Erik ve Hoa’ya tercüme etmemiz gerekecek.”

Artemisia gözlerini devirdi. Ağır bir aksanla Kalovak-
siyaca konuşarak, “Bu dilden nefret ediyorum,” dedi birkaç
kelimeyi yanlış telaffuz ederek. “Bu da bir çeşit saldırı gibi.”

Hoa onu ilk kez görüyormuş gibi baktı. “Üzgünüm,”
dedi. Kalovaksiyacası daha akıcı ama yine de biraz aksanlıydı.

Artemisia özür dilemesine şaşırdı, hatta biraz da kızardı;
bu halini ilk kez gördüğüm için hoşuma gitmedi değil.

“Sorun değil,” dedi Hoa’ya. “Ben sadece... Size karşı
bir şey değildi. Sadece yakınıyordum.”

“Hep böyledir,” dedim Hoa’ya. “Kişisel olarak algıla-
mamalısın.”

Artemisia bana dik dik baksa da itiraz etmedi, kolumu
çimdiklemeyle yetindi.

“Ve bu yüzden,” dedi bana, “*daha da* hızlı süreceğim.”
Olaakları tahmin edince midem bulandı.

“Ben de üstüne kuarım o zaman,” diye karşılık verdim.

Hoa, daha önce hiç duymadığım bir sesle güldü. Ezgili gülüşü, gün doğarken başlayan kuş ötüşlerine benziyordu.

OJO

Kusma tehdidim işe yaramıştı galiba çünkü Artemisia'nın dizginlerini tuttuğu atımız çölün engin düzlüğünde adeta kayıyordu. Yol boyunca gruba önderlik etti ama bu hızdan düşündüğüm kadar rahatsız olmadım.

Vardığımızda Heron, Blaise ve Erik atlara bağlı yemek paketlerini indirirken Hoa, Artemisia ve ben de kapıya ilerledik. Omzumun üstünden istemsizce Blaise'e bakıp birkaç saat önceki hezeyanından bir iz aradım ama her zamanki gibiydi ve bu hali insanı hem rahatlatıyor hem endişelendiriyordu. Kapının önünde geçen seferki suratsız, kılıçlı muhafızlar vardı yine. Yaklaştığımızda bize bakmaya bile tenezzül etmediler.

"Biz buraya..." diye başladım ama cümlemi bitiremedim. İlk geldiğimizde nasıl söylemiştik? "İş için geldik. Bir de geçen seferki işlerin ödemesini getirdik," dedim arkamda yemekleri getiren çocukları göstererek.

Muhafızlar kuşkuyla bakiştılar ama belli ki yalanımı yüzüme vurmayacak kadar umursamazdılar. Biri can sıkıntısıyla oflayarak kapıyı açıp bizi içeri aldı.

Hastalık ve çürümüşlük kokan sıcak ve bayat hava duvarına tosladık bir kez daha. Bu kez bildiğim için tepki ver-

medim ama Hoa buna hazır değildi. Öksürdü, öğürdü, pis kokuyu engellemek için koluyla ağzını burnunu kapadı. Kara gözleri virane kampı taradı; yıkık dökük küçük evlere, pis sokaklara, yırtık pırtık elbiseli insanlara; bazıları o kadar zayıflamıştı ki derilerinin altından çıkıntı yapan kemikleriyle bu dünyaya ait değilmiş gibi görünüyorlardı.

Yüzünde beliren korku, iğrenme ve kederli ifadenin yerinin itidal maskesi alıverdi.

Birdenbire onu gördüm; ben onu tanımadan önceki hayatını, her şeyi sağduyu ve diplomasiyle çözmek için yetiştirilen imparator kızını. Duygusallığa, kırılganlığa kapılmayan. Hep böyleymiş gibi görünmesine inanamadım.

“Burada Kalovaksiya’nın işgal ettiği bütün ülkelerden mülteci var,” diye anlattım. “Bazı aileler nesillerdir burada. Bir tür birleşik dil konuşuyorlar, farklı farklı dillerden aldıkları kelime ve cümlelerle. Bir de bütün toplulukları temsil eden bir ihtiyar heyeti var. Onlarla görüşeceğiz.”

Bir grup çocuk –ilk ziyaretimde gördüklerim– çarpık dişleriyle kocaman gülümseyerek ellerini uzatıp bize koştular. Dışarı fırlayan kaburgaları ve kirli yüzleri kalbimi kırsa da gülümsemeden edemedim. Ellerimi cebime atıp dolabımdaki elbiselerden söktüğüm bir avuç mücevheri çıkardım. Eteğimi çekiştirip kollarımı tutan çocuklara birer tane verdim.

Bir tanesi, “Ojo,” diye bağırınca diğerleri de ona katılıp tek bir sese dönüşene kadar aynı şeyi tekrarladılar.

Hoa kaskatı kesildi. Ben bu kelimenin anlamını bilmiyordum ama o biliyordu.

Boğazını temizledi. “*Prinzessin*,” dedi. “Ojo, Goraki dilinde prenses demek; imparatorun kızına böyle derdik. Eskiden bana öyle hitap ederlerdi. Şimdi sana diyorlar, gerçi sen bir prenesten fazlasısın. Henüz bilmiyorlar ama onlara göstereceksin.”

Hoa benden çok emindi, hem de benim kendimden hiç emin olamadığım kadar. Yıllarca yan yana çok çektik. Yabancıydı, sessizliğinin ve ikimizi de korumak için aramıza koyduğu mesafenin ardına gizlenmişti. Ancak ben onun için yabancı değildim; her gece yıkadığı, giydirdiği, yatağına yatırdığı kızdım. Beni kendi oğlundan daha çok görmüştü.

Elini sıkıca tuttum. Gözleri doldu ama akmalarına fırsat vermeden gözlerini kırptırıp onları dağıttı. "*Ojo Hoa*," dedi usulca. Zaten bana söylemiyordu, bu sözler yalnızca kendi kulakları için söylenmişti; tıpkı bana yaptıkları gibi, onun adını da ondan koparıp almışlardı.

"Bilgeleri arıyoruz," dedim çocuklara.

Şaşkın şaşkın bakışıp gözlerini kırptırdılar. Belli ki anlamamışlardı.

"Bilgelerin nerede olduğunu Gorakice sorar mısın?" dedim Hoa'ya Kalovaksiyaca.

Hoa başıyla onayladıktan sonra sorumu tercüme etti. Biraz *Astreaca* biraz *Gorakice* konuşurken, onu anlayan birkaç çocuğun yüzü aydınlandı.

Muhtemelen dokuz yaşında olan yaşça daha büyük kızlardan biri elimi tutup beni sokağa çekti. Dört yaşlarındaki daha küçük bir oğlan da diğer elimi tutunca dönüp arkaya baktığımda diğer çocukların da Hoa ile *Artemisia*'nın elini tutmak için koştuğunu gördüm, hatta ön dişlerinden biri eksik bir oğlan gözleri parlayarak bakınca *Artemisia*'nın biraz yumuşadığını bile gördüm.

Bizi pislik içindeki sokaklardan götürürlerken *Blaise*, *Heron* ve *Erik*'in de sıkıntı yaşamadan içeri girdiklerinden emin olacak kadar bekledim. Bir grup yetişkin mülteci aç gözlerle izlerken yemek paketlerini indirdiler. Getirdiğimiz yemeği nasıl adilce böleceğimizi bilmiyordum, bölsek de onlara yetmeyecekti. Açık yaraya sarılan bandaj gibiydi.

Kayıp gitmemden ödleri kopuyormuş gibi ellerimi sımsıkı tutan iki çocuğa baktım. Elimden daha çok şey gelmeliydi ama yapabileceğimi bir türlü bulamıyordum. Hayatta bu kadar çaresiz kaldığımı hatırlamıyordum, Baron elinde kır-bacıyla tepemde dikildiğinde bile.

Çocuklar bizi aynı kulübeye götürdü. Biz daha kapıya varmadan kapı açıldı ve karşımızda ellerini kalçasına koyup ifadesiz bir yüzle Tallah belirdi.

Ağır aksanlı bir Astreacayla, “Yine sen,” dedi. Artemisia’ya, sonra Hoa’ya baktı. “Bir de yeni bir arkadaş getirmişsin. Burası gelip oynayabileceğin bir park değil.”

Yüzüm kızardı. “Toplayabildiğimiz kadar yemek getirdik.” Yetmez ama... bu kadarını taşıyabildik.”

Tallah, burun delikleri açılıp alev saçan gözleriyle bana bakınca taş döneceğimi sandım.

Yanımda duran Hoa’yı gösterip, “Bu Hoa,” dedim Tallah sessiz kalınca.

Hoa takdim edildiğini anlayınca başını kaldırıp dik durdu. “Ojo Hoa,” dedi. “*Ta Goraki.*”

Tallah’nın gözlerinde bir şey parladı. “Eskiden asla bir prensesle tanışmam sanırdım ama şimdi sayınız giderek artıyor.”

“Aslında ben kraliçeyim,” dedim Ejder Katili’nin sesi kulağımda çınlsa da. *Sen kendini ne kraliçesi sanıyorsun?* Sesini zihnimden uzaklaştırdım ama yankısı kaldı.

Tallah güldü, kapıyı açtı. “Pekâlâ, Kraliçe. Buyurun,” dedi. Sonra çocuklara bakıp anlamadığım bir şey söyleyerek onları savdı. Çocuklar gülüşüp kaçışırken biz de içeri girdik.

Bilge heyetinin hepsi oradaydı. Belki de hepsi bu küçük evde kalıyordu. Sandrin, sayfalarının yarısı yokmuş gibi gö-

rünen bir kitapla yırtık pırtık bir döşekte oturuyordu. İçeri girdiğimizi duyunca kaşlarını çatıp başını kaldırdı.

“Majesteleri,” dedi ayağa kalkarak. “Sizi bir daha görmeyeceğiz sanmıştım.”

İçim suçlulukla dolsa da nasıl daha erken gelebileceğimi de bilmiyordum. Belki de hiç gitmemeliydim. Sta’Crivero sarayı ne kadar güzel olursa olsun burada kendimi daha rahat hissediyordum. Burada halkıma iyilik etmek, kendimi yabancı bir ülkenin tuhaf hükümdarına satmaktansa onlara yiyecek ve mücevher dağıtmak, saz damları onarmak demekti. Ancak yiyecek kaçırmak ve saz damları onarmak geçici çözümlerdi. Bu insanlara gerçekten yardım etmenin tek yolu onlara yuvam diyebilecekleri bir ülke vermekti.

“Üzgünüm,” dedim. “Oradan çıkmak pek kolay değil ama biraz yiyecek getirdik. Blaise ve Heron şu anda boşalıyor... bir dostumuzla birlikte. Erik.”

Adamın kafası karışmıştı. “Prens gelmedi mi? Onu korkutup kaçırdık mı yoksa?” Bu konuda pek de üzgün görünmüyordu. Hatta belli belirsiz gülümsediği bile söylenebilirdi.

“Bugün başka işleri vardı,” dedim. “Ama Gorakili Ojo Hoa bizimle. Oğlu, yani İmparator, kapıda yemekleri indiriyor.”

Sandrin, Hoa’ya döndü ama o bir şey söyleyemeden başka birinin sesi duyuldu.

“Ojo,” dedi bir adam fısıldar gibi. Gorakiliydi, siyah saçları o kadar kısaydı ki bazı kafasının yerleri kel gibiydi. Yüzü ser, gözleri sıcak bir kahverengiydi. “Ojo Hoa.”

Adam kendini Hoa’nın ayağına kapanınca Hoa hayretle bakakaldı. Hoa’nın adını bir kez daha söylemek için başını kaldıran adam ağlamaklıydı. Hoa ne yapacağını bilemeyerek etrafına bakındıktan sonra adamın yanına çömelip yüzünü avuçlarına alarak yumuşak ve derenin suyu gibi akıcı bir Gorakiceyle bir şeyler söyledi. Adam Hoa’nın gözlerinin içine

bakarak hararetle başını salladı. Hoa adamın elini tutup onu da yerden kaldırarak doğruldu. Bakışları çelik kadar sertti.

“Yetmez,” dedi bana Kalovaksiyaca. Boğazını temizleyip konuşana kadar ne demek istediğini anlamadım. “Buraya yemek getirmek yetmez. Onlara umut da vermeliyiz.”

Hoa bütün kampı görme konusunda ısrar edince elimden gelen tek şey peşinden gitmek oldu. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum; bunca çirkinliğe ve acıya irkilmeden nasıl bakabildiğini. Nasıl olur da daha fazlasını görmek istediğini. Ben daha fazlasını görmek istemiyordum, arkamı dönüp gitmek ve elimden gelirse birkaç gün içinde daha fazla yemek getirmek istiyordum ama burayı onun gibi anlamak istemiyordum. Bunu kaldıramazdım.

Yine de bir evden diğerine, bir sokaktan ötekine geçerken bunca sefaletin karşındaki dik duruşunu taklit etmeye çalışarak peşinden gittim.

“Onlara umut da vermeliyiz,” demişti, somut bir şeymiş de kurdeleli bir sepette getirebilirmişiz gibi. Umudumu diri tutmaya çalışırken başkalarına da vermek kolaymış gibi.

Bunları Artemisia'ya anlattığımda başını salladı. “Umut bulaşıcıdır,” dedi. “Sende yeterince varsa başkalarına da bulaşır.”

MINA

Bilgilerin evine döndüğümüzde Sandrin yine kitabını okuyordu. Biz yaklaşırken başını kaldırıp baksa da hemen kitabına döndü. Kabalık ettiğini düşünsem de bu tavrını kişiselleştirmemeye karar verdim. Kitabın yıpranmışlığına bakılırsa hayli sürükleyici bir hikâye olmalıydı. Dikkatlice yanına oturup kitabını bitirmesini bekledim. Okumaya ara vererek kaldığı sayfaya bir parça kâğıt koyup kitabı kaldırdı.

“Okuyabiliyor musun?” diye sordu bana.

Gözlerimi kırptırdım. “Elbette,” dedim dudağımı ısırarak. “Yani Kalovaksiyacayı mükemmelen okuyabiliyorum. Astreacayı biraz, öğretmenim altı yaşına göre ileride olduğumu söylemişti ama şu anda... eh, on altı yaşına göre vasat sayılmam. Astreaca sarayda yasaktı. Konuşmam, yazmam, okumam.”

Dudakları büzüldü. “Zamanımız olunca sana öğretmemiz gerekecek.”

Buna ne zaman vaktimiz olur bilmiyordum ama dile getirme ihtiyacı da duymadım. ona da söylemedim. Bu nazik bir teklifti, ben de gülümseyerek kabul ettim.

“Arkadaşın oldukça popüler,” dedi. “Şimdi nerelerde?”

“Hoa yemeklerin paylaşılmasına yardım ediyor,” dedim. “İhtiyarlar izdihama yol açacağından korkuyorlardı, o da kalabalığı yatıştırıp düzeni sağlıyor.”

Sandrin başını salladı. “İnsanların dilinden anlıyor,” dedi. “Astrea’da böyle kişilere *storaka* derdik.”

“Güneşin çocuğu mu?” diye sordum kelimeyi köklerine ayırarak.

“Güneşi kim sevmez ki? Bazı insanlarda o enerjiyi taşır; herkesi kendilerine çekerler, tek bir tebessümle yabancılarla arkadaş oluverirler,” dedi. “Sen *storaka* değilsin,” dedi.

Hakarete uğradığımı düşünebilirdim ama hakkını vermeliydim. Hoa’nın yeteneği bende yoktu. Ben sevmesi kolay biri değildim.

Sandrin beni tartar gibi uzun uzun baktı. “Astrea’da tavşan ile tilki hikâyesi vardır, belki çocukken duymuşsundur.”

Bölük pörçük hatırlar gibiydim; herkesi memnun etmek isteyen bir tavşan varmış, o yüzden bir domuz için çamurda yuvarlanmış, bir tavuğu mutlu etmek için kendine tüy takmış, bir ineği etkilemek için kürkünü benek benek boyamış. Sonra tilkinin yanına gelmiş.

“Tilki de tavşana, kaynar su dolu bir tencereye atarsa onu seveceğini söylemiş,” dedim. “Tavşan da tencereye atlayınca tilki de onu pişirip bir güzel mideye indirmiş.”

Sandrin gaddarca gülümsedi. “Kendini kaybetmeden herkesi memnun edemezsin,” dedi. “Etrafın tilkilerle çevrili. Seni ne mutlu edecek?”

“O kadar basit değil,” dedim hayal kırıklığımı ele veren bir sesle. “Mesele sadece ben değilim, onlarla da ilgili,” dedim kapının önündeki aç mültecileri göstererek. “Astrea’da zincire vurulan insanlarla da ilgili. Onların mutluluğuna mal olacaksa benimkinin önemi yok.”

Sandrin söylediklerimi düşündü.

“Peki, onları kurtarmak sana neye mal olacak?” diye sordu.

“Neye mi mal olacak?...” dedim ama cümlemi bitiremedim. “Kayzer’le savaşıacak kadar güçlü orduları olan bir yabancıyla evlenmeme mal olacak.”

Bana vereceği öğüdü, kraliçelerin evlenmediğini söylemesini bekledim ama sustu. Sonra usulca elimi okşadı. “Bu zor bir karar,” dedi.

“Öyle,” dedim boğazım düğümlenerek. Gözyaşlarımı tutmaya odaklandım. “Sandrin, Muhafızlar hakkında bilgisi olan birini tanıyor musun?”

Sandrin elini elimden çekip doğruldu. “Ne olmuş Muhafızlara?” diye sordu.

Gün içinde Blaise’in yaşadığı hezeyan dilimin ucuna kadar gelince tereddüt ettim. Onu bir kenara bırakıp sözlerimi dikkatle seçtim. “Kalovaksiyalı bir arkadaşım vardı ya da ben öyle olduğumuzu sanmıştım. Tam olarak ne olduğumuzu bilmiyorum. Oradan kaçmadan önce onu da babasını da Encatrio’yla zehirledim; adam öldü ama kız hayatta kaldı.”

Sandrin kasıldı. “Kız hayatta kaldı,” diye tekrarladı sözlerimi. “Ama eskisi gibi değil.”

Başımı iki yana salladım. “Onda izi kaldı ve... Huzza’nın yeteneğine sahip.”

Sandrin istifini bozmadan söylediklerimi sindirdi.

“Bu imkânsız,” dedim o konuşmayınca. “Huzza Kalovaksiyalıları asla kutsamazdı. Zehrin onların canını almasına izin verirdi.”

Sandrin’in gülümsemesi zoraki ve acımasızdı. “Tanrıların mantığını anlamaya çalışmak deliliğe davetiye çıkarmaktır.”

“Hayır,” dedim. “Bunun mümkün olduğuna inanmıyorum. İnanmıyorum...” cümlemi bitiremedim çünkü buna inanmaktan başka çarem yoktu. Onu kendi gözlerimle gör-

müştüm; bizi ayıran parmaklıklara dokunduğunda orada bıraktığı yakıcı sıcaklığı hissetmiştim.

“O zaman ne yapılmalı?” diye sordum. “O güçlere sahip bir Kalovaksiyalı... şimdi İmparatoriçe de oldu.”

“Buna verecek cevabım yok,” diye itiraf etti. “Sende olmayan cevaplar bende de yok.”

Yutkundum. “Yani onu öldürmem gerektiğini söylüyorsun.”

Bu bana ilk kez söylenen bir şey değildi ama son kez söylendiğinde Cress masumdu. Yalnızca güzel elbiselere düşkün, bir prensle evlenmek isteyen bir kızdı. Biri kalbimi sıkıyormuş gibi hissetsem de bu kez durum farklıydı. Sandrin haklıydı, içten içe Cress’i öldürmekten başka çarem olmadığını biliyordum. Bana musallat olan bütün o kâbuslar, onun beni öldürmesiyle bitiyordu ve rüya da olsa içinde doğruluk payı olduğunu biliyordum.

Sandrin bunun beni ne kadar etkilediğini görmeden bu düşünceyi bir kenara ittim. “Peki...” dedim sıradaki sorumu nasıl soracağımı düşünürken titreyen sesimle. Blaise haklıydı; herhangi biri dengesizliğinden şüphelenirse onu öldürürlerdi. Sandrin’in de istisna olduğunu düşünecek kadar saf değildim.

“Hiç maden deliliğine yakalanıp sonra kurtulan oldu mu?” diye sordum.

Sandrin kaşlarını çatı. “Bu kendi içinde bir çelişki. Maden deliliği, tanımı gereği ölümle sonuçlanır. Ölümle sonuçlanmazsa delilik değildir.” Durdu. “Tabii hepimiz sonunda öleceğimiz için adil olmayabilir. Ne kadardır var?”

“Öyle değil...” dedim. “Farazi olarak soruyorum.”

Bana inanmadığını görebiliyordum. Ben ayrıntılar için üstelemesini beklerken başını iki yana salladı.

“Biz duruma öyle yaklaşıp da aslında maden deliliği hastalık değildir. Mesele madenlerdeki büyü; kimileri kaldırabilir, kimileri üstesinden gelemez,” dedi.

“Tanrıların inayetine göre değişir,” dedim başımla onaylayarak. O kadarını biliyordum.

Sandrin düşüncelere dalmış gibi başını yana yatırdı. “Genelde böyle denir, evet. Hep buna inanmayı seçsem de başka açıklamalar da var. Daha az şairane olanlar. Bazıları bunun başka faktörlere bağlı olduğuna inanır; insanların kanına ya da bünyesine. Hepsi de doğru olabilir.”

“İşin felsefesi buysa hoşuma gittiğini söyleyemem,” dedim. “İkisi birden nasıl doğru olabilir?”

“Bir şeye inanmanın ona her zaman ona biraz gerçeklik verdiğine inanmışımdır. Bu yüzden elimizde net bir cevap olmayabilir, dolayısıyla sahip olduğumuz tek gerçek inançtır.”

İçim hüsrarla kabardı. “Bu cevap değil, daha fazla soru demek,” dedim. “Maden deliliğine yakalanıp kurtulan yok mu?”

Beni süzüp başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi. “Üç aydan fazla bu durumdan mustarip olup da can vermeye sonuçlanmayan maden deliliği vakası duymadım,” dedi.

Can vermek. Güzel bir deyimdi bu, *öldü* demekten daha iyiydi.

“Süreç nasıl oluyor?” diye sordum cevabı duymak istemesem de.

Sandrin başını salladı. “Birini gözümle gördüm. Savaşta değil, işgalden yıllar evvel. Maden deliliğine yakalandığını anlayan zavallı bir adam korkudan tapınaktan kaçtı. Eskiden onları öldürürlerdi, işgalden önce bile, ama zannımca daha merhametli bir şekilde yapıyorlardı. Ama adam telaştan yakınlardaki bir köye sığındı. Sonunda bütün kontrolünü kaybettiğinde kimsenin canı yanmadı ama yine de korkunç bir görüntüydü. Sonra adamdan geriye hiçbir şey kalmadı ve köy yerle bir oldu. Bu kadarını bilmen yeterli, umarım böyle bir şeye şahit olmazsın.”

Ayrıntıları anlatması için üstelemek istesem de dilimi tuttum. Bu görüntülerin zihnimde kalmasını, gözümü her kapattığımda bunların Blaise'in başına geldiğini görmek istemiyordum. Cress'li kâbuslarım ne kadar kötü olursa olsun bu görüntüye tercih ederdim.

"Ya üç aydan fazla sürerse?" diye sordum onun yerine. "Ya biri madenden kurtulduysa ve Muhafız yeteneği varsa... ama bazen bu yeteneği kontrol edemiyorsa?"

Sandrin bir süre sessiz kaldı, cevap bulmaya çalışırken gözleri uzaklara daldı. "Durum tehlikeli mi?" diye sordu.

Cevabı bildiğim halde sustum. Daha birkaç saat önce Blaise Sta'Crivero başkentini neredeyse yerle bir ediyordu. Böyle bir felakette kaç kişi öldü? Kurtulan olursa şaşardım.

"Kimse zarar görmedi," dedim.

Bu tam bir cevap değildi ve Sandrin bunu anlamış görüyordu. İnleyerek ayağa kalkıp bana elini uzattı. "Gel," dedi. "Seni biriyle tanıştırmak istiyorum."

Sandrin'le çarpık sokakların oluşturduğu labirentten geçtik. Herkes kapılarda yiyecek beklediği için yollar boştu ama bu sessizlikte huzursuz eden bir şey vardı. Her zamankinden daha ıssızdı. Bu düşünceyle ürpermeye çalışarak Sandrin'e yetişmek için hızlandım.

Sonunda damı çökmüş, kapısı girişi ancak kapatan bir kulübenin önüne geldik. Fakat kapıya gitmek kulübenin arkasından dolaşp yamru yumru birkaç sebzenin yetiştiği küçük, kuru bir bahçeye girdik. Sarı biberler, mor patlıcanlar ve yeşilimsi kavunlar vardı. Bu renk cümbüşü hoşuma gitti.

Bahçede kısa, siyah saçlı, omuzları çökmüş bir kadın cılız bir ateşin başındaydı. Ateşin üstünde, paslı, demir bir çerçevede dökme demir, büyük bir tencere vardı. "Mina,"

dedi Sandrin biz yaklaşırken. Kadın omuzunun üstünden bize baktı. Yüzü sertti ama Sandrin'i görünce yumuşadı.

"Yardıma mı geldin?" dedi turuncu tatlı patateslerle dolu çuvalı başıyla işaret ederek. "şunların soyulması gerekiyor."

"Aslında bir konu hakkında konuşmaya geldik," dedi Sandrin boğazını temizleyerek. "Madenler hakkında."

Mina'nın yüzünde bir şey titreşti. "Konuşurken de soyabilirsiniz," dedi. "Bir saniye."

Mina ateşin başına gitti, elini ateşin üstünde çevirip közü harladı. Tatlı tatlı ikna edince alevler tencerenin dibini yalayacak kadar yükseldi. Alet ya da kibrit yoktu, sadece o vardı.

"Sen de Muhafızsın," deyiverdim. Bir Muhafız daha! Üstelikten işgalden önce de yaşamış, gücünü ve tanrıları Heron, Art ya da Blaise'den daha iyi anlayan biri. Hem de bir Ateş Muhafızı. Ellerimin ısınıp karıncalanmasını hatırladım; çarşafımdaki yanık izlerini düşünüdüm. Bunların cevabını da bilebilirdi.

Mina yanımıza gelip bu kez bana baktı. "Sen kimsin?" dedi sert bir sesle.

"Kraliçe Theodosia," dedi Sandrin.

Mina güldü. "Kraliçe Theodosia falan yok," dedi gözlerini bana dikerek. "Sadece Kayzer'in avcunun içinde korkudan ödü patlayan küçük bir prenses var."

"Kraliçe'nin geldiğini söylemiştim, unuttun mu?" dedi Sandrin.

"Tabii ki unutmadım. Bütün kampın dilinde. Bu bir şeyi değiştirmez. Sen kraliçe değilsin," dedi bana. "Var olmayan bir ülkenin kraliçesi olamazsın."

Ejder Katili'nin söylediklerinin ne eksikliğini ne fazlasını söylüyordu ama onun sesinde alaycılık yoktu. Sesi kederliydi.

“Sandrin ana yardım edebileceğini söyledi,” dedim. “Haklıymış Burada Muhafız olduğunu bilmiyordum. İşgalden sonra Kalovaksiyalıların hepsini öldürdüğünü sanıyordum.”

Mina bir süre daha gözümün içine baktı, sonra bakışlarını kaçırıp başını iki yana salladı. “Ben Muhafız değilim, çocuk,” dedi.

Kaşlarımı çattım. “Ama daha biraz önce gördüm...”

“Daha önce Ateş Muhafızı gördün, değil mi?” diye sordu. “Parmaklarını şıklatarak ateş yaktıklarını, alevleri oyuncak gibi tuttuklarını, ateşe dokununca yanmadıklarını gördün.”

Başımı salladım. Ben çocukken Ampelio’nun tüm bunları ve daha fazlasını yaptığını görmüştüm.

Mina başıyla ateşi işaret etti. “Ben en fazla o kadarını yapabiliyorum. O bile zor oldu,” dedi. “Muhafız büyüsü hakkında ne biliyorsun?”

Omuz silktim. “Eski mabetlerin altındaki mağaralarda büyü var; artık madenlerde. Orada uzun süre kalan bazı insanlar tanrılar tarafından kutsanır ve kendilerine birtakım yetenekler bahşedilir; ateş yeteneği gibi. Ama çoğu kutsanmaz. Bu güç onları delirtir. Ateş basar, uyuyamazlar, yetenekleri kontrol edemez, sonunda ölürler.”

Mina ağzını büzdü. “Aşağı yukarı doğru ama bu konuda çok çocukça bir idrakın var; keskin hatlar ve siyah beyaz kurallar. Hayatta hiçbir şey o kadar basit değil, büyü hiç değil.”

“Nasıl yani?” diye sordum.

Mina biraz düşünüp etrafa bakınınca aklına gelen bir düşünceyle yüzü aydınlandı. Beni yanına çağırdı. Önünde durduğumda kovayı kaldırıp bana gösterince içinde çalkalanan suyu gördüm. “Daha önce geldiğinizde arkadaşlarının getirdiği suyun kalanı,” dedi. “Şimdi suyun madenlerdeki büyü olduğunu hayal et; orada uzun süre kalan biri tam

olarak bu kadar doluyor. Şimdi de şu tencerenin böyle biri olduğunu hayal et.”

Kovayı tencereye boşaltınca tencerenin dörtte üçü doldu.

“Bu kişiye kutsanmış diyelim,” dedi. “Büyü onları dolduruyor ama taşmıyor. Bu kişi daha küçük bir kap olsaydı, büyü fazla gelirdi ve bizim deyimimizle, maden deliliğine yakalanırdı.”

Kaşlarımı çattım. “Ama hiç mantıklı değil,” dedim. “Arkadaşlarımdan biri Muhafız ve benden çok da uzun değil. Ondan daha iri insanlar da maden deliliğine yakalanmıştır.”

“Fiziksel büyüklükten bahsetmiyor,” dedi Sandrin.

“Bu içsel bir şey, anladığımız kadarıyla onu belirleyen de genetikle ya da herhangi bir faktörle ilgisi olmayan, bilinmeyen bir etken,” dedi Mina.

“Siz’?” diye sordum.

“İşgalden önce bir grup meraklı insanla madenleri inceledim. Bana ne olduğunu öğrenmek için.” dedi.

“Peki, ne oldu?” diye sordum.

Mina yeniden tencereye döndü. “Daha büyük bir tencere hayal et,” dedi. “Büyü hâlâ orada ama o kişiyi fazla doldurmuyor. O kişilere kolayca gelmiyor. Mesela ben büyüü hissedebiliyordum ama onu yüzeye çıkarmak zordu ama çıkardığımda da nadiren gösterdiğim çabaya değiyordu. Ben ve benim gibi insanlar Muhafız olabilecek kadar güçlü olmadığımızdan normal hayatımıza döndük. Bir açıdan utanç vericiydi; bir tanrı tarafından seçilmemiştik, öldürülmüyorduk da, sadece göz ardı edilmiştik. Kimse bunları konuşmak istemiyordu. Şu anda madenlerdeki birçok kişi için durumun böyle olduğunu tahmin ediyorum; hem delirmiyorlar hem de herhangi bir yetenek belirtisi göstermiyorlar. İçlerinde büyü var ama bir şey yapamayacakları kadar az, o da varsa tabii.”

Mantığını çözemiyordum. “Yani tanrılar tarafından kutsanmak için tam olarak doğru büyüklükte bir kap mı olman gerek?” diye sordum.

“Yine de bazıları tanrıların büyüü kaldıracabilecek kadar güçlü olanları seçtiğine inanıyor,” dedi Sandrin. “Bazılarını diğerlerinden ayırıp kutsadıklarına.”

“Bazıları da öngörülemez ve rastgele olduğuna inanıyor,” dedi Mina.

“Bu işte tanrıların parmağı olduğuna inanmıyor musun?” diye sordum hayretle.

Mina önce cevap vermedi. Sonunda, “Bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama kutsananları onlar seçiyorsa kurtulamayanların ölümünden de onlar sorumludur. Tanrıların bu kadar zalim olduğuna inanmıyorum ama bunu yaptılarsa onlara tapmak istemem.”

Günah da olsa ona hak veriyordum.

“Diyelim ki birinin yeteneği var –çok güçlü bir yetenek– ama her zaman, özellikle de öfkeliyken kontrol edemiyor, o zaman ne olur? Uyuyamıyorsa ve hep ateşi varsa ama bir yıldan fazla zamandır bu durumdaysa?”

Mina başını sallayan Sandrin’e baktı. “Farazi olarak söylüyor,” deyince Mina bu sözlere gülüp yeniden tencerenin yanına gitti.

“Mesele büyüü kullanmaksa bu alevin büyüü kullanmak için harcadığın enerji olduğunu düşün. Bu durumda suya ne olur?”

“Kaynar,” dedim yavaş yavaş anlayarak.

“Evet. Ben büyümü ne kadar kullanırsam o kadar güçlenir. Kaynayan suyun fokurdaması gibi. Ortalama bir Muhafız, uzun zaman dilimleri boyunca gücünü kullandığında ağzına kadar yükselir. Bu farazi arkadaşın çoğu kişiden güçlü, değil mi? O halde bu yeteneğini çok uzun süre kullandığında...”

“Tencere taşar,” diye tahmin yürüttüm.

Mina başını kaldırdı. “Okuduğum eski metinler böyle insanların varlığından bahsediyordu ama ben bizzat karşılaştım.”

Sandrin boğazını temizledi. “Benim okuduğum hikâyelerde de bu kişiler genellikle sıkıntılı zamanlarda ortaya çıkar. Batı’daki bir kuraklık zamanında hiç yorulmadan bütün köyün susuzluğunu dindirecek kadar su yaratan olağanüstü güçlü bir su muhafızı çıkıyordu. Vaktiyle kıtlığa, çorak toprağı yeniden verimli hale getiren bir toprak muhafızı son vermiş. O zamanın bilginleri tanrıların onların dualarına yanıt verdiğini düşünmüştü.”

“O muhafızlara ne oldu?” diye sordum.

Sandrin ve Mina göz göze geldi.

“Güçlerini kullanıp binlerce insanı kurtardılar,” dedi Sandrin.

“Ta ki taşana kadar,” diye ekledi Mina.

Bütün bunlar şu anda düşünemeyeceğim kadar çoktu ve sorulacak çok şey vardı ama Blaise’i aklımdan çıkarıp Sandrin’e baktım.

“Konuştuğumuz şu konu vardı ya, Encatrio meselesi?” dedim. “Onun da bununla ilgisi var mı? bununla bağlantılı mı? Ateş madeninden gelen su olduğunu ve insanların daha önce de kurtulduğunu biliyorum ama nasıl?”

“Orası beni aşar,” dedi Mina başını iki yana sallayarak. “Ama anladığım kadarıyla Encatrio hayli konsantre bir büyü. O kovadaki sudan daha fazla, belki iki katı. Çok az kişi üstesinden gelebilir.”

“Ancak bunu yaparlarsa madenlere gitmiş gibi yetenek sahibi olurlar,” dedi Sandrin.

“Daha da yetenekli,” diye ekledi Mina. “Test yapmadan bunu bilmek zor ancak bu farazi arkadaşın ile diğer farazi arkadaşının benzer durumlarda olmaları mümkündür.”

Bir an bunun Cress’in hassa, hatta bu yüzden daha tehlikeli olduğu anlamına geldiğini düşünmedim. Ne kadar güçlü olabileceğini, ne kadar insana zarar verebileceğini düşünmedim. Yalnızca onun da Blaise gibi ne kadar acı çektiğini düşündüm. Ona yardım etmek isterdim ama bunun mümkün olmadığını hatırladım.

“Bir soru daha,” dedim zihnimi netleştirmeye çalışarak. “Mağaralara –madenlere– adımını bile atmamış ya da Encario içmemiş birinin... yetenek sahibi olması mümkün mü?”

Sandrin şaşırırsa da Mina’nın gözlerinde bir ışık çaktı.

“Bu kişi,” dedi, “acaba –farazi olarak tabii ki– senin yaşlarında olabilir mi?”

“Evet,” dedim. “Neden? Ne ilgisi var?”

“İşgalden hemen önce bir hadise olmuştu. Yeteneği olan çocuklara dair –küçük yetenekler, bir Muhafız’ın gücü gibi değil, benimki gibi bile değil– söylentiler ve ihbarlar oluyordu. Bir anne, oğlunun öfke nöbetinin bir bardak suyu devirdiğini anlatmıştı. Başka biri kızı ağlayınca bir ağacın yaprak döktüğüne yemin etmişti. Bunlar hep ikinci elden anlatılan, belki de başka sebepleri olan şeylerdi. Ama bir şey şekilleniyordu. Biz bu konuya eğilemeden Kalovaksiyalılar geldi.”

Benim gibi başkaları da olabilirdi. Düşüncesi bile hem kör edici hem de rahatlatıcıydı.

“Onlar gelmeden başka bir şey öğrenebilmiş miydiniz?” diye sordum.

Mina başını iki yana salladı. “Ama bu farazi arkadaşın bir gün cevap almak isterse ona yardımcı olabilirim.”

İçten içe o yardımı hemen şimdi almak istedim ama dilimi tuttum. Acil sorunumuz bu değildi. Ben iyiydim ve gemiden beri hiç taşmamıştım. İşin aslını bilsem de başıma gelen şeyin kendiliğinden geçeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

“Teşekkür ederim,” demekle yetindim.

FEDAKÂRLIK

Başkente dönüş yolculuğu oradan çıkmaktan daha zordu. Güneş tepemizdeydi ve o kadar sıcaktı ki giysilerimin üstünden bile tenimi yakıyordu. Yolu yarılایınca kayalıkların gölgesinde durmak zorunda kaldık. Artemisia hepimiz içelim diye yeteneğiyle küçük bir pınar yarattı ama kuru sıcakta harcadığı eforla nefes nefese kaldı, onun güçleri bile yalpalıyordu. Oturup sırtını kayalara verdi.

“Birkaç dakikaya ihtiyacım var,” dedi ama cümlesini bitiremeden pineklemeye başladı.

Biz de gölgede dinlenip onu yarım saat sonra uyandırmaya karar verdik. Mina’nın sözleri hâlâ içimi kemirirken gölgeden çıkma düşüncesi dayanılmazdı ama Blaise atları kontrol etmeye gidince fırsatı değerlendirip peşinden gittim.

“Yardım edebileceğim bir şey var mı?” diye sordum Blaise atlara su verirken. “Hayır, hallettim,” dedi bana bakmadan. “Gölgede kalmalısın.”

“Kampta birini buldum,” deyiverdim. “Madenleri ve oradaki büyüü araştırıan birini.”

Kaşlarını çatarak bana baktı. “Benden mi bahsettin?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Crescentia için soru sordum, sana söylediğim gibi.”

Blaise başını salladı ama gözleri hâlâ kaygılıydı. “Ee?” diye sordu.

Mina’yı ve Sandrin’le ikisinin tanrılar ve madenler hakkındaki teorilerini anlattım. Kaynar suyu ve ne anlama geldiğini; onun tam olarak maden deliliğine yakalanmadığını, sakın kalıp gücünü kullanmazsa bir şey olmayacağını söyledim. Bu durumdaki ilk kişinin o olmadığını, başkalarının da bunu yaşadığını ama ölene kadar kendilerini zorladıklarını söyledim. Ben konuşurken Blaise sessiz kaldı, atları serinletmek için elini ıslatıp onlara sürdü.

Elimi elinin üstüne koyup sıktım, öyle kocaman gülümsedim ki yüzüm acıdı. “O yüzden yeteneğini kullanmaktan sakınman gerek,” dedim. “İyi olacaksın. Kurtulacaksın.”

Ama Blaise rahatlamadı. Dudağını büzüp bakışlarını kaçırdı. Gözlerim ona verdiğim bileziği aradı –Cress’in üstünde yüzlerce minik toprak taşı olan bileziği ama göremedim.

“Bilezik nerede?” diye sordum.

Blaise elini pantolonunun cebine sokup bileziği çıkardı. İkinci güneşinde kahverengi taşları parlıyordu.

“Onu artık takma,” dedim. “Gücünü artırıyor. Erik, Vahşileri savaşa yolladıklarında ‘çıgırlarından çıkarmak’ için onlara cevher verdiklerini söyledi. Daha önce anlamamıştım, şimdi fark ediyorum.”

Ben bileziği almak için elimi uzatınca Blaise bileğimden tutup beni durdurdu.

“Theo,” dedi alçak sesle. “Ona ihtiyacım var.”

“Hayır, ihtiyacın yok,” dedim. “Sadece durumunu daha da kötüleştirecek.”

Başını sallayıp sonunda bana baktı. “Beni daha da güçlü yapacak,” dedi fısıldar gibi. “Görmüyor musun? Bahsettiğin bu

Muhafızlar –benim gibi olanlar– sıkıntılı zamanlarda ortaya çıkmış ve sadece onlar yardım edebilmiş. Kendin söyledin.”

“Sonra da *ölmüşler*,” diye hatırlattım.

“Onlar ülkelerine hizmet eden kahramanlardı,” dedi. “Muhafızlar öyle olmalı.”

Kolumu ondan kurtardım. “Bana söz verdin.” Sesimin gitgide yükseldi ama engel olamadım. “İyi olacağına, bunu düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağımıza söz verdin.”

“Beni düzeltmek için,” dedi alçak sesle. “Bunu söylüyorsun. *Beni* düzeltmek için.”

“Seni öldüren şeyi tedavi etmek için,” diye düzelttim.

Gözlerini kuma dikip bir süre sessiz kaldı.

“Yeteneğim olmadan ben kimim?” diye sordu usulca. “Çünkü kastettiğin şey bu.”

“Yeteneğin,” diye tekrarladım. “Bu sabah az kalsın hepimizi öldüren yeteneğin mi?”

Bu sözlerden yüzü kızaracak kadar edepliymiş. “Ampelio tanıdığı bütün Toprak Muhafızlarından daha güçlü olduğumu söylemişti. Kontrol edebilirsem bu savaşın gidişatını değiştirmeye yardımcı olabileceğimi. Astrea’yı kurtarmaya yardım edebileceğimi.”

“Ama onu kontrol edemiyorsun,” dedim beklediğimden daha sert bir sesle. Onu tokatlamışım gibi irkildi. Sesimi yumuşatıp yeniden denedim. “Kontrolün artmıyor, zayıflıyor, hem sana yardım edecek biri kaldı mı ki?”

Blaise’in çenesi kasıldı, başını çevirip ata döndü. “Tanrılar ne yapıyorsa bir sebebi vardır. Başıma böyle bir şey gelmesinin bir sebebi vardır. Eskiden sen de inanıyordun, Søren bende ters bir şeyler olduğuna seni ikna edene kadar.”

Bir adım geriledim. “Mesele o değil, sen de biliyorsun. Bugün deprem çıkardın, Blaise. Tehlikelisin; kendin için, benim için, etrafındaki herkes için. Bu yetenek değil.”

“Senin için yetenek olmayabilir, Theo ama savaş meydanında karşılaştığımızda Kalovaksiyalılar için olacak. Bu güç her neyse sonuna kadar serbest bırakacağım; yetenek ya da lanet, fark etmez ama onlara karşı kullanacağım.”

Bunu söyleyince ciğerlerimdeki hava boşaldı. Kaynayan tencere geldi gözümün önüne. “Bu intihar olur,” dedim. “İstediğin bu mu? Silah olup on yedi yaşında ölmek mi?”

Blaise sessiz kaldı, hafifçe iç geçirdi. “Astrea’yı kurtarmak istiyorum,” dedi sonunda. “O madende bana her ne olduysa beni daha güçlü kıldı. Diğer muhafızlardan daha güçlü. Onsuz asla olamayacağım kadar güçlü. Bunu benden alırsan... geriye hiçbir şeyim kalmaz.”

Kendimi tutmaya çalışsam da sözcükler ağzımdan çıkıverdi.

“Ben varım,” dedim. Fısıltım çöl rüzgârına karıştı.

Blaise başını iki yana salladı. “Seni seviyorum, Theo. Bunu söyledim ve söylediğimde ciddiydim. Ama seninle Kayzer’den korkup kaçmakla geçen uzun bir hayattansa bensiz tahtında güvende olmanı yeğlerim.”

“Sadece bu ikisi olmak zorunda değil,” dedim atın arkasından dolaşıp yanına gelerek. “Ben tahta sen yanımdayken çıkmak istiyorum, Ampelio’nun annemin yanında olduğu gibi.”

Gülüştü acıydı. “Çocukken sevdiğimiz o tanrı masallarından hiçbir şey öğrenememişsin,” dedi. “Hepsinin ortak noktasının ne olduğunu düşündün mü hiç?”

Başımı salladım. “Canavarlar, kahramanlar ve aptalca cesaret gösterileri mi?” diye sordum. “Sonsuza kadar mutlu yaşayanlar mı?”

“Fedakârlık,” dedi. “Kahraman, sevdiklerini feda etmedikçe kazanamaz. Sen her şeyi istiyorsun ve bunun için de hiçbir şeyi feda etmek istemiyorsun; ne özgürlüğünü, ne

beni, ne de *Prinkiti*'yi. Ama zamanı gelince ikimiz için de pek çok şeyi feda edebileceğim."

Blaise sonunda dönüp baktığında düşüncelerini o kadar iyi gizlemişti ki sanki dünyada en iyi tanıdığım kişiye değil bir yabancıya bakıyordum.

"Cevherlerini vermedikçe hepimiz için tehlikelisin," dedim hayatımda söylediğim en zor sözleri söylerken bile sakın bir sesle konuşmaya çalışarak. "Gitmek zorundasın."

Şaşkınlığı ve kırgınlığı bir an sürdü, sonra yine o sakın ifadesinin ardına gizlendi. Başını salladı. "Hoa'yı başkente götürdükten sonra gideceğim. Çok uzakta olmayacağım; duvarın dışına kamp kurarım. Bana ihtiyacın olursa Heron ya da Art'la haber yollarsın."

Sana her zaman ihtiyacım var, demek istedim. Senin planların olmasa Kayzer'in elinden kaçamazdım. Kraliçe falan olamazdım. Korku içinde yaşayan, Kayzer'in karşısında sinen kız olmaya devam ederdim. Sen olmayınca kim olduğumu bilmiyorum.

Gururum ve öfkem bu sözleri ağızıma tıktı. Bu onun seçimi, diye hatırlattım kendime.

Zaten o da cevabımı beklemeden boş kovasıyla diğerlerinin yanına dönüp beni yakıcı güneşin altında, paramparça kalbimle tek başıma bıraktı.

MASKE

Uzuvlarını savaşıta kaybeden bazı Kalovaksiyalı askerlerin uzuvları hâlâ yerindeymiş gibi hissettiklerini duymuştum. Blaise de benim için öyleydi. Saraya onsuz döndüğümüzde bile hâlâ varlığını hissedebiliyordum. Ne zaman gözüm onu arasa Heron ve Artemisia'yla karşılaşmak beni şoke ediyordu. Belli ki onlar da Blaise'in yokluğunu hissediyordu çünkü odama çekildiğimizde üstümüze bir sessizlik çöktü.

Yatağıma uzanırken bile başkent duvarının dışında, karanlıkta bile Sta'Crivero sığağının, içinde yanan ateşle birleşip Blaise'i boğduğunu düşünmemeye çalıştım. Tabii ki beceremedim ve kolay kolay uyuyamayacağımı anladım.

Zaten bu gece yapmayı planladığım şey uyumak değildi.

Bu kez Søren'i görmeye giderken, uyuyan Heron ve Artemisia'yai meraklanmasınlar diye not bıraktım. Hançerimi de yanıma aldım. Çok işe yaramayabilirdi ama keskindi ve iş o noktaya gelirse faydası olurdu. Yani öyle olmasını umuyordum.

Sessizce çıkıp kapımı kapattığımda beni bekleyen Erik'i gördüm. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, kapımın karşısındaki duvara yaslanmıştı. Goraki giysileriyle hâlâ pek rahat görünmese de üstüne uymayan Kalovaksiya giysilerinden daha

rahat olduğunu düşündüm. “Şu işi gündüz gözüyle yapamaz mıyız?” diye sordu beni görünce. “Yorgun olmadığını söyleme, ben azından biraz uyudum. Sen hiç uyumadın.”

O söyleyene kadar haklı olduğunu fark etmemiştim. Son iki gündür olup bitenleri düşünürken uyumak aklıma gelmemişti bile.

“Ben iyiyim,” dedim. “Yarın biraz geç kalkarım. Kral Etristo, hâlâ danışmanım olduğu için istediğimde Søren’i görmeme izin verdi ama Kral uyanıkken ziyarete gidersem bir yolunu bulup bana engel olmasından korkuyorum.”

Erik güldü. “Kral’ın bunu yapmaya çalıştığını görmek isterdim,” dedi ve durdu. “Astrea’daki gibi değilsin, burada kimsenin sana ne yapacağını söylemesine izin vermiyorsun, arkadaşlarının bile.”

Omuz silkip asansöre yöneldim. Erik hemen bana ayak uydurdu. “Onların düşüncelerini her zaman göz önüne alırım,” dedim. “Ama söz konusu Søren olunca hep önyargılı oluyorlar. Ona tahammül ediyorlar, hatta belli ondan birazcık da hoşlanıyorlar ama sonuçta Kalovaksiyalı. Ona güvenmiyorlar.”

“Peki, sen niye güveniyorsun?” diye sordu Erik.

Kendime defalarca sorup cevap bulamadığım bir soruydu. Bu kez de farklı olmadı ama denedim.

“Søren beni seviyor. Ya da sevdiğini sanıyor. Belki de beni hâlâ Thora’yla karıştırıyor ama önemli değil çünkü bu güdüyle hareket ediyor,” dedim. “Yanlış anlama, babasından nefret etmesi, vahşiler için çektiği vicdan azabı, inançları gerçek.” Biraz düşündüm. “Ama onun nerede durduğunu da biliyorum. Neyi istediğini, benden ne istediğini biliyorum. Bu yüzden ona Kral Etristo’dan ve taliplerimden daha çok güveniyorum. Hatta Ejder Katili’ne güvendiğimden daha çok güveniyorum.”

Erik biraz düşündü. “Bana güvendiğinden daha mı çok?” diye sordu.

Gözucuyla ona baktım. “Evet,” diye itiraf ettim. “İyi niyetine inanıyorum, Erik. Ama buraya gelmekle neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ve ben bunu öğrenene kadar benim için bilmece olarak kalacaksın.”

“Bilmece olmayı sevdim aslında,” dedi sırıtıp beni de güldürerek.

Asansörü çağırmak için zili çaldık, kısacık bir an bekleyeceğimiz halde Erik duvara yaslandı. Bir şey sormak istiyormuş da bir türlü soramıyormuş gibi bir hali vardı. İlk kez bu kararsız halini kararsız görüyordum; şüphelerini çoğunlukla kalın bir cesaret maskesinin ardına gizlerdi.

“Ne oldu?” diye sordum.

Başını iki yana sallayıp yere baktı. “Hiç.”

“Bak şimdi daha çok merak ettim. Haydi ama, sen, ısırmam.”

Biraz daha tereddütte kalsa da kızaran yüzüyle bana baktı. “Şeyi biliyor musun... acaba Heron... erkeklerden mi hoşlanıyor?”

Bana ne sormasını beklediğimi bilmiyordum ama bu soru beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki gülmeden edemedim ama niye güldüğümü de bilmiyordum. Sonuçta Heron erkeklerden hoşlanıyordu –en azından *birinden* hoşlanmıştı– ve Erik’e bakışları bunun tek seferlik bir şey olmadığını söylüyordu.

Erik’in yüzü daha da kızardı. “Sadece merak ettim. Bazı erkekler öyledir, bilirsin, bazı kızların kızlardan hoşlanması gibi.”

“Biliyorum,” dedim gülmemeye çalışarak. “Affedersin, sana gülmedim. Sadece biraz şaşırdım. Peki, *sen* erkeklerden hoşlanıyor musun?”

Erik omuz silkti. “Sanırım herkesten hoşlanıyorum.

“Bunu fark etmemiştim,” dedim.

“Bu konuları pek konuşmam,” dedi. “Bazı insanlar... doğaya aykırı olduğumu düşünüyor.”

“Bazı insanlar aptaldır,” deyip duraksadım. “Peki, Søren...” dedim ama devamını getiremedim.

Erik başını salladı. Galiba uzun zamandır farkında. Ona söylememe gerek kalmadı.”

İç geçirdim. “Senin özel hayatını başkalarına anlatmamı istemezsin, o yüzden Heron’unkini de sana anlatmayacağım. Öğrenmek istiyorsan ona sorarsın.”

Erik biraz düşündü. “En iyisi öyle yapayım,” dedi.

Ağzımı sımsıkı kapatıp Heron’u ve kırık kalbini düşündüm. Sevdigi onca insanı kaybetmişken yeni bir kalp kırıklığına nasıl dayanacağını bilmiyordum.

“Sadece... dikkatli ol,” dedim. “Seni severim, Erik ama sen ve gölgelerim arasında seçim yapmam gerekirse daima onları seçerim.”

Erik öylece bana baktı. “Hah,” dedi.

“Ne?”

“Hiç.” Asansör vızıldayarak inince o da duvardan ayrıldı. “Bütün o maskelerin altındaki gerçek Theodosia’yı görür gibi oldum. Düşündüğümünden çok daha yufka yürekliymiş.”

ÇARESİZ

Aynı muhafız, Tizoli, bizi yeniden zindana aldı, Søren'in hücresinin önünde bizden ayrıldı ve seslendiğimiz anda geleceğine söz verdi. Neyse ki bu sefer Søren uyanmış, hücrenin duvarına yaslanmış oturuyor, gelmemizi bekliyormuş gibi bakıyordu. Ağzını açıp şikâyet etmeyeceğini biliyordum ama içeride kaldıkça yıpranıyordu. Loş ışıktaki bile solgun görünüyordu, gözlerinin altındaki mor halkaları bile görabiliyordum. Çok kötü kokmaya da başlamıştı.

Yine de bizi görünce gülümsedi.

"Ben de gelmenizi bekliyordum," dedi.

"Tabii ki geleceğiz," dedim dudağımı büzerek. "Sana iyi davranıyorlar mı? Yeterince su ve yemek veriyorlar mı?"

Søren tam da beklediğim gibi kaygılarımı savuşturdu. "Bana iyi davranıyorlar," dedi. "Yemek de su da veriyorlar."

"Yemeğini gerçekten yiyor musun?" diye sordum. "İnat etmiyorsun, değil mi?"

Güldü ama alıştığım o sesli ve tok gülüşü değildi. "Bol bol yiyorum, ayrıca biraz daha az su içmemi tercih ederlerdi."

Kaşlarımı çattım. “Ne demek istiyorsun?” Yemeğin ziyan olmasını anlardım. Yiyecek demek masraf ve kaynak demektir. Fakat suyun herhangi bir masrafı yoktu.

“Kuraklık var,” dedi şaşırarak. “Bilmiyor muydun? Yıllardır yağmur yağmamış.”

“Ama şehir su kaynağının üstüne kurulmuş,” dedim buraya geldiğimizde Ejder Katili’nin söylediklerini hatırlayarak. “O yüzden burada hava daha serin, o yüzden bana sabah akşam banyo yaptırıyorlar.”

“Kaynaklar kurur,” dedi Erik omuz silkerek. “Ama bence insanların bilmesini istemiyorlar. Herkesin Sta’Crivero’nun cennet olduğunu düşünmesi işlerine gelir.”

“Peki, *sen* nereden biliyorsun?” diye sordum.

Erik güldü. “Kral’ın misafiri olsam da Gorakiliyim. Onların gözünde değerim yok. Sence benim için suyu israf ederler mi? İçtiğimiz her bardağı sayıyor ve gramına göre hesap kesiyorlar. Hele banyolar? Geldiğimizden beri grubumdan kimse yıkanmadı ve inan bana, bazılarımız leş gibi kokmaya başladık.”

Bu bilgi dört parmaklı bir eldivendi, önemli bir eksiği vardı.

“Ama Sta’Criverolular çok su harcıyor. Bahçeye bile günde yüzlerce litre su gidiyordur, içme ve yıkanma suyunu saymıyorum bile.”

“*Saray mensupları* çok su harcıyor,” dedi Søren. “Ama alttabakaya çok az pay ediliyor. Birkaç muhafız bundan yakınırken duydum.”

Sta’Crivero bereketli ve varlıklı görünüyordu çünkü öyle görünmesini istiyorlardı fakat içecek suları kalmadığında mücevherli elbiseleri ve süslü kuleleri ne işe yarayacaktı?

“Buradan nefret ediyorum,” dedim biraz sonra. “Saraydan da yanındakiler susuzluk çekerken çok üstünmüş gibi davra-

nan sığ insanlardan da nefret ediyorum. Kral Etristo'dan da, kendi kararlarını veremeyecek cahil bir çocukmuşum gibi davranıp bana 'hayatım' demesinden de nefret ediyorum. O kamptan, o insanlara yaptıklarından nefret ediyorum. Ben..." söyleyeceklerimi bitiremeden sustum.

Søren kararsızca bana baktı. "Theo," dedi alçak sesle. "Şimdi buradan ayrılmak Kral Etristo'ya ve ülkesine hakaret olur. Onlar senin tek müttefikin."

"Teknik olarak doğru değil," dedi Erik. "Ben ve Goraki varız."

"Bir de Vecturia," dedim. "Şef ne zaman istersem onları çağırabileceğimi söyledi."

Søren başını salladı. "Dağa karşı kum taneleri."

"*Biliyorum*," diye patladım. "Yetmez, biliyorum, asla yetmeyeceğini de. Daha büyük bir askeri gücü olan biriyle evlenmek zorunda olduğumu biliyorum. Sadece... arkamı dönüp gidebileceğim, Kral Etristo'ya çamur yemesini söyleyebileceğim bir durumu hayal etmek hoşuma gidiyor, o kadar."

İkisi de ağzı açık, uzunca bir süre bana bakakaldılar. Sonunda Erik gülmeye başlayınca Søren de güldü.

"*Çamur yemesini* mi?" diye sordu Erik. "Aklına gelen en kötü hakaret bu mu?"

"Galiba altı yaşından beri kimseye çamur yemesini söylemedim," dedi Søren.

"Kesin *bana* söylemişsindir, ben de ancak bebeklerin böyle konuştuğunu söylemişimdir," dedi Erik. İkisi de kahkahalarla güldü.

Yanaklarım kızardı. "Aklıma ilk bu geldi," dedim. "Siz ne derdiniz?"

Søren gülmeyi bırakıp uzunca bir süre düşündü. "Kral Etristo'ya afiyetle bok yemesini söyledim," dedi dalgın dalgın.

Erik başını iki yana sallayarak cıkcıkladı. “O da amatörce,” dedi.

“Sen söyle o zaman,” diye meydan okudu Søren.

Erik çenesini sıvazlayarak uzun uzadıya düşündükten sonra sıırıttı. “Ben derdim ki, ‘Kral Etristo, sizi leziz sidiğe yatırılmış akrep ve bokböceği boku doldurulmuş domuz anüsü yemeye davet etmeyi çok isterim.’” Daha etkili olması için de reverans yaptı. .

Ben öğürüp iki büklüm olurken Søren kıpkırmızı ke-silene dek kahkaha attı. Kral Etristo’nun yüzünün alacağı hali zevkle izlemek için bile keşke Erik bunları ona *söylese* dedim içimden. Üçümüz de gözlerimizden yaş akana kadar gülüp bitkin düştük, sonra Søren’le aramızdaki parmaklık-lara yaklaştım.

“Yine de buradan gitmeyeceğimi biliyorsun, değil mi? Sorun çıkarmadan gidebilsem bile?” dedim alçak sesle. “Kral Etristo bir milyon asker bile verse sensiz gitmem.”

Søren kederle gülümseyerek bakışlarını ellerine indirdi. “Gidersin,” dedi.

Astreaca dersimize başladığımızda bile sözleri aklımdan çıkmıyor, haklı olup olmadığını merak ediyordum. İş o noktaya gelirse Søren’i burada bırakıp gider miydim? Astrea’yı kurtarmak anlamına bile gelse? Cevabı ve o cevabın ne olmasını istediğimi bilmiyordum.

Saatler sonra zindandan çıkarken Erik hiç alışık olmadığım kadar sessizdi. Başta sadece yorgunluktan kaynaklandığını düşünerek hak verdim –ben de uykusuzdum– ama gözücüyla baktığımda kaşlarını çatmış, derin düşüncelere daldığını gördüm.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordum asansörden inip daire-min bulunduğu kata geldiğimizde. Erik odama kadar bana

eşlik etmeyi teklif etmiş, katil hâlâ ortalıkta dolaştığı için gururumu bir kenara bırakmış, itiraz etmemiştim.

Derin bir uykudan sarsıp uyandırmışım gibi irkildi. "Hiç," dedi ama yalan söylüyordu ve o da bunun farkındaydı. İç geçirdi. "Kampı düşünüyordum. Hiç aklımdan çıkmıyor."

"Biliyorum," dedim. "Benim de. Çaresiz kalmaktan nefret ediyorum."

Erik başını salladı. "Aslında çok tuhaf çünkü çaresiz oldukları söylenemez, değil mi? Yetişkinlerin çoğu Sta'Cri-verolular için fiziksel işler yapıyor. Kuvvetliler. Kafalarını kullanmasalardı hayatta kalamazlardı. Kendilerine acınmasını ya da sadaka istediklerini sanmıyorum. Yalnızca adil bir yaşam ve yuva diyebilecekleri bir yer için savaşma şansı istiyorlar, tıpkı bizim gibi."

Savaşmak istiyorlar. Bu sözler kafamın içinde yankılanırken donmuş, soluksuz kalmıştım.

"Erik," dedim.

O da durdu, endişeyle bana baktı. "Her şey yolunda mı? Zehirli ok falan olduğunu söyleme sakın. Ben yanımdayken sana bir şey olursa gölgelerin beni öldürür..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. Bir planın bir parçası başka birine eklendi, sonra bir tane daha ve sonunda mantıklı bir şey oluştu. Somut bir plan.

"Sence o kampta kaç mülteci vardır?" diye sordum.

Erik omuz silkti. "Üç bin kadar," dedi tahminde bulunarak.

"Çocukları ve yaşlıları çıkarırsak? Savaşamayacak durumda olanları ya da savaşmak istemeyenleri de? Savaşçı olabilecek kaç kişi vardır?"

Eksik parçayı yerine oturtan Erik, nereye varmak istediğimi anlayınca gülümsedi. "Bin kişi, belki daha fazla," dedi. "Yetmez, Theo. Goraki ve Vecturia ordularıyla bile."

“Hayır, savaş için yetmez,” dedim ona hak vererek. “Astrea’yı almamıza yetmez. Ama bir madenin ele geçirmeye yeter, değil mi?”

Erik kaşlarını çatıp düşündü. “Belki bir süreliğine. Ani bir saldırı olursa Kayzer haber alana kadar bir iki haftalığına madeni elimizde tutabiliriz. Sonra da zaferimiz çabucak söner. Çok fazla adamı var, çok sayıda eğitilmiş savaşçısı var. Şaşırtma şansımız olsa bile yeterli olmaz. Bize biraz zaman kazandırır, o kadar.”

“Zaman,” dedim. “Bir de Ateş madeni. Orada da iki bin beş yüz kadar Astrealı var. Ama orada fazla kalmayız. Kayzer’in birlikleri gelmeden gitmiş oluruz.”

“Başka bir madene,” diye ekledi Erik. “Daha çok insanı özgürlüğüne kavuşturmaya, daha çok asker kazanmaya. Dört madeni de ele geçirirsek gerçek bir ordumuz olabilir.”

“Herkesin seçme hakkı olmalı,” dedim sertçe. “Savaşmak istemeseler bile onları koruyacağız. Ama olup bitenlerden sonra zor bir seçim olmaz. Öfkeli; bu öfkeyi ellerinden her şeylerini alanlara karşı kullanmaları için onlara bir şans verelim.”

Erik kararlı gözlerle başını salladı. “Ama şimdi gidersen Kral Etristo, Søren’in daha fazla yaşamasına izin vermez. Tabii sinirden onu Kayzer’e satmazsa.”

Daha birkaç dakika önce, Astrea’yı kurtarma şansım olursa Søren onu geride bırakmamı söylemişti, artık böyle bir fırsatım vardı ama onu bırakamayacağımı biliyordum.

“Daha fazla insan bulabilirim,” dedi Erik biraz sonra. “Başka kamplar da var; bir tanesi Timori’de, biri de Etralya’da. Buradaki kadar büyük olmayabilirler ama yine de büyük sayılırlar. Gidip daha fazla insanı saflarımıza katmaya çalışır, en azından buradaki kadar kötü muamele görmediklerinden emin olurum. Her birine gidip oradan Astrea’ya dönmek

birkaç gün sürer. Sen de Søren'i o zindandan çıkarıp Vecturia Şefi Kapil'e mesaj yollamak için zaman kazanırsın. Yani bir süre daha onların oyununu oynayacaksın."

"Orasını hallederim," dedim duygusuzca. "Kayzer'den sonra zor olmaz."

"Ortalık da bir katil dolaşmasa kolay olurdu," dedi haklı olarak.

"Bana bir şey olmaz," dedim elimi savurarak. "Ne zaman yola çıkabilirsin?"

"Birkaç saat içinde," dedi. "Buraya geldiğimizden beri Gorakililer yola çıkmaya hazır. Sta'Crivero'yu pek sevmediler."

Erik ne kadar aşağılandıklarını ve tükürüklere maruz kaldığını anlattığı için onlara hak veriyordum.

"Nasıl haberleşeceğiz?" diye sordum. "Tanrılar korusun, umarım her şey yolunda gider ama sorun çıkması ihtimaline karşı haberleşmemiz iyi olur."

Düşüncelere dalan Erik gergin bir ifadeyle başını salladı. "Usta Jurou'ya bir sorayım," dedi. "Kimseye göstermediği bazı icatları var, belki bir tanesi işimizi görür."

"Ne tür icatlar," diye sordum şüpheyle. "Simyacı olduğunu söylememiş miydin? Bu altın yaratmayı da kapsamıyor mu?"

Erik sırtıttı. "Onun gibi bir şey," dedi. "Seninle evlenmek için Kral Etristo'ya neyle ödeme yaptığımı sanıyorsun?"

Bir an bakakaldım. "Usta Jurou altın mı yarattı?" diye sordum usulca.

"Onun gibi bir şey," dedi bir kez daha. "Kral'ı kandırmaya yetecek kadar benziyor ama bu illüzyon çok dayanmaz."

Başımı salladım. "Büyü mü bilim mi?" diye sordum.

Erik omuz silkti. "Anladığım kadarıyla –ki çok az– ikisinden de biraz."

MOLO VARU

Bütün gün odama kapanıp Sta'Crivero'dan nasıl kaçacağımızı planlamayı çok istesem de Coltania'yla bahçede yürüyüş yapmaya hazırlanmak zorunda kaldım. Çok ısrar etmişti, ben de onu, Søren'i bir an önce hapisten çıkarmak için doğruluk serumunu hızlandırmaya ikna edebileceğimi düşünerek kabul etmiştim.

Heron elbiselerimden birini elden geçirirken Artemisia odamın bir köşesinde oturmuş, giderek artan hançer koleksiyonunu parlatıyordu. Heron becerikli olsa da koparıp kamptaki çocuklara verdiğim taşların yokluğunu saklamak kolay değildi.

Søren ve Erik'in Sta'Crivero'daki kuraklık için söylediklerinden sonra Artemisia'nın su yeteneğinin onu hedef haline getirmesinden korkuyordum. Ama alt tarafı kızdı – uzun vadede işlerine yaramazdı– ve bu da Kral Etristo'nun zaafını ortaya çıkarmak zorunda kalacağı anlamına gelirdi ama bu kadar küçük bir ödül için bunu göze almazdı. Yakında buradan ayrılacağımıza seviniyordum.

“Planımızdan bahsettiğinde Blaise’in ne söylediğini bir daha anlatsana,” dedim Artemisia’ya, yatağın ayakucunda yastığımı kucağımda sımsıkı tutarak.

Artemisia gözlerini devirdi. “Zaten anlattım, daha nasıl anlatayım? ‘Tamam’ dedi.”

“O kadar mı? Başka bir şey söylemedi mi?” diye sordum.

“Ne yapmasını istediğini sordu. Ben de mektubunu Vecturia Şefi’ne ulaştıracak birine iletmesini istediğini söyledim. Teşekkür etti, ona götürdüğüm azığı ve mektubu aldı, ben de geri döndüm,” diye geveledi ama sabrı taşmaya başlıyordu. Bu daha fazla zorlamamam için ikazdı oralı olmadım.

“Peki, bunları söylerken yüzü nasıldı? Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor gibi miydi yoksa istemiyormuş gibi mi?”

Hançerini sertçe yanına bırakınca tangırdayan hançerin sesi odada yankılandı. “Sıcaktan pişmiş, susuzluktan kavrulmuş gibi.”

Ne diyeceğimi bilemedim. İçten içe özür dilemek istiyordum ama bunu yaparsam bana aptal demesinden korktum. Ne için özür dileyecektim? Blaise’in saraydan çıkmasına izin verdiğim için mi? Tehlikeliydi ve bunu değiştirmeye niyeti yoktu. Yapabileceğim tek şey, başkasına zarar vermeyeceğinden emin olmaktı.

Kapım çalınınca ben gözümü kırpmaya fırsat bulamadan Heron ve Artemisia silahlarını çekip ayağa fırladılar.

“Katilin kapıyı çalacağını sanmam,” dedim ama Artemisia eliyle sessiz olmamı işaret edip kapıya gitti ve her zamanki gibi hançerini misafirin yüzüne kaldırmak için hazırlayarak kapıyı açtı. Gelen, Artemisia’nın hançerini ucunda olmaktan hayli telaşlanan Erik’ti. Artemisia onu görünce iç geçirdikten sonra –Erik beni öldürmeye *kalkışmamakla* ona zahmet çıkarıyormuş gibi– istemeye istemeye hançerini indirdi.

Kenara çekilip Erik'i içeriye alınca, "Erik," dedim. "Yolculuk için her şey hazır mı?"

Erik başıyla onaylayıp Artemisia ve Heron'a baktı. "Haberleri var mı?"

Artemisia bana fırsat vermeden atladı. "*Bence* aptalca ama Heron cesurca diyor," dedi.

Kaşlarımı çattım. "Ama planı beğenmiştin," dedim.

"Ben öyle bir şey *söylemedim*," dedi alaycı bir gülüşle. "Astrea konusunda kendi cebini doldurmaktan başka bir kişisel çıkarı olmayan biriyle evlenmenden birazcık daha iyi olduğunu söyledim, o kadar."

"Eh, sen söyleyince sağlam bir tavsiye gibi geliyor," dedi Erik alay edercesine.

Artemisia gülünce şaşırdım. Kendi de şaşırdı, kaşlarını çatıp yüksek sırtlı sandalyesine giderek hançerlerini parlatmaya devam etti.

"Benimle gelmek isteyen olursa hayır demem," dedi Erik, Heron'a bakarak.

Hayal ediyor olabilirdim ama Erik'le göz göze gelen Heron'un yanakları kızardı. Bu an o kadar uzadı ki kabul edecek sandım ama başını iki yana salladı. "Bizim yerimiz Kraliçemizin yanıdır," dedi sonunda. Biraz bencilce olsa da bunu söylemesi hoşuma gitti. Onsuz ve Artemisia'sız ne yapardım bilmiyorum.

"Belli ki bunu düşünen yalnızca siz değilsiniz," dedi Erik bana dönerek. "Annem de seninle kalmaya karar verdi, üstüme alınmamaya çalışıyorum."

Gülümsedim. "Hoa'nın yanımda olmasından memnunum," diye itiraf ettim. "Onu yeni yeni tanıyorum."

Erik gözlerini devirdi. "Evet, evet, o da aynı şeyleri söyledi," dedi kederle. "Bir de Sta'Criverolu hizmetçilerin seni

bir kraliçeye uymayacak kadar cıfcaflı giydirdiğini ve buna müdahale etmesi gerektiğini söyledi.”

Başımı iki yana salladım. “O artık benim hizmetçim değil ve artık İmparator’un annesi olarak ilgilenmesi gereken pek çok mesele var.”

Erik omuz silkti. “Diye düşünüyor insan ama o kadın bir hükümdarın dış görünüşünün önemli olduğunu söylüyor –kraliçeler için daha önemli– çünkü önce o konuda değerlendiriliyor. Belli ki senin daha çok ihtiyacın var ona. Ama Gorakice tercümanım olduğu için bu da hafife alınacak bir durum değil.”

Kaşlarımı kaldırdım. “O halde onsuz nasıl idare edeceksin?”

Erik kaşlarını çatarken yüzü buruştu. “*En kava dimendanat*,” dedi. “Hem, ‘Bir şey olmaz’ hem de, ‘Şişman bir eşeğim var’ demek. Ama ben ilkinin söylüyorum. Eşeklerimin hepsi de bir deri bir kemik.”

Güldüm. “Gitmeden sana birkaç cümle yazmasını istesen olmaz mı?” dedim.

“Az kalsın buraya niye geldiğimi unutuyordum,” dedi başıyla onayladıktan sonra. Elini cebine atıp parmak kadar ve birbirinin aynısı iki altın külçe çıkarıp birini bana verdi. “Usta Jurou’dan bir hediye. Buna *molo varu* deniyormuş.”

“Yaptığını söylediğin sahte altınlardan mı?” diye sordum külçeyi alıp dikkatle inceleyerek.

“Hayır, gerçek malzemedir. Sadece... üstünde biraz oynanmış diyelim.” Bakışlarımı külçeden ayırıp Erik’e baktım. “Oynanmış derken?”

Erik sinek kovalar gibi elini savuşturdu. “Bütün o meşakkatli süreci anlattı, annem aracılığıyla tabii ama tercüme edildiğinde bile pek anlaşılır değildi. Mesele altının büküle-

bilir bir metal olması. Yeterince basınç uygulanırsa..." Susup elindeki külçeyi ısırıldı.

Elimdeki külçenin parmaklarımın altında şekil değiştirdiğini hissettim. Az kalsın düşürecektim. Kaldırıp bakınca üstünde çok derin olmayan diş izleri gördüm.

"Bu nasıl..." dedim ama cümlemi bitiremedim. Altını dikkatle inceleyip baktım ama ama izler kaybolmadı.

"Gorakice *molo varu*, 'taklit taşı' demektir. Birbiriyle bağlantıdalar. Birine ne olursa diğerine de olur."

"Bu..." Gözümü taştan ayıramıyordum, "... hem inanılmaz hem de korkunç," dedim.

"Kesinlikle," dedi Erik taşı benden alıp Heron'a fırlatarak. Heron taşı havada kaptı. "Ona göz kulak olabilir misin? Isırman gerekmiyor tabii. Yeterince sıcak bir şeyle üstüne yazı yazabilirsin. Cebinde dursun, ısındığını hissedersen size bir mesajım var demektir. Aynı şey benim için de geçerli."

"Mükemmel," dedi

Erik gülümsedi. "Ne kadar huysuz olsa da Usta Jurou bir dâhidir," dedi gönülsüzce.

"Ona teşekkürlerimi ilet," dedim. "İyi yolculuklar, Erik."

Erik başını salladı, Artemisia'yla Heron'a bakıp bana döndü. "Anneme iyi bak. Sizinle ateş madeninde görüşürüz."

ANLAŞMA

Coltania'yla buluştuğumda bahçe neredeyse boştu. Sadece etrafımızı çevreleyen çiçeklerle uyumlu olsun diye tasarlanmış gibi görünen mücevher kakmalı, aşırı süslü ipek elbiseleriyle küçük bir Sta'Criverolu grup geziniyordu. Bunca rengin içinde Coltania, vücudunu saran yüksek yakalı siyah elbisesiyle zehirli bir çiçeğe benziyordu. Siyah saçları tepesinde toplanmış, bir iğneyle tutturulmuştu. Yine kırmızıya boyanmış dudakları, üstündeki tek renkti.

Beni görünce, o dudaklar inci gibi dişlerini ortaya çıkaran bir tebessümle ayrıldı.

“Demek geldin,” dedi bana yaklaşarak. “Endişelenmeye başlamıştım.”

“Geciktiğim için üzgünüm,” dedim. “Son anda bir arkadaşım ziyaretime geldi de.”

Coltania önemli değil dercesine bir el hareketi yaptı. Koluma girip, “Geldin ya, önemli olan da bu,” dedi bahçedeki bir sürü patikadan biri olan bir yola saparak.

O an Crescentia'yı o kadar özledim ki sanki karnıma bıçak saplanıyordu. Onunla bahçede böyle kol kola kaç kere yürümüştük? Her şeyden konuşurduk, önemsiz şeylere, kim-

senin anlamadığı şakalara gülerdik. Basit, sade ama yalandı, yine de o ana dönmek için her şeyimi verirdim.

Coltania, *Crescentia* değil, diye hatırlattım kendime ama *Coltania*'nın sıradaki parti için yeni elbisesinin hazır olmasından başka derdi olmayan sosyetik bir şapşal olduğu izlenimi vermeye çalıştığının farkındaydım. Pek başarılı olduğu söylenemezdi. Cress gibi kızlar söz konusu olduğunda, görünenin altında her zaman başka şeyler olduğunu bilmiyordu; keskin bir stratejik zekâ, şiir tutkusu ya da iyi bir kalp. Hayır, *Coltania* öyle kızları belli bir mesafeden izlemiş, onlarınki gibi bir hayata hasret ve buna sahip olamadığı için kırgın büyümüştü; bu yüzden onların ucuz bir taklidinden öteye geçememişti.

Ama ben bu illüzyona kolayca ayak uydurabilirdim.

“Beni yürüyüşe davet etmekle kibarlık ettiniz, *Salla Coltania*,” dedim kolunu sıkarak. “Søren’in adını temize çıkarmak için gösterdiğiniz çaba sizi bitkin düşürmüş olmalı. Biraz mola vermek size de iyi gelir. Umarım sizi çok zahmete sokmamışızdır.”

Belli ki onu hazırlıksız yakalamıştım. “Hayır, ne zahmeti, Majesteleri,” dedi bir an sonra. “Elimden geldiğince yardımcı olmaktan mutluluk duyarım.”

“Çok nazıksınız,” dedim yüzümü acıtan geniş bir gülücükle. “Søren serbest kalınca *iç rahatlığıyla* eş seçme meselesine devam edeceğim. Serumunuz ne zaman hazır olur?”

Coltania'nın tebessümü gidip geldi. Duygularını çok iyi saklıyordu ama gözümünden kaçacak kadar değil. Cress gibi çocukluğundan beri göz önünde büyüseydi bu konuda daha başarılı olabilirdi. Bir şekilde ben de öyle yetişmiştim.

“Böyle iksirler biraz zaman alır, Majesteleri, ayrıca laboratuvarımdan çok uzaktayım. Burada bulabildiklerimle idare etmeye çalışıyorum,” dedi.

“Hiç şüphem yok,” dedim güven vermek için koluna pat pat vurarak. “İksirin hazır olması tahminen ne kadar sürer?”

Coltania sözlerini dikkatli seçecek kadar uyanıktı. “Birkaç hafta,” dedi sonunda.

“Son konuşmamızda bir hafta dememiş miydiniz?” diye sordum.

Coltania omuz silkti. “Zamanlama değişebiliyor. Bunlar yalnızca tahmin. Ancak Kral Etristo’ya burada kaldıkları her gün ödemek zorunda oldukları parayı düşününce bazı taliplerin sabırsızlanmasından korkuyorum.”

Bunları çok rahat söylüyordu ama sesindeki meydan okumayı duyabiliyordum. Önce hangimizin gözünü kırpacağını merak ediyordu. O ben olmayacaktım.

“Ben de bundan endişeleniyorum,” dedim. “Tabii bu kadar önemli bir konuda karar vermem için sabırsızlanan kişi doğru seçim olamaz, değil mi?”

“Tabii ki, Majesteleri. Sabır en önemli husus,” dedi ve kendi sözlerimle beni vurarak.

Dişlerimi sıktım. “Çok yazık,” dedim yüksek sesle iç geçirerek. “Ben de tam geçen gün danışmanlarıma tüm bu korkunç olaylardan önce her şeyi bitirmeye hazır olduğumu söylüyordum. Tabii Kral Etristo süreci mümkün olduğunca uzatmak istiyor,” dedim dedikodu yapar gibi sesimi alçaltarak. “Nasıl biri olduğunu biliyorsunuz.”

Coltania başını salladı. “Oriana’da bir tabirimiz vardır; ‘Sta’Crivero Kralı kadar açgözlü.’”

Bu kez yapmacık gülmek zorunda kalmadım, Coltania da güldü.

“Çok doğru,” dedim. “Hele de Şansölye’nin evlilik teklifini kabul etmeye hazır olduğumu düşünürsek.”

Coltania sopa yutmuş gibi dikleşti.

“Prens Søren de hemfikir,” diye ekledim. “Aslında Şansölye’yi en çok destekleyenlerden biriydi.”

“Öyle mi?” diye sordu duygusuzca. “Ben Prens’in ağabeyimden pek hoşlanmadığını sanıyordum. Gözdesinin merhum Arşidük olduğunu düşünmüştüm, tabii rekabete bizzat girmeyi planlamıyorsa.”

Søren birini seçmek zorunda kalırsam Arşidük’ün en iyi tercih olduğunu sahiden de söylemişti ama bu düşüncesini kimseye açık ettiğini sanmıyordum.

“İlahi, hangisi daha gülünç bilemedim,” dedim gülerek.

Coltania bu kez gülmedi. Sesini alçaltıp, “Dostunuz olarak sizi uyarmam gerektiğini düşündüğüm bir söylenti dolaşıyor,” dedi fısıldayarak. “Hapishanedeki gardiyanlardan biri gece yarısı Prens Søren’i ziyaret ettiğinizi ve saatlerce yanında kaldığınızı söyledi. Pek çokları bunun strateji görüşmesi olduğunu düşünmüyor.”

“*Pek çok kişi* Prens Søren hapiste olduğu için bu görüşmelerin gece vakti, içerisi kalabalık ve gürültülü değilken gerçekleşmek zorunda olduğunun farkında değil herhalde. Ayrıca bu görüşmeler çoğunlukla iyi muamele görüp görmediğini ve yemek verilip verilmediğini kontrol amaçlı geçtiğinden elbette uzun sürüyor,” diye çıkışsam da kendime çekidüzen verip zoraki gülümsedim. “Onu bir an önce çıkarmak istememin sebebi de bu; vaktimizi boşa harcamadan bu talipler meselesini halletmek. Korkarım iki hafta çok uzun bir süre, pek çok şey değişebilir, ne dersiniz?”

Coltania dudağını büzdü. “Yani Prens ne kadar erken aklanırsa eş seçiminizi o kadar erken yapacaksınız,” dedi. “*Doğru eşi.*”

İşte, bir tehdit iması. Ama o oyun oynarsa ben de oynardım. Gözünün içine bakıp başımla onayladım.

Coltania bir an durdu. "İksir meselesini hızlandırırsam işi resmiyete dökeriz."

Ben karşılık veremeden bahçenin kırılğan sessizliği bağrışmalarla bozuldu. Bağıranlardan biri Kral Etristo'ydu.

"Bu kabul edilemez!" diye kükredi ondan beklenmeyen bir kükremeyle. "Bir anlaşma yapmıştık, Reymer."

Bahçede dolaşan Sta'Criverolular da sesini tanıyınca derhal kenara kaçışıp ona yol vermek için içeri koşuştular. İçten içe yanı şeyi yapmak istesem de muhatabı Çar Reymer'se meselenin benimle ilgili olduğunu tahmin ettim.

Coltania, "Buraya," diye fısıldayıp beni, geniş gövdeleri ve yoğun dallarıyla bizi saklayan bir ağaçlığın içine çekti. Çalılar elbisemi yırtıyordu ama kalbim kulağımda attığı için oralı olmadım. Coltania'ya bakınca onun da dikkatle etrafı taradığını gördüm; ben ağzımı açamadan parmağıyla sus işareti yaptı.

Ben de kendime bir yer bulup az önce Çar Reymer'i bahçede gördüğüm tarafa baktım; Kral Etristo mücevherli bastonuna abanmış, yavaşça Çar'ın peşinden geliyordu.

"Burası güvenli değil," diye tısladı Çar Reymer onunla yüz yüze gelerek. "Önce Arşidük, şimdi de bu; kraliçe olacak o soğuk nevale oğlumu alıp koca diye parmağında oynatacak diye kendimi de oğlumu da tehlikeye atmayacağım. Kral bile olmayacak! Kukla olacak. Talin'in başka seçenekleri de var. Hem de çok daha iyi seçenekler."

Kalbim küt küt atarken tüylerim diken diken oldu. "*Şimdi de bu*" derken neyi kastediyordu?

Kral Etristo içten olamayacak kadar soğuk bir kahkaha attı. "Çok nadir bir mücevherden vazgeçiyorsun, Reymer," dedi. "Kraliçe Theodosia büyük bir ödül olmayabilir ama asıl hazine Astrea ve oradaki büyü. O taşların ne yaptığını

gördün. Kalovaksiyalılar aradan çıkınca taşların satışı senin kontrolünde olacak. Su taşları hariç, konuştuğumuz gibi.”

Su taşları. Sözcükler tak diye yerine oturdu, yapbozun eksik parçası buydu işte. Etristo’nun beni misafir etmenin karşılığında alacağı şey buydu. Ejder Katili’yle yaptığı anlaşma buydu. Bu asla bana yardım etmekle ilgili olmamıştı; mesele para da değildi. Suydu. Daha fazla düşünmeme fırsat kalmadan kavga kaldığı yerden devam etti.

“Bu senin sorunun, Etristo,” dedi Çar Reymer. “Hep daha fazlasını istiyorsun ama bu kadarı da fazla. Etralya yeterince zengin.”

“*Fazla* diye bir şey yoktur,” dedi Kral Etristo.

“Söz konusu Kalovaksiyalılarsa olur,” dedi.

“Kayzer tekerine çomak sokulacak adam değil; bu cinayetler bunun kanıtı.”

Cinayetler. *Cinayet* değil, yani sadece Arşidük değildi. Çar *cinayetler* demişti. Kalbim yerinden fırlayacaktı, bu kez kimin öldüğüne dair sorular doluştu kafama. Beni korumakla meşgul oldukları için kendilerini korumaya fırsat bulamayan Blaise, Heron ve Artemisia geldi aklıma. *Ya katil odama gidip onlarla karşılaştıysa...* diye düşündüm ama devamını getirmeye cesaret edemedim.

“Kayzer kızın peşinde. Sana zarar vermek ya da seni Etralya’ya düşman etmek gibi bir niyeti yok,” dedi Kral Etristo.

Gülme sırası Çar Reymer’deydi, çıldırmış gibi bağırdı. Elleriyle yüzünü kapatıp başını iki yana salladıktan sonra kollarını iki yanına indirdi.

“Kör değilsin herhalde, Etristo; bu saldırıların hedefi asla o kız olmadı. Kayzer ölmesini isteseydi ölürdü. *Talipleri* hedef alıyor ve ona karşı çıkabilecek herkese mesaj gönderiyor. Ben bu mesajı gayet açık ve net duyuyorum, sen de kulak versen iyi olur.”

Kral Etristo kollarını havaya kaldırdı. “Peki o zaman. Kaç. Aptal oğlunu da alıp korkak gibi Etralya’ya dön ama ödemeyi iade etmeyeceğim.”

Kıpkırmızı kesilen Çar Reymer, Etristo’ya yaklaştı. “O benim param. Bir anlaşma yaptık ve sen kızın Talin’i seçeceğine söz verdin. Seçmediğine göre bu para işe yaramamış demektir ve biz bir saat içinde gitmeden o para bize iade edilecek.”

Kral Etristo öfkeyle baktı, boy açısından dezavantajlı gibi görünse de öfkeli bakışlarından bunu anlayamazdınız. “Ben korkaklarla anlaşma yapmam,” dedi tükürür gibi.

Çar Reymer, Kral Etristo’ya yaklaşp tüm haşmetiyle tepesine dikildi. “Sen bütün hayatını etrafı duvarlar ve çöllerle çevrili yüksek kulende geçirdin, Etristo. Bu kadar rahat konuşma. Gerçek savaştan haberin yok ama memnuniyetle öğrenmeni sağlarım.”

Kral Etristo, onu tanıdığımdan beri ilk kez sessiz kaldı.

“O para bir saat içinde teslim edilecek ve oğlumla öldürülmeden buradan gideceğiz.”

Çar Reymer cevap beklemeden arkasını dönüp hışımla uzaklaşarak Kral Etristo’yu yüzündeki fırtına bulutuyla baş başa bıraktı.

Kral Etristo bahçeden gidince Coltania’yla çalıların arasında saklandığımız yerden çıktık. Yeni bir cinayet düşüncesiyle kafam allak bullaktı ama Coltania sakin görünüyordu. Hatta sessiz bir hiddetle içten içten kaynıyordu.

“Vay altın varaklı tilki vay,” diye söylendi Kral’ın az önce durduğu yere bakarak. “Çar’a seni oğluyla evlendirme sözü verip Marzen’e de aynı vaadi verdiği inanamıyorum.”

Ağzım bir karış açıldı. “Söylediklerini duymadın mı? Bir cinayet daha işlenmiş, Coltania ve Çar taliplerden biriymiş gibi konuştu. Ağabeyin olabilir.”

Coltania silkelenip kendine gelince bana baktı. “Hayır,” dedi. “Hayır, Marzen değildir. Arşidük’ten sonra yemekleri test eden birini ve fazladan muhafız tuttuk.”

Aklımdan diğer talipleri saydım ama kimin zehirlendiğini içten içe biliyordum. Sonuçta katil ilgi gösterdiğim taliplerin peşindeyse tek bir ihtimal vardı. Yavaşlamamı söyleyen Coltani’ya aldırmadan hızla koşup bahçeyi geçtim.

KURBAN

Uzun süreceğini bilsem de ilk kez merdivenden çıkmak istedim çünkü asansörle sayısız kat önümden akıp giderken öylece durup beklemek zorunda kalmayacaktım. Sanki her katı santim santim çıkıyordum da oraya varınca neyle karşılaşacağımı düşünmek için yüzlerce yılım vardı.

Erik, ölü. Erik, Arşidük'le aynı acı kaderi yaşıyor. Erik, zehirlenmiş. Benim yüzümden. Çünkü Kayzer beni öldürmek istemiyordu; canımı yakmak, korkutmak, fare yakalamış kedi gibi mideye indirmeden önce benimle oynamak istiyordu.

Sonunda kapılar Gorakililerin katında açılınca asansör görevlisine teşekkür bile etmeden telaşlı insanların doldurduğu koridorda koşmaya başladım. Sta'Crivero saray ahalisi regârenk elbiseleriyle ortalıkta dolaşıyor, ne olduğuna dair tahmin yürütüyorlardı. Koşarken yalnızca birkaçını duyabildim.

Ne trajik.

Yaşadıkları onca şeyden sonra, gerçekten lanetlenmişler.

Çocuk, Kraliçe Theodosia'ya çok yakındı.

Belki o da lanetlidir.

Ben Erik'in odasına koşarken aklım hayır diye feryat ediyor, onları duymazdan geliyordu. Tam kapıyı görmüştüm ki biri kolumdan tuttu.

"Theo," dedi Ejder Katili kulağıma. "Gel, olay çıkar-mayalım."

Sözleri sertti ama sesinde adını koyamadığım bir şey gizliydi ve uzaktan şefkati andırıyordu.

Son konuşmamızdan beri ona söylemek istediğim yüzlerce şey vardı ama şimdi hiçbirinin önemi yoktu. Artık hiçbir kelimenin önemi yoktu. Kolumu ondan kurtarıp yeniden koştum ve bana bağırımlarını duymazdan gelerek Sta'Cri-veroluların arasından geçtim.

Erik'in odasının önüne gelene kadar durmadım; kapıda esas duruşta bekleyen iki muhafız izleyicilerin yaklaşmasına izin vermiyordu.

"Bırakın gireyim," dedim adamlara.

"Kraliçe Theodosia, Kral'ın talimatıyla sizi..." dedi muhafızlardan biri ama sözünü bitirmesini beklemeden aralarından hızla geçip Erik'in odasına daldım.

İçerideki Hoa'ydı, elinde bir üzüm kâsesiyle masanın yanında, yerde yatıyordu. Bedeni tuhaf bir açıyla kıvrılmış, açık avcundan dökülen üzümler yere saçılmıştı. Yüzü diğer tarafa doğru dönmüş, hiçbir şey görmeyen donuk gözlerle bana bakıyor, açık ağzının kenarından siyah bir kan sızıyordu.

Elimi ağzıma götürüp geri geri tökezledim. Kusacaktım. Paramparça olacaktım. Bir daha kendimi nasıl toparlayacağımı bilmiyordum. Bu kez başaramayacaktım.

O anda yedi yaşında, Kayzer bahçesini yaktırırken an-nemin kucağındaydım. Sekiz yaşında, Baron'un annemi öldürdüğü kâbustan uyanıyordum. Ağlayarak uyandığımda, yanı başımda elinde bir bardak su ve mendille Hoa vardı; gölgelerimin gözü üstümüzdeyken beni ancak böyle teselli

edebilirdi. Dokuz, on, on bir ve daha sonraki yaşlarımda cezalarımın kalan kırbaç izlerine nazikçe merhem sürüp sarıyordu. On yıl boyunca Hoa hayatımın kıyısında olmuş ve bir şekilde beni hayatta tutmuştu.

Ama ben onu hayatta tutamamıştım.

Yerde hıçkırığa hıçkırığa ağladığımı anlayamadan güçlü kolların beni kaldırıp odadan ve Hoa'dan uzaklaştırdığını fark ettim; haykırmak, onun yanına dönmek, onun yaptığı gibi yanında kalmak için beni bırakmasını haykırmak istedim ama sesim çıkmıyor, varlığından haberdar olmadığımı gözyaşı deryasında boğuluyordu.

Blaise beni odama götürdü. Burada olmaması gerektiğini, bunun tehlikeli olduğunu biliyordum ama buradaydı ve şu anda umurumda olan tek şey buydu. Gözyaşlarım ve Hoa'nın zihnime kazınan görüntüsünün dışında hiçbir şey yoktu. Blaise'in neden burada olduğu, teninin sıcaklığı beni bırakmadığı sürece umurumda değildi. Bir türlü sakinleşemiyordum.

Blaise beni titreyen bacağına yatırdı ama kolunu omzumdan çekmedi.

Artemisia'nın usulca, "Birinin onu tokatlaması gerek," dediğini duydum. "Böyle soluk soluğa kalırsa bayılacak."

Heron'un sesine çok benzeyen bir ses iç geçirdi ve beklediğim gibi Heron görüş alanımı kapladı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi görüldüğü için, bir an Artemisia'nın tavsiyesini uygulayacak diye korktum.

"Hayır," dedi Blaise telaşla ona bakarak. "Heron, sakın ha..."

"Yapmazsan kendine daha fazla zarar verecek," dedi Artemisia. "Yap şunu."

Heron kocaman gözlerle onlara baktıktan sonra bana döndü. Kendini toplayıp bana yaklaştı. Blaise aramıza girince Artemisia onu gafil avlayıp yere devirdi.

Sonra Heron nazikçe elime dokununca her yer karardı.

Yorganımla kundaklanmış gibi yatağımda uyandığımda, mutlu bir an boyunca hiçbir şey hatırlamıyordum. O anda Hoa hâlâ hayattaydı. Derken o an geçiverdi ve çarşafların içine gömülüp her şeyi unutacağım derin bir uykuya dalmak istedim.

“İyi misin?” Blaise’in alçak, dikkatli sesi düşüncelerimi böldü. Ayışığı vuran odama bakınınca divandan bana baktığını gördüm. Heron yerde derin derin uyuyordu, Artemisia da yatağın diğer tarafında sırtı bana dönük yatıyordu.

Zor da olsa doğrulup oturdum. Biri kafama kocaman bir taş indirmiş gibi her yerim sızlıyordu. Pamuk yutmuşum gibi ağzım kupkuruydu.

“Burada olmamalısın,” dedim sorusunu duymazdan gelerek. Zaten aptalca bir soruydu, nasıl iyi olabilirdim ki?

Blaise başını iki yana salladı, divandan kalkıp yatağa, benim yanıma gelerek çömelip alçak sesle konuştu. Cevherleri koruması için Art’a verdim. Yarın buradan gidene kadar onda kalacaklar,” dedi. “Şehirden yiyecek bir şeyler alırken olanları duydum. Düşündüm ki... ne düşündüm bilmiyorum.”

“Sana ihtiyacım olduğunu düşündün,” dedim kalbim sızlayarak. “İyi ki geldin.” Bunu itiraf etmek bütün gücümü aldı. *O beni bırakıp gitti*, dedim kendime ama o anda önemi yitirdi çünkü ona ihtiyacım olduğunda beni gücüne tercih etmişti. Önemli olan da buydu.

Blaise elimi alıp sımsıkı tuttu, teni ateş gibiydi. “Cevherler olmasa bile kontrolü kaybedebilirim. Öyle olursa, birazcık

bile olsa, ben kimseye zarar vermeden Artemisia beni öldüreceğine söz verdi,” dedi.

“İncelik etmiş,” dedim birleşip kenetlenen ellerimize bakarak. Parmaklarının etli kısımları sertleşmiş, nasır bağlamıştı ama yine de avutuyordu. Onu hiç bırakmak istemiyordum.

Blaise derin bir nefes alınca Hoa’dan bahsedecek diye korktum. Bunu yapmasını istemiyordum. Şimdi onun hakkında konuşacak durumda olmadığımı, yoksa paramparça olacağımı biliyordum. Blaise her zamanki gibi aklımdan geçeni benim kadar biliyordu.

“Ejder Katili daha önce gelip güvende olduğundan emin olmak istediğini söyledi ama bizim yanımızda güvende olduğunu söyledik,” dedi.

Kederle güldüm. “Eminim bu durumun üstesinden iyi gelmiştir,” dedim. “Etristo’yla anlaşma yapmış, biliyor musun? Kral su taşları karşılığında bize yardım ediyormuş.”

Blaise bir süre sessiz kaldı, sonra uzun uzun soluklandı. “Keşke daha fazla şaşırmış gibi yapabilsem.”

“Daha önce pek çok şey yapabileceğini düşünmüştüm,” dedim. “Ama bu çok daha kötü. Ampelio haklıydı; ondan yardım istemenin bedeli çok ağır, Blaise. Artık istemiyorum.”

Blaise’in benimle tartışmasını, Ejder Katili’ne ve filosuna ihtiyacımız olduğunu, bedeli ne olursa olsun buraya kadar onun yardımı olmadan gelemeyeceğimizi söylemesini bekledim. Ama başıyla onaylayarak beni şaşırttı.

“O zaman bağları kes,” dedi. “Yanında Gorakililer, Vecturialılar ve mülteciler var. Ejder Katili’nin yardımı dengeyi değiştirmeye yetmez. Bu plan kendiliğinden ya devam edecek ya da bitecek.”

Yutkundum. “Yarın diğerleriyle de konuşalım. Onlar olmadan plan yapmayalım. Sonuçta Art’ın annesinden bahsediyoruz,” dedim ve derin bir nefes alıp cevabını öğrenmeye

korktuğum soruları sordum. “Ne oldu? Hoa nasıl...” Cümlemi bitiremedim. Adını söylerken sesim çatladı.

Blaise gayet iyi anladığı için başını çevirdi. “Anladığımız kadarıyla üzümler Erik içinmiş ama o gittikten sonra Hoa odasına gidip...” Sustu, cümlesini bitirmediğine sevindim.

“Kayzer talipleri öldürüyor,” dedim. “Hedefi ben değilim.”

“Nasıl?” diye sordu Blaise kaşlarını çatarak. “Hiç mantıklı değil. Kalovaksiyalı denizciler çok netti; Kayzer ölü ya da diri seni istiyor. Onlara saldırmakla eline bir şey geçmez.”

Hararetle başımı iki yana salladım. “Çünkü beni canlı ele geçirmek istiyor. Ödüller arasındaki farkı hatırlıyorsun. Acı çekmemi istiyor. Bunun arkasındaki kişi olmak istiyor, kırbaç onun elinde olmasa da.”

Blaise yavaşça başını salladı. “Üzgünüm, Theo,” dedi biraz sonra.

Sözleri karnıma bıçak gibi saplanırken cansız, bomboş halini gördüğüm Hoa geldi gözümün önüme.

“Erik’e nasıl söyleyeceğim?” dedim sesim çatlayarak. “Ona daha yeni kavuşmuştu ve ben... Ona göz kulak olmamı söyledi ama birkaç saat için bile başaramadım.”

“Seni suçlamayacaktır,” dedi Blaise. “Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Kayzer bu... *her zaman* Kayzer.”

“Hepimizin annesini koparıp aldı, değil mi?” dedim usulca. “Seninkini, benimkini, Heron’unkini. Søren’inkini bile. Şimdi de Erik’inkini. Bir tek Artemisia’nınki kaldı.”

“Benim annemi de benden aldı, başka şekillerde,” dedi Artemisia ansızın. Ne kadar zamandır uyanık olduğunu merak ettim –az önce annesi hakkındaki konuşmamızı duymuş mudyu?– ama ben soramadan Artemisia dönüp bana baktı. Ben de Blaise’in elini bırakıp ona dönünce büyülü bir ayna gibi yüz yüze geldik. Birbirimize hiç benzemiyorduk ama

ayıışığında gözlerinin içine baktığımda sanırım orada bir benzerliğin hayalini görür gibi oldum. İkimiz de gözlerimizi babalarımızdan almış olmalıydık; bu fiziksel bir benzerlikten ziyade daha derin bir şeyin yansımasıydı. Annelerimizden aldığımız bir ateşti.

“Annem kuşatmadan önce farklıydı. Daha *yumuşaktı* ama yumuşak olduğunu hiç hatırlamıyorum. Daha mutluydu. Hep bu kadar aç değildi. Onu doyuramayan herkese bu kadar öfkeli değildi. Ama sonra Kalovaksiyalılar ağabeyimle beni esir alınca dönen ben oldum... Bunun için beni affettiğini sanmıyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Blaise de ağını açamadı. Yorgana gözlerini dikmiş, ona bakmamak için dalgın dalgın dikişlere bakıyordu. Galiba ona bakarsa aralarında kalmasını tercih ettiği bir şeyin ortaya çıkmasından korkuyordu.

“Hayatta kaldığın için sana kızgın olduğunu sanmıyorum, Art,” dedim. Sert ve bükülmez olsa da Ejder Katili’nin bu kadar zalim olacağını sanmıyordum.

“Hayır,” diye itiraf etti. “Ama benim yüzümden yakalanmıştık. Dikkatsiz ve aptalca davranan bendim ve o madene düşmemiz benim suçumdu. En azından onu oradan çıkarmam gerekirdi ama başaramadım.”

Artemisia’yı ilk kez bu kadar kırılgan görünce ne diyeceğimi bilemedim. Nefes almak bile içinde bulunduğumuz büyülü anı bozabilirmiş gibime geliyordu.

“Üzgünüm,” dedim sonunda.

Artemisia omuz silkip yeniden arkasını döndü.

“Bana acımana ihtiyacım yok,” dedi. “Ama Kayzer benim ailemi de, kurtulduğumuz halde bizi de mahvetti. Her şeyi mahvediyor.”

Kin, Artemisia için yeni bir şey değildi, onu tanıdığımndan beri her sözüne işlemiştii. Her bakışında, her hareketinde vardı. Ama sesinde ilk kez bu kadar nefret vardı.

Yavaş yavaş yaklaşip usulca omzuna dokundum. Silkinip beni kendinden uzaklaştırmasını bekledim ama yumuşayınca kolumu boynuna doladım. Bana dönüp yüzünü omzuma gömdü. Gözyaşları tenimi ıslatana kadar ağladığını anlamadım.

BOLENZA

Uyuyakalmış olmalıydım çünkü biraz sonra kapımın tık tık çalındığını fark ettim. Yatağımda doğrulup oturdum ve gözlerimi kırpıştırarak mahmurluğumu atmaya çalıştım. Heron ve Artemisia ziyaretçimizden bihaber, hâlâ uyuyorlardı ve Blaise ortalıkta görünmüyordu; ansızın içim sızlayarak gittiğini anladım. Kapı yeniden çalınınca yataktan çıkıp sabahlığımı üstüme geçirdim ve hançerimi güzelce belime yerleştirdim.

Diğerlerini uyandırmamaya özen göstererek parmak uçlarımda kapıya gittim. Katillerin kapıyı çalmadığını bilsem de hemen açmakta tereddüt ettim.

“Kim o?” diye fısıldadım.

“Coltania,” diye fısıldadı bir ses.

Huzursuzluktan rüyelerim diken diken olsa da rahat bir nefes aldım. Sanırım Coltania’ya da rüşvet ve pazarlıklarına doymuştum. O yapmacık ağabeyiyle herhangi bir şey yapmak istiyormuşum gibi davranmaktan bıkmıştım.

Sören’i hapisten çıkarmak için ona hâlâ ihtiyacım olduğu için kapıyı açtım.

Coltania yine siyah, yüksek yakalı elbisesiyle karşımdaydı. Elinde iki fincan çay vardı. “Umarım seni uyandırmamışındır,” dedi kuru, formalite icabı nezaketle.

Gölgelerimi uyandırmamak için koridora çıkıp arkamdan kapıyı kapatırken kapının “Uyandırdın,” dedim. Arkadaşlarım gittiğimi anlamadan yatağıma dönecektim.

“Özür dilerim,” dedi ama sesi hiç de üzgün gelmiyordu. “Ben de ayaktaydım, dünden beri ne kadar üzgün olduğumu düşünüyordum. Galiba Ojo’yla epey yakınmışsınız.”

Ojo. Hoa demek istiyordu. Adını söylememesine sevinmiştim; onu tanımayan birinin ağzından adını duymaya tahammül edemezdim.

Sen tanıyor muydun ki? diye fısıldadı içimdeki ses.

“Hayatımın büyük kısmında onu tanıyordum,” dedim en azından doğru söyleyerek.

Coltania’nın anlayışlı ifadesi bu sert onayla bozuldu. “Şey, ben de biraz çaya ve konuşacak birine ihtiyacın vardır diye düşündüm. Danışmanlarını uyandırmamak için biraz yürüyelim mi?”

Benim konuşacak arkadaşlarım var, dedim içimden. *Benden herhangi bir çıkarı olmayan arkadaşlar.*

Ama başka bir şey için *ona ihtiyacım vardı.* Søren’in hapisten çıkması gerekiyordu. O yüzden mecburen fincanlardan birini aldım.

“Çok naziksiniz. Teşekkür ederim, *Salla* Coltania,” dedim peşinden asansöre yürüyerek. “Ağabeyiniz, siz nasılsınız? Bütün bu olanları düşününce siz de çok sarsılmışsınızdır.”

“Zor oldu,” diye itiraf etti. “Biz de Çar gibi buradan gitmeyi konuştuk ama Marzen kalmamıza karar verdi. Çok cesurdur.”

İstedğim son şey ağabeyini övmesini dinlemektir. Şansölye’yi zerre kadar önemsiyormuş gibi yapamayacak kadar bitkin ve

kırgındım. Çaydan bir yudum aldım ama çok sıcak ve acı olduğu için yüzümü buruşturdum. İçtikten sonra bile tadı ağzımda kaldı. Bana tahta kokusunu anımsattı ama yağmur fırtınasından sonraki çimen kokusu ve adını koyamadığım bir aroma daha vardı. Tattığım en iğrenç şey olabilirdi.

“Affedersin,” dedi Coltania yüzümdeki ifadeyi görünce. “Hangisini sevdiğini bilmediğim için en sevdiğimden yaptım. Demek ki zevklerimiz aynı değilmiş.”

“Fena değil,” dedim çok fena olsa da. Coltania asansörün kapısını açtı, ben de peşinden asansöre binip görevliye bir baş selamı verdim. “Kahve içmeye alışığım. Astrea’da çok daha şekerli içeriz. Biraz alışmak gerekecek, o kadar.”

“Sonradan tecrübe edilen tatlar genelde en lezzetli olanlardır, gerçekten alışırsanız,” dedi. Görevliye, “Bahçeye, lütfen,” dedi. Kapı metalik bir tıkırtıyla kapanınca görevli kolu çevirmeye başladı. Asansör yukarı çıkmaya başladı.

Fincanı yeniden dudaklarıma götürdüm çünkü aksi kabalık olurdu ama ağzımı açmadan, minicik bir yudum aldım.

“Daha iyi mi?” diye sordu.

“Daha iyi,” diye yalan söyledim. “Doğruluk serumu konusunda bir gelişme var mı?”

“Korkarım hayır,” dedi ama sesi yine üzgün değildi. “Dünkü heyecan yüzünden çalışacak zamanım olmadı.”

Heyecan. Ona bir tane geçirmemek için kendimi zor tuttum.

“Søren’in hapisten çıkması benim için her zamankinden daha önemli,” dedim aklını çecek bir yalan bulmaya çalışarak. “Søren, Ho.. Ojo’ya çok yakındı.” Hoa’nın adını söyleyemedim, boğazıma yapıştı.

“Eminim yıkılacaktır,” dedi bana hak verir gibi.

“Sadece o da değil. Kayzer’in onu neden bunca zaman hayatta tuttuğunu biliyor musunuz? Goraki’yi ardında bıraktıktan sonra bile?”

“Bazı söylentiler duydum. Bir zamanlar çok güzelmiş,” dedi.

Bir zamanlar. Bunu çok önemsiz bir şeymiş gibi söyleyişi beni sinirden kudurttu. Hoa’nın gençliğinin geride kaldığı doğrudu; yaşından büyük gösterdiği, Kayzer’in onda sayısız iz bıraktığı da ama mülteci kampındaki halini düşününce, boyalı dudaklı ve kedi kadar zarif Coltania’dan çok daha güzeldi.

“Kayzer’in sevme yetisi olduğunu sanmıyorum ama saplantı başka bir şey,” dedim zoraki konuşarak. “Kayzer oğlu yerine onun öldüğünü duyunca kuduracak. Sta’Crivero’ya saldırmadan bu evlilik meselesini halletmeliyiz. Daha önce ima ettiğimi biliyorum ama şimdi daha açık olayım: Søren serbest kaldığında kocam olarak ağabeyinizi seçeceğim ve biz –hepimiz– Kayzer gelmeden buradan gidebileceğiz. Böylesi hepimiz için daha iyi olacak.”

Coltania bir süre düşündü. “Kesinlikle katılıyorum,” dedi elimde tuttuğum fincanı işaret ederek. “Çayını soğutmadan içmelisin.”

Başımı eğip yeşil sıvıya baktım. İlk birkaç yudumdan sonra ağızımda kalan çalı ve pas tadı hâlâ geçmemişti. Bu kez fincanı ağızıma götürdüğümde dudaklarımı açmadım.

“Gördün mü? Alışyorsun, değil mi?” diye sordu gülümseyerek.

Asansör sarsılarak durunca fincanımdaki çayın bir kısmı sıçradı. Asansörün içine dökülünce krem renkli halıda hastalıklı, sarı bir renk bıraktı. Onun yerine şöyle sert, tatlı ve baharatlı bir fincan kahve için neler vermezdim.

Coltania boştaki kolumu çekip, “Gel,” dedi beni asansörden çıkararak. “Biraz temiz hava kalbine iyi gelir.”

Gecenin bu vaktinde bahçenin ıssızlığıyla tüylerim ürperdi. Tehlike bir yana, boş ve karanlık olması, ateşimiz çıktığında gördüğümüz rüyalara benziyordu, puslu, solgun renklerle doluydu ve kokular o kadar yoğundu ki az kalsın sarhoş oluyordum. Başımı döndürmeye yetmişti. Fincanımı sımsıkı tuttum. Hâlâ yarısı duruyordu ve daha fazla içmek istemiyordum ama Coltania bütün dikkatini bana verdiği için geri adım atamıyordum. Sören’in kaderi hâlâ onun elindeydi. Onunla göz göze gelince kapalı dudaklarımla bir yudum daha alıyormuş gibi yaptım.

“Nefis,” diye yalan söyledim ama gülümsedi.

“Çiçekler ayışığında ne kadar da güzeller, değil mi?” diye sordu patikada birlikte yürürken. Parmakları, parlak, beyaz tomurcuklarla dolu bir çalının üzerinde gezindi.

“Çiçeklerin çoğu gün ışığında daha güzel görünür ama bazıları –bunlar gibi– geceleri serpilir. *Bolenzia*; Yokşa dince ‘gece açan çiçek’ demektir. Taçyapraklarını kaplayan ve böyle parlamasını sağlayan doğal bir bileşik vardır. Harika değil mi?”

“Çok güzel,” dedim çiçekler hakkında konuşmak istemesem de.

“Çok güzel,” diye tekrarladı. “Ama bu bileşik taçyapraklardan ayrıştırılıp kaynatılırsa ölümcül olabilecek konsantre bir sıvı elde edilir.”

Bunları çok rahat söylüyordu ama benim nefesim kesildi. Parçalar yerine oturdu. Tablo netleşti.

“Ağabeyin için endişelenmedin,” dedim usulca. “Çar başka bir talibin öldüğünü söylediğinde bile. Hedefin kim olduğunu biliyordun”

Coltania inkâr etmedi. Bu sohbetten çok sıkılmış gibi ağır ağır gözlerini kırıştırdı.

“Neden?” diye sordum. “Neden Kayzer için çalışıyorsun?”

Güldü, bana yaklaştı. Geri çekildim, sabahlığıma rağmen çalılar bacağımı çizdi.

“Oriana’da çocuklara yaramazlık yaparlarsa onları yataklarından çıkarıp yutacak iğrenç bir canavarla ilgili bir masal anlatırız, senin canavarın da Kayzer. Adını anmak bile korkmana yetiyor. Korkmanı istedim çünkü bu sayede daha hızlı karar verebilirdin. Kayzer sadece seni harekete geçirmek içindi.”

“Ama hizmetçi kız bunu yapanın Kayzer olduğunu söylemişti,” dedim. “Doğruluk serumunu almıştı. Hepsi yalan mıydı?”

Coltania omuz silkti. “O kız gerçeği kendi bildiği gibi anlattı ve tek bildiği de kendisine söylenenden ibaretti; bunun arkasında Kayzer olduğu ve yardım ederse karşılığını cömertçe alacağı.”

Kızın yere düşüşünü, can verirken bedeninin kıvranışını hatırlayınca midem kalktı.

“Peki ya Arşidük?” diye sordum, bahçede biri duyar diye nafile bir umutla sesimi yükselterek. Biri yardım eder diye.

Coltania yine omuz silkti. “Bu bahçede Prens Søren’le konuşmanızı duydum, Arşidük Etmond’un ilk tercihin olduğunu söylüyordun. Kral Etristo Marzen’i seçeceğine söz vermişti ama zannettiği kadar sana hükmedemediğinden korktum.”

Coltania bunu duyduysa daha sonra söylediklerimi de duymuş demekti. Søren’in beni sevdiğini söylediğini. O yüzden aramızda bir şeyler olduğundan bu kadar emindi.

“Bu yüzden Søren’e komplo kurdun,” dedim. “Bu yüzden doğruluk serumunu yapman bu kadar uzun sürüyor. Başlamadın bile, değil mi?”

Coltania başını salladı. "Dikkatinin dağılmasını istemedim. Teklifini gerçekten değerlendirmeni istemedim," dedi. Bir adım daha yaklaştığında bu kez kaçacak yerim yoktu. Gözlerim buğulanınca Coltania'dan iki tane gördüm, sonra görüntü yeniden netleşti ve parlak, tetikte gözleriyle tek bir bir siluete dönüştü. Bir yırtıcıya. Bunu göremeyecek kadar kördüm.

Kendime gelmek için onu konuşturmaya devam etmeliydim.

Zihnim bulanık olsa da odaklanmaya çalışarak, "Ama ikimize de aynı şaraptan verilmişti," dedim "Benim zehirlenmeyeceğimi nereden biliyordun? Zehir kadehte miydi?"

"Hayır, kadehte değildi," dedi. "Öyle olsaydı her şey kontrolden çıkabilirdi; bu sarayda çok fazla hizmetkâr var. Hepsini kandıramazdım. Hayır, şarabı zehirlemedim ama içine biraz çilek şarabı koydum. Sana zararı yoktu ama Arşidük'ün alerjisi vardı."

Arşidük Etmond'un yüzünün şişip kızardığını ve ellerinin boğazına gittiğini hatırladım. Coltania onu kurtarmak için suni teneffüs yapmış ya da öyle görünmesini sağlamıştı.

"Onu kurtarmaya çalışmıyordun, değil mi?" diye sordum.

"Kimsenin onu kurtarmadığından emin olmaya çalışıyordum. Bıraksaydım kendiğilinden düzelirdi," dedi.

"Zehir senin üzerindeydi," diye tahmin yürüttüm.

Coltania gülümsedi, kırmızı dudakları gülümseyerek bembeyaz dişlerini ortaya çıkardı. Bulanık gördüğüm için, dişlerinin yırtıcı hayvanları gibi görüldüğüne yemin edebilirdim.

"Zeki kız. Rujumun içinde saf bolenza var, bu amaçla ilk kullanışım değil. Yıllar içinde ona bağışıklık geliştirdim."

Söylentileri hatırladım; ağabeyinin politik rakiplerinin gizemli ölümlerini. Şansölyeliğe giden yolunun engellerden arındırıldığını.

Biraz daha zaman kazanmak amacıyla ona soru sormak için ağzımı açtım ama başıma kör edici bir acı saplanınca çığlık atarak fincanı düşürdüm. Taş döşeli yola düşüp paramparça oldu ve çayın geri kalanı taşların üstüne döküldü. Sıvı, ayışığında parladı.

Acı geldiği hızla kaybolurken Coltania merakla bana bakıyordu. Mantıklı düşünmeye çalışarak nefes almaya çalıştım.

“Affedersin,” dedi ama sesi yine duygusuzdu. “Zehrin yan etkilerinden biri. Ama endişelenme, bilincini kaybedince acı geçecek.”

Bir acı dalgası daha çarptı. Sanki başım ikiye ayrılıyordu. Dizlerimin üstünde iki büklüm olup kendimi tuttum. Bütün gücümle haykırdım. Burada biri olmalıydı, birileri beni duymalıydı.

Acı azalıp boğuk bir sızıya dönerken, “Neden beni zehirledin?” diye sordum. “Eline ne geçecek?”

“Ah, ölmezsin,” dedi. “Sadece... seni daha kolay kontrol edeceğim. Etristo’yla yaptığımız anlaşma sadece bize özel olmadığına göre risk almayacağım. Çığlık atıp çırpınırsan seni Sta’Crivero’dan kaçırmamız kolay olmaz.”

Sta’Crivero’dan kaçırmak. Beni öldürmeyecekti ama kaçırmaması da daha iyi değildi. O çığlıktan sonra birileri gelmediyse kimse gelmeyecekti.

Belimdeki hançerin varlığını hâlâ hissediyordum ama sağlıklıyken bile kullanmakta zorlanırken şimdi, bu halde hiç kullanamazdım.

Bir acı dalgası daha vurdu, bu seferki daha güçlüydü. Midemde bir şey olsa kusardım ama boş olduğu için acı dinene kadar öğürmekle yetindim.

“Söylediğim gibi çayından biraz daha içseydin şimdiye kadar işini görürdün,” dedi Coltania, acı çekmem canını sık-mış gibi.

Gözümün önünde siyah noktalar belirirken yere yığıldım. İçten içe, yeni bir acı dalgasından kurtulmak için kendimi karanlığa bırakıp gerçekliğin kaybolup gitmesine izin vermek istedim ama yine de mücadeleyi bırakmadım. Çevremdeki şeylere tutunmaya çalıştım. Altımdaki taşların sert kenarlarına, sırtıma batan dallara. Coltania'nın yukarıdan bana bakan yüzüne, beni tam olarak çözemediği acayip bir numune gibi izleyişine.

Acı yeniden gelince tırnaklarımı avuçlarıma batırdım; Kayzer beni cezalandırdığında bayılmamak için öyle yaptım. Çığlık atmaya çalışarak yeniden haykırdım.

Coltania, "Seni kimse duymayacak," dedi ama daha bunu söylerken yaklaşan ayak sesleri duydum. Kalbim küt küt atmaya başladı ama Şansölye Marzen ortaya çıkınca içimdeki umut da söndü. Önce kız kardeşine sonra da bana hayretle baktı.

"Coltania," dedi büyük bir şaşkınlıkla. "Onunla sadece konuşacağım demiştin."

"Bir kızın kararsızlığı yüzünden riske giremeyecek kadar para yatırdık bu işe. Bir gün seni tercih ediyor, ertesi gün Prens'i, başka bir gün İmparator'u. Kim bilir yarın kimi seçecek?" dedi gözlerini benden ayırmadan. "Yapmam gerekeni yaptım, Marzen, her zamanki gibi. Onu danışmanlarından ve korumalarından uzaklaştırdınca çok daha uysal olacaktır. Ama bir konuda haklıydın, Theodosia; Kayzer nerede olduğunu öğrendiğinde gerçekten gelecek ve Çar'ın yaranmak için beyhude bir çabayla ona haber vereceğini tahmin ediyorum. Bizimle güvende olacaksın, değil mi, Marzen?"

Fakat Şansölye ona bakmıyordu. Ağzı bir karış açık, gözleri hayretten fal taşı gibi, bana bakıyordu.

"Böyle planlamamıştık," dedi daha çok kendi kendine
ko- ibi.

“Planlar değişir, Marzen,” diye tısladı Coltania. “Eskiden işleri halletme tarzımdan şikâyetçi değildin; şimdi de şikâyet etmen için bir sebep göremiyorum. Birazdan acısı geçecek ve bayılacak. Ben onun yanında kalırım, sen git bizimkilere her an gitmeye hazır olmalarını söyle. Biz hâlâ buradayken birileri kızın yokluğunu fark ederse buradan sağ çıkamayız.”

Marzen süre kıpırdamadı. Mıhlanıp kalmış gibi bana bakıyordu. Yeni bir acı dalgasıyla her yerim uyuştı. Birileri duyar diye ummaktan ziyade Marzen bana acır diye bir kez daha çığlık attım.

Ancak içinde acıma duygusu varsa bile yeterli değildi. Gözlerini benden ayırdı, kız kardeşine baktı ve başını salladı.

“Acele et,” dedi Marzen. “Biri öğrenirse bu şehirden canlı çıkmamıza izin vermezler.”

Omuzlarını dikleştirip ardına bile bakmadan çekip gitti.

Zihnim bulanıktı. Kara noktalar büyüdü. Acı giderek arttı. Daha fazla dayanamayacaktım ama dayanmak zorundaydım. Bir kez daha başkalarının esiri olmayacak, piyon gibi oynatılmayacaktım. Acı yeniden geldiğinde iki büküm olup haykırdım, elimi sabahlığımın içine sokup hançerimin kabzasını arandım. Buldum ama zar zor tutabildim. Onu kullanacak gücü nasıl bulacağımı bilmiyordum.

Ama bulmak zorundaydım. Başka çarem yoktu. Hançeri mümkün olduğunca sıkı tutup doğruldum. Gözlerimi iyice devirip bedenimi gevşeterek kendimi çalılıkların üstüne bıraktım.

“Sonunda,” diye homurdandı Coltania. Yaklaştığını, yanıma çömeldiğini duydum. Sabahlığımın altındaki hançerimi sımsıkı kavradım. Beni uyanık ve tetikte tutan tek şey, küt küt atan kalbimdi. Tek bir şansım vardı.

Artemisia’nın derslerini, hançeri nasıl tutacağımı, ne-reyi hedef alacağımı hatırlıyordum. Beni nasıl kışkırttığını

hatırladım ama şu anda gereksiz sataşmalarına ihtiyacım yoktu. Coltania, Hoa'yı öldürmüştü. Hoa'nın son görüntüsünü aklımdan çıkmayacaktı. Coltania onu öldürmüştü ve bu bilgiden başka ateşe ihtiyacım yoktu.

Coltania beni kaldırmak için eğilince şansımı deneyip hançeri karnına sapladım.

Saplamak için en uygun yer değildi. Kalp ya da gırtlak ya da uyluk değildi, Artemisia buraların ölüme çok daha hızlı yol açtığını söylemişti. Bu açıdan o yerlere ulaşmak hançeri doğru yere saplamak zordu. Daha yavaş olsa bile karın kolay bir yerdi. Bıçak içeri kaydı, havanın içinden geçiyormuş gibi deriyi ve kasları yardı.

Coltania kulağımın dibinde soluksuz kalarak geri çekildi. Ne yaptığımı anlamaya çalışan gözleri yüzüme bakarken dehşetle büyüdü. O yere yığılırken ben de gözlerimi gözlerine dikip yanı başına yığıldım.

Gözlerinin ferinin sönmesi uzun sürdü ama o ölene kadar gözümü gözünden ayırmadım.

ŞOK

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Coltania'nın cesedinin yanında felç olmuş gibi oturuyordum. Zehri damarlarımda dolaşıyor, görüşümü bulandırıp başımı döndürüyordu ama en azından acı geçmişti. Birkaç yudumdan fazla almadığım için tanrılara şükrettim. Oriana'da ya da oraya giderken yolda uyandığımı hayal ettim. Gölgelerim nerede olduğumu bulur muydu? Bulacaklarını düşünmek istiyordum ama kesin olarak bir şey söyleyemezdim. Bunu öğrenmek zorunda kalmayacağıma seviniyordum.

Arkamda bir dal çıtırdayınca başımı çevirip o tarafa bakmak isterken bu hareketle başım döndü. Ağaçlar ve çiçeklerden başka kimse yoktu ama şimdi görebiliyordum; kimin geldiğini gösteren bir ışıltı vardı.

"Heron," dedim çılgınca atan kalbimi yavaşlatmak için elimi üstüne koyarak.

Heron ortaya çıkıp hayretten fal taşı gibi açılan gözleriyle bana, kana bulanmış sabahlığıma, ayaklarımın dibinde ölü yatan Coltania'ya ve karnından sarkan hançerimin kabzasına baktı. Bir yapbozun parçalarını birleştirir gibi olup biteni çözdüğünü gördüm ama bir türlü anlam veremiyordu.

“Katil oymuş,” dedim. “Kayzer için değil, kendisi ve ağabeyi için çalışıyormuş. Onu seçeceğimden emin olmak için. Beklemekten sıkılmışlar, bu yüzden beni kaçırıp zorla onunla evlendireceklermiş. Ben...” cümlemi bitiremedim. “Mecbur kaldım.”

Heron’un gözleri hâlâ gökyüzündeki ay kadar kocamandı ama başını salladı.

“Kalk,” dedi elini bana uzatarak, tuttum. Elimi saran eli şu anda çok ihtiyaç duyduğum dayanaktı. “O zaman işler değişir.”

Bu o kadar yetersiz bir ifadeydi ki az kalsın kahkaha atacaktım. Kayzer’in beni bulduğunu düşünerek günlerdir arkamı kontrol ediyordum. Ondan asla kurtulamayacağımdan korkarak. Hâlâ doğru olabilirdi ama şimdi mesele o değildi. Kayzer değildi; fazlasıyla hırslı, çok zeki bir kadındı. Ölü bir kadın. Benim öldürdüğüm kadın. Bu konuda tam olarak ne hissettiğimi bilmiyordum; yaptığım şeyi düşündükçe uyuşuyordum. O yüzden şimdilik düşünmeyecektim.

“En azından Kral Etristo Søren’i çıkarmak zorunda kalacak,” dedim. “Sonra da planladığımız gibi buradan gideceğiz.”

Heron beni asansöre bindirdiğinde aynı görevli içeride bekliyordu. Tek kelime etmeden kanlı giysilerime, her an birilerini harekete geçirmesi muhtemel kısmen kafayı yemiş yüzüme baktı. Sonra Coltania’nın cesedini bulacaklardı ve...

“Bana inanmayacaklar,” dedim Heron’dan ziyade kendi kendime konuşur gibi.

Yine de karşılık verdi. “Bence hikâyeni kanıtlayan bir sürü kanıt var,” dedi.

Başımı iki yana salladım. “Søren’i zindandan çıkarmak için de yeterince kanıt vardı ama Kral Etristo işine gelmediği için kulak vermedi. O pazarlık yapabilsin diye Søren’in zindana atılması gerekiyordu,” dedim usulca. “Şimdi beni

de zindana attırmakla eline bir sürü şey geçecek, hele de taliplerin çoğu kaçmışken. Para kaybediyor.”

Sesli düşünüyordum ama görevliye bakınca ayağımı denk alıp sustum. Kalbim şimdi Coltania tepemde dikildiğindekinden daha hızlı çarpıyordu. Heron da görevliye bakınca beti benzi attı. Göz göze gelince aynı şeyi düşündüğümüzü anladım.

Daha fazla zamana ihtiyacımız vardı ve bunu halletmenin tek yolu vardı.

Heron, şüphesiz hava yeteneğinin de yardımıyla, hareket ederken o kadar çevikti neredeyse görünmez oldu. Görevli tepki bile veremedi. Heron kolunu adamın boynuna dolayıp nefes borusunu ezdi. Adam çırpınırken kolu bıraktığı için asansör zıncı diye durunca midem ağzıma geldi. Görevli Heron’dan daha iriydi ve onunla mücadele etti ama Heron’un yüzü huzurla kaplanıp adamın gözleri kapanarak sımsıkı tuttuğu Heron’un kollarına yığılana kadar Heron onu sıkmaya devam etti.

Heron, Coltania’nın bana yaptığı hataya düşmedi; hareket etmiyor diye adamın bilincini kaybettiği yanılgısına düşmedi.

“Kolu idare edebilir misin?” diye sordu Heron, adamı tutarken. “Yukarı çıkmaktansa aşağı inmek daha kolaydır.”

Konuşmadığım için başımı salladım. Dikkatimi kola verdim. Aşağı inmek için bile kolu çevirmek çok zahmetliydi. Daha iki kat inmiştik ki Heron durmamı söyledi.

“Buradan sonrasında merdiveni kullanacağız,” dedi görevliyi bırakarak. Kapıyı açıp beni çabucak asansörden indirdi.

Ancak o zaman içimi kemiren düşüncüyü dile getirebildim.

“Kral Etristo benim yüzümden çok para kaybetti,” dedim. “Bunu telafi etmesinin tek yolu beni ve Sören’i Kayzer’e satmak.”

Heron da aynı sonuca varmış olmalı ki şaşırmamıştı. “Şimdi gideceğiz,” dedi.

Kalbim göğsümü yırtar gibi atsa da başımla onayladım.

“Evet,” dedim. “Ama Søren’siz olmaz.”

Heron’la içeri daldığımızda Artemisia şöminenin yanındaki sandalyede oturmuş bizi bekliyordu. Bana döndüğünde sinirli görünüyordu, sonra kanlı giysilerimi ve yüzümdeki korkuyu gördü.

O ağzını açamadan bir saat önce Coltania’yla gittiğimden beri olup biten her şeyi anlattım. Bu kadar korktuğum halde sesimim bu kadar sakin konuştuğuma şaşırmıştım.

“O halde neye ihtiyacımız var?” dedi ivedilikle, ben anlatmayı bitirince. “Søren’i çıkaracağız. Blaise’e haber vereceğiz. Mülteciler; onları götürecek gemilere ihtiyacımız olacak. Karınlarını doyurmaları için yemeğe. Savaşmak isteyenlere silah.” Parmaklarıyla listeyi uzattıkça her maddede moralim biraz daha bozuldu.

“Bunların hepsini yapacak zamanımız yok,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Hiçbirini yapamayız...”

“Dur bakalım,” dedi sözümü keserek. Gülümserken ağzı kulaklarına vardı. Artemisia hiç böyle gülmezdi ve gülüşü de en az onun kadar korkunçtu. “Neyse ki Sta’Crivero limanında envaiçeşit şeyle ama en çok da yiyecek ve silahla dolu bir sürü gemi var.”

“O halde yapmamız gereken tek şey elimizi kolumuzu sallayarak limana gidip birkaç gemi çalmak,” dedi Heron, delirdiğini düşündüğü Artemisia’ya bakarak. “İmkânsız. Üç kişiyiz, Blaise’e ulaşıp Søren’i oradan kurtarsak bile beş kişi olacağız ama bu da pek mümkün görünmüyor.”

“Søren ve Blaise’le beş kişi olacağız,” dedi Artemisia. “Ama üçümüz muhafızız ve vakit gece yarısı.” Durdu, bir Heron’a bir bana baktı. “Çılgın bir plan ama işe yarayabilir.”

“Siz Blaise’i ve gemileri alın, ben de Søren’i çıkarayım,” dedim. “Üç bin mülteci. Erik’in tahminine göre. Kaç gemiye ihtiyacımız olacak?”

Heron başını salladı. “Bir filo gerek, Theo,” dedi umutsuzca. “Art bile bunun mümkün olmadığını bilir.”

Artemisia tereddüt ediyordu ama dudağını büzüp kaşlarını çatınca aklına bir şey geldiğini anladım.

“Şöyle yapsak...” dedi Heron. “Bu konuda konuşmak istemediğimizi biliyorum ama mültecilerin hepsini almasak nasıl olur? Çoğunu savaşa sürükleyeceğiz, bir kısmı da savaşmak istemeyecektir. Tehlikeli olabilir...”

“Kral Etristo gittiğimi anlarsa burada kalmaları kadar tehlikeli olmaz; hele de gemi filosunu ve ülkenin ucuz iş gücünü çalarsak,” dedim. “Götürmezsek Etristo hepsini öldürür. Kimseyi geride bırakmayacağım, savaşmak isteseler de istemeseler de. Art, ne diyorsun?”

Hafifçe iç geçirip başını iki yana salladı. “Bir seçeneğimiz var ama o da riskli, geri tepebilir,” diye uyardı. “Annem ve mürettebatının yardımına ihtiyacımız olacak.”

Başımı iki yana salladım. “Beni Kral Etristo’ya kendi eliyle verse daha iyi,” dedim. Bütün bu olup bitenlerden sonra, Kral’ın Çar’a söylediklerini neredeyse unutuyordum. “Ejder Katili aklınca ona su taşlarını teklif etmiş. O yüzden beni ağırlamayı kabul etti. Sta’Crivero kuraklığın eşiğinde.”

Artemisia bir an inkâr edecek oldu. Ama edemedi. Annesinin yapabileceklerini herkesten iyi biliyordu. “Ona ihtiyacımız var, Theo,” demekle yetindi. “Yoksa Heron haklı. Mültecilerin üçte ikisini geride bırakmak zorunda kalacağız.”

Düş kırıklığı içimi kor gibi yaktı. Her şey darmadağın oluyordu ve bu işten memnuniyetle çıkabileceğim bir yol göremiyordum. Coltania'nın bahçedeki cesedini düşündüm. Birkaç saate kalmadan Sta'Criverolular sabah yürüyüşü ya da kahvaltı yapmak için oraya gidecek ve cesedi bulacaklardı. Tabii önce asansör görevlisini bulacaklardı. Adamın uyanıp Kral Etristo parçaları birleştirmesi uzun sürmezdi. Çok geçmeden beni de Sören'in yanına tıkacaklardı ve Kayzer ikimizi de almak için yola koyulacaktı.

Biraz daha zamanım olmasını umuyordum ama bunun için yapılacak bir şey yoktu.

"Gidelim, Art," dedim. "Anneni bu saatte tek başıma uyandırmak istemiyorum."

Ejder Katili kapıyı açtığında geleni öldürmeye hazır görünüyordu. Beyaz geceliği, saçları yastık izi kalan yüzünü örten ve kabarık bir bulutu andıran saçlarıyla, tanıdığım ve -dürüst olmam gerekirse- korktuğum Ejder Katili'ne hiç benzemiyordu.

Doğruca konuya girip su taşlarının hesabını sormak istesem de dilimi tuttum. Şu anda ona ihtiyacım vardı.

"Umarım iyi bir sebebiniz vardır," dedi kızgın gözlerle Artemisia ve bana bakarak.

Artemisia beni dürtünce konuşmam gerektiğini anladım.

"Şey, biraz önce bahçede *Salla* Coltania'yı öldürdüm, Arşidük ile Hoa'yı o öldürmüştü," dedim. Bencilce olsa da yaşadığı şokun tadını çıkarmadan edemedim. "Cesedi bulunup asansör görevlisi kendine gelince Kral Etristo'nun beni tutuklayıp bu talip arayışı felaketi yüzünden yaşadığı kayıpları karşılamak için Sören ve beni Kayzer'e satacağından şüphemiz yok. Böyle bir şey olmasını istemediğim için limandaki tüccar filosuna el koyup mültecilerle birlikte ateş madenini ele geçirip Ast-

rea'yı kurtarmak için buradan gideceğiz. Ah, Erik de diğer kamplardan topladığı mültecilerle orada bizi karşılayacak. Bize katılır mısın? Gemilere el koymada üstüne yok."

Ejder Katili, ağzı bir karış açık, bir süre öylece bana baktı. Konuşmaya başladı, sustu, sonra yeniden konuşmaya çalıştı. Bir süre daha denedikten sonra nihayet konuşabildi.

"Sen delirdin mi?" diye sordu. Suçlamıyordu; gerçekten merak etmiş görünüyordu.

"Çaresizim," dedim. "Ama ikisinin arasında pek fark yok galiba."

Ejder Katili başını iki yana sallayıp gözlerini kırpıştırarak mahmurluğunu üstünden attı. "Pekâlâ," dedi uzunca iç geçirerek. "Buradan çıkıp gemileri almana yardım edeceğim ama ondan sonra tek başınasın..."

"An... Kaptan," dedi Artemisia boğazını temizleyerek. "Bence... yanlış tercih. Sadece gemiler için değil, savaşta da sana ihtiyacımız var. Kazanmak için sana ihtiyacımız var."

Artemisia'nın sesindeki istek mideme yumruk gibi indi ama Ejder Katili etkilenmemişti. Kızına onun kararını sorgulayan herhangi bir mürettebat gibi baktı.

"Kral Etristo canımı sıktı, bu yüzden ben de gidiyorum ve giderken tazminat olarak gemileri de alıyorum," dedi.

"Canını mı sıktı?" diye sordum kendimi tutamayarak. Aptallık ettiğimi bilsem de kendime hâkim olamamıştım. "Çok komik. Söylesene, beni en yüksek fiyatı verene satması için ona kaç su taşı teklif ettin?"

Ejder Katili irkilmeden gözlerimin içine baktı. "Madeni teklif ettim," dedi.

Parmaklarım ısınınca yumruklarımı sıktım. *Şimdi olmaz*, dedim içimden.

"Madeni vermek sana düşmez," dedim. Parmaklarıdaki sıcaklık kollarıma yayılırken tenim karıncalanıyordu. Bunu

görmezden gelmeye çalışarak yumruklarımı iyice sıkıp tırnaklarımı avuçlarıma batırdım; acı dikkatimi dağıtıyordu.

Yanımda hayretle bana bakan Artemisia bakışlarını ellerime indirdi.

Ejder Katili omuz silkti. “Birinin Astrea’yı düşünmesi gerekiyordu,” deyince Artemisia dikkatini ona verdi. “Senin yapamayacağını bildiğim için ben yaptım. Ülkemizi alma karşılığında bir maden. Geri kalanı için gücümüzün çeyreği. Zor bir karar değildi.”

“O kararı vermek sana düşmez,” dedim dişlerimi sıkarak. “İstediyini düşün ama sen kraliçe değilsin. Annemin veliahtı benim. Sense sadece bir korsansın.”

Bu sözleri hakaret niyetine söylemiştim ama Ejder Katili hiç etkilenmedi.

“Etristo savaşmayı bilmez,” gözlerini benden kaçırıp Art’a bakarak. “Gemilerini tereyağından kıl çeker gibi alacağız, peşimize düşemeyecek. Ama mürettebatımı Kalovaksiya’yla savaşa sokmayacağım; kazanamayacağımız bir savaş. Sen de vazgeç Artemisia. Theo’nun da dediği gibi, sonuçta biz sadece korsanız.”

Ses tonu sertti ama Artemisia ilk kez irkilmedi. Aksine dimdik durdu. “Su madeni beni mahvetti, biliyorsun, sonra da beni baştan yarattı. Kral Etristo o madenlerin tek bir taşını bile hak etmiyor. Mücadele umutsuz görünse de bazı şeyler savaşmaya değer. Senin gözünde o kadar değerim olmasa da Astrea’nın vardır diye umuyordum.”

Ejder Katili ona karşılık vermedi. Bana baktı.

“Tahtında gözüm yok, Theo. Altında kalırım,” dedi alçak sesle. “Astrea için her zaman iyi olduğuna inandığım şeyi yaptım ama hazır olmadığımız bir savaşın içine atlamak buna dahil değil. Sana gemilerini vereceğim ama sonra yollarımız ayrılacak.”

Söylenecek bir şey kalmadığı için başımı sallamakla yetinip Ejder Katili'ne arkamı döndüm. Tek kelime etmeden Artemisia'yla oradan ayrılırken kapı arkamızdan sertçe kapandı. Koridorda biraz ilerledikten sonra Art bileğimden tutup yumruğumu açmaya çalıştı.. Mum ışığıyla aydınlanan koridorda, kızaran avcuma baktık.

Elimi çekip saklamak istedim ama faydası olmayacaktı. Art biliyordu; zaten şüpheleniyor olmalıydı. Yutkundum.

“Bir süredir oluyor,” dedim usulca. “Önce küçük şeylerle başladı. Alevler kalp atışlarımla titreşirken ateş taşları beni çağırırdı. Şimdi giderek güçleniyor. Galiba ben sinirlenince oluyor.” En kötüsünü, Cress'i gördüğüm kâbustan sonra olanları anlatmadım.

Bir şey söylemedi. Tenime dokununca oflayarak elini çekti. “Çok sıcak,” dedi.

“Ben hissetmiyorum,” diye itiraf ettim. Bu anın gelmesinden korksam da birine söylemek iyi gelmişti. Bu kişinin Art olmasına sevindiğime şaşıyordum.

Art yine avcuma dokundu ama bu kez teması serindi. Elim soğuk su dolu bir havuza sokmak gibiydi ve bu his tüm bedenime yayıldı. Damarlarımdaki ısı dindi. Art, “Başka kimse biliyor mu?” diye sordu.

“Hayır,” dedim neredeyse fısıltı gibi. “Bilmelerini istemiyorum.”

Ben itiraz etmesini beklerken iç geçirdi. “Sören'i çıkarabilir misin?” diye sordu.

Başımla onayladım. “Sıkıntı olmaz.”

“İyi,” dedi Art kuru bir sesle. “Sorunları birer birer halledelim.”

FİRAR

Søren her zamanki pozisyonunu almış, duvara yaslanmıştı. Beni görünce başını kaldırdı, gözlerinin altında solgun teniyle çarpıcı bir tezat oluşturan koyu halkalar vardı. Mum ışığının sıcaklığında bile benzi sararmış görünüyordu. Günlerdir hücredeydi ve yedikleri onu doyurmuyordu.

Çarpışma zamanı geldiğinde formunun zirvesinde olmayacaktı. Sevindiğim tek şey, Søren'in en kötü halinde bile çoğu savaşçıdan iyi olmasıydı. Bunun yetmesini umuyordum.

Tizoli bizi baş başa bırakıp nöbet yerine geçti.

"Berbat görünüyorsun, Theo," dedi Søren. "Bu gece geç gelmenin bir sebebi var mı?"

"Bazı... pürüzler çıktı," dedim dikkatle.

Søren sesimdeki tedirginliği duymuş olmalı ki iç geçirerek ayağa fırladı. Pelerinimi omzumdan atıp sırtımdaki kılıcı çıkardım. Bu dökme demir pütürlü Kalovaksiya kılıcı Astrea kılıçları kadar süslü değildi, özellikle de kabzasındaki ruh cevherleri söküldüğü için. Søren'in ilk cevheri söküp Astrea hapisanesinde tanıştığımız Muhafızlardan birine verdiğini hatırladım ama Søren'in silahlarında el konduğunda Ejder Katili'nin mürettebatından biri diğerlerini de almış olmalıydı.

Søren kılıcı görünce yüzü güldü. “Gürbüz,” dedi parmaklıkların arasından elini uzatıp almaya çalışarak. “Astrea’dan ayrıldıktan sonra kaybolduğunu sanıyordum.”

Kılıcı ona uzatırken yeri ve zamanı olmasa da eğlendiğimi gizleyemedim. “Ejder Katili’ndeydi, Artemisia senin için aldı,” dedim. “Sen... kılıcına isim mi verdin?”

Bütün dikkatini kılıcına vermişti, bana bakmadı bile, kılıcını kaldırıp birkaç kez havayı yarararak denedi. Kılıca öyle bir şefkatle bakıyordu ki öpecek diye bekledim.

“Taşlar olmayınca farklı geldi,” dedi dalgın dalgın, ancak ondan sonra sorumu idrak etti. “Tabii ki isim verdim. Yıllarca birlikte çok şey yaşadık; Gürbüz’ü birçok arkadaşımın daha çok severim. Gürbüz’ü *senden* bile fazla seviyor olabilirim.”

“Umarım doğru değildir çünkü birazdan senden çok şey isteyeceğim,” dedim.

Søren gözlerini kılıcından ayırıp çenesini kasarak bana baktı.

“Nereden başlıyoruz?” diye sordu.

Biraz sonra Tizoli’ye seslenip gitmeye hazır olduğumu söyledim. Anahtar halkasını çıkarıp koridorda yaklaştıkça tereddüt ettim. Bu gece yaptığımdan pişmanlık duyacağım tek şey bu olurdu herhalde. Çünkü Tizoli tanıdığım en nazik Sta’Criveroluydu.

Yine de bana sırtını döner dönmez üstüne atladım. Heron’un öğrettiği gibi kollarımı boynuna dolayıp tüm gücümle sıktım. Elini tekmeleyip anahtarları Søren’in hücreğine attım.

Tizoli sonunda dizlerinin üstüne çöküp gözleri kırpışarak kapanırken biraz kötü oldum. Søren hücresinin kilidini açıp kılıcını çekerek bize yaklaşıp kadar onu tutmaya devam ettim. Sonunda Tizoli’yi bırakıp üstünden kalktım, Søren

kılıcının ucuyla onu hafifçe d rterken izlemekle yetindim. Tizoli k p rdamad  ama g  s       iniyordu.

“ ld rmedin,” dedi. Ben de  lmedi ini görüyordum ama bunu S ren’den de duydu uma sevindim.

Başımı sallayıp hançerimi belimden çıkardım.

“G ne  do mak üzere; saray uyanmadan yola koyulmalıyız,” dedim.

“D j  vu oldum, Theo,” dedi. “*Seni* zindandan kurtarı ım d n gibi aklımda.”

“Tek fark bu kez gizli geçit bilmemem,” diye itiraf ettim.

S ren temkinli gözlerle bana baktı. “Planımız ne?  ylece yürüyüp gidecek miyiz? Şimdi gece yarısı ama muhakkak ayakta olan birileri vardır.”

“Biliyorum,” dedim kalbim g  s mden fırlayacak gibi çarparak. “Ama Sta’Criverolular gösterileri sever; onlara bir gösteri yapalım derim.” Tizoli’yi işaret ettim; sade bir pantolon, gömlek ve muhafız ceketi giymişti. “Beden  l  leriniz uyuyordur.”

S ren inanamayan gözlerle bana baksa da zihnindeki çarkların döndüğünü görebiliyordum. Ba ıyla onayladı. “Arkani d n.”

Gözlerimi devirsem de dediğini yaptım. “Utanga lı ın mı tuttu?” diye sordum.

“Pek değil,” dedi. Soyunurken giysilerinin h   rtisini, ayakkabılarını  ıkarı ını duydum. “Ama aklının başında olması gerek, ben de aklını ba ından almak istemem.”

Elimde olmadan güldüm. “Kötü  akalar için daha iyi zamanlarımız olacaktır.” dedim.

“Bundan pek emin değilim,” dedi. “Hayatımı kurtarmak için kaçmak, sen yanımdayken o kadar korkutucu gelmiyor. Dönebilirsin.”

Döndüğümde fark ettiğim ilk şey Tizoli ile Søren'in bedenlerinin aynı *olmadığıydı*. Gömlek ve pantolon üstüne olmuştu, en azından düğmeleri iliklenebiliyordu ama gömleğin düğmeleri Søren'in geniş göğsünde fire veriyordu ve gömlek ile pantolon üç santim kadar kısa kalmıştı. Søren de bunu fark etmiş gibi, endişelenmekten çok eğleniyordu.

"Ne yapsak?" diye sordu üstüne daha iyi otursun diye nafile bir çabayla gömleği çekiştirerek. "İdare edeceğiz artık. Sana ne yapacağız? Bu halde seni herkes tanır."

Pelerinimi yerden alıp üstüme geçirdim ve kukuletasını başımı geçirip yüzümü sakladım. Søren, Tizoli'nin ceketini almak için eğilince onu durdurdum. "Birazcık dikkat çekelim," diye itiraf ettim. "Dikkat çekince güzel bir gösteri yaparız."

Asansör yerine merdivenleri kullanıp ayaklarımızın altında ufalanıyormuş gibi gelen eski basamakları zar zor tırmandık. Asansörün icadıyla birlikte o kadar az kullanılmışlardı ki neredeyse dağılacaklardı. Ancak gecenin bir yarısı ana kata gelene kadar herhangi bir muhafızla karşılaşmayınca artık ikimiz de daha tökezliyor, gülüşüyorduk. Ağırlığımı taşıyamıyormuşum gibi büyük kısmını Søren'e yüklerken o da bana yaslanıyordu.

Yakınlaşmamızın eski duygularımız uyandırması ihtimali kalmamıştı çünkü Søren hâlâ zindan kokuyordu; küf, karanlık, bayat ter. Bu kokuya şükredeceğimi hiç düşünmezdim.

Bir muhafız, Sta'Criveroca soru sorduğunu tahmin ettiğim bir sesle bize seslendi. Kızarmış ve tehditkâr bir yüzle arkamızdaki merdiven boşluğunun açık kapısını işaret edince "*Siz iki aptalın orada ne işi vardı?*" gibi bir şey sorduğunu tahmin ettim.

Søren anladığı için tüm haşmetiyle doğruldu ama az kal-sın dengesini kaybediyordu. Dik durmak için elini omzuma

attı. Beni gösterip içkiyi biraz kaçırmış gibi Sta'Criveroca geveleyerek bir şeyler söyledi. Muhafıza imalı bir şekilde kaşını kaldırınca neden zindanda olduğumuza ve üstünün başının pislik içinde olduğuna dair müstehcen bir bahane uydurduğunu anladım.

Muhafız bana kaşlarını çatınca kukuletamı iyice başıma çektim. Bana anlamadığım bir şey söyledi ama Søren hemen abartılı kahkahasıyla araya girdi.

Muhafıza, "*Kız çok utangaç, zindandaki buluşmamızdan sonra yakalandığı için utandı, o yüzden müsaadenle, yolcu yolunda gerek,*" babında bir şeyler söylediğini tahmin ettim.

Muhafız kaşlarını çatıp yine bir şeyler söyledi. Anladığım tek kelime *Etralyalı* oldu. Söyleme şeklinden Søren'in Etralyalı olduğunu sandığı anlaşılıyordu. Pek şaşırtıcı olmazdı çünkü Kalovaksiyalılar da Etralyalılar da beyaz tenli ve sarışındı. Tabii Etralya heyeti Çar'la birlikte önceki gün saraydan ayrıldığı için sıkıntı çıkabilirdi.

Søren istifini bozmadı ve Sta'Crivero dilinde geveleyerek adamı gerçekten ikna etmek için araya Etralyaca olduğundan emin olduğum bir iki kelime sıkıştırdı. Beni iyice kendine çekip çılgınlar gibi beni işaret etti. Keşke bu kadar abartmamasını söyleyebilseydim.

Muhafız burnundan soluyup öfkeyle Søren'e bakınca yine şen şakrak bir şeyler gevelemesine sebep oldu.

Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre sonra muhafız, gözlerini devirip yolumuza gitmemize izin verdi ve arkamızdan son kez bağırıp, "*Bir daha da zindanda buluşmayın,*" gibi bir şey söyleyerek bizi uyardı. Bu uyarıya uymayı ne kadar istediğimi anlatamazdım. Bir daha asla zindan görmek istemiyordum.

Søren'le koridorda sarhoş sarhoş yürüyüp kıkırdarken bu saatte ayakta olan hizmetçilerin, aşçıların ve kuryelerin

dikkatini çekti; hepsi de hizmetinde çalıştıkları zenginlerin kendilerini rezil etmesinin tadını çıkarır gibi bize bakıp gülüyordu.

Sonunda saraydan çıkmayı başardığımızda gerçekten güldüm. Søren de güldü ve artık artık gerek kalmadığı halde birbirimize yaslanmaya devam ettik.

“Etralyalılar gittikten sonra neden hâlâ burada olduğumu sordu, ben de burada kalıp seninle evlenmeye karar verdiğimi söyledim,” dedi gülerek. “O da kızıp yabancıların Sta’Criverolu kadınları çaldıklarını söyledi. Etralya’ya gelebileceğini, onu kuzenlerimle tanıştırabileceğimi söyledim. Teklifimi kabul edip beni bulmaya çalışabilir.”

Her şeye rağmen kahkahalarla güldüm. “Gel” dedim. Düşünmeden elini tutup onu boş caddeye sürükledim.

“Hoşuna gitti, değil mi? diye sordu peşimden gelerek.

“Can havliyle kaçmak mı?” diye sordum. “Tabii ki hayır.”

“Tehlike,” dedi. “Düşmanın hemen arkanda olması. Amaç.”

Biraz düşündükten sonra omuz silktim. “Sanırım bir şeyler olmadan harekete geçmeyi seviyorum,” dedim. “Başkalarının insafına kalmaktansa plan yapıp uygulamayı seviyorum.”

“Ama baştaki plan bu değildi, değil mi?” dedi zindanda o kılıcı ona verdiğimden beri korktuğum soruyu sorarak

“Hayır,” diye itiraf ettim. Sokaklarda ilerlerken Erik’le yaptığımız planı, Hoa’nın ölümünü, Coltania’yı, zehrini ve bahçede bıraktığım cesedini anlattım.

“Üzgünüm,” dedi Søren ben sözümü bitirince.

Omzumun üstünden ona baktım. “Neden?” diye sordum.

“Yanılmışım, hoşuna gitmiyor,” dedi. “Sen şoktasın. Savaşta bunu çok gördüm; gözünün önünde arkadaşları ölen ya da ilk kez birini öldürüp gözünün ferini söndüğünü izleyen askerlerde. Yine de savaşmaya devam ederler çünkü başka

çareleri yoktur. Damarlarındaki kan daha ateşli akar. Eskisine göre çok daha acımasız, güçlü ve daha zeki olurlar. Yalnızca çarpışmadan canlı çıkmaya odaklanırlar. Ama savaşlar da biter, yarattığı şok da. İşte, bu yüzden üzgünüm.”

Yutkundum, gözlerimi ondan kaçırdım. “Acele etmeliyiz,” dedim alçak sesle. “Kral Etristo muhafızlarını peşimize takmadan şehirden uzaklaşalım.”

KAÇIŞ

Søren, Artemisia'nın bana verdiği parayla ahırdan bir at kiraladı ve seyis atı eyerlerken o da ıslak bir bezle temizlenme fırsatı buldu. Bez tenindeki zindan kirini kısmen alsa da gözle görülür derecede faydası olmuştu. Üstünü değiştirip seyisten para karşılığı aldığımız temiz giysileri giydi, biraz büyük gelse de Tizoli'ninkilerden daha rahattı.

Önümüzde uzun bir yol vardı ve dürüst olmam gerekirse hangisini tercih ederdim, bilemedim; zindan gibi mi kokması mı yoksa her zamanki kokusu mu? Tıpkı bunları düşünmeme gerek kalmayan zamanları hatırlatan deniz kokusu ve ıslak odun kokusu gibi.

Seyis atı getirince Søren binmeme yardım etti, sonra kendi de sıçrayıp önüme oturdu. Dizginleri adamdan aldı ve yola koyulduk. Rüzgâr tenime çarparken Søren'in beline sıkıca sarıldım. Şehirden çıkınca nihayet kukuletamı başımdan indirdim.

Başardık, dedim kendime, içten içe heyecanlanarak. Coltonia'nın cesedi bulunmadan, asansör görevlisi uyanıp olanları herkese anlatamadan şehirden çıkmıştık. Şimdiye kadar ikisinden birini bulmuş olsalar bile muhafızlar artık

bizi yakalayamazdı. Parçaları birleştirdiklerinde de geldiğimiz gibi, limanda gemiye binip gittiğimizi düşüneceklerdi. Mülteci kampı akıllarına bile gelmeyecekti.

Søren'e arkadan sımsıkı sarıldım.

"İyi misin?" diye sordu rüzgâra karışan sesiyle.

Omzunun üstünden başımı salladım. "Seni bırakmazdım, biliyorsun," dedim.

Søren bir şey söylemeyince beni duymadığını sandım, gerçi rüzgârın uğultusundan normaldi, bu gürültüde kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum. Cevap almaktan umudumu kesmiştim ki konuştu.

"Bırakmazsın. Senin için her şeyi kolaylaştırırsa bile."

Onu zindandan kurtarma kararını ve onu orada bırakmakla her şeyin çok daha kolay olacağını düşündüm. Şimdi gölgelerimle bir gemide, başımıza çok daha az iş açmış, riskin büyük kısmını ortadan kaldırmış olurduk. Ejder Katili'yle *Duman*'da yaptığımız anlaşmayı ve Søren'i hücreden çıkarmak için yaptığım fedakârlığı düşündüm. Ben zindandayken Blaise'e beni kurtarmamasını çünkü Søren'in bunu yapacağını söylediğimi, durumu lehimize kullanacağımızı söylediğimi hatırladım.

Søren'in hayatımda olması işleri karmaşıktırmıştı ama başka türlü olmasını istemediğimi şimdi anlıyordum.

Bahçede, beni tanımadığı için sevemeyeceğini söylemiştim ve buna hâlâ inanıyordum. Ama bu, benim onu tanıdığım gerçeğini değiştirmezdi. Ona âşık olduğum gerçeğini de.

Kampın duvarları ufukta belirdiğinde, alt kısmı hâlâ doğudaki kum tepelerinde süzülen güneş yükseliyordu. Hava, ilk gelenlerin biz olmadığımızı görmemize yetecek kadar aydınlıktı; silahlarını çekmiş, kapıya yaklaşan bir grup. Uzaktan görebildiğim tek ayrıntı, Artemisia'nın mavi saçlarıydı.

Søren atını kampa bakan bir kum tepeceğinde durdurunca orada bekleyip aşağıda gerçekleşen çarpışmayı izledik. Beş, altı kişilik bir muhafızı grubu barakalarından çıkıp duvara koştu. Artemisia elindeki tek kılıcıyla, iki kılıç tutan bir muhafızın işini çabucak bitirdi. Önce eline vurup kılıçlardan birini düşürdü ama adam diğer kılıcı bırakmamakta ısrar edince Artemisia adamın kolunu kopararak karşılık verdi.

Başımı çevirdim ama adamın haykırıışları tüneğimizden duyuluyordu. .

“Çabuk bitecek, muhafızlar sayıca az,” dedi attan inip beni de indiren Søren.

Başımı salladım. “Mültecileri duvarların içinde tutmak için buradalardı,” dedim. “Binlerce insanı bir kafesin içinde tutmakla görevlendirilmişlerdi, çobandan farkları yoktu. Dışarıdan saldırı beklemiyorlardı.”

Søren bana bakarken savaşçılarımızdan birinin bir muhafızın karnını deşerken yaşadığım dehşeti de görmüş olmalıydı.

“Bakma istersen,” dedi. “Bitince söylerim.”

Kalıp izlemeyi düşündüm. Sonuçta emri veren bendim, o hengâmenin içinde olmasam da dökülen kanın sorumlusu bendim. En azından tanık olmayı kaldırabilirdim. Ancak Søren’in de dediği gibi çarpışma çabucak bitecekti ve hâlâ yapılacak çok iş vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim ve atın arkasına geçip pelesinimi çıkardım. Kıpkırmızı elbisemi düzelttim ama yolda kırışmasına ve sıçrayan çamura faydası olmadı. İdare edecektim artık.

Søren kaşını kaldırıp bana baktı.

“Baloya gittiğimizi bilmiyordum. At binerken pantolon giymek daha rahattır.”

“Artemisia insanların karşısına çıkarken dış görünüşüme dikkat etmem gerektiğini söyledi,” dedim. “İnsanların bana

tabi olması gerekiyor, pis bir sıçandansa kraliçeye benzeyen birini daha ciddiye alırlar.”

Søren güldü. “Gerçekten böyle mi söyledi?”

Omuz silktim. “Haklı,” dedim. “Ne yaptığını bilmeyen bir çocuğum onların gözünde.”

Bir çığlık daha havayı yırtarken Søren gözlerimin içine baktı.

“Bence bunun kılıkla ilgisi yok,” dedi. “Bu halinle daha asil görünebilirsin ama sana tabi olmalarını sağlayan şey bu değil.”

Karnıma ağırı girdi. “Ne o zaman?” diye sordum.

Omuz silkti, bakışlarını benden kaçırıp kampın bulunduğu tarafa döndü. “Kraliçeye benzemene gerek yok, sen zaten kraliçesin. Kayzer’in pençesinden kaçmayı başaracak kadar zeki, halkını canı pahasına koruyacak kadar çetin, dünyanın yükü omuzlarındayken bile kendi ayaklarının üstünde duracak kadar güçlü kızı göster onlara. Sen kraliçesin, Theo, sana tabi olmamaları için delirmiş olmaları gerekir.”

Bunu söylerken bana bakmamıştı ve bunun için ona minnettardım. Sözlerinin bende nasıl bir etki bıraktığını, yanaklarımın nasıl kızardığını görmedi. Biraz sonra yanına gidip dimdik durdum. Muhafızların hepsi ölü ya da silahsız, kumda yatıyordu ve Søren’in haklı olup olmadığını anlamamızın zamanı gelmişti.

SİĞINAK

Søren'le kapıya geldiğimizde diğerleri de bizi bekliyordu. Heron ve Artemisia, kanlı kılıçlarını çekmiş, muhafız cesetlerinin ortasında yan yana duruyorlardı. Ejder Katili'nin de orada olmasına çok şaşırdım. Aptalca olduğunu söylediği bu plana dahil olmayıp gemide bekleyeceğini düşünmüştüm ama gelmişti. Biz yaklaşırken gözlerini hafifçe kısıp bana baktı. Etristo'ya su madenini teklif ettiğini düşününce kahrolsam da teşekkür edercesine başımı salladım. Onun yardımı olmasa bu kadar yol alamazdık.

Heron ve Artemisia'nın yanına gittim. Onları en son birkaç saat önce görmüştüm ama içimden onlara sarılmak geliyordu. Bana engel olan tek şey üstlerine başlarına bulan şaşan kandı.

"İyi iş çıkardınız," dedim. "Limanda ne oldu? Yeterince gemi ele geçirebildiniz mi?"

Artemisia başıyla onayladı. "Bir sürü," dedi. "Yiyecek, silahlar, her şey. Bütün bunlar hâlâ annemin içine oturuyor ama mürettebatı çok hevesli, madenlerde birkaçı bize katılabilir."

Gülümsedim. "Harika," dedim. "Peki ya Blaise?"

“Yaşlılarla görüşmesi için onu önden gönderdik,” dedi Artemisia. “Biz gidene kadar düşünüp karar versinler diye teklifini onlara iletecek.”

Başımı salladım, sinirlerimi yatıştırmaya çalıştım. “O zaman onları gemilere bindirelim. Herkes emniyette olunca savaşmak isteyenleri ve istemeyenleri ayırırız.”

Heron ve Ejder Katili’nin adamlarından biri kapıyı açınca bütün kampın çoktan sokaklarda toplandığını, bir araya kümelenip sevdiklerine sımsıkı sarılıp bohçalarını kucaklarına almış, bizi beklediklerini gördüm. Arkamda gölgelerim, onların da arkasında Ejder Katili ve savaşçılarıyla yürürken mültecilerin hiçbiri tam olarak şüphelerinden arınmış görünmüyordu. Onlar güvende olmak için buraya gelmişlerdi oysa ben savaşı kapılarına getiriyordum.

Ama burada güvende değillerdi.

Yaşlıların onları sıraya sokup yanımızdan geçmelerini, yıllardır yuvaları bildikleri bu kamptan çıkmalarını izledim. Birçoğu onlarca yıldır buradaydı. Geçerken bana baktıklarını hissedince dimdik durdum. Bir kraliçe gibi görünmeye çalıştım ama sonra Søren’in söylediklerini hatırladım; kraliçe gibi görünmek diye bir şey yoktu.

Her zaman zarif ve kendinden emin olan anneme benzemeye çalıştığımı fark ettim ama ben o değildim. Kendimden emin olmak için aptal olmam gerekirdi ve kimsenin zarafetime ihtiyacı yoktu. Onların bir sığınağa, yiyeceğe ve geleceğe uzanan bir yola ihtiyaçları vardı ve bütün bunları onlara verebilirdim. Bunlarla yetineceklerdi.

Sandrin kalabalığı yarararak gelip bizi selamladı. Blaise de sert ve temkinli siyah gözleriyle birkaç adım arkasından onu takip ediyordu. Gözlerinin altındaki halkalar daha da

belirginleşmişti ve beni ürküten bir enerji yayıyordu. Sanki çevresindeki hava titreşiyordu.

“Majesteleri,” dedi Sandrin dikkatimi ona vermemi sağlayarak.

Bana ilk kez bu şekilde hitap ediyordu ve bu unvan ağzından tuhaf bir vurguyla çıkmıştı. Henüz hak etmediğim bir şeymiş gibi söylemişti.

“Sandrin,” dedim onu selamlayarak. “Yardımanın için teşekkürler. Herkesi gemilere bindirince yola çıkacağız. Sta’C-riverolular peşimizden gelmeyecektir. Savaşmayı sevmezler.”

Sandrin başıyla onayladı. “Mesajınızı herkese ilettim,” dedi arkasındaki Blaise’e kısacık bir an bakarak. “Çoğu hâlâ karar vermeye çalışıyor.”

“Hemen verilecek bir karar değil,” dedim. “Gemide daha fazla zamanımız olacak. Sen de benim gemimde olacaksın, değil mi? Bilgelerle birlikte. Rehberliğinizden onur duyarım.”

Sandrin şaşırsa da başıyla onayladı. “Memnuniyetle,” dedi. Eğilip selam verdikten sonra mültecileri kamptan çıkarmaya önderlik etmek için diğer yaşlılara katıldı.

O gidince yaklaşan Blaise’in kafasında dönen düşüncelerin ağırlığı gözlerinden belli oluyordu.

Ne diyeceğimi bilemediğim için teşekkür etmekle yetindim.

“İşe yaradığıma sevindim. Artemisia savaşın benim için tehlikeli olduğunu söyledi.”

Akıllıca bir karardı ama Blaise pek memnun görünmüyordu.

“Sana burada ihtiyacım vardı,” dedim. “Sence nasıldı? Sandrin çoğunun hâlâ karar vermeye çalıştığını söyledi ama...”

Blaise neyi sorduğumu anlayınca acı bir tebessümle dudağı kıvrıldı. “Bence savaşabilecek durumda olanların ilk tepkisi evetti ve bu istek, tereddütlerine ağır basacaktır.”

Gülümsedim, karnımda bir umut kıpırdandı.

Blaise ne söyleyeceğini düşündü. “Taşlarımı Art’a verdim. Onlarla gemiye binmem tehlikeli olurdu.”

Blaise taşlarını daha önceki gibi Art’a vermişti. Temelli değil. Yine de onları her an geri alabilir, aptalca ya da asilce bir şey yapmaya kalkışabilirdi. Ama o gün bugün değildi. Bugün buradaydı, güvendeydi ve sadece Blaise’di.

Yaklaşıp bana sarıldı. Sta’Crivero güneşi tepemizdeyken fazla sıcak bir sarılma oldu ama ben de ona sımsıkı sarıldım. “Evimize gidiyoruz, Theo,” diye fısıldadı. Onun ağzından çıkınca *evimiz* kelimesi keten helvası gibi tatlı ve narin geliyordu kulağa.

Beni bıraktıktan sonra bile bir söz, bir dua, gerçekleştiğini göreceğim bir vaat gibi kulağımda çınladı.

YELKENLER FORA

İki bin kişi savaşmayı kabul etti.

Ejder Katili'nin mürettebatının limandan aldığı on beş gemiye güçbela sığabilmiştik. Bu kadar sıkış tepişken bile kamptakinden daha fazla alanları vardı. Ejder Katili'nin filosu da savaşamayacak durumda olan ya da savaşmak istemeyen mültecilerin çoğunu gemilerine almıştı ama onlarla ne yapacağını bilmiyordum.

Ejder Katili'ne birçok konuda güvenmiyor olabilirdim –sadakatine, yargılarına ya da başkaları hakkındaki görüşlerine her zaman güvenmiyordum– ama ilkinde onca kişiyi yüzüstü bıraktıktan sonra bu insanlar için doğru olanı yapacağına inanmak zorundaydım. İkimiz de Astrea'nın iyiliğini istiyorduk, o iyiliğin ne olduğu konusunda fikir ayrılığı yaşasak da.

Yollarımız ayrıldığında hüznülenmemek elde değildi. Çok önemli olmasa da beni de zaman zaman yüzüstü bırakmıştı. Affedilmeyecek şeyler değildi, tabii onu affetmem için bir şans verirse. Ama Ejder Katili öyle biri değildi. O kimseden af dilemezdi. Annemden de dilememişti, benden de dilemeyecekti. Kızından bile af dilemiyordu ama zaten Art ondan böyle bir şey beklemiyordu.

Geminin kış tarafında yan yana durup gözden kaybolana kadar filusunun arkasından baktık. Geri dönüp bize katılmalarını dilersem de Art kabullenmiş görünüyordu.

“En iyi yaptığı şey,” dedi biraz sonra. “Bu yüzden bu kadar süre hayatta kalabildi; ne zaman kaçması gerektiğini bilir.”

Ses tonunda, onu artık çok daha iyi tanımasam gözden kaçırabileceğim bir şey vardı. Annesinin kalmayacağını biliyordu ama hep kalmasını istemişti.

“Üzgünüm,” dedim.

Artemisia her zamankinden daha sert ve kaba bir şekilde omuz silkti. Çenesi o kadar kasılmıştı ki konuşabilmesine şaşırdım.

“Yalnızca aptallar dilekler ve özürlerle zaman kaybeder,” dedi ama kelimelerinde her zamanki o sertlik yoktu.

O zaman ikimiz de aptalız, diye düşündüm ama dile getirmedim. Art bunu konuşmak istemezdi, buna ihtiyacı da yoktu. Ben de duygularını açması için baskı yapmadım; hatta onun yerinde olsam birinin bana dokunmasını isteyeceğim gibi de dokunmadım. Buna ihtiyacı yoktu. Gözyaşları akmaya başladığında yanında durup ağladığını fark etmemiş gibi yapan birine ihtiyacı vardı. Ben de öyle yaptım.

O gece kamaram çok sessizdi. Ana geminin kaptan köşkünü almıştım ve bir kamaraya göre hayli büyüktü; çalışma masası, yemek masası ve bir karyolası vardı ama Sta’Crivero’daki devasa odamdan sonra küçük geliyordu. Neyse ki Sta’Crivero’nun o muazzam süslemeleri ve abartılı renklerine kıyasla sade ve minimal bir stili olduğu için onları özlemiyordum. Aksine, aşınmış ahşap ve eski battaniyede, kabaca yontulmuş çalışma masasında ve ayakları eşit olmayan sert sandalyede

huzur buldum. Samimi ve rahat hissettiren bir odaydı ve lüksten ziyade hasretini çektiğim şeyin bu olduğunu fark ettim.

Fakat sessizlik çok fazla düşünceye yer bırakıyor, uymaya fırsat bulamadan gözlerimin ardında çok fazla kâbusun canlanmasına sebep oluyordu. Bu insanları bir katliama sürüklüyor olabilirdim. Seçtiğim yolda binlerce insanı ölüme sürüklüyor olabilirdim. Hançeri kaburgalarının arasına kendi ellerimle saplamaktan farkı yoktu.

Eskiden Søren'in ellerinin temizlenmeyecek kadar kana bulandığını düşünürdüm ama şimdi kendi ellerim de o kadar temiz gelmiyordu. Ampelio ile Coltania'yı ben öldürmüştüm ama benim yüzümden kaç kişi hayatını kaybetmişti? Elpis, Hoa, Arşidük, Astrea madenindeki Muhafızlar, Coltania'nın kullandığı, ismini bile bilmediğim hizmetçi kız. Hatta mülteci kampının önündeki muhafızlar.

Bu ölümlerin kaçınılmaz olduğunu biliyordum ama yine de suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Ben de gelmiş burada insanlara –binlercesine– liderlik ediyor, onları kazanacağımızdan emin olmadığım bir savaşa sürüklüyordum.

Aptalca ve sorumsuzca bir hamleydi ama bizi ileriye götürecek tek yoldu. Vatanımıza dönmenin tek yolu buydu.

Kapım hafifçe ve ısrarla çalındı.

Düşüncelerimin bölünmesinden memnun, dar karyolamdan kalktım, sabahlığımı geceliğimin üstüne giyip kuşağımı bağladım. Kapıyı açıp karşımda Søren'i görünce şaşırdım. Kimi beklediğimi bilmiyordum. Blaise mi? Kontrolünü kaybederse onu öldürmeye söz veren Artemisia'nın kamarasında kalıyordu. Yanından bir an bile ayrılmayı göze almazdı.

Duygularımı gözden geçirdim. Søren geldiği için rahatlamış mıydım? Yoksan içten içe Blaise'in gelmesini mi dilemiştim? Bilmiyordum. Emin olduğum tek şey Søren'in

varlığıyla midemde şimşekler çaktığı, içimi tehlikeli bir sıcaklıkla doldurduydu.

Kapıyı iyice açıp içeri girmesini işaret ettim. Kapı sert bir *tak* sesiyle kapandı.

“İyi misin?” diye sordu alçak sesle. “Hoa, Coltania ve olanlardan sonra?”

Dudağımı ısırıp ona döndüm. Hoa’nın cansız bedeni ve Coltania’nın son nefesini verirken gözlerimin içine bakışı geldi gözümün önüne. Coltania’yı düşünmek daha kolaydı, o yüzden Hoa’yı zihnime gömüp ona odaklandım.

“Ben Ampelio’yu öldürdükten sonra bana ne söylediğini hatırlıyor musun?” diye sordum, karyolanın ucuna otururken.

Søren önümde önümde dikilip kaşlarını çattı. Belli ki söylememi beklediği şey bu değildi. “Sanırım seni teselli etmeye çalışırken rezil olmuştum,” dedi usulca.

Sırıttım. “Öyle,” dedim. “Ama sonra konu yeniden açıldığında haklıydın. Öldürmek hiçbir zaman kolay olmuyor, ilk kez olsa bile. Nefsi müdafaa olsa bile. İnsanda iz bırakıyor.”

Søren gözlerimin içine baktı. “Yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın,” dedi.

“Biliyorum,” dedim ellerime bakarak. Dilime gelenleri söylesem mi yoksa kendime mi saklasam daha akıllıca olur diye düşündüm. Cevap bulamayınca sonunda söylemeye karar verdim. “Ama hançeri karnına saplarken nefsi müdafaayı düşünmüyordum. Başarısız olursam ne olacağını düşünmüyordum. Hoa’yı, Coltania’nın ona yaptığını, benden birini daha kopardığını düşünüyordum. Onu öldürürken beni buna iten şey yalnızca kendimi savunmak değildi. Öfkeydi. İntikamdı.”

Okyanusun ortasındaki sessiz bir kamarada dile getirilen çirkin bir itiraftı bu ama Søren korkup kaçmadı. En derin, en mahrem yerlerimi görebiliyormuş gibi sakın ve kendinden emin, ellerime bakmaya devam etti. Herkesten, Blaise’den

bile saklamaya çalıştığım yerlerimi. Søren benim en çirkin yerlerimi, korkaklığımı, entrikalarımı ve insanları kullanan yanımlı görüyordu. Hepsini görüyor ve anlıyordu. En sevdiği, her sayfasını defalarca okuduğu kitapmışım gibi bakıyordu bana. Sırlarını çözdüğü halde daha fazlası için tekrar tekrar okuduğu bir kitap gibi.

Onun gözünde Thora mı, Theo mu yoksa ikisinin bir suluboya karışımı mı olduğumu bilmiyordum ama o anda dünyada yalnızca ikimiz vardık. Thora ile Prens değildik. Biz Theo ile Søren'dik ve beni benden daha iyi tanıdığını hissediyordum.

Ayağa kalkıp aramızda birkaç santim kalana kadar ona yaklaştım. Geri çekilmedi ama yaklaşmadı da, sadece soluk alıp verışı hızlandı. Bana dokunmaya kalkışmadı, elleri iki yanında kıpırdamadan duruyordu. Dokunmayacağını anladım çünkü duygularını kendine saklamasını söylemiştim.

Böylesi daha kolaydı, her şeyi olduğu gibi bırakmak daha akıllıcaydı. O benim danışmanım ve arkadaşımdı, başka bir şey olamazdı. Ama ona bu kadar yakinken sebebini hatırlamak kolay değildi. Sadece birkaç kamara mesafedeki Blaise'i, beni sevdiğini söylediğini hatırlamak kolay değildi. Yanında en yakın arkadaşımın annemin tahtında oturan Kayzer'i düşünmek zordu. Benim yanımda savaşa girmeyi kabul eden Søren'i düşman olarak gören binlerce insanı düşünmek zordu.

"Søren," dedim fısıldar gibi.

Gözleri gözlerimi buldu; Kayzer'inkiyle aynı mavi gözler ama şimdi o bile uzak bir hatıraydı.

Elimi ürkekçe uzatıp yanağına dokundum. Tıraşı gelmiş, kirli sakalı avcuma batıyordu.

Søren bir şey söylecek gibi oldu ama parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı onunkilere değdirdiğimde konuşma isteği uçup gitti. O temastan sonra Søren bütün dizginlerini

bırakıp beni öpmeye başladı. Bir eli yüzümü kavrarken diğeri belimden tutup beni kendine çekti. Astrea'da birbirimize hâlâ yabancıyken sarayın tünellerinde gizlice gezip gece yarısı denize açıldığımız zamanki öpüşmemiz kadar nazikti ama artık birbirimize yabancı değildik. O beni tanıyordu, ben de onu tanıyordum ve ruhlarımızın en karanlık tarafları birbirine geçiyordu.

Öpücük derinleştii. Søren'in dudakları akşam yediğimiz taze ekmek ve baharatlı şarap tadındaydı. Nefesimiz birbirine karışına kadar aç, yutan, tüketen öpüşmemiz devam etti. Ellerimiz, tenimiz, dudaklarımız, dişlerimiz birbirine karıştı. Ağzı ağızımdan ayrıldığında onu yeniden kendime çekmek istedim ama bu kez hızla çenemi, yanağımı, kulaklarımı öpmeye öperek içimi ürperten bir ateşe sebep oldu.

"Theodosia." İsmimi bir ilahi gibi fısıldadı. O isim artık bana büyük gelmiyordu; belimin kıvrımına kusursuz oturan eli gibi, beni yeniden öptüğünde dudaklarımda eriyen dudakları gibi.

Gece yanımda kalmasını istemem gerek kalmadı. Havada asılı kalan sessiz davetimi kabul edip botlarını ayağından çıkararak yatağıma girdi. Başım göğsünde, kolları belimde, eski püskü battaniyemin altına kıvrıldık.

"Sabahlayın burada olduğumu görürlerse insanların ağzına laf veririz," dedi esneyerek.

"Biliyorum," dedim. Benimkiyle aynı anda atan düzenli, sakın kalp atışlarını dinledim.

Parmakları geceliğimin ince kumaşının üstünden sırtımda gezindi. "Bahçede sana olan duygularımı dile getirmememi çünkü gerçek olmadığını söylemiştin," dedi usulca.

"Søren..." dedim ama hemen sözümü kesti.

“Sadece şunu söylememe izin ver, lütfen,” dedi. Duraksadı. “Astrea’da –sen Thora’yken– o kızı istedim. Annemi babamdan koruyamadığım için onu korumak istedim. Onunla oradan kaçıp kurtulmak istedim. O konuda haklıydın. Ama o zaman senin için hissettiklerim şimdi hissettiklerimin yalnızca gölgesi, Theo.”

Onu yine susturmak için ağzımı açtımsa da sözler ağzımdan çıkmadı. Ne kadar tehlikeli olursa olsun onları duymayı o kadar istiyordum ki neredeyse paramparça olacaktım.

“Seni korumak istemiyorum. Seni korumama *gerek yok*. Bunu yapacak kişiler var, zaten kendin de şimdiye kadar bunu pek çok kez başardın. Seninle kaçmak istemiyorum; senin yanında kalıp savaşmak istiyorum; farkında bile olmadan istediğim bir şey için savaşmak istiyorum. Seninle daha güçlüyüm, daha cesurum ve eskiye dönmek istemiyorum. Seni seviyorum ve bunun olmaya çalıştığın kişiyle ilgisi yok. *Seni* seviyorum.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim usulca.

Nefes alış yavaşlayıp düzene girerken istemsizce birkaç gün önce Blaise’in de bana aynı sözleri söylediğini hatırladım. Blaise söylediğinde bu sözler henüz açmadığı bir yaraya merhem olmuştu. Søren’sen bu sözleri, bizi birbirimize bağlayan zincirleri kırıyormuş ama yine de onunla kalmamı diliyormuş gibi söylüyordu.

STRATEJİ

Bizim gemimiz filonun peşinden gidiyordu. Astrea'dan Sta'Crivero'ya bir haftada geldiğimiz halde Astrea'nın güneydoğu kıyısından dolaşp ateş madenine varmamız iki katı sürmüştü ama acele etmek için de uğraşmamıştık. Bu iki hafta bir eğitim ve strateji hazırlama koşturmacasıyla, iki bin mültecimizi iki bin askere dönüştürme çabamızla geçti. Bir Sta'Crivero gemisinden yağmalanan silah ve zırhlar ucu ucuna yetmişti ama bu kadarıyla idare etmemiz gerekecekti çünkü bu sabah kıyı ufukta görünmüş, doğan güneş, sivri kayalıklardan oluşan Astrea silüetine vurmuştu. Artık bekleyip talim ve plan yapmaya zamanımız kalmamıştı.

Bir orduya fiziksel olarak önderlik etmeye kalkarsam yarardan çok zararım dokunacaktı ve üstüne titrenen beşikteki bebek gibi hissetmemem zordu. Søren bunu benden daha çok hissediyor olmalıydı ama odamda, yorganın altında birbirimize sarılıp dünyanın geri kalanı yokmuş gibi davrandığımız gecelerde bundan hiç şikâyet etmedi. Onun savaşması fazla riskli ve muhtemelen kafa karıştırıcı olurdu; Kalovaksiyalı olduğu için bir dost kılıcı kalbine isabet ede-

bilirdi. Yine de yaşadığı hayal kırıklığının havayı doldurduğunu hissediyordum.

Kendini strateji yapmaya adayarak bunu telafi etmeye çalışıyordu. Madenleri Kalovaksiyalı bir komutan gözüyle gördüğünden onun vereceği bilgiler paha biçilmezdi. Madenlerde yıllarını geçiren gölgelerim bile Søren'in masama yaydığımız parşömene çizdiği detaylara hayret etmişti. Søren, Blaise, Heron, Artemisia ve ben omuz omuza parşömenin etrafına dizilmiştik.

"Muhafızların bulunduğu her yeri çember içine aldım," dedi.

Gözlerimi kasvetli yüzünden ayırıp haritaya çevirdim. Boşluktan çok çember vardı.

"Çok var," dedi hiçbirimiz konuşmayınca.

"Çok demek yetersiz kalır," dedi Artemisia.

"Madeni almak kampı almak kadar kolay olmayacak," dedi Søren. "Ama yine de sayıca üstün olacağız ve bunu beklemedikleri için avantaj bizde olacak."

"Onların bildiği topraklarda savaşırken bol kaynağa, daha çok tecrübeye, kuvvete ve cevherlere sahip olmaları avantajıyla baş edebilir miyiz?" dedi Blaise.

"Belki," dedi Søren tereddüt ederek.

Belki yetmezdi ama şu anda tek umudumuzdu. Şakaklarımı ovuşturup haritayı işaret ettim. "Yani buradan mı yaklaşacağız?"

Søren başıyla onayladı. "Ama şu taraftan da gelmeleri için hızlı birkaç gemimizi bu tarafa yollamamız daha etkili olur," dedi ateş madeninin uzak kıyısını göstererek. "Böylece iki cepheden saldırmış oluruz ve babama haber gönderecekleri bir kanalları eksilmiş olur."

Başımı salladım. “Bunun için yeterince adamımız var mı?” diye sordum. “Yoksa kaynaklarımızı bölmek bizi teker teker yenmelerini daha mı kolaylaştırır?”

Søren alnını kırıştıtarak haritaya odaklandı. “Yeterlidir,” dedi biraz sonra.”

Yeterlidir. Ejder Katili’nin bize katılmak istememesi boşuna değildi; çok riskliydi.

“Güneybatı kıyısını gözleyen gemileri olmayacak,” diye ekledi Søren. “Ama daha kuzeyde devriye gezen gemileri olacaktır. Onları yenmeye yetecek kadar gemimiz var ama bu süreçte muhtemelen birkaç gemimizi kaybedeceğiz.”

“Kaybetmeyi göze alamayacağımız gemileri,” dedim kaşlarımı çatarak. Aklıma bir fikir gelince Heron’a baktım. “Görünmezliğin ne kadar alanı kapsayabilir?” diye sordum.

Biraz düşündü. “Birkaç tanesinden fazlasını gizlemeyi denedim desem yalan olur.”

“Bütün filoyu gizleyebilir misin?” dedim nafile sordugumu bile bile.

Heron’un alnı kırıştı. “Hayır,” dedi yavaşça. “Ama suyun yansımasıyla oynayabilirsem bir nebze görünmemizi zorlaştırabilirim. Çok uzun sürmez ama. Yanlarından geçmemize yetecek kadar uzun süre yapamam.”

Siyah gözleri düşüncelere dalan Artemisia başını yana yatırdı. “Heron filonun görüntüsünü soluklaştırırsa ben de dalgalarla oynar, Kalovaksiya devriyesinin yanından daha hızlı geçmemizi sağlayabilirim. Görünmezliği kalkana kadar fark edilmeden geçemeyebiliriz ama en azından kayıplarımızı en aza indirebileceğimiz şekilde hazırlıksız yakalarız onları.” Durdu, Blaise’e baktı. “Ya da,” dedi, temkinli bir sesle, “onlara tek bir top bile ateşleme fırsatı vermeden gemilerini paramparça ederiz.”

Blaise, Artemisia'yla göz göze geldi, imasını anlayınca gözleri büyüdü. Bir süre sonra başıyla onayladı. "Yapabilirim," dedi kelimeyi yeni öğrenmiş gibi. "Tahta dünyevi bir şey."

Blaise'le *Duman*'da geçirdiğim zamanı hatırladım; gemiyi oluşturan kalasların onun kalp atışları kadar düzensiz sarsıntısını, parçalanacak diye nasıl korktuğumu. Artemisia haklıydı; bunu Kalovaksiya gemilerine karşı kullanırsak kıyıya adım atmadan onlara büyük bir darbe indirebilirdik. Ama bedeli ağır olurdu.

"Çok tehlikeli," dedim. "Gemilerimizi geçtim, sana ne yapacağını bile bilmiyoruz."

Blaise başını salladı. "Elimizdeki en güçlü yetenek benimki, Theo," dedi.

Mina'nın sözlerini ve kaynayan kazanı hatırladım. "Bu seni öldürebilir. Art ve Heron'un yetenekleriyle onlara yaklaşırsak büyü yapmadan gemilerini topla batırır, bu riske hiç girmeyiz."

Artemisia boğazını temizledi. "Öyle de yapabiliriz," dedi yavaşça. "Hatta daha kolay olur ama yine de bedeli olacaktır. Onlara gizlice yaklaşmakla avantaj sağlasak bile kayıp vereceğiz; savaşçılar, hatta belki bir gemi. Bunu göze alamayız."

"Diğerini de göze alamayız," dedim.

Bir süre kimse konuşmadı. "Evet, alabiliriz," dedi Blaise gönülsüzce Søren'e dönerek. "Art başka işlerle meşgul olacağı için bu görev sana düşüyor, *Prinkiti*. Olur da kontörlü kaybedip gemilerimize tehlike arz edersem beni öldürebilirsin. Anlaştık mı?"

Søren bana bakıp yeniden Blaise'e döndü. "Anlaştık," dedi.

"Hayır," dedim bu kez daha yüksek sesle. "Çok tehlikeli. Ölebilirsin, Blaise."

Blaise'in çenesi kasıldı, omuz silktilti. "Bir avantaj elde edebiliriz."

Diğerlerine baktım, birinin daha bu delice plana karşı çıkmasını bekledim ama sessizlikle, gözümün içine bakmayan arkadaşlarımla karşılaştım. Dilimin ucuna gelen bir emirle tahtımı –mecazen de olsa– silah olarak kullanabileceğimi düşündüm. Emniyette olması için bu işin dışında kalmasını emredebilirdim ama bu isteğimi bastırdım. Bazı kararları vermek bana düşmezdi.

"Bir sandal yollayıp bu planı diğer gemilere ileteceğiz," dedim. "Kıyıya çıktığımızda ne olur?"

Heron, Søren'e bakıp, "Sen Kalovaksiya komutanıydın," dedi. "Madene saldırdığımızda nasıl karşılık verirler?"

Søren biraz tereddüt etti. "Ben madenlerde hiç görev almadım ama anladığım kadarıyla oradaki savaşçılar diğerlerinden daha farklı eğitiliyor; madene gönderilmek hakaret sayılırdı. Oradakiler en iyi savaşçılardan olmayacağından içimizi rahat tutabiliriz."

"Olabilir," dedi Artemisia, "tabii ordumuz iki haftalık bir eğitimden geçen mültecilerden oluşmasaydı."

Søren itiraz etmedi. Onun yerine bana baktı. "Bekleyebiliriz," dedi. "Erik ve Vecturialıları beklersek daha fazla savaşçımız olur ve şansımız artar."

"Ama beklemek onları hazırlıksız yakalama şansını kaybetmemiz anlamına gelir," dedim. "Kalovaksiya devriyesi filomuzun kıyıya yaklaştığını görürse *onlar bize* saldırır."

Søren başıyla onaylayıp Heron'a döndü. "Erik'le altın aracılığıyla iletişim kuruyordunuz," dedi. "Bir gelişme var mı?"

Heron başını salladı. "Son haberleşmemizden beri yok. Timori'den yola çıktılar, yarın burada olmalarını umuyorum ama hava durumuna göre birkaç gün de sürebilir."

Çok fazla değişken, öngörülemeyen sonuçlar, ters gidebilecek çok şey vardı. Sırrını çözebilmişim gibi Søren'in haritasına baktım ama alt tarafı haritaydı, işleri lehimize çeviremezdi.

"Saldırmak için en uygun zaman nedir?" diye sordum Søren'e.

Kaşlarını çattı. "Gece vardiyasında iskelet kadro olur," dedi. "Ayakta, savaşmaya hazır az kişi olur ama karanlık bizim savaşçılarımızı daha çok etkileyecektir. Kalovaksiyalılar karanlıkta eğitildikleri için bunu düşmanlarına karşı nasıl kullanacaklarını biliyorlar. En iyi şansımız gündeğümü. Ortılığı görecektir kadar aydınlık olur ama muhafızlar henüz vardiya değişimi yapmamış olur. Yorgunluklarından dolayı çarpışmaya hazır olmazlar. Onların yerine gelen muhafızlar dinlendikleri için vardiya değişimine kadar biraz zaman kazanırız."

"Peki ya köleler?" diye sordum. "Onlar nerede olacak?"

"Bir kısmı madenlerde olur," dedi Heron. "Gece devriyesi daha ufaktır ama yine de olur. Geri kalanlar da burada, barakalarda olacaktır." Søren'in haritasında madenin hemen yanındaki bir yeri gösterdi.

Başımı salladım. "Bu konudaki fikirlerine güveniyorum," dedim Søren'e. "Gündeğümünde saldıracağız."

Hepsine tek tek baktım. "Akşam yemeği zamanı, gidip yemek yiyin," dedim. "İşiniz bitince plan yapmaya zamanımız olacak."

Herkes masadan kalkıp sandalyeler ahşap zeminde sürünürken ben yerimden kıpırdamadım. Yemeği midemde tutamayacak kadar gergindim ve gemidekilerin beni böyle kararsız ve korku içinde görmesini istemiyordum.

"Blaise," dedim diğerleri sırayla kamaradan çıkarken. "Biraz bekler misin?"

Blaise eşikte donup kalsa da bana bakıp içeri girdi. Artemisia da durup başını salladıktan sonra dışarı çıkıp kapıyı kapadı ama her ihtimale karşı orada bekleyeceğini biliyordum. Düşüncesi bile canımı sıktı ama yanımda olmasına minnettar olduğumu fark edince canım daha çok sıkıldı.

Başta ikimiz de konuşmadık, hava ağırlaştı. Sta'Crivero'dan çıktığımızdan beri pek konuşmamıştık, tabii kimin kimden kaçtığından ya da bunun bilinçli olup olmadığından emin değildim. Savaşa hazırlanırken başka şeylerle meşguldük. Ama bunu düşünürken Søren'in her gece odama gelmesine ve kollarında uyumaya zaman bulduğumu hatırladım. Blaise'in bunu bilip bilmediğini merak ettim ama şüphelendiğini tahmin ediyordum.

Boğazımı temizledim. "Bu plan hoşuma gitmiyor," dedim.

Bir süre sessizce bekledi. "Sence benim hoşuma gidiyor mu?" diye sordu sonunda. "Sence hayatımı tehlikeye atmak hoşuma mı gidiyor?"

"Bence kahraman olma fikri hoşuna gidiyor." Ağzımdan kaçıvermişti.

Blaise tokat atmışım gibi geri çekildi. "Bu benim fikrim değildi, Theo. Artemisia'yı, Heron'u ve Søren'i duydun. Hepsi de bunun en iyi şansımız olduğunu düşünüyor. Sen de öyle olduğunu biliyorsun."

"Bu, bunu yapmanı istediğim anlamına gelmiyor," dedim.

Blaise can yakıcı bir süre öylece dikildi. "Bana bu yeteneği Glaidi'nin verdiğine inanıyor musun?" diye sordu.

"Mina dedi ki..."

"Mina'nın ya da Sandrin'in, Heron'un ya da Art'ın ne dediğini sormuyorum. *Senin* neye inandığını soruyorum."

Dudağımı ısırdım. "Evet," dedim. "Glaidi'nin seni kutladığına inanıyorum."

“O zaman bu yeteneği kullanmamak hakaret olur,” dedi Blaise umutsuzca gülümseyerek. “Bu yüzden buradayım. Bırak da yapayım.”

Başımı iki yana salladım. “Benim iznime ihtiyacın yok, Blaise,” dedim. “Diğerleri seninle hemfikir. Ezici çoğunluk sağlandı.”

“Bunun önemi yok,” dedi. Bir süre kendisiyle mücadele ettikten sonra elimi tutup sıktı. Teni her zamanki gibi sıcaktı ama ben de elini sıktım. “Sen istemezsen yapmam.”

Bu acımasız bir teklifti ve bir yanımda bunu dile getirdiği için ondan nefret ediyordu çünkü buna doğru cevap veremezdim. Onu ne durdurabilir ne de ona rıza verebilirdim.

“Sen kendini biliyorsun,” dedim zoraki gülümseyerek. “Sen bunu yapabileceğine inanıyorsan ben de inanıyorum.”

HAYALET

Gemimiz filonun önünde yol alırken ay, ihtiyacımız olan bütün ışığı bize veriyordu. Diğerleri güvenli olduğuna dair sinyal vermemizi bekleyecekti. Geminin pruvasında Heron, Artemisia ve Blaise omuz omuza duruyor, üç Kalovaksiya gemisinin kıyıda devriye gezdiği ufka bakıyorlardı. Søren ve ben geride durmuş, bir mucize bekliyorduk.

Søren'in eli kılıcının kabzasında, gözleri Blaise'deydi. Blaise gerçekten kontrolünü kaybederse Søren'in verdiği sözü tutup tutmayacağını sormama gerek yoktu, hiç tereddüt etmeden yapacaktı ama ben de onu durdurmak için elimden geleni yapacaktım.

Herkesi tehlikeye atsa bile mi? diye fısıldayan içimdeki sesi duymazdan geldim. O noktaya gelmeyecekti. Gelmemeliydi.

Gemide görev başında olmayan herkes üçünü izlemek için Søren ile benim arkamda toplanmıştı; belli ki hep birlikte nefesimizi tutmuş, sonunda bırakacağımız anı bekliyorduk.

Önce Heron başladı ancak bunun tek göstergesi omuzlarının gerilmesi idi. Ancak etkisi anında başladı, gemiye yayıldı ve hepimizi içine aldı. Heron yeteneğini benim üstümde her kullandığında olduğu gibi bütün bedenim uyuşmuşça-

sına benim karıncalanmaya başladı. Hızla arkama bakınca diğerlerinin de bunu hissettiğini anladım; bazıları hayretle bedenlerine bakıyor ve görünmez olmasını izliyorlardı.

Ancak bu his, Heron'un sadece beni görünmez yaptığı zamanki kadar güçlü değildi. Tek başına bütün gemiyi görünmez yapacak kadar güçlü değildi. Fakat onun yeteneği ve gecenin sağladığı doğal örtü birleşince görülmemiz imkânsız olmalıydı.

Sıra Artemisia'daydı ve onda Heron'da bulunmayan bir tiyatro yeteneği vardı. Artemisia kollarını kaldırıp dalgalar derhal hızlanınca arkamda toplanan kalabalık soluğunu tuttu. Art gemimizi mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir hızla ufukta görünen Kalovaksiya gemilerine götürürken parmaklarından sihirli, ince bir sis süzülüyordu. Ayışığında her hareketi, kollarını her savuruşu, bileğini her büküşü, okyanusun kıızıymış gibi akıp gidiyordu.

Kılıçla dövüşmesini izlemek gibiydi.

Arkasında toplanan kalabalık hayranlıkla fısıldaştı; gemimiz denizin üstünde uçuyor, mükemmel bir dalgayla itiliyordu. Plan işe yarıyordu. Artemisia, Heron görünmezliğimizi tutamayacak kadar zayıf düşmeden bizi yeterince yaklaştıracak tabii. Merak ettiğimiz, uygulamaya koymadan önce test edemediğimiz teori buydu işte. Son aşama burasıydı. Blaise'in yeteneğini kullanabileceği kadar yaklaşmamız gerekiyordu.

Küçük, aptal bir yanımla o konuda başarısız olmamızı umuyordu; Heron görünmezliğimizi sürdüremeyecek, Kalovaksiyalılar bizi görecekti ve daha az sihirli bir savaşa girecektik, en azından Blaise yeteneğini kullanmayacaktı. Hayatını riske atmayacaktı.

Duam tutmadı. Artemisia'nın dalgası bizi hızla Kalovaksiya gemilerine yaklaştıtırırken Heron da Blaise bedeni

sarsılarak öne gidene kadar gücünü kullanmayı sürdürdü. Mücevher kakmalı bileziği cebinden çıkarıp sımsıkı tuttu.

Daha önceki cesaret gösterisine rağmen korktuğunu fark ettim. Ben istemsizce ona yaklaşıncı kolumdan tuttu.

“Kahramanca bir şey yapıyor,” dedi alçak sesle, gözünü Blaise’den ayırmadan. “Bunu ondan esirgeme.”

İtiraz etmek istedim ama yapamadım. Søren haklıydı, Blaise’in cesur ve ölü olmasındansa korkak ve hayatta olmasını tercih ederdim ama bu karar bana düşmezdi. Bu yüzden elimden gelen tek şeyi yaptım: İzledim.

Enerjisi tükenen Heron arkaya tökezleyince Artemisia kollarını indirip onu tuttu. İkisinin de sihri söndü ama artık ihtiyaç kalmamıştı. Kalovaksiya gemileri artık güvertelerinde koşturan gemicilerin hatlarını seçebileceğim, telaşlı bağırışlarını duyabileceğim kadar yakındı. Farkında olmasalar da artık çok geçti. Yakında fark edeceklerdi.

Bedeni ikiye ayrılıyormuş gibi zorlanan Blaise geminin korkuluklarına tutundu. Gemimiz o kadar sessizdi ki arkamdaki kalabalıktan gelen her bir nefesi, geminin gövdesine vuran her dalgayı, uzaktan gelen her Kalovaksiyaca küfrü ve emri duyabiliyordum.

Blaise elini kaldırıp önüne, hemen karşıımızdaki geminin ortasına doğru doğru uzattı. İnce gömleğinin altındaki sırt kasları derisini yırtıp çıkmak istercesine kasılıyordu. Bir çatırtı havayı yıldırım gibi yarıncı her biri öncekinden daha güçlü ve ardı ardına çatırtılar duyuldu. Saniyeler sonra onu gördüm; Kalovaksiya gemisinin gövdesi parçalanıyor, ahşap parçaları kırılıp şapı diye suya düşüyordu. Paramparça olan gemi batarken mürettebat bağırmaya, çanlar çalmaya başladı. Diğer gemileri uyarmak için yaptıklarını anladım.

Soldaki gemi alarmı duyup birinci geminin yardımına koşmaya çalıştı ama Blaise buna hazırlıklıydı. Diğer elini

de onlara uzattı. Bedeninden geçen güç öyle kuvvetliydi ki ayakta durabilmek için bütün ağırlığını korkuluğa vermek zorunda kaldı. Bütün bu yıkım korosunun içinde bile nefes nefese kaldığını, acıyla inlediğini duyabiliyordum.

“Bu kadarı çok fazla,” dedim Søren’e. “Daha fazlasını yapamaz.”

Ama ben bunu söylerken ikinci gemi de bir önceki gemi gibi parçalanmaya ve enkaza dönüp mürekkep siyahı denize batmaya başladı.

Bizim tarafımızda tek bir ölüm olmadan iki gemiyi batırmıştık, bu kadarı yeterliydi. Ancak Blaise için yeterli olmayacaktı. Dikkatini üçüncü gemiye vermeden önce de bunu biliyordum. Soylu kardeşlerinin aksine, üçüncü gemi diğer ikisini kurtarmak için herhangi bir teşebbüste bulunmadı. Kaçtı.

“Bırakalım gitsinler,” dedim Søren’e ama o gözünü Blaise’den ayırmadan başını iki yana salladı.

“Destek bulup geri dönebilirler,” dedi. “Bunu göze alamayız.”

Blaise de bunu biliyor olmalıydı. Enkaza dönen gemileri bırakıp kaçana odaklandı.

Derin, içini titreten bir nefes alırken omuzları sarsıldı, sonra ellerini bir kez daha kaldırdı. Göğü yırtacak kadar yüksek sesle vahşi bir hayvan gibi haykırdı. Ellerinden akan güç bizden onlara uçan bir ışın değildi. Gelişigüzel ama bir o kadar vahşi bir tornado havayı yarıdı.

Darbenin en büyük kısmı kaçan Kalovaksiya gemisine geldi, ben daha gözümü kırpamadan bir kıymık yığınınına döndü ama bizim gemimiz de hasar aldı. Arkamdaki kalabalık çığlıklarla kendilerini yere atıp parçalanan gemiden başlarını korudular.

“Blaise!” diye bağırdım ama bu kargaşada sesimi duyuramadım. Tepemde kopan bir parça üstüme gelmeye başladı. Donakaldım, kıpırdayamadım ama belime sarılan bir kol beni hızla oradan uzaklaştırdı.

Søren kılıcını çekip, “Herkes geminin kış tarafına, sandallara götür,” dedi.

Kılıcı tutan kolunu yakaladım. “Hayır,” dedim içimden kopan bir feryatla.. “Ne yaptığının farkında değil, yapma...”

“Theo, etrafına bak. Hepimizi öldürecek,” dedi Søren boştaki eliyle gemiyi göstererek. “Bunu o istedi ve bu isteğine saygı duyacağım.”

Yutkundum, gözyaşlarım gözlerimi yaktı. “O zaman bırak ben yapayım,” dedim sesim titreyerek. “Bunu ona borçluyum, Søren.”

Søren bir bana bir Blaise’e baktı. Bir saniye sonra başıyla onaylayıp kılıcı bana verdi. “Unutma, sertçe ve tek seferde sapla, çabuk olsun.”

Başımı salladım. Arkasını dönüp yolcuları geminin kış tarafına götürünce hançerimi sırtına sapladığımda söylediği sözlerin hemen hemen aynısını söylediğini hatırladım.

Kendimi hazırlayıp Blaise’e yaklaştım, sarsıntılar bedeninin içinden geçip kaslarının kasılıp seğirmesine sebep olurken hâlâ geminin korkuluklarına tutunuyordu. Heron ve Artemisia iki yanında durmuş, yorgunluktan ona bağırarakla yetiniyorlardı ama sesleri gürültüye karışıyordu.

Bu kılıç Artemisia’yla talim yaparken kullandığım kılıçlardan daha uzundu ve ucu güverteye sürtünüyordu. Gemi yan yatınca tökezledim, dik durabilmek için kılıca baston gibi yaslandığım sırada diğer gemi de yan yattı. Blaise’e yaklaştıkça sanki kumun içinden geçiyordum ama gözlerimi ondan ayırmadan adım adım ilerledim.

Uzakta bir yerden Artemisia'nın adımı haykıran sesini duydum ama binlerce kilometre uzaktaymış gibi geliyordu. Her şey öyle geliyordu. Sanki dünyada yalnızca Blaise, ben ve elimdeki kılıç vardı.

Aramızda simşekler çatırdadı. Omzuna dokundum; geçen seferki gibi olmasını, dokunuşumun onu sihirden ya da Glaidi'den ya da onu kontrol eden her neyse ondan çekip almasını umuyordum hâlâ. Ancak başını çevirip benimle göz göze geldiğinde o gözlerde Blaise'e dair hiçbir şey yoktu. Hoa'nın ruhu bedenini terk ettikten sonraki fersiz gözleri gibiydi. Bana bakıyor fakat beni görmüyordu.

"Blaise," diye fısıldadım.

Ayağımın altındaki güverte tahtaları çatırdamaya, meyve kabuğu gibi soyulup uçuşmaya başladı.

Sta'Crivero'daki gibi değildi. Orada içinden çekip çıkarabileceğim kadar Blaise kalmıştı ama şimdiki hali insandan çok, ulaşılmaz, kurtarılamaz bir sihirdi. Gözyaşlarımı bastırıp titreyen ellerimle kılıcı kaldırdım.

Kılıcımın ucunu sırtına bastırırken yeniden Ampelio'nun başında dikiliyormuşum gibi hissettim. Onu daha fazla acı çekmemesi, kendime daha fazla acı vermemek ve isyanın ayakta kalması için öldürmüştüm. Bu seferkinin ondan ne farkı vardı?

Tek bir gözyaşı dahi dökmemek için gözlerimi sımsıkı kapadım. Ne yapacağımı biliyordum; Søren'in dediği gibi kılıcı tek seferde ve sertçe göğsüne saplayacaktım.

Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Kılıcı sımsıkı tuttum.

Hamlemi yaptım.

Kılıç elimden uçunca darbenin şiddetiyle yere düştüm. Biraz sonra anladığımda zaman adeta yavaşlamıştı.

Artemisia, Søren'in kılıcını almış, sivri ucundan tutuyordu. Parmakları keskin kenarına batıyor, dökme demiri kanıyla boyuyordu. Ancak duyabildiğim bir ses ve gırtlaktan gelen bir hırıltıyla Blaise'in üstüne atılırken kalbim sıkıştı ama kılıcı saplamak yerine başının üstünde döndürüp ağır kabzasını var gücüyle Blaise'in kafasına indirdi.

İkisi de yere düşünce gemiye sessizlik çöktü.

Blaise bilincini kaybedip tehlike kontrol altına alındığında geminin aldığı hasarı değerlendirdik. Neyse ki büyük ölçüde Blaise'in yakınındaki bölgelerle sınırlı kalmıştı; üst güverte, direkler, korkuluklar. Alt güvertede su fışkıran delikler vardı ama onları onarmak kolaydı.

Artemisia ilerleme raporunu verirken, "Yelkenler olmadan fazla uzaklaşamayız," dedi. Gidip bizzat bakmamıştım. Heron ve Søren, Blaise'in bilinçsiz bedenini kamarasına getirirken ben de onlarla gelmişim ve o zamandan beri üç saattir buradan ayrılmamıştım.

Blaise'in hareketsiz yüzünden gözümü ayırmadan, "Çok uzaklaşmamız gerekmiyor," dedim. "Kıyıya bir buçuk kilometre mesafedeyiz. Oraya yanaşırız. Sandalımız da var."

Artemisia bir bana bir Blaise'e bakarak başını salladı. "Diğer gemilere haber yolladık; bizimle orada buluşacaklar. Bir saat içinde karaya çıkarız."

Ben karşılık vermeyince devam etti.

"Biraz dinlen, Theo. Uzun bir gün olacak," dedi şaşırtıcı derecede nazik bir sesle. Buna rağmen tepem attı.

"Sence Blaise bu haldeyken uyuyabilir miyim?" diye bağırdım. "Bir daha uyanmayabilir, Art ve..." Sesim çatlayınca derin bir nefes aldım. "Sen orada olmasaydın bu ihtimal bile olmayacaktı."

İtirafım fısıltı gibi çıkıp havada asılı kaldı. Art yanıma oturunca şilte esnedi.

“Bence nişan alma kabiliyetini çok abartıyorsun,” dedi.

Ortamı yumuşatmaya çalıştığını biliyordum ama şakasını bile anlamıyordum.

“Vurup bayıltmanın onu durduracağını nereden biliyordun?” diye sordum.

Artemisia iç geçirdi. “Bilmiyordum,” dedi. “Sadece tahmindir; gelişigüzel, tehlikeli bir tahmin. İşe yaramasaydı isteğine uyup onu öldürecektim. Sadece... denemeye değermiş. Ben...” Sesi kısıldı, bir süre sustu. “Birini daha kaybetmek istemedim.”

“Ben de,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Ama beni, iş o noktaya gelince onu öldürmeye kalkışmaktan alıkoyamırdı.”

Artemisia omzuma dokunarak beni şaşırttı.

Ondan beklenmeyecek kadar yumuşak bir sesle, “İnsanlar tehlikedeydi, Theo,” dedi. “Sen ülkeni her duygularının üstünde tuttun, bu utanılacak bir şey değil. Blaise seni anlar.”

Sözleri tenime kıymık gibi batsa da başımı salladım.

Çünkü evet, Blaise bana hak verirdi. Ama rollerimiz değişseydi aynı seçimi yapmazdı.

Bir süre sonra Blaise’in gözleri açılınca yüreğime çöken gerginlik de çözülürdü.

Gözlerini iki kez kırptıktan sonra koyu kahverengi bakışları bana odaklandı.

“Theo,” dedi adımı dua gibi söyleyerek. Hatıralarının geri geldiğini görebiliyordum. Sta’Crivero’da kontrolünü kaybettiğinde anlatmıştı; kendi bedeninde değilmiş gibi hissettiği halde her şeyi görebildiğini söylemişti.

“Herkes iyi mi?” diye sordu sonunda.

“Kimse ölmedi,” dedim. Rahatlayınca omuzları gevşedi. “Gemideki hasarı çabucak onardık. Kıyıya çıkmak için sandalları hazırlıyoruz.”

Blaise başını sallayıp oturmaya çalıştı. Olup bitenleri, nasıl hâlâ hayatta olduğunu sormasını bekledim. Bilincini kaybettikten sonra olanları biliyorsa elimle kılıç tuttuğumu da hatırlıyor olmalıydı. Bunu gözlerindeki yansımada, bana bakışındaki kararsızlıkta görebiliyordum. Dilinin ucuna kadar gelen soruyu sormaktan vazgeçtiğini görebiliyordum.

Zihnini netleştirmek ister gibi başını salladı. “Diğer gemilerden haber var mı? Vecturialılar ve Gorakililerden?” diye sorup konuyu daha kolay, daha nesnel şeylere getirdi.

“Hayır,” dedim. “Ama gelecekler. Geç kalsalar onlar gelene kadar savaşmamıza yetecek kadar askerimiz var.”

“Ona neden güveniyorsun?” diye sordu biraz sonra. Beni hazırlıksız yakaladı ama belli ki bir süredir bunu düşünüyordu. “Şef Kapil’i anlarım. Ona bir iyilik yaptın, o da karşılığını veriyor. Ya Erik? O ne istiyor? Onu gerçekten tanımıyorsun bile, değil mi?”

“O da bizim istediğimizi istiyor,” dedim. “Mültecilerin de istediğine inandığımız şeyi. Ülkelerimizi baştan inşa etmeyi. Vatanımızı kurtarıp sevdiklerimizi korumayı. Bir de tabii ki intikam almayı.” Hoa’yı düşününce göğsüm sıkıştı. Erik henüz bilmiyordu. Heron altınla bu haberi ona vermememiz gerektiğini söylediğinde izin vermemiştim. Bazı şeyler yüz yüzeyken söylenmeliydi.

Blaise keyifsiz bir sesle güldü. Baş ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. “İntikam,” dedi dar karyolasının baş tahtasına yaslanarak. “En masum sebep sayılmaz, değil mi?”

Sözleri beni rahatsız etti. “Sebebinin masum olup olmaması değil, güçlü olması önemli ve intikam en güçlü sebeptir,” dedim.

Bir süre bana baktı. “Tam Kalovaksiya bakış açısı,” dedi sonunda. İşte, iğneleme.

Blaise ölmeye hazırdı, Artemisia ya da Søren’in o kılıcı saplayıp hayatına son vermesini bekliyordu çünkü onlar böyle insanlardı ve yaptıkları şey de buydu. Ama ben öyle değildim, bunu yapan kişi de ben olmamalıydım.

Omuz silkip gözlerimi kaçırdım. “Olabilir,” dedim alçak sesle. “Belki de bu yüzden Erik, Søren ve ben birbirimizi bu kadar iyi anlıyoruz; üçümüzü de farklı şekillerde de olsa Kayzer büyüttü. Kimsenin böyle büyümesini istemem ama üçümüz de zayıf değiliz.”

Bu bir özür değildi ama Artemisia’nın söylediklerinden sonra özür dilemeyi kendime yediremedim.

“Kendini tehlikeye atmamanı söylemiştim, Blaise,” dedim gözlerine bakmadan. “Siz ısrar ettiniz; sen, Artemisia, Heron ve Søren. Buna degeceğini düşündün, belki de hâlâ öyle düşünüyorsun. Ama az kalsın hepimizi öldürüyordun, ben de bizi kurtarmak için yapmam gerekeni yapacaktım.”

“Bunu Søren’den istememin bir sebebi vardı,” dedi sert ve alçak bir sesle. “Onun ruhu zaten kapkara; daha önce insan öldürdü...”

“Ben de öldürdüm,” dedim sözünü kesip onu ürküterek.

“Aynı şey değil. Ampelio...”

“Tam olarak aynı şey,” dedim kararlılıkla. “Ampelio’yu kendimi kurtarmak ve ayaklanmayı güçlendirmek için öldürdüm. Bu kez de aynı tehlike vardı ama daha da büyüktü. Bir iki dakika daha bekleseydim yüzlerce insan hayatını kaybedecekti. Daha önceki gibi seni geri getirmeye çalıştım ama

sen orada yoktun ve daha fazla bekleyemezdim. O yüzden yapmam gerekeni yaptım. Kendini de bizi de tehlikeye atmaya kalkışırsan yine yaparım.”

Blaise bir süre ellerine bakıp sessiz kaldı. “Benden korkuyor musun, Theo?” diye sordu ancak duyabileceğim kadar alçak sesle.

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama vazgeçtim. “Evet,” dedim dürüstçe. “Senden korkuyorum.”

Blaise incinmiş ancak şaşırmamıştı. “Üzgünüm. Bunu hiç istemezdim.”

“Biliyorum,” dedim. Elini tutmak istesem de kendimi tuttum. Bahane bulmaya çalıştım ama aslında ona dokunmak istemiyordum. Teninin sıcaklığını hissetmek, gözlerine bakıp önceki gibi boş suratını ve korkunç bir güçten ibaret halini görmek istemiyordum. Öldürme gücü olan bir yabancı. Ondan korkuyordum ve nasıl korkmayacağımı bilmiyordum.

“Yarınki çatışmaya girmeni istemiyorum,” dedim.

Blaise’in kaskatı kesilse de bana bakmadı.

“Gücümü gördün, Theo. Savaş meydanında yapabileceklerimi düşünsene. Tanrılar beni silaha dönüştürdü ve senin de beni o şekilde kullanman gerekiyor.”

Başımı iki yana salladım. “Çok sayıda masum insana da zarar vereceksin.”

Blaise dişlerini sıktı. “Tanrılar buna izin vermez.”

“Bugün görmesem inanırdım,” dedim. “Ateş madenini alacağız, sonra toprak madenini alacağız ve orada ne yapılması gerektiğini, sana nasıl yardım edeceğini, yeteneğini kendine ve bize zarar vermeden nasıl kullanacağını öğretecek birini bulmak için tanrılara dua edeceğiz.”

“Sen benim kraliçemsin, Theo,” dedi Blaise alçak sesle. “Kalmamı emredebilirsin.”

“Biliyorum,” dedim. “Bunu yapmayacağım. Ama bunu senden istiyorum ve doğru şeyi yapacağına inanıyorum.”

Anlaşılmaz bir ifadeyle bana baktıktan sonra sertçe başını salladı.

Onu kamarasında bırakıp kapıyı kapattıktan sonra rahat bir nefes aldım.

HAZIRLIK

Sandallar bizi Astrea kıyısına, vatanımıza getirdi. Hayatımın büyük kısmı boyunca düşmanlarım tarafından yönetildiği halde yine de onu görmek insana moral veriyordu. Bu kayalık kıyılar ve arkalarında yükselen yeşil tepeler, yukarıda hızla aydınlanan karanlık gökyüzü; hepsi benim bir parçamdı, etimden, kemiğimden ya da kanımdan daha derin bir parça. Astrea benimdi, ben de onundum.

Bütün savaşçıları karaya çıkarmak için bir düzine git gel yapılması gerekti, tabii gerçekten savaşçı denebilirse. Søren ve Artemisia son iki haftada iyi antrenman yaptıklarını söyleseler de diğerleri hâlâ sivildi; fırıncılar, öğretmenler, çömlekçiler ve diğerleri. İçlerinden bazıları dede olacak yaşıyordu ama on dört yaşında çocuklar da vardı. En azından farklı, daha adil bir dünyada yaşayacaklardı. Hepsi mücadele etmeyi seçmişti, çok çalışmışlardı ve sağ çıkamayacaklarını bilerek bu savaşa giriyorlardı.

Bu iş sona erdiğinde ellerim daha fazla kana bulanmış olacaktı, nasıl sona ererse ersin. Onları bu savaşa yollamakla ölüm fermanlarını veriyordum.

“Bunu nasıl yapıyordun?” diye sordum Søren’e, büyük bir kaya yığınının üstünde oturan savaşçıların sıraya girmesini izlerken. Kaşlarını çatınca açtım. “Taburlara komuta ederken. Herkesin hayatta kalmayacağını biliyordun, kazanacağından emin olduğun bir savaşa giderken bile. Bazılarının öleceğini biliyordun. Onları nasıl gönderdin savaşa?”

Toplanan birliklerden gözünü ayırmadan düşündü. Yüzü taş gibiydi. Bir zamanlar bundan ibaret olduğunu düşünürdüm –sert, hissiz bir kabuk– ama artık biliyordum. Bu ifadenin bir zırh olduğunu ve kendini savunmasız hissettiğinde bu zırhı giydiğini biliyordum.

“Galiba hiçbir zaman kendimi onların komutanı gibi görmedim; emir verirken bile. Biz bir takımdık ve riskleri bildiklerine ve bir seçim yaptıklarına inanacak kadar saygı duyuyordum onlara. Onların seçimine saygı duyuyordum.”

“Ama onlarla beraber çarpıştın. Onlardan istediğin şey senin de vermeyi kabul etmediğin bir şey değildi. Ama ben savaşmalarını emrederken güvenli bir mesafeden izliyorum.” Sesimdeki öfkeyi bastıramıyordum.

Kalabalıkta mavi saçları dikkat çeken Artemisia’yı gördüm. Emirler veriyor, insanları sıraya sokup gruplara ayırıyordu. Başka bir hayatım olsa onun kadar çetin biri olabilir miydim? Savaşa katılıp bir düşman denizinde kolayca ve incelikle yolumu bulur muydum?

Belki bir zamanlar benim de öyle bir yolum vardı ama şimdi yoktu.

“Onlar senin peşinden geliyor, Theo,” dedi Søren. “Onların yanında dövüşemezsin ama istedikleri gibi bir lider olabilirsin, bunun için onların seçimine saygı duymalısın. Onları savaşa göndermek ve çoğunun geri dönmesini sağlamak için elinden geleni yapmalısın. Ölenleri de yaşamaktan gurur duyacakları bir dünya için mücadele ederek onurlandırmalısın.”

İkimiz de bir süre konuşmayınca söyleyeceklerinin bittiğini düşündüm. Ben ona teşekkür etmeye hazırlanırken devam etti.

“Ben bunu başaramadım,” diye itiraf etti. “Onları savaşa yolladım ve onlara saygı duydum, orası doğru ama onları hiç istediğim gibi onurlandıramadım. Aslında biz inandığımız bir şey uğruna savaşmıyorduk. Babam emrettiği için savaşıyorduk. Adamları onun açgözlülüğü ve kana susamışlığı yüzünden öldü, ben de buna göz yumdum. Ben bu vicdan azabıyla yaşayacağım ama sen bunu yaşamayacaksın.”

Boğazım düğümlendi. Söylediklerine minnettar olsam da doğru olduklarından emin değildim. Kazansak bile, Astrea’yı geri alıp Kalovaksiyalıları yok etmeyi başarsak bile, kaybettiğim herkes için vicdan azabı çekmediğim tek bir günüm olmayacaktı; Ampelio, Elpis, Hylla, Santino, Olaric, Arşidük Etmond, Hoa. Onlar daha başlangıçtı ama bugünden sonra hepsinin adını ezberleyemeyecektim.

Çoğunluğun iyiliği için, diye hatırlattım kendime. Çoğunluğu kurtarmak için birkaç kişinin ölümü. Astrea’da köleleştirilmiş, kurtarabileceğimiz çok insan vardı ama fedakârlık yapmadan bunu başaramazdık.

Bu düşünceyle biraz rahatlasam da eskiden Kayzer’in savaşçılarından da *“çoğunluğun iyiliği”* uğruna öldüklerini hatırladım.

Søren’e döndüm. “Hâlâ babandan farkım olmadığını düşünüyor musun?”

Savaşçılara bakmayı bırakıp düşünceli yüz ifadesiyle bana baktı.

“Eskisi kadar değil ama yine de sık sık düşünmüyor değilim,” dedi. “Neden?”

Başımı salladım, sözlerimi bastırmak için dudaklarımı sıktım ama kaçmayı başardılar. “Bazen ben de onun gibi

miyim diye korkuyorum. Bende iz bıraktı, yalnızca bedenimde ya da zihnimde değil, ruhumda da. Bazen beni onun şekillendirdiğinden korkuyorum.”

Søren kaşlarını öyle bir kaldırdı ki neredeyse saçına karışacaktı. “Theo,” dedi alçak sesle. “Hayatımda babama senin kadar benzemeyen birini görmedim. Bundan korkman, halkını kaçınılmaz bir savaşa soktuğun için suçluluk duyman bile bunun kanıtı.”

“Ama...”

Elimi sıkıca tutup beni hemen susturdu. “Şu anda olduğun kişi babam sayesinde değil.. Onun yaptığı, seni değiştirmek için denediği her şeyin zıttısın. Bunu ona bağlama.”

Sözlerinin karnımda gitgide büyüyen karanlık çukuru rahatlatmaya faydası olmadı ama yine de bunları duymak hoşuma gitmişti. Elini sıktım.

“Senin için de aynısı geçerli, Søren,” dedim.

Søren küçük bir tebessümle karşılık verdi.

Galiba ikimiz de birbirimize gerçekten inanmıyorduk.

Güneş ufukta çizgiye dönüşünce kendimi küçücük hissederek kıyıda toplanan birliklerin önünde durdum. Ne kadar küçük olduğumu göstermemem gerektiği için dik durup onlara liderlik etmeye layıkmışım gibi savaşçılara baktım. Kendinden emin bir kraliçeye yaraşır şekilde konuşmak için sesime güç verdim. Onların sadakatini hak eden biriymişim gibi.

“Eve dönmek istiyorum,” dedim. “Evimiz neresi olursa olsun, hepimizin bunu istediğini biliyorum. Birçoğunuzun geri dönecek bir evi olmadığını da biliyorum; Kalovaksiyalılar gelince her yeri yıkıp yaşanmaz hale getirdi. Goraki işgalden sonra yaşamın mümkün olduğuna dair, ülkelerimizi yeniden inşa edebileceğimize dair umut verdi. Bunu yapamayacak olursanız Astrea’da siz yeni bir yuva teklif ediyorum.”

Biraz duraksadıktan sonra devam ettim.

“Bugün Kalovaksiyalılara karşı zaferimiz başlıyor,” dedim. “Bugün onlara bizi çok uzun zamandır çiğnediklerini, bizden çok fazla şey aldıklarını, çok fazla kişiyi yok ettiklerini söyleyeceğiz. Bugün onlara *artık yetti* diyecek ve intikamımızı almaya başlayacağız.”

Kalabalık tezahüratlarla coşarken biraz daha dik durdum.

“Bugün onlara kim olduğumuzu göstereceğiz. Astrea için,” diye bağırdım. “Goraki için, Yoxi için, Manadol için, Tiava için, Rajinka için, Kota için. Hep birlikte ayağa kalkacak ve zayıf olduğumuzu düşünmekle Kalovaksiyalılara ne kadar yanıldıklarını göstereceğiz.”

Bu seferki tezahüratlar kulakları sağır edecek kadar coşkuluydu.

VAHŞİLER

Savaş, ufukta kızıl güneş yükselirken başladı. Şaşkın bağrışmalar, alarm çanları, metalik çınlamalar, acı çığlıklar kampın çevresindeki dağların içinde yankılanıyor, yanımda Blaise ve Søren’le çarpışmayı izlediğimiz tepeye ulaşıyordu.

Fazla yaklaşılamazdık ama durum her an değişebileceği için stratejimizi ayarlayıp Artemisia ile Heron’a mesaj gönderecek mesafede olmamız gerekiyordu. Gerekirse geri çekilme emri verecek mesafede olmalıydık.

Fazla yukarıya çıkmadık, hiçbirimiz dağa tırmanmaya uygun şekilde giyinmemiştik. Ben yine kırmızı elbisemi giymiştim, kraliçelere en uygun elbisem oydu, Blaise ve Søren de savaşa girmeleri gerekirse diye ağır zırhlarını kuşanmışlardı. Böyle bir şey olmasını beklemiyordum ama ikisi de bir şey yapmadan oturmayı sevmiyordu.

Hiçbir şey yapmadan sadece izlemenin zor olduğunu ben de kabul ediyordum. Onlardan daha fazla savaşçımız vardı, beklediklerinden daha kalabalıktık ve puslu şafakta Kalovaksiyalılar hazırlıksız yakalanmıştı. Bir süre kazanan taraf bizmişiz gibi görünüyordu, karışık ordumuz eğitilmiş

savaşçıları yeniyor, madenlere ve yakındaki kampa ilerliyordu ama güneş ufuktan yükselmeden bu durum sona erdi.

Søren haklıydı: Kalovaksiyalılar sayı farkını kapatabilecek kadar becerikliydi. Şavaşçılarımızın boy ölçüşemeyeceği bir kararlılık ve güçle çarpışıyorlardı. Ancak Søren'in hazırlıklı olmadığı şey hence savaşçılarımızın enerjisiydi; herhareketlerini güdüleyen öfke ve çaresizlik onları çok daha güçlü ve çetin kılıyordu.

"Sağ çıkamayacaklarını biliyormuş gibi çarpışıyorlar," dedi sağ yanımdaki Søren korkuyla karışık saygılı bir ses tonuyla.

"Sağ çıkıp çıkmamayı *umursamıyormuş* gibi çarpışıyorlar," dedi sol yanımdaki Blaise.

Savaşçılarımızdan biri düştükçe içimde bir şey sıkışıyordu. İlk başlarda tanrılara dua ettim ama çok geçmeden sayıları arttıkça arttı; çok fazla kan, çok fazla ölü beden. Bir süre sonra kimin kim için savaştığı birbirine karıştı.

Ancak ilerliyor, madenlere ve dibindeki köle barakalarına yavaş yavaş yaklaşıyorduk; ikisinin de etrafı dökme demir kapılarla çevriliydi ve etraflarına muhafız barakaları kurulmuştu. Durduğumuz gözlem noktasından köle barakalarının büyük kısmı görünmüyor, yalnızca teneke damlar ve ince dumanlar görünüyordu.

"Hedefleri mal varlıklarını korumak olacak; madenleri ve köleleri," demişti Søren, saldırıyı planlarken. "Onları serbest bırakmak için geldiğimizi anlayacaklar. Bunu başardığımızda savaşı kaybedeceklerini de anlayacaklar."

Haklıydı. Kalovaksiyalılar madenlerin ve köle barakalarının etrafını sarıp kendi kışlalarını kaybetmek anlamına gelse bile hatlarını şiddetle müdafaa etmeyi sürdürdüler. Ordumuz üstlerine gelirken birkaç Kalovaksiyalı savaşçı, başta fark etmediğim bir binaya girip gözden kayboldu. Bu küçük

ve bodur yapı köle barakalarından ayrı duruyor, madenin arkasında gözlerden gizleniyordu. Etrafındaki çitlerin tepesi dikenliydi ve metali güneş ışığında tuhaf bir şekilde parlak bir kıvıltı-turuncu renkte parlıyordu.

Søren gözleriyle bakışlarımı takip ederek yutkundu. “Öğütölmüş ateş cevheriyle karıştırılmış demir,” dedi. “Bu yeni bir keşif; hiç bu miktarda uygulamaya konduğunu görmemiştım. Üretimi çok masraflı. Orada tuttıkları şey her neyse çok değerli olmalı.”

“Ya da her *kimse*,” dedi Blaise başıyla binanın girişini işaret ederek; muhafızlar yeniden dışarı çıkmışlardı ama yalnız değillerdi. Arkalarından sendeleye sendeleye on Astrealı geliyordu, onları birbirine bağlayan ayak prangaları yüzünden yavaş ve uyuşuk uyuşuk yürüyorlardı. Gün ışığına çıkınca büzölüp kollarıyla ışığı engellemeye çalıştılar.

Kalovaksiyalıların korumak için çok para harcadığı değerli Astrealılar. Hayır, bu korumak değildi.

“Vahşiler,” diye fısıldadım. Blaise elimi tutunca bu kez elinin ne kadar sıcak olduğunu hissetmedim bile. Gözümü bu insanlardan ayıramıyordum.

“Böyle bir ihtimal olduğunu biliyorduk, Theo,” dedi. “Bunun için hazırlık yaptık.”

Konuşamayacağımı bildiğim için başımla onayladım. Kalovaksiyalıların madenlerde tuttıkları vahşileri kullanma ihtimalini biliyorduk ve onlara nasıl karşılık vereceğimiz konusunda bir plan yapmıştık. Ordumuza verecekleri zararı azaltacak ama onları kurtarmayacaktı. Onları kurtarmanın bir yolu olmadığını bilsem de midem düğümlendi.

“Bakamayacağım,” dedim fısıldar gibi.

“Bakma,” dedi Blaise. Gözucuyla bakınca onun da sarardığını gördüm.

“Bakmalısın,” dedi Søren. O manzaradan bakışlarını kaçırmamaya çalışarak yutkundu. Neye baktığımızı bilen tek kişi oydu. Daha önce vahşilerin neler yaptığını görmüştü.

“Gerek yok,” diye çıkıştı Blaise. “Vecturia’da yaptıklarını duyduktan sonra gözünde canlandırabiliyordur.”

Søren utanacak kadar zarifti. “Ama anlamak önemli,” dedi kararlılıkla. “*Görmek de.*”

“Ne faydası var ki,” dedi Blaise ama sesinde vardı. Elimi tutan eli titredi; onu saran hava ışıldadı. Ben elini sıkınca hava yatıştı ama Balise gözlerini vahişerden ayırmadı.

Bunu görmemi istemediğini anladım. Akıbeti böyle olursa nasıl öleceğini görmemi istemiyordu. Kendisi de görmek istemiyordu; alegorik açıdan bakınca ölüm karşısında vakur davranmak kolaydı ama bu süreç insanın gözünün önünde gerçekleşince çok daha zordu.

“O senin zannettiğinden çok daha güçlü,” dedi Søren. Sesinde iğneleme yoktu ama Blaise öyle duymuştu. Nefret dolu gözlerle Søren’e baktı.

“Ben onun ne kadar güçlü olduğunu biliyorum,” dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. “Sen onun narin ve korunmaya muhtaç bir çiçek olduğuna inanırken de biliyordum.”

Søren karşılık vermedi ama çenesindeki bir kas seğirdi. Eli belindeki kılıca gitti. Artemisia’nın görevini üstlendiğini, Blaise bize tehlike arz ederse ne yapacağına dair talimatları aldığını biliyordum. Düşüncesi bile içimi bulandırdı. Søren’in Blaise’in tehlikeli değil, yalnızca öfkeli olduğunu anlaması gerekiyordu.

“Şu anda kendi kararlarını verecek durumda olduğuna inanıyordum,” dedim sakince.

Yutkunarak savaş meydanına, prangaları çıkarılan on Astrealıya baktım. Hezeyan geçiriyor, her adımda tökezle-

yip yalpalıyorlardı. Adamlardan biri iki büküm olup yere düşünce bir muhafız onu zorla ayağa kaldırdı.

“İlaç vermişler,” dedi Søren alçak sesle. “Bu sayede talimatları uygulayıp daha kolay yönlendirilebiliyorlar.”

Kalovaksiyalı komutanlar onlara cevher verince susuzluktan ölüyormuş gibi aldılar.

Erik’in bana vahşileri anlatırken, “*Onları çığırlarından çıkarmak için*” dediğini hatırladım. Ama bu taşların onları nasıl etkisi altına aldığını anlatmamıştı. Cevherlere dokunur dokunmaz içlerindeki bir şey canlandı. Vahşi ve insan olmayan bir şey. Hava sertleşti.

Vahşiler ellerinde cevherleri, kararsız adımlarla orduma yaklaştı. Hareketleri hâlâ ağır ve uyuşuktu ama artık o hareketlerde doğal olmayan bir enerji vardı. Sanki göremediğim bir kuklacı, ilerlemeleri için iplerini çekiştiriyordu.

Ordum tereddüt etti. Bu ihtimali göz önünde bulundurmamız ve böyle bir şey gerçekleştiğinde herkesin ne yapması gerektiği konusunda talimat vermemiz fark etmiyordu. Birkaç düzine savaşçının oklarını kırışte hazır tutmasının önemi yoktu. Yüz yüze gelince tereddüt etmişlerdi ve haksız da değillerdi. Sonuçta yaklaşan silüetler, vahşiler değildi. Bu, Kalovaksiyalıların uydurduğu bir kelimeydi. Onlar silah değil, insandı. İhtiyaç duyduklarında yardım edemediğimiz insanlardı. Onlara göstereceğimiz merhamet, kalplerine ok saplamaktı.

“Fırlatın,” diye mırıldandı Blaise, gözlerini onlardan ayırmadan. “Şimdi fırlatın.”

Ama manzaradan gözünü ayıramayan Søren konuşmadı.

Sonunda yayından bırakılan bir ok, bir vahşinin göğsüne saplandı. Aldığı ilacın etkisiyle tepkileri yavaşlayan vahşi, oka baktı. Suyu batarmış gibi yere yığıldı.

Bu ok büyüyü bozarken art arda başka oklar geldi; kimi ıskaladı, kimi hedefini buldu. Vahşiler art arda yere düşüyor, ellerindeki cevherle zararsızca yere yuvarlanıyordu. Onlar tek tek öldükçe kalbim sıkıştı. Onlar okun merhametiyle tek tek ölürken geriye yalnızca sekiz yaşlarında bir kız kaldı. Nasıl yürüyeceğini unutmuş gibi ayaklarını sürüyordu ve net göremeyeceğim kadar uzakta olsa da ağlıyormuş gibi bir hali vardı.

Oklar durdu ancak o durmadı. Bir adım daha attı, sonra bir tane daha, orduların arasındaki alanı geçti ama o kadar ufak tefekti ki sanki her an dağılıverecekti.

Blaise bile sessizdi ama hepimiz bu anı bekliyorduk; okun fırlayıp hedefini bulmasını, kızın acılarına son vermesini bekliyorduk.

Kimse yapmadı. Yapamadı.

Kız gelip cephe hattımızda durdu. Binlerce silahlı savaşçının karşısında daha da küçük görünüyordu. Kimseyi incitemeyecek kadar küçük. Ordum hızla geri çekildi ama çoğu o kadar hızlı kaçamadı.

Bir kıvılcım çaktı. Kız kıvılcım saçtı. Bir an ağlayan, ürkek, küçük bir kızken bir an sonra alev topuna dönüp kilometrelerce alanı kapladı. Yananlar çığlık atıyordu ama en çok haykıran oydu.

Geri geri tökezledim ve bütün gücümle direnip gözlerimi bu korkunç sahneden kaçırıp arkamı dönmemeye çalıştım. Beni öldüreceğini bilsem de izlemeye devam ettim.

Alevler aynı hızla sönerken geriye yalnızca yanan otlarla kaplı on beş metrelik bir alan ve yaklaşık otuz ceset kaldı; o micik siluet de dahil.

Kusacaktım. Elimi ağzıma götürdüm, miden yatışana kadar burnumdan nefes aldım.

“Daha kötü olabilirdi,” dedi Søren alçak sesle. “Çok daha kötüsü olabilirdi.”

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de ona tokat atmamak için kendimi zor tuttum.

Erik vahşileri, olup biteni, neye dönüştüklerini bana anlatmıştı ama hiçbir söz bu olayın gerçekliğine, insanların ne kadar vahşi olabildiğine, ölüme giderken nasıl haykırdıklarına hazırlıklı olmamı sağlayamazdı.

Ordum da benim kadar şoktaydı ve geç tepki verdi. Kalovaksiyalılar gecikmedi. İlerleme konusundaki kararsızlığımızdan faydalanıp birkaç yüz metre ilerleyerek arayı biraz kapattılar.

Ama ordum çok daha büyük bir öfkeyle taarruza geçti.

SAVAŞ

Savaş saatlerce sürdü ama başka vahşi olmadığı için mutluydum. Uyumak için gözlerimi yumduğumda o kızı uzun süre kâbuslarımda göreceğimi biliyordum. Sarsılan bir tek ben değildim; tüm engellere rağmen şu anda kazanmaya yakın taraf biz olsak da o olaydan beri Blaise tek kelime etmemişti. Yavaş ilerliyor, her santim toprak için mücadele ediyorduk ama en azından ilerliyorduk.

Güneş tepeye çıktığında köle barakalarına geldik, birkaç savaşçı gizlice içeri girip köleleri kurtardı. Hâlâ hayatta kalan Kalovaksiyalılar vardı –bütün gücüyle savaşan birkaç yüz kadar Kalovaksiyalı– ama savaşmak isteyen köleler de çarpışmaya katılınca her an teslim olmalarını bekliyordum. Kalovaksiyalı savaşçılar inatçı olsalar da kaybettiklerini an-larlardı.

“Aşağı insek mi?” diye sordum ama Søren kaşlarını çatıp elini kaldırdı.

“Ters giden bir şey var,” dedi çözemediği bir bilmece varmış gibi gözünü savaştan ayırmadan. “Şimdiye kadar teslim olmaları gerekirdi. Bu mantıklı değil.” Sustu, beti benzi attı. “Tabii takviye kuvvetlerin geldiğinden haberleri yoksa.”

Başımı iki yana salladım. “Bu imkânsız, Søren,” dedim. “En yakındaki askerler günlerce mesafede. Buraya zamanında gelmeleri mümkün değil.”

Søren ufku tararken alnı iyice kırıştı ama parmağıyla doğuyu işaret eden Blaise oldu.

“Orada,” dedi boğuk bir fısıltıyla.

Gözlerim işaret ettiği yeri takip edince içim ezildi. Kırmızılı Kalovaksiya ordusu, sıradağların arasından kıvrıla kıvrıla geliyordu.

“Bu hiç mantıklı değil,” dedim kendi kendime.

Søren dişlerini sıktı.

“Kral Etristo haberi babama uçurmuş,” dedi. “Aklıma gelen tek açıklama bu. O da parçaları birleştirip nereye gideceğimizi çözdü ve önceden haber yolladı. Buraya hiç acele etmeden geldik, hızlı bir gemi bunun yarısı zamanda başkente varmıştır.”

Yaklaşan birlikleri gördükçe iyice canım sıkıldı. Sonu gelmeyen kırmızılı birlikler giderek yaklaşıyordu.

“Sence kaç kişilerdir?” diye sordum Søren’e.

Søren gözlerimin içine baktı. “Çok fazla.”

Başımı salladım. Bu kadarını bekliyordum ama kulağımla duymak daha kötüydü.

“Geri çekilmeliyiz,” dedim. “Köleleri kurtardık, bu kadarı yeterli. Bu da zafer sayılır ve başka çaremiz yok. Burada kalırsak hepimiz öleceğiz.”

Søren başını salladı ama Blaise hızlı davranıp kayalıkların denize bakan tarafına koştu. Elini gözlerine siper etti.

“Durun biraz,” dedi. “Bu taraftan da gemiler geliyor.”

Karnıma bir darbe daha indi. “Kalovaksiya gemileri mi?” diye sordum sakın kalmaya çalışarak. Etrafımızı sardılarsa işimiz bitmiş demektir. Sadece savaşı değil, her şeyi kaybederdik.

“Hayır,” dedi Blaise bir süre sonra. Sesini yükseltti. “Hayır. Goraki bayrakları var.”

Erik. Tanrılarımın hepsine şükranlarımı yolladım ve Erik’e tanrılarını sorup onlara da teşekkür etmeyi aklıma yazdım.

“Bir de...” dedi Blaise başka yöne bakarak. “Başka gemiler de var. Bazılarında Vecturia bayrakları var, bir de, Theo... galiba Ejder Katili’ni de görüyorum.”

Dizlerimin bağı çözüldü; Søren elini omzuma koyup beni tutmasaydı yere yığılacaktım. Bir an sonra gülmeye başladığımı fark ettim. Sinirlerim boşaldığı için isterik bir gülmeydi bu ama yine de gülüyordum.

“Bu yeter mi?” diye sordum Søren’e.

“İki kamp, halihazırdaki gücümüze dört bin kadar daha asker eklenecek demek; birkaç yüz Vecturialı ve Ejder Katili’nin mürettebatı da var,” dedi kafasında hesap yaparak. Bir süre sonra başını salladı. “Olabilir aslında.”

“Hâlâ kaçabiliriz,” dedi Blaise. “Hepimiz kaçar, sonra da toplanıp başka bir madene saldırırız.”

Başını iki yana salladım. “Kayzer de bunu yapmamızı bekliyordur,” dedim. “Ondan kaçmamızı bekleyecektir; insanların ondan kaçmasına alışıktır. Onu bir daha bu şekilde utandırma şansını bulamayacağımızdan emin olacaktır. Ya şimdi ya da hiç.”

Blaise kasvetli gözlerle başını salladı. “Ordumuza haberi ileteceğim, neler olduğu hakkında onları bilgilendirip kurtarılan köleleri hemen silahlandırmalarını ya da güvenli bir yere ulaştırmalarını söyleyeceğim.”

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama bunun en iyi seçenek olduğunu biliyordum. Tek başıma gidemezdim ve Søren’in Kalovaksiyalı olduğunu anarlarsa ordum düşman olduğuna bakmadan onu derhal öldürebilirdi.

“Çabuk gel,” dedim onun yerine.

Blaise sert gözlerle uzunca bir süre aşağıdaki çarpışmayı izledi.

“Olmaz,” dedi alçak ve kararlı bir sesle, bana bakmadan. Sanki bu kelime aramızda yankılanmıştı oysa sadece kafamın içindeydi.

Olmaz. Olmaz. Olmaz. O anda Blaise’in daha önce bana hiç karşı çıkmadığını fark ettim. Pek çok kez farklı görüşlerde olsak da ben onun fikirlerini kabul edene kadar görüşünü savunmuştu ama ilk kez bu kadar net bir şekilde bana itiraz ediyordu.

“Blaise,” dedim ona yaklaşarak. “Biraz önce gördüklerimizden sonra...”

“Biraz önce gördüklerimizden sonra nerede olmam gerektiğini daha iyi anladım.” Alçak sesle konuşsa da sesinde bükülmez bir şey vardı. “Artemisia’ya yakın olacağım. Olur da kontrolümü kaybedersem kararı ona bırakacağım; isterse beni öldürür, isterse ben elimden geldiği kadarını öldürene kadar bekler.”

Biraz daha yaklaşıp yüzünü avuçlarıma alıp gözlerinin içine baktım. “Blaise, bunu yapamazsın. Yapmayacaksın. Sana emir veririm; burada kalmanı emrediyorum. Kraliçen olarak emrediyorum.”

Bunları söyler söylemez sesimin hiç de kraliçe gibi çıkmadığını fark ettim ama zaten o anda kraliçe değildim. Sadece sevdiği birine onu bırakmaması yalvaran, korkmuş bir kızdım. Bundan nefret ediyordum ama kendime engel olamadım.

Blaise yorgun gözlerle bana bakıp yutkundu. “Olmaz.” Bu sözcüğü söylemek onu öldürüyormuş gibi bir hali vardı.

Gözlerimi kırptıştırıp gözümü yakan yaşları bastırdım. Yaşlardan yanan gözlerimi kırptıştırıp gözüm yanıyordu. Onun için ağladığımı görmeyecekti.

“Bunu yaparsan seni asla affetmeyeceğim,” dedim acı bir sesle.

Gözlerini benden kaçırdı.

Omzunun üstünden Søren’e bakarak, “Biliyorum,” dedi. “Kaybedecek gibi olursak ne yapacağını biliyorsun, en küçük ihtimalde dahi.”

Søren’in sesi titriyordu. “Onu gemiye götüreceğim,” diye söz verdi.

Blaise benden kurtulup Søren’e nazikçe başını salladı. Sonsuz bir an boyunca bana baktı. “Seni seviyorum, Theo,” dedi.

“Sevseydin bunu yapmazdın,” dedim her kelimemi hançer ucu gibi sivrilterek.

Sözlerim canını gerçekten yakmış gibi geri çekilip bana sırtını döndü.

Aşağı inene kadar adını haykırdığımı duyduğu halde bir kez bile dönüp bakmadı.

Erik ve Ejder Katili, Kalovaksiya takviye kuvvetlerinden hemen önce geldiler ve birliklerin çarpışma anı kâbuslardan fırlayan bir kakofoni gibiydi. Metaller çarpışıyor, feryatlar havayı deliyor, savaş naraları birbirine karışıyordu. Hepsi dağlara çarpıp yankılanıyor ve etrafımı kuşatıyordu. Gözlerimin önündeki manzara hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bulanık bir beden ve kan manzarasıydı ama ben yalnızca bir kişiye bakıyordum.

Artemisia’nınki gibi dikkat çekici saçları olmadığı için Blaise’i kolay kolay seçemeyebilirdim ama öyle olmadı. Bu deliliğin içinde bile onu kolayca bulabildim; elinde kılıcı, her hareketinde dehşete düşüren bir vahşetle oradaydı.

Gözyaşlarımı bastıramadığımda Søren hiçbir şey söylemedi. Benden biraz korkmuş gibi bir hali vardı, biraz uzaklaşıp

fark etmemiş gibi davrandı. Daha önce ağlayan kadın görmediğini ancak fark ettim. Sonunda hıçkırıklarım kesilince konuşma cesareti buldu.

“Blaise korkusuz ama aptal değil,” dedi. Sözleri kesik kesik gelse de şefkatle konuşmaya çalışıyordu. “Ona bir şey olmaz.”

“Onun elinde değil,” dedim gözlerimi silerken. Sta’C-rivero’daki depremi hatırladım, onu uçurumun kıyısından çekmeden önce bütün kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu. Ya şimdi de aynı şey olursa kim çekecekti onu? Artemisia ordumuz için Kalovaksiyalılardan daha tehlikeli olduğunu düşünürse kılıcını saplayacaktı. Merhamet gösterdiğini düşünecekti.

Søren omuz silkti. “Şu ana kadar gördüğüm bütün vahşilerden daha fazla kontrol sahibi. Birkaç aksilikle gücü onu öldürmez.”

Haklı olduğunu biliyordum ama içim rahatlamıyordu.

Blaise bunca şeyden sonra beni bırakıp gitmişti. Sevdiğim herkesi kaybetmiştim, onu da kaybedemezdim.

“Theo,” dedi Søren.

“Ben iyiyim,” dedim gözlerimi silerek.

“O değil,” dedi Søren tereddüt ederek. “Sanırım... galiba babam burada.”

Bu sözler beni düşüncelerimden koparıp aldı. “Ne?” dedim gözlerimi kırıştıtırıp gözyaşlarımı tutarak. “Kayzer asla savaşa gitmez.”

“Çarpışmıyor,” dedi Søren gözlerini kısıp uzakta bir noktaya bakarak. “İzliyor, bizim gibi. Galiba Crescentia da yanında.”

Cress. Kalbim göğsümde çırpınırken Søren’in yanına gidip baktığı yöne baktım.

“Şurada,” dedi işaret ederek. “Şuradaki sıradağlarda, kayalıklarda. Gördün mü?”

Gördüm. Buraya getirmek için Kalovaksiya ordusunun büyük kısmının çok uğraştığı anlaşılan süslü tahtları görmemek zordu. Başlarının üstünde onları güneşten korumak için kırmızı ipekli bir örtü bile vardı. Tanıklık ettikleri şey sanki savaş değil de bir tür kutlamaymış gibi. Yüzlerini seçemiyordum ama böylesi daha iyiydi.

“Bu kadar yolu neden gelsin ki?” diye sordum Søren’e.

Søren biraz düşündü. “Çünkü kaçmakla onu küçük düşürdün,” dedi. “Senin mahvolduğunu görmek istiyor.”

Midem ekşidi. “Eh, bunu göremeyecek,” dedim. “Keşke daha becerikli bir okçu olsaydın, Søren. Bu işi hemen burada bitirebilirdik.”

Søren başını salladı. “Oku atmayı başarsam bile babam aptal değil. Bütün zırhlarını kuşanmıştır. Ama bizi görmelerine izin veremeyiz,” dedi beni de alıp dağın gölgesine çekerek. “Yoksa adamlarını peşimizden yollar.”

Kalbim göğsümü parçalarken başımı salladım.

“Søren, bana bir söz verir misin?”

Søren şaşırsa da başıyla onayladı. “Ne sözü?”

Yutkundum. “Olur da peşimizden gelir, bizi yakalayacak gibi olurlarsa beni öldür.”

Søren’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Theo, hayır,” dedi.

“Bir kere daha tutsak olmayacağım, Søren. Ya sen yaparsın ya da kendimi şu kayalıklardan atarım; gerçi ikincisi daha acılı olur, o yüzden senden istiyorum.”

Søren uzunca bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra başıyla onayladı. “İşler o noktaya gelirse,” dedi ama inandırıcı değildi.

Søren'le birbirimize sokulup saatler sonra savaş meydanındaki gürültü dinene kadar orada bekledik.

“Bitti mi?” diye sordum.

Søren şaşkındı. “Sanmam,” dedi. “Biraz bekle.”

Yüzükoyun yatıp sürünerek kayalıkların kıyısına gidip aşağı baktıktan sonra bana döndü.

“Bayrak sallıyorlar, çarpışma durmuş,” dedi kaşlarını çatarak.

“Teslim mi oluyorlar?” diye sordum hayretle. En tatlı rüyalarımda bile bu kadar kolayca teslim olunduğunu görmemiştim.

Søren başını iki yana salladı. “Sarı bayrak, müzakere yapmak için. Kayzer ordumuzun lideriyle konuşmak istiyor. Seninle konuşmak istiyor.”

MÜZAKERE

Dile getirmesek de Kayzer’le müzakereye Søren de benimle gelecekti. Bunu konuşmaya bile gerek yoktu. Søren müzakerenin kapalı bir yerde gerçekleşeceğini –muhtemelen maden amirinin barakasında– ve iki ordudan birer muhafızın dışarıda konuşlanacağını söyledi. Biz müzakere ederken iki taraf da kan dökmeyecekti.

Ancak ne beklemem gerektiğini bilsem de Kayzer’le yeniden aynı odada bulunmanın ne demek olduğuna dair iliklerime işleyen korkuyu üstümden atamıyordum; onunla aynı ortamda olmak, sesini duymak, bana bakması.

Bunu yapabilir miydim bilmiyordum.

Yapmak zorundaydım.

Artemisia bizim muhafızımız olacaktı. Kalovaksiyalı nöbetçi onu hafife alacaktı muhtemelen; öyle yapmasını umuyordum.

“Hançerin yanında mı?” diye sordu Søren alçak sesle. Kan gölüne dönen savaş alanından geçtik, yolda Kalovaksiyalı askerlerin bize saldırması ihtimaline karşı etrafımız bir grup muhafızla çevrilmişti. Askerler iki yanımızda olacak şekilde ayrılmıştı. Ateşkes sebebiyle artık çarpışmıyorlardı

ama barışçıl oldukları da söylenemezdi. Yay gibi gerilmiş, nefret dolu, umutlu ya da boş gözlerle geçişimizi izlediler.

Başımı salladım, elbisemin altında, belimde duran hançeri yokladım.

“İçeriye sokmama izin vermezler,” dedim. Kayzer’le aynı ortamdayken savunmasız olmak nefes almamı zorlaştırıyordu.

“Teknik olarak hayır,” dedi Søren. “Ama silahlı olmanı beklemedikleri için yalnızca benim üstümü arayacaklar. Onu bırakma ama ihtiyacın olmadıkça kullanma. Seni kışkırtmadan ona saldırırsan hayatınla ödersin.”

Korkumu yutkunup başımı salladım.

Artemisia sakın gözlerle bana baktı. “Zamanı geldi,” dedi. “Hazır mısın?”

“Hayır,” dedim dürüstçe. “Ama gidelim.”

Amirin barakasına girer girmez Kayzer’in varlığıyla boğuldum. Soğuk mavi gözleri bana dönünce tenim karıncalandı. O kadar rahatsız ediciydi ki tek başına olmadığını bir an sonra anlayabildim. Crescentia elini tutmuş, yanında oturuyordu, onu son gördüğümdeki gibi teni kül rengi, beyaz saçlarıysa çok narindi. Kavrulan boynunu ateş cevheri bir gerdanlık süslüyordu ama yarasını saklamıyor, aksine daha da göze sokuyordu. Başının üstünde yakut alevlerden siyah altın bir taç vardı.

Annemin tacı olduğunu anlayınca şoke oldum. Onu görmek bile parmaklarımın yanmasına yetti, söndürmek için yumruklarımı sıktım.

Cress’le göz göze geldiğimde kalakaldım ama Søren’in sırtımdaki eli ilerlemeye devam etmem için beni nazikçe itti; bocaladığımı görmelerine izin vermemek için.

Karşılarındaki sandalyeye temkinlice oturdum, Søren de yanımdaki sandalyeye geçti.

Aramızdaki sessizlik bir süre daha uzadı. Belli ki ilk konuşan bir şey kaybedecekti.

Sonunda Søren boğazını temizleyip Kayzer'e hitap etti. "Evlendiğinizi duydum, baba, tebrik ederim," dedi acı bir tebessümle ve Cress'e döndü. "Sana da, Leydi Crescentia, en içten taziyelerimi sunarım."

Kayzer'in yüzü kızardı ama Cress havayı yaran tarazlı sesiyle konuşan kişi oldu.

"*İmparatoriçe* Crescentia olacak o," dedi soğuk bir tavırla. "Sizi de tebrik etmemiz gerekmiyor mu?"

İlk konuşan Søren olabilirdi anca ilk kaybı veren Crescentia olmuştu çünkü zayıflığı ortaya çıktı. Savaşın ortasında binlerce insan ölmüşken bile hâlâ evlenmek istediği adamı kaybetmenin öfkesini yaşayan terk edilmiş bir kızdı.

Bunu kullanabilirdim.

"Henüz değil," dedim şerbet kıvamında bir tebessümle. "Astrea'yı aldığımda sarayda evleneceğiz."

Cress dişlerini sıkarken varlığının verdiği tedirginlik ve mide bulantısını bastırarak Kayzer'e döndüm.

"Teslim olma şartlarınızı konuşmak için burada toplandık anladığım kadarıyla," dedim sakın ve güçlü bir sesle konuşmaya çalışarak. Gözümü korkutmasına izin vermeyecektim.

Kayzer alay eder gibi güldü. "*Benim* teslim olmam," dedi başını iki yana sallayarak.

"Sonuçta müzakere talep *ettin*; ben de şartları konuşmak için diye düşündüm," dedim. "Sonuçta sayıca sizden üstünüz."

"Savaşlar sadece sayıyla kazanılmaz, bunu bilmen gerek," Søren," dedi ben konuştuğum halde oğluna hitap ederek.

"Bunu *bilmene* şaşırdım," dedi Søren sakın bir sesle. "Onlarca yıldır savaşa bile gitmedin, baba. O zamandan bu yana çok şey değişti."

Kayzer'in yüzünde zoraki bir tebessüm belirdi. "Ordularınızın barışçıl bir şekilde Astrea'dan çıkmasını izin vereceğim," dedi arkasına yaslanıp bizi süzerek. "Karşılığında yalnızca ikinizi istiyorum. Fazlasıyla adil bir takas bence; ikinize karşılık reddetmeniz durumunda sönecek binlerce hayat."

Onurumuzla oynamaya çalışıyordu, zekice bir hamleydi; bu hamleyi bekleyecek kadar iyi tanıyordum onu.

"Hayır," dedim kararlılıkla. "Sen ve halkın derhal Astrea'yı terk ederseniz *biz, sen* ve ordularının barışçıl bir şekilde gitmesine izin vereceğiz."

Bu da onun teklifi gibi blöftü; teslim olsam bile Kayzer ordularımın buradan canlı çıkmasına izin vermezdi, ben de Kayzer'in ölmediği hiçbir teslimiyeti kabul etmeyecektim. İkimiz de bunu biliyorduk ama yine de rol yapıyorduk.

Kayzer güldü. "O zaman çıkmaza girdik," dedi ve Crescentia'ya baktı. "Gördün mü, hayatım? Onlarla müzakere yapmanın işe yaramayacağını söylemiştim."

Müzakereyi Cress mi istemiş?

Søren'e baktım ama o da benim kadar şaşkındı. Cress'in bizimle buluşmaktan ne gibi bir çıkarı olabilirdi ki? Sadece merak yüzünden olması mümkündü ama Cress'i tanıyorsam durum bu olamazdı. Babası onu merak gibi önemsiz bir şeyle yönetilecek biri olarak yetiştirmemişti. Hayır, burada başka bir oyun vardı; sanki buharlı bi camdan bakıyor, belirsiz şekillerden başka bir şey göremiyordum.

Cress ayağa kalkınca kaskatı kesildim.

"Galiba onları son kez görmek istedim," dedi bize yaklaşıp kederle iç geçiren Cress.

Yanımda oturan Søren darbe beklermiş gibi gerildi. Cress bu halini görünce farenin etrafında dolaşan kedi gibi gülümsedi.

“Benden korkuyor musun, Prens Søren?” dedi düşünceli gözlerle başını yana yatırarak. “Onun sayesinde artık korkunç bir yaratığım.” Başıyla beni gösterdi. “Ben ona dostluğumu verdim ama o beni zehirledi. Sana anlattı mı?” diye sordu.

“Sen bana tasma verdin,” dedim sakın konuşmakta zorlanarak. “Ben senin dostun değildim, Cress. Evcil hayvanındım.”

Cress gözlerini devirdi. “Ne kadar *dramatik*,” dedi volta atarak. Parmaklarını masanın üstünde gezdiriyor, dokunduğu yerde yanık tahta izinden bir patika bırakıyordu. Kalp atışlarımın hızlandığını hissedebiliyordum, odadan kaçma isteğimi bastıramıyordum. Tepkimi görünce memnuniyetle gülümsedi.

Eskiden de kalabalık bir odanın diğer ucundan, aramızda bir sır varmış gibi, bana böyle gülümserdi. Bu hatırayla karnıma tekme yemiş gibi oldum ama unutup ana odaklandım.

“Sanırım sana teşekkür etmeliyim,” dedi alçak sesle. “Gerçekten acayip, değil mi?” Dalgın dalgın parmaklarına baktı. “Tek dokunuşla ikinizi de yakabilirim. Küçük muhafızınız içeri girene kadar ikiniz de küle dönersiniz.” Kahkaha atarken gözleri kötücül bir sevinçle parladı. “Sana uygun bir son olur, Kül Prensesi, değil mi?”

İşin o noktaya gelebileceğini düşünerek, işe yaramayacağını bilsem de eteğimin altındaki hançere dokundum. Ben hançeri çekene kadar işim biterdi. Parmaklarım hâlâ kaşınırken öfkemi bastırmayıp kül ve dumandan ibaret kalana kadar yansam ne olur diye merak ettim. Tanrılar buna kızabilir, Astrea’nın üstüne gazaplarını salabilirlerdi. Annemi bir daha asla görememek anlamına gelebilirdi.

Ama Cress’in soğuk bir mesafeyle parmaklarındaki ateşli kontrol ettiğini görünce onu benim üstümde kullanmakta tereddüt etmeyeceğini anladım. Böyle bir şeye kalkışırsa onu durdurmak için her şeyi yapardım. Yetmezdi, sonuçta

gücünü tanıyor, nasıl kontrol edeceğini biliyordu. Ben aynı şeyi yapamayacak kadar kendi gücümünden korkmuştum.

Kayzer, Cress'e hayatında gördüğü en güzel şeymiş, bedenini ele geçirmek istiyormuş gibi gözleri parlayarak baktı. Cress de ona gülümsedi ama o gülüşte hastalıklı bir şey vardı, karanlık ve yapışkan bir şey. Odayı volta atarak Kayzer'in arkasına geçip elini omzuna koydu.

"Ne oldu, sustun?" dedi. "Verecek cevabın yok mu? Yaparım, biliyorsun, değil mi?"

Ondan korkup geri çekilmek istesem de sesimi buldum. "Yaparsın. Ama seni tanıyorum, Cress," dedim her şeye rağmen gerçek olmasını umarak. "Sen katil değilsin."

Cress gözlerini kısarken ürperdi. Gözlerini benden ayırmadan ellerini Kayzer'in omuzlarından boynuna götürdü ve zarif, kemik beyazı parmaklarıyla Kayzer'in pembe boynunu sıkıca kavradı. Nazikçe Kayzer'in kafasını geriye çekip kendine bakmaya zorladıktan sonra öpücük denemeyecek bir şekilde dudaklarını dudaklarına götürdü.

Kayzer durumu biraz geç anladı, çırpınmaya başladığında Cress'in teması çoktan ateşe dönmüş, Kayzer sesini bile çıkaramadan ağzını ve gırtlığını yakmıştı. Odayı dolduran yanık et kokusuyla başım döndü. Bedeni Cress'in kollarında küle dönerken dehşetle izledim, yüzü sessiz bir ıstırapla donup kalmıştı.

Çılgılığım boğazımda kaldı. Gözlerinin ferisi sönerken başımı bile çeviremedim. Yıllardır bunu beklemiştim. Kayzer'in gözümün önünde ölmesini hayal etmiştim. Bu şekilde olacağını asla tahmin etmemiştim. Gerçeğe döndüğünde bu kadar korkacağımı hiç düşünmemiştim.

Yanık et kokusu daha da yoğunlaşırken safram ağızma geldi. Sören koluyla burnunu kapatırken yüzü de gömleği gibi bembeyaz kesilmişti ama Cress durumdan rahatsız olmuş

görünmüyordu. Ne kokudan ne de biraz önce yaptığı şeyden. Bunun aldığı ilk can olmadığını tahmin ettim ama onu son gördüğümünden beri ne kadar canavarlaştığını merak ettim.

“İşte,” dedi sonunda ellerini Kayzer’in cesedinden çektiğinde. “Şimdi, şu koşulları bir kez daha gözden geçirelim mi?”

Cress amirin masasının arkasına geçti, çekmecelerini kazıp yarısı dolu bir şarap şişesi çıkardı. Şişeyi masanın üstüne koydu, elbisesinin cebinden ateş taşlarıyla süslü küçük bir kadeh ve içinde yanardöner bir sıvının bulunduğu küçük bir şişe çıkardı.

Onu görünce midem ağzıma geldi. Babasında ve onda kullandığım Encatrio.

“Onu nereden buldun?” diye sordum fısıltı gibi bir sesle.

Cress omuz silkti. “Bana yaptığından sonra ateş madeninden geldiğini anlamam zor olmadı. Orada tek yapmam gereken doğru soruları sorup insanları *konuşturmaktı*.”

“Onlara işkence ettin,” dedim sesim çatlayarak. Canavarcaydı, evet, ama onu o yola ben sokmuştum, değil mi? Onu bu hale ben getirmiştım.

Cress gözlerini devirdi. “Sadece bilmem gerekenleri söyleselerdi etmezdim.” Zehrin mantarını çıkarıp kadehe birkaç damla döktü. “Bu kadarı yeterli olacaktır,” dedi kendiyse konuşur gibi. Sonra şarabı kadehin yarısına kadar doldurup çalkaladı. Kadehi alıp yanıma gelirken kaçmamak için kendimi zor tuttum.

Sören önüme geçti. “Onunla ne yapacaksın?” diye sordu endişeyle.

Cress gülümsedi. “Zorla ağzına dökmeyeceğim, söz. Sadece son damlasına kadar içmesini isteyeceğim.”

“Neden yapayım?” diye sordum sesim titreyerek.

“Çünkü içersen ordularıma geri çekilmelerini emredeceğim. Maden sende kalabilir, serbest bıraktığın köleler de; eh, *sen* kalamazsın çünkü öleceksin ama halkın yaşayacak.”

“Biz zaten yaşıyoruz,” dedi Søren. “Daha savaş bitmedi.”

“Daha bitmedi,” dedi Cress kısacık bir an Søren’e bakarak. “Ama yakında bitecek. Daha kalabalık olmanız önemli değil. Onlar eğitimsiz, siz de zayıfsınız. Adamlarınızın ruh taşları yok. Bu savaşı bir şekilde kazansanız bile ordunuz mahvolacak ve madeni ben daha fazla asker getirene kadar tutabileceksiniz. Bir hafta sonra geri dönüp ordunuzu böcek gibi ezeceğiz.” Durup bana gülümsedi. Kâbuslarımın aksine, dişleri sivri değildi ama yüzünde aynı vahşi ifade vardı. “Basit bir takas, Thora. Ya sen ölürsün ya da halkın ölür.”

Felç olmuş gibi ona bakakaldım. Bu hastalıklı bir şaka gibiydi ama komik değildi. Cress ciddiydi. Bana ölmemi teklif ediyor ve buna merhamet diyordu, üstelik haksız da değildi. Kayzer destek kuvvetlerle gelmeseydi ordumuzun yeterli kısmıyla başka bir madene gidip orada yeni bir savaş kazanabilirdik ama Cress haklıydı; bu savaşı kazansak bile çok fazla kayıp verecektik. İlk ve son savaşımız olurdu.

Ama zehri içersen bir umudumuz olabilirdi. Cress’in ordumun ateş madenini uzun süre elinde tutmasına izin vereceğine inanmak aptallık olurdu ama yeni bir plan yapıp başka bir yol bulmak için bize zaman kazandırırды. Benim yokluğumda Artemisia, Heron, Erik ve Blaise’in mücadeleyi sürdüreceğine inanıyordum. Bana ihtiyaçları yoktu; Artemisia da Astrea sarayında bunu söylemişti. Ben düşsem bile ayaklanma devam edecekti.

Buna inanmak zorundaydım.

Cress’in gözlerinin içine baktım, Søren’in arkasından dolaşıp kadehi elinden aldım. Parmaklarımız birbirine değdi. Elinin sıcak olmasını bekliyordum ama benimkiler gibiydi.

"Theo, hayır," diye yalvardı Søren. "Başka yollar da var."

"Hayır," dedim gözlerimi Cress'ten ayırmadan. "Hayır, yok."

Beni öldürmeyebilir, diye düşündüm çaresizce. Ne de olsa Cress'i öldürmemişti. Damarlarımda Huzza'nın kanı dolaşıyordu, bunun kanıtını görmüştüm. Ama bendeki ateşin Encatrio'yla güçlenmesi ve Mina'nın deyişiyle kazanımı taşırmaması muhtemeldi.

Tanrılarıma güvenmem, buna izin vermeyeceklerine, beni koruyacaklarına inanmam gerekiyordu. Ama Blaise'i korumamışlardı. Annemi, Ampelio'yu, Elpis'i ya da Astrea'yı korumamışlardı. Şimdi beni koruyacaklarına inanamıyordum.

Kadehi ağzıma götürdüm, hemen içmedim. "Cress," dedim. Tek kelime. Sadece ismi.

Yüzünde bir şey titreşti, küçücük bir an, kaybettiğini düşündüğüm bir parçasına ulaştığımı sandım. Dedikodu yapan iki şapşal kız olduğumuz zamanlardaki gibi gülümsedi. Ama gülüşü aç bir ifadeye dönüştü.

"İç," dedi.

Tek başıma ölmek istemediğim için Søren'in elini tuttum, sonra kadehi başıma diktim.

İlk yudum sıcaktı ama katlanılabilirdi. Sonraki yudumlar yaktı. O kadar hızlı içtim ki şarap ağzımı kenarından sızıp derimi yaktı ama durmadım. Son damlasına kadar içtim.

Önce gırtlığım yandı, o kadar keskin bir acıydı ki dizlerimin üstüne düştüm, tüm düşüncelerim sustu. Artık kim olduğum, kimin elini tuttuğum ya da bedenimin dışında kalan her şey anlamını yitirdi. Acı yayılıp beni sarsarken zemin buz gibiydi. Kollar bana sımsıkı sarıldı ama çok geçmeden onlar da gitti, tek tesellim de benden koparıldı.

Bir çığlık havayı yardı ama benim değildi. Olamazdı çünkü ağzımı bile açamıyordum.

Bir kapı açıldı, birileri içeri girdi ama çok bulanıklardı.

Bağrıışmalar. Panik. Tesellim benden sürüklenerek götürülürken onu hâlâ duyabiliyordum. Adımı söylüyordu. Theodosia'ya sesleniyordu.

Mavi saçlı. Çömeldi, elleri soğuktu. Tenime su gibi iki el değdi ama ateşten daha yakıcıydı. Zehir beni ateşe dönüştürdüyse bu da beni çözüp buhara çeviriyordu.

Her yer karardı.

AKIBET

Bir çadırda uyandım, parlak gün ışığı çatıyı tutan dikişlerden içeri sızıyordu. Tenim zımparalanmış gibi bütün sinirlerim yanıyordu ama acı artık dayanılmaz değildi. Düşünebiliyordum. Zehri içtiğimi, Cress'in muhafızını çağırdığını hatırladım. Muhafızın Søren'i götürdüğünü, Artemisia'nın onu kurtarmak yerine bana yardıma geldiğini hatırladım.

Yatakta dönerken yıpranmış çarşaflar tenime sürütünce inleyerek gözlerimi yumdum.

"Theo," dedi cılız ve korkmuş bir ses.

Gözlerimi zorlayıp açınca yatağımın yanında oturan Artemisia'yı gördüm; vakur, endişeli gözlerle bana bakıyordu. Koyu halkalara bakılırsa bir süredir uyumamıştı. Doğrulamaya çalışınca içimi kavuran bir acı dalgasıyla yatıp ellerimle yüzümü kapattım.

Parmaklarımın altındaki tenimin pürüzsüz ve terden sıırılsıklam olduğunu fark ettim. Cress'in kavrulmuş, kuru derisi gibi değildi. Yandığını düşünerek saçımı da kontrol ettim ama her zamanki gibiydi, bir tutamı hariç. Gözümün önüne getirince bembeyaz olduğunu gördüm.

Ancak hayattaydım ve bu beni hem afallattı hem de kendime getirdi. Hayatta olmamam gerektiği halde yaşıyordum. Hayattaydım ama aynı değildim. İksir Cress'e yaptığı gibi beni bozmamış olabilirdi ama değiştirmişti. Eskiden parmaklarımda toplanıp yayılan ısı artık her yerimdeydi, damarlarımda dolaşan hafif bir sızıydı. Ama artık korkmuyordum. Encatrio'yu içtikten sonra bir daha hiçbir şeyden korkacağımı sanmıyordum.

"Ne kadardır uyuyorum?" diye sordum hırıltılı, her kelimede boğazımı acıtan bir sesle.

"İki gündür," dedi Art. "Kalovaksiyalılar geri çekildi. İmparatoriçeleri madenin artık bize ait olduğunu söyleyen bir kâğıt verdi ama bir değeri olduğunu sanmıyorum."

"Doğru," dedim ona hak vererek ama Cress'in sözünü tuttuğuna çok şaşırmıştım. Öldüğümü sandığını anladım. "Ya Søren?"

Art'ın yutkundu. "Giderken onu da götürdüler, Kalovaksiyalı bir vatan haini olduğunu ve onlara ait olduğunu söylediler. Erik onları durdurmaya çalıştı –Heron ve Blaise de– ama Søren kimsenin incinmemesi için onlarla gitmeyi kabul etti. İkiniz de soylu aptallarsınız," dedi ama sesindeki şefkati duymamak mümkün değildi.

"Blaise mi?" diye sordum. "Savaştaydı. O?.." cümlemi bitiremedim.

"Hayatta," dedi Artemisia. "Yakınlardaydı ama onu görmek istemeyeceğini söyledi."

Ne kadar yanıldığından emin değildim. Tartışmamız hâlâ kulağımda çınlıyor, ne kadar yalvarsam da gidiyordu. Ama yaşıyordum, o da yaşıyordu ve bu iki gerçek de mucize gibi geliyordu, nasıl kızabilirdim ki?

“Beni sen kurtardın,” dedim Art’ın su yeteneğini benim üstümde kullandığını hatırlayarak. Yoksa zehir beni öldürür ya da en azından Cress gibi beni de kusurlu bırakırdı.

“Sen de herkesi kurtardın,” dedi Art omuz silkerek. “En azından bu kadarını yapmalıydım. Nasılsın?”

Cevabını duymak isteyip istemediğinden emin değilmiş gibi sormuştu. Çünkü sorduğu şey acı çekip çekmediğim değildi; onun cevabını yüzümü buruşturmamda, iniltilerimde görüyordu zaten. O daha derin bir şeyi sormuştu.

“Genel anlamda aynı,” dedim nasıl olduğumu tam anlamıyla açıklayamadığım için.

Artemisia yanağıma dokundu. “Tenin hâlâ sıcak,” dedi. “Başta ateşin olduğunu sandık ama Heron seni iyileştiremedi. Bunun başka bir şey olduğunu söyledi.”

Yutkundum, ayalarımına baktım. Cress’in neler yapabildiğini görmüştüm. Onunla mücadele edeceksem artık korkmamalıydım. Ateşi çağırdım, orada birden canlanıvermesini bekledim ama bir şey ters geliyordu. Onu içimde hissedebiliyordum ama çok derinlerdeydi. Kazıyıp çıkarmak için çok uğraştım ama sonunda avcumda küçük bir alev belirdi.

Artemisia kıpırdamadı bile, sadece belli belirsiz bir merakla ateşe baktı.

“Daha öncekinden farklı,” dedi. “Ama kontrol edebiliyorsun.”

“Evet,” dedim kaşlarımı çatarak. “Ama beklediğim kadar değil. Daha zayıf.”

Art başını salladı. “Eh, artık onu saklaman gerekmeyecek. Halkı için hayatını feda eden, sonra daha güçlü bir şekilde yeniden yükselen bir kraliçe, tıpkı şey gibi...” Cümlesini bitiremedi, doğru kelimeyi bulamamıştı.

Ben hatırladım. “*Phiren* gibi,” dedim. Art şaşırınca anlattım. “Goraki mitolojisinde bir kuş. Hoa anlatmıştı; tekrar tekrar külden dumana, dumandan ateşe dönermiş.”

Hoa’yı düşünmek yeni bir ıstırap oldu. “Erik nasıl?” diye sordum.

Artemisia cevap veremedi. Ejder Katili çadıra girdi. Beni görünce gülümsedi ama gülüşünde hâlâ anneminkine benzemeyen yabancı bir şey vardı. Art’ın gülüşüne benziyordu.

“Uyanmışsın,” dedi başını sertçe sallayarak. “Nasılsın?”

Cevap vermek yerine elimdeki ateşi yeniden yaktım. Gözlerinin korkuyla büyüdüğünü görmek beni beklediğimden daha fazla mutlu etti. “Tanrılara inanmadığını biliyorum, teyze,” dedim. “Ama galiba onlar hâlâ bize inanıyor.”

Bir süre hiç konuşmadı. “Canın yanıyor mu?” diye sordu sonunda.

Elimi kapattım ve ateş söndü. “Her yerim acıyor,” dedim. “Sana teşekkür borçluyum. Sen olmasan çok fazla can kaybedecektik.”

“İyi bir savaştı,” dedi. “Yaptığın şey takdire şayandı. Aptalca ama takdire şayan.”

Başımı salladım, tanıdığım kadarıyla, ondan alabileceğim en büyük övgü buydu.

Artemisia boğazını temizledi. “Gelmene ben de sevindim,” dedi çok alçak sesle.

Ejder Katili’nin sert yüzü biraz yumuşar gibi olsa da konuşmadı. İçerideki enerji yüklüydü, bir örümcek ağı kadar narindi fakat Ejder Katili ve Artemisia göz göze gelince aralarında binlerce kelime geçti, onların sohbetine burnumu sokuyormuşum gibi hissettim.

Ejder Katili, annem beni hayal kırıklığına uğratacak kadar uzun yaşamadığı için şanslı olduğumu söylemişti ama boğazımda gitgide büyüyen bir düğümle asla böyle bir an

yaşayamayacağımı, annemin gözünün içine bakıp insani kusurları için onu asla affedecek şansım olmadığını da fark ettim.

Artemisia ile Ejder Katili gittikten sonra Erik beni ziyarete geldi. Üstünde atlet ve pantolon vardı, saçları omuzlarına dökülüyordu ve daha genç gösteriyordu. Biri ona Hoa'yı anlatmıştı ve bu her kimse, bunu nazikçe yaptığını diledim.

"Üzgünüm," dedim sözcükler acınacak derecede kifayetsiz kalsa da.

Yatağımın yanına oturup elimi eline aldı. Tenimin ne kadar sıcak olduğuna şaşırdıysa da belli etmedi. Haber şimdiden yayılıp yayılmadığını merak ettim.

"Kayzer ona yaptığını bir daha asla başka bir kadına yapamayacak." Sesi soğuk çelik gibiydi. "Bir daha kimseyi incitemeyecek. Keşke Kayzer'siz dünyada bir gün bile olsa yaşama şansı olsaydı."

"Keşke," dedim ve derin bir nefes aldım. "Onu öldüren kadını öldürdüm. Sana bunun kendimi savunmak için olduğunu ve başka bir seçeneğim olmadığını söyleyebilirdim ve doğru da söylemiş olurum ama onu Hoa'ya yaptığı şey yüzünden öldürdüğüm ve bundan asla pişmanlık duymayacağım da doğru."

Erik biraz düşündükten sonra başını salladı. "Bir gün bunu ayrıntılı dinleyeceğim," dedi. "Ama son zamanlarda çok ölüm gördüm. O bile bana mutluluk vermeyecek."

Dudağımı ısırdım. "Sence Søren ölmüş müdür?"

Erik yeniden benimle göz göze geldi. Bir an sonra, "Hayır," dedi. "O bir vatan haini ve Kalovaksiyalılar hainlere merhamet göstermez ama bu şartlarda, Crescentia'nın onu öldürmediğini düşünüyorum. İmparatoriçe olarak pozisyonu belirsiz; daha önce kadın bir hükümdarları olmadı ve bu

fikir pek fazla hoşlarına gitmeyecek. Tahtını elinde tutmak istiyorsa onunla evlenmesi gerek.”

Bu düşünce karnımı ağrıttı ama en azından Søren'i öldürmeyeceği anlamına geliyordu. Şimdilik. Ne kadar sevinsem de şu anda ona çektirdiklerinin yanında ölümün daha merhametli olacağını düşünmeden edemedim.

“İş oraya gelmeden onu kurtaracağız,” dedim her şey bu kadar basitmiş gibi.

Erik de kolay olmayacağını biliyordu, başını salladı. “Kurtaracağız,” deyip elimi sıktı.

Kayzer'in cesedi yanmıştı ama onun için yine de bir odun yığını yaptık. Şimdi yanında, yanmış tenine dokunacak mesafedeydim. Daha fazla duramayacağımı bilsem de kendimi zorladım. Blaise'e bir ömür önce söylediğim şeyi hatırladım.

“Kayzer öldüğünde, bu ne zaman olursa olsun, ölüsünü yakmak istiyorum. Meşaleyi kendi ellerimle üstüne atıp geride yalnızca külleri kalana dek izlemek istiyorum.”

Kayzer öldüğünde huzur bulacağıma inanmıştım fakat cesedine ve boş gözlerine bakarken bile huzur hâlâ kilometrelerce ötedeymiş gibi geliyordu.

Odun yığınının yükselten adamlar işlerini bitirip beni cesetle baş başa bırakırken, *Annem barış kraliçesiydi*, diye düşündüm. *Ama ben öyle bir kraliçe değilim.*

Kayzer'e arkamı dönüp yanmasını izlemek için toplanan mültecilere ve kurtardığımız Astrealı kalabalığına baktım. Belki konuşma yapmak için iyi bir andı ama onlar buraya konuşma dinlemek için gelmemişlerdi. Blaise gözlerini yere dikip elinde meşaleyle yaklaştı. Uyandığımdan beri bana bakmamıştı, bense bakmasını isteyip istemediğimden emin değildim.

Meşaleyi almadım. Kayzer'e dönüp elimi uzattım. Yine biraz ikna etmem gerekti. Sessiz, beklenti dolu bir andan sonra ufak bir alev çıkıp avcumu yaladı. Zayıf bir alev olsa da kalabalığın kesilen soluğunu ve şaşkın fısıltılarını duydum.

Alevi cesedin altındaki saman yatağına değdirip tutuşmasını izledim.

Kalabalığın sesi tezahürata döndü. Artemisia haklıydı, bu güç yüzünden bana kin gütmüyorlardı, fedakârlığım sayesinde Huzza'nın verdiği bir yetenek olduğuna inanıyorlardı.

Belki öyleydi ama yetmezdi. Cress'in gücünü nasıl kullandığını görmüştüm. Derinleri kazması gerekmemişti, o hep oradaydı; derisi, sinirleri ve kemikleri kadar onun parçasıydı.

Tezahüratları duymuyordum bile. Gözlerimi Kayzer'in cesedine diktim ve alevler büyüüp kömürleşen bedenini sararken gözümü bile kırpmadım. O anda boğazında kırmızı bir cevherin parıltısını gördüm, kül ve isle kaplanmıştı ama belli oluyordu. Ampelio'nun ateş cevheri kolyesiydi. Elimi alevlerin içine sokup cevheri oradan koparıp aldım.

Blaise omzumdan tutup beni alevlerden uzaklaştırmaya çalıştı ama kıpırdamadım.

Her şeyi görmek istiyordum, Kayzer'in küle döndüğü anı. Ampelio'nun kolyesini sımsıkı tuttum, gücünün benim gücümü çekmeye çalıştığını hissedebiliyordum.

O küller taç olsa takardım, diye düşündüm.

Sonunda alevler onu göremeyeceğim kadar yoğunlaşınca döndüm ve arkama bakmadan çıkıp gittim.

Mina'yı yanında benden daha küçük bir oğlan ve kızla birlikte, bir Kalovaksiyalı barakasında buldum. Karyolalar duvarların dibine itilmiş, taş zeminin ortasında büyük, boş bir alan bırakılmıştı ve üçü orada duruyordu. Kapının gölgesinde oyalanıp görünmeden bir süre onları izledim.

“Göster bana, Laius,” diyen Mina yere bir tas bıraktı. Yere koyarken içindeki suyun bir kısmı kenarlardan sıçradı.

Çocuk yutkundu, elleri arkasında kıpır kıpırdı. Başta madenden kurtardığımız kölelerden biri olduğunu sandım ama kollarından kan alındığını gösteren izleri gördüm.

Muhafızdı. Kalovaksiyalılar savaştan önce üstünde deney yapmış olmalıydı. Düşüncesi bile midemi bulandırdı, kızda da aynı izler vardı. Onlar gibi kaç kişi vardı?

Oğlan –Laius– sonunda ellerini kaldırıp tasa çevirdi. İçindeki su derhal yukarı akıp gözünün önünde duran mükemmel bir küreye dönüştü.

Mina başını salladı. “Onu buza dönüştürebilir misin?” diye sordu.

Laius kaşlarını çatarak küreye odaklandı. Küre mum ışığıyla parlarken değişip sertleşmeye, buzlanmaya başladı ve sonunda dondu.

“Güzel,” dedi Mina. “Şimdi serbest bırak.”

Laius ellerini indirince küre de yere düşüp taş zeminde paramparça oldu.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı.

“Hiç önemli değil,” dedi Mina. “Kendini nasıl hissediyorsun?”

Alnına dokunmak için Laius’a yaklaşıırken beni gördü. “Majesteleri,” dedi başıyla selam vererek.

Ben içeri girince Laius ve kız acemice eğilip selam verdiler.

“Mina,” deyip iki çocuğa gülümsedim. “Muhafız bulmuşsun.”

Mina dudaklarını büzdü. “Evet. Toplamda on kişilerdi. Dokuz ateş, buradaki Griselda da dâhil. Laius onlarla birlikte incelenmek için su madeninden getirilmiş. Laius, Griselda, Kraliçe Theodosia’nın size dokunmasına izin verir misiniz?”

“Neden?” diye sordum. Kaşlarımı çattım ama onlar kadının ne istediğini anlamış gibi başlarıyla onayladılar. Mina yaklaşmamı işaret etti.

“Alınlarına dokunun,” dedi.

Dikkatlice ikisine de elimi uzattım: Tenlerine dokunduğumda Blaise’inki gibi sıcak olduklarını gördüm. Yeterince yakın olduğum için gözlerinin altındaki koyu halkaları da görebiliyordum, ikisi de uzun zamandır uyumamış gibiydi.

Mina anladığımı gördü. “Siz gidip yemek yiyin,” dedi Laius ve Griselda’ya. “Dersimize sonra devam ederiz.”

Çocuklar koşup giderken bizi duyamayacak kadar uzaklaşmalarını bekledim.

“Başkaları da var,” dedim onlara ne diyeceğimi bilemeden. Vahşiler demek yanlış olmazdı ama bu kelime artık ölüm cezası gibiydi.

Mina başını salladı. “Diğer sekizi geleneksel anlamda Muhafız ama Laius ve Griselda gibisini hiç görmedim. Şu hayali arkadaşın gibi. Hâlâ öyle mi?”

Tereddüt ettim. “Blaise. O bir Toprak Muhafızı.”

“O kadarını anlamıştım. O gemilere ne yaptığını gördüm, herhangi bir Toprak Muhafızının yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptı.”

“Ama az kalsın ölüyordu,” dedim.

“Ama ölmedi,” dedi Mina. “Bu seferlik.”

Buna cevabım yoktu. “Onlara ders verdiğini söyledin. Bu doğru mu, yoksa onları inceliyor musun?” diye sordum onun yerine.

“Galiba ikisinden de biraz,” dedi ağır ağır iç geçirerek. “Duyduğum hikâyeler onlar gibi Muhafızların nadir olduğunu söylüyor; kayıtlarda yüz yılda bir görüldükleri söyleniyor. Şimdi üç kişiler ve daha diğer madenleri görmedik bile. Kim bilir kaç kişiler?”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordum.

Mina omuz silkip oğlan ile kızın az önce çıkıp gittiği kapıya baktı. “Sandrin’e sorsan tanrıların planının bir parçası olduğunu söyler, belki de haklıdır. Ama belki de o madenlere daha fazla insan indiği için, bu güç için yeterli boşluğa sahip daha fazla insan da vardır. Belki tanrıların da bunda parmağı vardır.” Bana baktı. “Ama onlar için gelmedin, değil mi?”

Kararsızca başımı iki yana salladım. Elimi uzattım, avcumu yukarıya çevirdim ve bir an odaklandıktan sonra avcumun içinde ufak bir alev belirdi. Mina düşünceli gözlerle izledi.

“Pek fazla değil,” dedi bir süre sonra. “Benimkinden fazla, onu kabul ediyorum ama işgal öncesinde olsaydık Muhafız olmana yetmezdi.”

Elimi kapatıp alevi söndürdüm. “Crescentia –İmparatoriçe– Encatrio içtiğini anlattığım kız... güç ondan taşıyor. Onun için nefes almak kadar kolay. Çağırması bile gerekmiyor, gücü *orada* öylece duruyor.”

“Onun dengi olup olmadığını soruyorsun ama cevabını zaten biliyorsun,” dedi. “Sen yarısı dolu bir kazansın, o da taşmak üzere olan.”

Hayal kırıklığımı bastırdım. Şüphelenmediğim bir şey değildi ama duymak acıtıyordu.

“Herkes küllerinden doğan bir Phiren’mişim gibi davranıyor,” dedim sesim titreyerek. “Bekledikleri kahraman benmişim gibi. Ama değilim. Onları ondan da Kalovaksiyalılardan da koruyamam.”

Mina’nın çenesi kasıldı. “Kalovaksiyalılara direnirken sağ çıktın; bunu diyebilecek kişi sayısı azdır. Bizi bu noktaya

kadar korudun; bunu yapmaya devam etmek için yeteneğinin olması gerektiğini kim söylüyor?”

Gülümseyip teşekkür ettim ama ikimiz de yanıldığını biliyorduk.

Bu savaştan şans ve biraz daha fazlası sayesinde sağ çıkmıştık. Bir sonrakinde çıkamayabilirdik.

SAVAŞ MEYDANI

Kalovaksiyalılar savaş meydanlarından bahsederken onları hep tapınaktan daha büyük bir saygıyla anarlardı. Bir tanesi hakkında popüler bir saray şarkısı bile vardı; “Düşman kanıyla sulanmış yeşil çimenler” derken kendi içinde güzel ve vahşi sözleri vardı.

Ateş madeninde ve çocukluğumda burada bulunan tapınağın harabelerinde dolaşırken savaş meydanında güzellik olamayacağını anlamıştım. Erik ve Gölgelerim de sessizdi ancak varlıklarına minnettardım. Şu anda istediğim son şey yalnız kalmaktı. Gücüm yavaş ama sağlam bir şekilde yerine geliyordu ve yatağımda olmadığım her anın tadını çıkarıyordum.

Kalovaksiya şarkısındaki gibi çimenler artık yeşilden ziyade kırmızıydı ama şarkı, da olduğu gibi çimler artık yeşilden çok kırmızıydı fakat bu şarkı çimlerin büyük bir kısmının üzerinin bedenlerle ya da onların parçalarıyla kaplı olacağından ve hangi parçanın çimenlerin üstündeki ölü bedenlerin hangi tarafa ait olduğunu anlamanın imkânsız olduğunu söylemiyordu. Şarkı, çürüyen etin havaya karışan

mide bulandırıcı kokusundan bahsetmiyordu. Şarkı, düşman ya da dost, hepsinin ardından yas tutulduğunu söylemiyordu.

“Odun yığını,” dedi yanımda duran Erik sessizliği bozarak. “Kalovaksiyalı askerler için geleneksel defin yöntemi budur.”

“Astrealılar için de,” dedim ama bizimkiler kadar farklı iki kültürün ortak bir yanı olmasına şaşırmıştım. “Peki ya diğerleri?”

Erik biraz tereddüt ettikten sonra başını salladı. “Gorakililer gömülür ama öbürleri...”

Diğer yanımdaki Artemisia konuştu. “Yoxililer gömülür,” dedi. “Brakkalılar da. Vecturia gelenekleri savaşçıların yanan sandallarla denize bırakılmaları gerektiğini söyler.”

“Olmaz,” dedim midem sıkışırken. “Elimizdeki bütün sandallara ihtiyacımız var.”

Artemisia bana hak vererek başını salladı. “Diğerlerinin geleneklerini bilmiyorum ama hayatta kalan çok kişi olduğu için hallederiz.”

“Çok fazla kişi var,” dedi Heron etrafına bakınarak. Kamp kurduğumuz küçük alanının dışında, cesetler göz alabilmesine uzuyordu. Yüzlerce, belki de binlerce. Hangi cesedin hangi ülkeye ait olduğunu nasıl anlayacağımızı bilmiyordum.

Yutkundum. “Geri gelecekler ve geldiklerinde...” Nasıl söze döneceğimi bilemediğim için devamını getiremedim.

“Hazır olacağız,” dedi Erik. “Bu bizim için *gerçek* bir zaferdi; bu, sağ çıkmamızdan da önemli. Kalovaksiyalılara direndik. Artık kötü bir yatırım değiliz. Diğer ülkelerden yardım isteyebiliriz, belki bu kez yeterince yardım bile alırız.”

“Belki,” dedim.

“Tanrılar seni kutsadı, Theo,” dedi Heron, dudağını çekiştiren bir tebessümle. “Böyle yaparak hepimizi kutsadılar. Onlar bizim tarafımızda.”

Bakışlarımı kaçırdım. Heron bile bu yeteneğe ne kadar zamandır sahip olduğumu, ne kadar süredir ondan gizlediğimi, şimdi zorla yüzeye çıkarıldığında ne kadar zayıf olduğunu bilmiyordu. Çoğu kişi gibi o da fedakârlığının karşılığı olduğuna inanıyordu. Güzel bir hikâyeydi ama ben o kişi değildim. Heron ve Artemisia'ya baktım. "Sizce nasıl bir şey? Kutsanmak?"

Göz göze geldiler ama ilk konuşan Artemisia oldu. "Kavurucu sıcakta soğuk su içmek gibi,"

"Tamamlanmışım gibi," dedi Heron. "Etrafımdaki her şeyle barış içindeymişim gibi."

Midem ekşidi. "Ben öyle hissetmiyorum," dedim usulca. "Kendimi rahatlamış ya da huzurlu hissetmiyorum. Bu olduğundan beri kendimi sadece... boş hissediyorum."

Kömür gözleri ve yakıcı dokunuşuyla Cress'i düşündüm. "*Bizim kalplerimiz kardeş,*" demişti kâbusumda. "*Aynı olup olmadıklarına bakalım mı?*"

Belki öyleydi. Belki ikimiz de iğrenç varlıklardık ama ben bunun böyle olmasını istemiyordum. Böyle olmaktansa güçsüz olmayı tercih ederdim ve aramızdaki fark da buydu.

"Ben bununla doğdum," dedim sesim titreyerek. "Bana verildi. Sizin aksinize ben seçmedim." Blaise'e baktım. "Sen de seçmedin," dedim. "Senin içine zehir gibi girdi."

Gözlerimin içine bakan Blaise bana hak vermese de itiraz da etmedi.

"Güç bana sahip ama ben ona sahip değilim," dedim, sesim artık titremiyordu. Birdenbire kendinden emin çıkmıştı çünkü ben kendimden emindim.

Bir süre daha yürüdükten sonra ateş madeninin önüne geldik; boşaltılmış ve girişi halatlarla kapatılmıştı; oraya kendi isteğiyle girmek isteyen varmış gibi.

Tabii ki yapacağım şey tam da buydu.

Ben durunca onlar da durdu. Ben halatı çekmeye kalkışana kadar kimse konuşmadı.

Blaise kolumu tutup çekti. Cevherlerini teslim ettiğinden beri teninin sıcaklığı azalmıştı –yine geçici olarak– ama hâlâ benimkinden sıcaktı.

“Hayır,” diye fısıldadı.

“Tek yolu bu,” dedim. “Sen de biliyorsun. Kendinle gücün arasındaki bağlantı kopukluğunu hissediyorsun. Çünkü biz onu kontrol etmiyoruz. O bizi kontrol ediyor.”

“O madene girmek seni iyileştirmeyecek,” dedi Blaise. “Sistemindeki zehirle seni delirtebilir. Seni öldürebilir.”

“Olabilir,” dedim Omzunun üstünden Heron’a bakarak. “Ama öldürmeyecek. Bu gücü seçmenin tek yolu bu. Ona hükmetmenin, onu anlamanın tek yolu. İstedikleri kraliçe olmanın tek yolu.”

“Gittiğim için üzgünüm, Theo,” dedi Blaise, sesi çatlayarak. “Sözümü tutmadığım için üzgünüm ve yemin ederim bir daha senin yanından ayrılmayacağım. Yapma. Beni bırakma.”

Bir an kararsız kaldım. “Savaşa girdin çünkü sen busun,” dedim. “Aptalca olsa da doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın. Ben de bunun doğru olduğuna inanıyorum.”

Blaise yanıt vermedi ama gözlerinin dolduğunu görebiliyordum. Ellerimi omuzlarına koyup parmak uçlarımda yükselerek dudağımı dudağına değdirdim. Bir an erimiş gibi donakalsa da beni bırakmak istemiyormuş gibi ellerini belime sarıp beni sımsıkı tuttu. Ama bunu yapamazdı; geri çekilip gölgelerime baktım.

“Orada ne kadar kalacağımı bilmiyorum. Kalovaksiyalar gelirse beni bırakıp kaçın. Anlaşıldı mı?”

Heron başını iki yana sallamaya başladı ama Artemisia başıyla onayladı. “Yapılması gerekeni yapacağım,” dedi kararlılıkla.

Erik'e baktım. "Çıktığımda da Søren'i kurtarmanın bir yolunu bulacağız. Cress'le başladığım şeyi bitireceğim."

Erik'in ilk kez bu kadar ciddi olduğunu gördüm. "İyi şanslar, Theo," dedi usulca.

Kalbim yerinden fırlayacak gibi çarparken onlara arkamı dönüp madene girdim.

SONSÖZ

A kıl sağlığım bir gidip bir geliyor, hangi düşüncelerimin aklışelim, hangilerinin delice olduğunu bilmiyordum. Nerede olduğumu ve burada ne yaptığımı bilmiyordum. Cress'in kahkahasını duyuyor, nefesini ensemde hissediyordum ama hep ulaşamayacağım bir mesafedeydi.

Sonunda kanlı ellerle, susuzluktan başım dönerken an-nemi beni mağaranın duvarına sinmiş halde buldu. On yıl önceki gibi görünüyordu, boynundaki vahşi kesiğe kadar. Her zaman yapmayı hayal ettiğimin aksine ona koşmadım. Bunu yapmamı bekliyormuş gibi bir hali de yoktu.

Yutkundum. Saatlerce haykırmışım gibi boğazım acıyordu.

“Burası Ahir mi?” diye sordum.

Annem başını iki yana salladı. “Henüz değil, kızım,” dedi elini bana uzatarak. “Gel, yapacak çok işimiz var.”

Ölmediğim için rahatlamam gerekirdi ama hiçbir şey hissetmiyordum. Gözlerimi eline diktim ama tutmadım.

“Kalovaksiyalıları durdurabilirdin,” dedim.

Annem bu suçlamadan ne kaçtı ne de inkâr etti.

“Ben barış kraliçesi olarak öldüm, barış da benimle birlikte öldü,” dedi biraz sonra. “Ama sen alevlerin ve gazabın kraliçesisin, Theodosia ve onların dünyasını ateşe vereceksin.”

Elini tuttum ve annem beni mağaranın derinliklerine götürdü.

YARALAR KAPANIR, KÜLLER SAVRULUR AMA KRALİÇELER ASLA UNUTMAZ.

“Elinizden bırakmayacağınız büyülü bir roman.”

BUSTLE

“Düşmüş bir kahramanın geleneksel hikâyesini feminist bir bakışla anlatan, saray entrikaları, aşk ve işbirliği yapmak için söylenen yalanlarla dolu, zekice kurgulanmış bir roman. Bu kitabı elinden bırakabilene aşk olsun.”

VIRGINIA BOECKER

“Devrim ateşinin kıvılcımını çakan asi bir kraliçenin öyküsü.”

KIRKUS REVIEWS

“Karanlık ve muhteşem bir destan.”

SARAH HOLLAND

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-931-8

